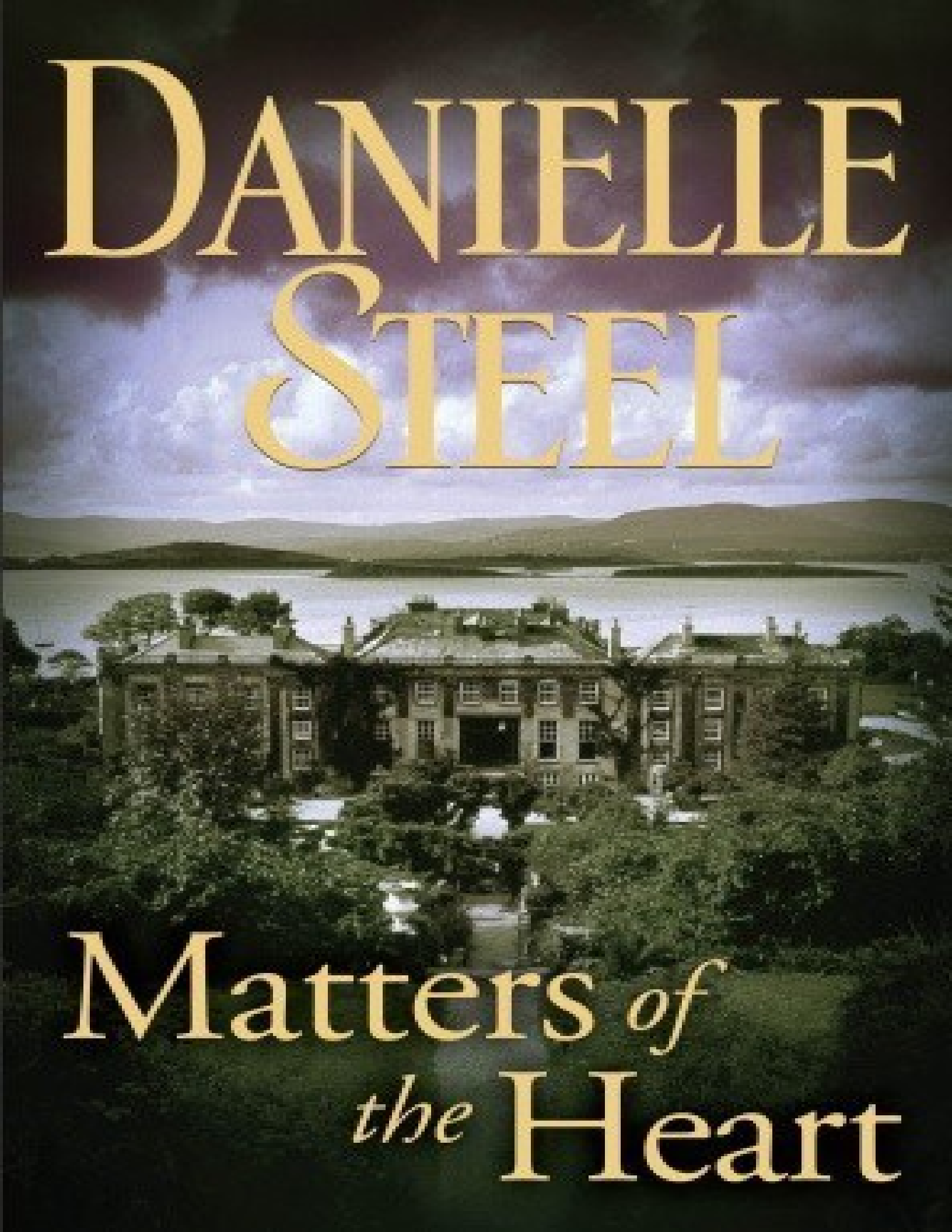
DANIELLE
STEEL
Matters of the Heart

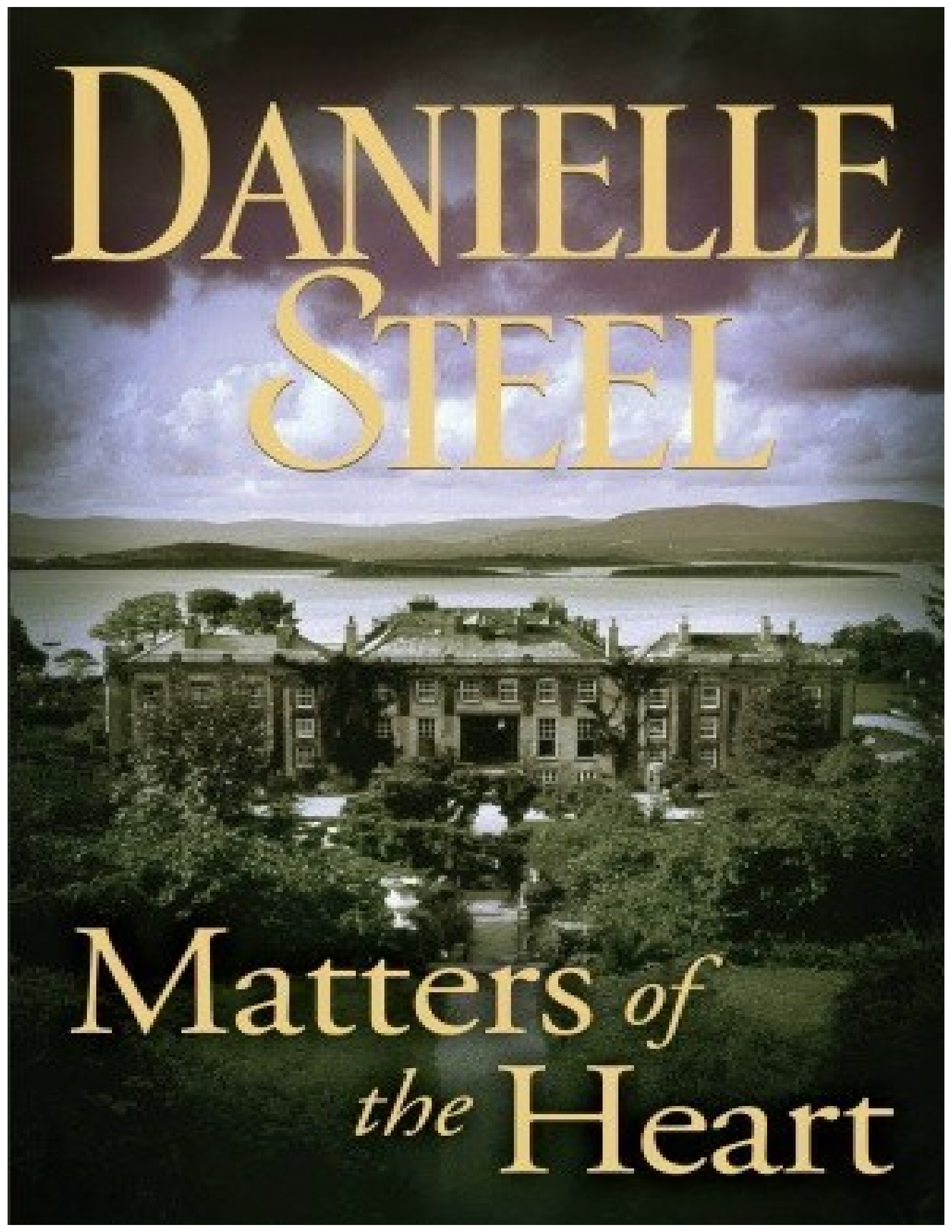
DANIELLE
STEEL
Matters of the Heart

TIẾNG NÓI CỦA CON TIM

DANIELLE STEEL

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

Chương 1

Tiếng lách cách đều đều từ chiếc máy đánh chữ cũ kỹ vang lên trong cảnh yên lặng của căn phòng . Bill Thigpen đang cặm cụi làm việc ở góc phòng, khói thuốc lá bay bồng bềnh trên đầu chàng. Chàng đẩy cặp kính lên cao trên đầu, những tách cà phê kem nằm cheo leo trên mép bàn, cái gạt tàn đầy ắp tro và tàn. Mặt chàng căng thẳng, cặp mắt xanh nhìn đăm đăm vào hàng chữ đang đánh. Tốc độ đánh máy càng lúc càng nhanh , chốc chốc chàng quay lui nhìn vào chiếc đồng hồ kêu tích tắc liên hồi ở phía sau. Chàng đánh máy như thể ma quỷ đang rình rập gần mình. Mái tóc màu nâu ngả xám trông như thể chàng ngủ rồi dậy đã nhiều lần mà không nhớ chải. Mặt chàng cạo râu sạch sẽ, đường nét cứng cỏi, nhưng trông có vẻ dịu dàng . Chàng không thể được gọi là đẹp trai, nhưng người khỏe mạnh, hấp dẫn, khiến ai cũng muốn nhìn nhiều lần và thích đến gần, làm bạn . Nhưng khi chàng càu nhàu, mắt cứ nhìn đồng hồ mãi và mấy ngón tay cứ gõ liên hồi trên máy chữ như thế này, không ai muốn đến gần.
Cuối cùng, chàng vụt đứng dậy, lặng lẽ lấy bút chữa vội vài chỗ, trên tập giấy mình vừa đánh xong trong 7giờ qua, từ 5 giờ sáng cho đến giờ. Bây giờ đã gần 1 giờ chiều …. gần đến giờ phát hình rồi …. Chàng liền nắm xấp giấy băng qua phòng, kéo mạnh cửa, bước nhanh qua bàn cô thư kí như một vận động viên điền kinh Olympic, rồi đi như chạy trên hành lang, tránh va chạm mọi người, làm ngơ trước những ánh mắt ngạc nhiên và những lời chào thân ái. Chàng đấm mạnh vào cửa, cánh cửa chỉ vừa hé mở là chàng thò tay vào đưa xấp giấy đã điều chỉnh cho ai đấy trong phòng. Sự điều chỉnh nội dung như thế này thường xảy ra. Tháng nào cũng có vài lần, bất cứ khi nào Bill thấy không hài lòng với nội dung trong chương trình sắp đem trình chiếu. Vì chàng là người sáng tác loạt phim truyền hình nhiều tập vào ban ngày thành công nhất, nên bất cứ khi nào chàng không hài lòng đoạn nào đấy sắp trình chiếu là chàng cho ngưng, viết lại 1 hay 2 chương, đảo lộn các tình tiết trong đó cho đến khi vừa ý mới thôi. Ông bầu của chàng gọi chàng là bà mẹ chướng của truyền hình, nhưng ông ta nghĩ chàng là nhà văn tuyệt vời nhất. Bill Thigpen rất nhạy bén trong công việc sáng tác truyện phim truyền hình, chàng không mắc phải sai lầm nào khi làm việc. Lâu nay chàng chưa bao giờ mắc phải sai lầm.
Chương trình *A life worth living* (đời đáng sống) là chuyện phim dài nhiều tập vào ban ngày hấp dẫn nhất trên hệ thống truyền hình Mỹ và đây là đứa con tinh thần của Bill Thigpen. Chàng sáng tác ra nó để vượt qua cảnh đói rách khi bắt đầu viết kịch ở New York. Chàng bắt đầu sự nghiệp với kịch nghệ ở đây, chàng sáng tác kịch phẩm để đưa lên sân khấu ở Broadway và trong thời gian này, chàng là người theo chủ nghĩa thuần túy. Kịch nghệ trên hết.
Nhưng chàng có vợ, gia đình sống ở Soho tại New Yort, lâm vào cảnh túng thiếu. Vợ chàng, Leslie, làm vũ công trong các buổi trình diễn ở Broadway, và lúc này chị ta thất nghiệp vì có thai đứa con đầu lòng. Mới đầu chàng mỉa mai nói đùa về việc viết truyện phim nhiều tập, chàng nghĩ nếu viết truyện phim thì đây quả là một sự phá sản lớn trong sự nghiệp của mình. Nhưng khi nặn óc để viết truyện phim, sáng tác để trình chiếu dài ngày trên tivi, chàng thôi không đùa cợt nữa, và công việc này trở thành một nỗi ám ảnh. Chàng phải viết cho hay… cho Leslie… cho đứa con đầu lòng. Và sự thật là chàng thích tác phẩm này. Chàng yêu tác phẩm của mình. Đài truyền hình cũng thích. Họ say mê thích thú. Và đứa con đầu lòng, Adam, cùng tác phẩm đã chào đời cùng lúc. Đứa bé là con trai, bụ bẫm, nặng bốn ký. Với cặp mắt xanh lơ to giống bố và mái tóc quăn màu vàng. Đứa con tinh thần đem trình chiếu thử vào mùa hè đã được khán giả đón nhận và đánh giá cao. Khi chương trình này biến mất vào tháng chín, lập tức đài truyền hình gặp phải sự phản đối của khán giả. Hai tháng sau, chương trình này được trình chiếu lại và Bill Thigpen càng được đánh giá cao hơn. Về sau chàng chọn hẳn nghề viết truyện phim nhiều kỳ trên truyền hình.
Chàng bắt đầu viết về những giai đoạn đầu đời của chính mình, những giai đoạn này rất hấp dẫn, khiến cho diễn viên và đạo diễn mê say. Và thế là chàng đành từ giả nghề biên kịch sân khấu ở Broadway. Viết kịch bản truyện phim truyền hình trở thành nghề sinh sống của chàng. Cuối cùng, người ta đề nghị mua tác quyền của chàng với giá trị rất cao để chàng yên tâm ngồi ở nhà thu thập tư liệu, trở lại nghề viết kịch bản sân khấu cho Broadway. Nhưng tác phẩm tinh thần life đã trở thành đứa con cưng như con đẻ của chàng, cậu bé được sáu tháng. Chàng không thể đan tâm bỏ nghề viết kịch bản truyện phim nhiều tập, không thể bán đi đứa con tinh thần

của mình. Chàng phải ở lại với nó. Nó là thực thể sinh động đối với chàng, chàng quan tâm đến những gì mình viết ra. Chàng đã nói đến những khổ đau của đời người, sự thất vọng, nguy hiểm, nỗi buồn lo, chiến thắng, những thử thách, nói đến sự kích thích, tình yêu, sắc đẹp giản dị. Tác phẩm biểu lộ sự lo âu khi chàng vượt qua nỗi sầu khổ của mình, thể hiện niềm vui sướng trong cuộc sống. Tác phẩm trình chiếu giúp người ta tìm thấy hi vọng sau thất vọng, tìm thấy ánh mặt trời sau giông tố, và cốt lõi cơ bản của tác phẩm cũng như nội dung chính yếu của nó đều tích cực, lạc quan.
Dĩ nhiên tác phẩm cũng có những nhân vật khốn nạn, đê tiện, hãm hại người tốt trong xã hội. Nhưng tác phẩm có hậu ở chỗ kẻ gian sẽ bị trừng trị còn người tốt sẽ được cứu rỗi, vì thế khán giả luôn tin tưởng vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Nội dung tác phẩm tích cực như thế là nhờ tác giả có niềm tin vào cuộc sống. Chàng là tác giả có niềm tin vào cuộc sống, chân thật, ngây thơ, thông minh và sáng tạo. Chàng yêu chương trình này, như một chú bé thơ ngây, chàng gắn bó với nó, quyết định làm cho tác phẩm của mình càng lúc càng hay, nuôi dưỡng chương trình như tình yêu của chàng đối với Adam và Leslie.

Trong những ngày thu hình đầu tiên, chàng thường bị phân tâm, bị lôi kéo giữa hai thế lực, một bên là gia đình, một bên là nghệ thuật, phải để mắt coi chừng buổi trình diễn, đảm bảo nó được tiến hành đúng nội dung của tác phẩm, canh chừng để họ khỏi đưa vào nhà văn viết lời thoại hay đạo diễn không tốt. Chàng nhìn mọi người với ánh mắt nghi ngờ, luôn luôn đề cao cảnh giác, kiểm tra thường xuyên. Họ không hiểu gì về chương trình trình chiếu và… đứa con của chàng.

Chàng thường di chuyển trên sàn quay như gà mẹ lo chăm soác gà con, sẵn sàng nhảy vào can thiệp khi sự cố xuất hiện. Chàng tiếp tục viết những chương hồi ngẫu hứng, thường lui tới xem các buổi trình diễn, đứng ngoài để chỉ dẫn cho diễn viên. Vào cuối năm đầu tiên, Bill Thigpen thẳng thắn tuyên bố mình không về Broadway nữa. Chàng gắn bó mật thiết với truyền hình, yêu truyền hình, yêu chương trình phim truyện do chính mình sáng tác. Chàng không viện cớ này có nọ để hoãn ngày trở lại với bạn bè ở Broadway, công khai xác nhận chàng yêu thích công việc đang làm. Một hôm vào lúc đêm khuya, sau khi đã viết nhều giờ, dựng nên nhiều cốt truyện mới, tạo ra nhiều nhân vật và tình tiết mới cho phần trình diễn tiếp theo, chàng nói với Leslie rằng không có con đường nào khác để đi ngoài truyền hình.

Chàng không thể từ bỏ nhân vật, diễn viên của mình, không thể bỏ những tình tiết phức tạp của cốt truyện với những điều bi đát đau thương, khó khăn trong đó. Chàng yêu truyện phim nhiều tập trên đài truyền hình. Buổi trình diễn được thu hình trực tiếp mỗi tuần năm lần, và dù không có nhiệm vụ gì trên sàn quay, chàng cũng cùng ăn, uống, thương yêu, hít thở và ngủ với chương trình. Có nhiều nhà văn chỉ viết lời để trình diễn hằng ngày, nhưng Bill luôn luôn nhìn xa hơn họ. Chàng biết mình phải làm gì. Mọi người trong nghề đều đồng ý với chàng. Chàng giỏi, thông minh và sáng tạo. Chàng tuyệt vời. Chàng có trực giác nhạy bén về những việc cần làm, biết trước việc gì sẽ thành công, việc gì không thành công, việc gì người ta quan tâm lưu ý, nhân vật nào họ sẽ thích, nhân vật nào họ sẽ ghét.

Lúc đứa con thứ hai của họ chào đời, Tommy, vào hai năm sau, chương trình A life worth living giành được hai giải phê bình và một giải Emmy. Sau khi nhận được giải Emmy ấy, đài truyền hình đề nghị chuyển chương trình này sang California là nơi "ưa thích" chương trình này nhất.

Đối với Bill, đây là tin tốt nhưng với Leslie, vợ chàng, thì hoàn toàn ngược lại, nàng đã đi làm trở lại, không phải vũ công trong đoàn vũ ở Broadway. Sau khi thấy Bill say mê chương trình phim truyện trong hai năm rưỡi qua, nàng cảm thấy chán ngán. Trong lúc chàng viết ngày viết đêm về cảnh loạn luân của người đời, về giá vị thành niên có thai, về những vụ ngoại tình ngu ngốc, nàng trở lại với những lớp học múa, rồi bây giờ muốn dạy vũ ba lê ở Julliard.
- Em nghĩ sao?- Chàng hỏi, nhìn vợ với vẻ kinh ngạc trong một buổi sáng chủ nhật vào giờ ăn điểm tâm. Mọi việc đều tiến hành tốt đẹp cho gia đình, chàng thấy tương lai của họ đang mở rộng trước mắt. Cho đến sáng hôm ấy.

- Bill à, em không đi đâu. – Nàng bình tĩnh nhìn chồng, cặp mắt nâu to dịu dàng, trẻ thơ như lúc chàng mới gặp nàng ngoài nhà hát, tay cầm cái túi xách đựng quần áo vũ khi nàng mới 20 tuổi.

Nàng ở vùng New York thượng, tính tình tốt, chân thật, tự nhiên, tính khí dịu dàng, hơi e thẹn nhưng hài hước, ý nhị. Trong những ngày đầu mới yêu nhau, họ cười luôn miệng và nói chuyện đến đêm khuya trong những căn hộ tồi tàn, lạnh cóng họ thuê để ở, cho đến khi chàng mua được căn hộ trên tầng áp mái đẹp đẽ rất đắt tiền ở Soho. Chàng thiết kế một phòng luyện tập ngay trong nhà để nàng có thể khởi động múa vũ ba lê và tập thể dục mà khỏi đến phòng tập của rạp. Thế mà bây giờ bỗng nhiên nàng nói tình họ đến đây là chấm dứt.

- Tại sao vậy? Em nói gì thế, Les? Em không muốn rời khỏi New York à?- Chàng kinh ngạc hỏi.

Nàng lắc đầu, nước mắt chảy ra. Nàng quay mặt đi một lát, rồi quay lui nhìn vào tận mắt chàng. Nhìn vào mặt vợ, chàng hiểu hết cớ sự và lòng đau nhói. Chàng thấy mặt nàng lộ vẻ tức giận, thất vọng và chán nản. Chàng nhận ra dấu hiệu mà đáng lẽ chàng phải thấy từ nhiều năm nay. Chàng hoảng sợ tự hỏi không biết nàng có yêu mình không.

- Chuyện gì thế? Chuyện gì xảy ra vậy?- Chàng tự nhủ: tại sao lâu nay mình không để ý đến chuyện này? Tại sao mình ngốc đến như thế?

- Em không biết… anh đã thay đổi…- Nói đến đây nàng lại lắc đầu, mái tóc đen dài lắc lư quanh đầu như cặp cánh đen của thiên thần hạ thế. - Không…, thế là không công bằng… Cả 2 ta đều đã…

Nàng hít mạnh một hơi rồi cố trình bày cho chàng nghe. Sau 5 năm lấy nhau có hai mặt con, nàng nợ chàng rất nhiều. – Em nghĩ chúng ta đã thay đổi chỗ ở rồi. Em từng muốn trở thành ngôi sao lớn ở Broadway, còn anh thì muốn viết kịch trung thực, " tâm huyết" và " có ý nghĩa". Thế rồi bỗng nhiên anh xoay qua viết kịch bản truyện phim nhiều tập…

Nàng chần chừ một lát, cười buồn. – Mới đầu anh chuyên về quảng cáo, việc này trở thành nỗi ám ảnh. Rồi trong 3 năm qua, anh chuyên viết kịch bản chuyện phim nhiều tập… Sheila có lấy Jake không?... Larry có thật định giết mẹ không?... Henry đồng tính phải không?... Martha thì sao? Martha có bỏ chồng vì chồng theo gái không?... Sự thật Hilary là ai?... Liệu Mary có trốn nhà ra đi không?... Helen là con ngoại hôn ư? Cô ta có lấy John không? – Leslie đứng dậy, đi lui

đi tới trong phòng, vừa đi vừa nói tới những tên quen thuộc.- Sự thật, những nhân vật này làm em nổi điên. Em không muốn nghe đến chúng nữa. Em muốn trở về với cái gì đơn giản, khỏe mạnh, bình thường, với kỷ luật của môn khiêu vũ, với sự mong ước được dạy môn này. Em muốn sống cuộc sống bình thường, yên lặng, không thích những cảnh giả tạo , dơ bẩn ấy.

Nàng nhìn chàng với vẻ khổ sở và chàng muốn khóc. Chàng là đồ điên. Trong khi chàng chơi với những người bạn tưởng tượng, chàng đã để mất những người yêu thuong của mình mà không hề hay biết. Thế nhưng, chàng không thể hứa với nàng là mình sẽ từ bỏ nghề viết kịch bản truyện phim để trở về mình đã bỏ công gây dựng. Bây giờ, chàng biết làm sao? Chàng thích nghề viết kịch bản truyện phim. Nghề này làm cho chàng cảm thấy hạnh phúc, thỏa mãn, khỏe mạnh… và bây giờ Leslie bỏ đi. Đời thật mỉa mai. Nghề viết kịch bản truyện phim thành công rực rỡ, chàng đã thành công trong nghề, thế mà nàng ước mơ sống lại những ngày đói rách.

- Anh xin lỗi. – Chàng cố lấy bình tĩnh để lập luận với vợ. - Trong ba năm qua, anh cắm cuối viết truyện phim để người ta diễn xuất thật đấy, nhưng anh nghĩ mình cần phải kiểm soát việt diễn xuất. Nếu anh lơ là không chú tâm đến, nếu anh để cho người khác làm, họ sẽ làm cho việc diễn xuất này kém chất lượng, họ sẽ biến tác phẩm thành loạt truyện phim truyền hình sướt mướt, cũ rích, kỳ cục, khiến khán giả phải sởn gai ốc. Anh không để cho họ làm thế. Tác phẩm của anh phải được trình chiếu trung thực. Les à, dù em xác nhận hay không, thì khán giả cũng nghĩ là cảnh trong tác phẩm đúng như thật. Nhưng mói thế không có nghĩa là anh sẽ được người ta trọng dụng mãi. Anh nghĩ ở California tình hình sẽ rất khác… ở đấy sẽ nặng về chuyên môn hơn… mọi việc sẽ được kiểm soát nhiều hơn. Ở đấy, anh sẽ được về nhà nhiều hơn. – Hiện chàng chỉ viết những đoạn ngẫu hứng. Nhưng chàng vẫn còn kiểm soát được tác phẩm.

Leslie lắc đầu với vẻ chán nản. Nàng biết chàng quá rõ. Khi chàng viết những kịch phẩm đầu tiên, chàng đã sống như thế rồi. Chàng viết một mạch suốt 2 tháng không nghỉ, chỉ nghỉ khi ăn khi ngủ hay suy nghĩ để viết tiếp, đúng 2 tháng là xong. Nhưng vào thời kỳ ấy, nàng vẫn nghĩ như thế là tuyệt. Sau này không thế nữa. Nàng quá đau đớn, buồn khổ, đau vì cường độ làm việc của chàng, vì nỗi ám ảnh và mong muốn công việc quá hoàn hảo của chàng. Nàng biết chàng yêu vợ con, nhưng không phải sự yêu thương như lòng nàng mong muốn. Nàng muốn có một ông chồng đi làm lúc 9 giờ, về nhà lúc 6 giờ, sẵn sàng nói chuyện với vợ, chơi đùa với con, giúp vợ làm cơm tối, đưa vợ đi xem xi nê. Nàng không muốn có người chồng làm việc suốt đêm rồi đến 10 giờ sáng tuôn ra khỏi nhà, mệt mỏi, mắt khờ dại, tay ôm cả chồng nào là biên bản ghi nhớ, sắc lệnh, bản văn sửa chữ để giao cho người ta diễn tập vào lúc 10 giờ 30. Chàng làm việc quá nhiều, quá mệt mỏi, kiệt sức, và sau 3 năm như thế, nàng quá ngán. Nàng hoàn toàn thất vọng, và nếu nghe ai nói đến những tiếng A life worth living hay tên các nhân vật mà trong tác phẩm mà chàng thường thêm vào hay bớt đi, là nàng thấy như muốn nổi điên.

- Leslie, em hãy cho anh cơ hội tốt này… cho anh dịp may. Cuộc sống ở L.A sẽ rất tuyệt. Em hãy nghĩ đến điều này đi, sẽ không có tuyết, không óc thời tiết lạnh lẽo. Cuộc sống ở đây rất tuyệt cho các con. Chúng ta có thể đưa chúng ra bãi biển… Chúng ta xây hồ bơi ngay sân sau… Chúng ta có thể đi Disneyland…- Nhưng nàng vẫn lắc đầu, nàng biết chồng quá rõ.

- Không, em sẽ đem chúng đi Disneyland và ra bãi biển. Anh sẽ làm việc suốt ngày đêm, hoặc chạy đến chỗ người diễn tập, xem họ quay phim, hay viết đoạn khác. Anh đã đưa các con đi xem vườn bách thú ở Bronx lần gần đây là khi nào, hay đã đưa chúng đi chơi ở đâu?

- Đúng rồi… đúng rồi… Anh làm việc quá nhiều… Anh là ông bố khủng khiếp… là tên khốn nạn, là người chồng đê tiện, nhưng trời đất ơi, Les, nhờ thế mà mấy năm nay gia đình ta không đói rách, em cứ nhìn mà xem, em muốn gì có nấy, và các con cũng thế. Rồi đây chúng ta sẽ cho các con theo học tại những trường tốt, chúng ta sẽ cho các con những gì chúng muốn, chúng ta có thể cho chúng theo học đại học. Như thế có khủng khiếp không? Đấy, ta chỉ gắng làm việc vài năm, cuộc sống của ta đã cải thiện nhiều. Rồi bây giờ ta mới bắt đầu khám phá, em lại muốn rút lui ư? Lựa lúc sao mà tuyệt thế.

Chàng nhìn vợ nước mắt lưng tròng. Chàng đưa tay cho nàng. – Em yêu à, anh yêu em… xin đừng cản trở anh…

Nhưng nàng không nhúc nhích, không đến gần chàng, mà cụp mắt xuống để khỏi thấy sự đau đớn trong mắt chàng. Nàng biết chàng yêu nàng và rất yêu các con. Nhưng việc này không thành vấn đề. Nàng nghĩ nàng phải làm điều mình muốn.

- Em muốn ở đây phải không? Anh sẽ báo cho họ biết chúng ta không dời chương trình sang bên ấy. Nếu ở lại đây làm cho em và các con hạnh phúc, thì anh cóc cần California… chúng ta cứ ở đây. – Nhưng giọng chàng bỗng trở nên hoảng hốt vì chàng thấy nàng có vẻ không quan tâm đến viếc chàng ở lại đây. California không phải là vấn đề.

- Việc anh ở lại đây chẳng thay đổi tình thế. – Giọng nàng trầm, nhỏ, đầy vẻ buồn bã. – Tình hình quá trễ người ta không giải thích hết được. Em chỉ biết em phải làm công việc khác ngay bây giờ.

- Như việc gì? Đi Ấn Độ ư? Đổi tôn giáo à? Đi tu hay sao? Việc dạy vũ ở Julliard có gì thay đổi ư? Mẹ kiếp, em đang nói gì với anh thế? Em muốn nói em chia tay với anh phải không? – Chàng bối rối, đau đớn, và trở nên giận dữ. Tại sao nàng cư xử với chàng như thế? Chàng đã làm gì để mang lấy hậu quả như thế này? Chàng làm việc cực lực, làm việc giỏi, bố mẹ chàng nếu còn sống chắc họ sẽ rất tự hào về chàng, nhưng cả hai đã chết khi chàng mới ngoài 20 tuổi. Họ chết vì bệnh ung thư, chỉ cách nhau một năm và chàng không có anh chị em ruột. Chàng chỉ có nàng với hai cậu con trai, thế mà bây giờ nàng nói họ sẽ ra đi, để chàng sống trơ trọi một mình, không có ba người mà chàng yêu thương, vì chàng đã mắc phải sai lầm, chàng làm việc quá nhiều và đã thành công rực rỡ. Chính nàng đã đối xử quá bất công khiến chàng bừng bừng nổi giận.

- Anh không hiểu gì hết- Nàng cố biện minh cho mình.

– Đúng là anh không hiểu. Em vừa nói mình sẽ không đi California. Vì vậy, anh nói không đi thì thôi. Chúng ta cứ ở lại đây, mặc kệ ý kiến của đài truyền hình. Họ cứ lo lấy việc của họ. Và bây

giờ sao đây? Chúng ta đi đâu bây giờ? Chúng ta trở về với công việc trước đây phải không? Hay sao? Chuyện gì thế, Les? – Chàng bị giằng xé giữa sự giận dữ và nỗi thất vọng. Chàng không biết nói sao để thay đổi cục diện, nhưng chàng không biết là nàng đã quyết định, và chàng không còn cách gì để thuyết phục nàng.

- Em không biết nói sao với anh về chuyện này…- Mắt nàng rưng rưng hai hàng lệ. Nàng nhìn chàng và chàng bỗng có cảm giác điên khùng là chàng đang tham dự một buổi trình diễn tác phẩm của chính mình và không cách nào rút lui được… Liệu Leslie có bỏ Bill không?... Bill có thay đỏi được cục diện không?... Leslie có hiểu Bill yêu nàng đến dường nào không?... Bỗng chàng muốn cười hay khóc nhưng không làm được.

– Hết rồi. Tôi nghĩ đấy là cách duy nhất để nói về chuyên này. Tôi không muốn sống như thế này lâu rồi, và bây giờ tôi hết chịu nổi.Tôi không thể sống như thế này được nữa. Tôi muốn sống cuộc sống riêng tư, với các đứa bé. Tôi muốn làm việc của tôi, Bill à… tôi không muốn sống với chương trình của anh thâu đêm mãn ngày…- Và không muốn có chàng. Nhưng nàng không muốn nói ra ý ấy. Thấy mắt chàng hiện ra vẻ quá đau đớn, nàng não cả lòng, nếu nói thẳng ra như thế chắc nàng xỉu mất.

Trông chàng như thể bị sét đánh. Mặt chàng trắng bệnh, mắt to xanh lộ vẻ đau đớn. – Em sẽ bắt mấy đứa bé à? – Chàng làm gì mà phải chịu đựng cảnh này? Cả hai đều biết chàng rất thương con, mặc dù trong ba năm qua chàng luôn bận bịu với công việc.

- Anh không thể đem chúng đi California được. – Nàng đáp một cách đơn giản như thế, và c. – Nàng đáp một cách đơn giản như thế, và chàng nhìn nàng sửng sốt.

- Đúng, nhưng em sẽ cùng đi để giúp anh chứ. – Đấy chỉ là lời nói đùa vớt vát, nhưng không ai cẩm thấy muốn đùa.
- Bill, đừng…

- Em sẽ để cho chúng đi thăm anh chứ? – Nàng gật đầu và chàng mong sao nàng thật sự bằng lòng. Bỗng chàng nghĩ đến chuyện bỏ chương trình truyền hình, ở lại New York, xin nàng đừng bỏ mình. Chàng nghĩ rằng, bây giờ có van xin cũng quá muộn rồi. Nàng đã bỏ chàng từ trong tâm, trong linh hồn. Chàng trách mình là sao không nghĩ đến chuyện này sớm hơn. Nếu chàng biết trước để đề phòng, có lẽ đã thay đổi được tình hình. Nhưng bây giờ chàng biết không thể nào thay đổi cục diện. Dù khóc lóc van xin, chuyện tình của hai người cũng chấm dứt. Chàng đã thua từ lâu mà không biết. Cuộc sống của chàng đã hết.

Hai tháng tiếp theo, mỗi khi nghĩ đến chuyện này chàng vẫn còn đau đớn đến phát khóc. Chàng muốn nói chuyện với các con. Chàng giúp chúng chuyển đến ở tại căn hộ ở West Side trước khi chàng ra đi. Chàng sống một mình đêm đầu tiên tại căn hộ trên tầng áp mái mà không có chúng. Chàng lại nghĩ đến chuyện bỏ nghề, xin nàng quay về với mình, nhưng cánh cửa đã đóng, không bao giờ mở lại cho họ. Trước khi ra đi, chàng biết nàng rất thích người thầy giáo dạy vũ tại Juilliard. Nàng không dan díu tình ái với ông ta, Bill rất hiểu nàng, biết nàng trung

thành với mình, nhưng nàng yêu ông thầy giáo ấy, cho nên đây là lý do khiến nàng bỏ chàng. Nàng muốn được tự do yêu ông ta mà không có tội với Bill. Nàng nói mình và người bạn giáo viên kia có những điểm chung, còn với chàng thì không gì ngoài hai đứa con. Adam rất đau đớn khi chia tay bố, nhưng mới hai tuổi rưỡi, cậu bé chóng quen cuộc sống mới. Còn Tommy thì mới tám tháng tuổi nên chưa biết gì. Chỉ có Bill là đau khổ. Khi máy bay cất cánh rời khỏi New York để đi California, mặt chàng đầm đìa nước mắt.

Khi đến đây rồi, Bill lao mình vào công việc sáng tác để trình diễn trên truyền hình. Chàng làm việc suốt ngày đêm, thỉnh thoảng ngủ trên ghế nệm dài trong văn phòng. Người ta hết lời khen ngợi chàng, chương trình đoạt nhiều giải Emmy ban ngày. Trong thời gian bảy năm sống ở California, Bill bớt vui buồn thất thường. Chương trình A life worth living trở thành niềm vui, niềm tự hào của chàng, thành người bạn thân, thành đứa con của chàng. Chàng không có lý do gì để xua đuổi, ruồng rẫy nó nữa. Chàng lấy công việc sáng tác chương trình này làm đam mê hằng ngày của mình.

Các con đến thăm chàng vào những dịp nghỉ lễ và một tháng mùa hè. Chàng yêu chúng hơn bao giờ hết. Nhưng cha con ở cách xa nhau ba ngàn dặm, nên việc thường xuyên muốn gặp nhau là cực kỳ khó khăn. Rồi chàng quen biết rất nhiều người phụ nữ, nhưng người bạn thường xuyên của chàng chỉ là chương trình trình diễn truyện phim, và những diễn viên đóng trong chương trình. Vào các dịp nghỉ lễ, chàng sống với Adam và Tommy. Leslie đã lấy ông giáo ở Juilliard, nàng có thêm hai đứa con nữa nên phải nghĩ dạy. Với bốn đứa con trong nhà mà đứa đầu mới 10 tuổi, công việc nhà rất bề bộn, nhưng nàng có vẻ thích công việc nội trợ này. Nàng thỉnh thoảng nói chuyện với Bill trên điện thoại, nhất là khi các con đi khỏi nhà, hay có đứa nào đau ốm hoặc có chuyện gì khó khăn. Nhưng ngoài chuyện Adam và Tommy ra, họ không có gì để nói với nhau nữa. Thậm chí họ không nhớ gì về thời gian họ sống chung. Nỗi đau vì mất vợ đã hết, kỷ niệm về thời gian hạnh phúc cũng phai mờ. Ngoài hai đứa con ra, tất cả đều trở thành hư không. Hai đứa con là nguồn yêu thương của chàng. Vào mùa hè, chàng nghỉ một tháng để vui chơi với con, chàng mê con hơn mê việc trình diễn , chàng để hết tâm trí vào việc chơi đùa với chúng. Hằng năm, chàng nghĩ 1 tháng để đi chơi với con, còn lại bao nhiêu thời gian mấy cha con vui chơi ở L.A, đi chơi ở Disneyland, thăm bạn bè, nấu cho chúng ăn, chăm sóc chúng. Đến khi chúng trở lại New York, chàng lại đau đớn trước cảnh chia tay.

Adam bây giờ đã gần 10 tuổi, cậu bé rất có tinh thần trách nhiệm, vui vẻ, thành thật giống mẹ. Tommy còn bé nên chưa được chín chắn, và thỉnh thoảng rất tếu. Leslie thường nói với với Bill, Tommy giống chàng về mọi mặt, nhưng chàng không thấy như thế. Chàng thương yêu cả hai con, và vào những đêm dài cô độc một mình ở L.A, tim chàng đau thắt vì nhớ chúng, chàng ước sao mấy cha con được sống cùng với nhau. Đấy là điều duy nhất khiến chàng ân hận, là điều duy nhất chàng không thay đổi được, điều duy nhất làm cho chàng chán nản mặc dù chàng cố vui để sống. Nghĩ đến hai con, chàng thấy đây là cái giá quá cao cho một cuộc hôn nhân sai lầm. Tại sao vợ chàng có quyền giữ con còn chàng thì không? Tại sao nàng được phần thưởng ấy để bù cho những năm đã mất, còn chàng phải chịu sự trừng phạt? Việc này công bằng ở chỗ nào? Không có gì công bằng hết. Do đó, chàng quyết thực hiện cho kỳ được một

điều. Chàng sẽ không bao giờ để việc như thế này tái diễn. Chàng sẽ không yêu ai, không lấy ai, không có con rồi để phải mất chúng nữa. Chấm hết. Không tái diễn con đường này nữa. Và trong những năm qua, chàng thấy đây là giải pháp tối ưu cho vấn đề này. Có rất nhiều nữ diễn viên đấy, chàng sẽ mặt sức lựa chọn, nhưng chàng không có thì giờ.

Khi mới đến California, đang đau buồn vì việc giã từ vợ con, chàng rơi vào vòng tay ôm ấp của bà đạo diễn nghiêm túc, và đã ân ái với bà ta suốt sáu tháng, gần đến chỗ chuốc lấy sự tai hại. Bà ta đến ở với chàng, chi phối đời chàng, mời bạn bè đến ở lại, sắm sửa đồ đạc trong nhà cho chàng, quản lý cuộc sống của chàng, cho đến khi chàng cảm thấy sắp chết ngạt. Trước đó bà ta theo đại học UCLA, tốt nghiệp đại học Yale, luôn mồm nói đến việc lấy bằng tiến sĩ và sẽ làm những bộ "phim nghiêm túc". Bà ta luôn cho rằng chương trình của chàng thấp quá. Bà ta nói nếu chàng chịu để cho mình giúp, chàng sẽ vươn lên cao hơn, chóng thoát khỏi thân phận thấp hèn chỉ làm được truyện phim truyền hình nhiều tập.
Bà ta còn ghét con nít, vứt bỏ những tấm ảnh chụp con chàng. Điều đáng ngạc nhiên là chàng để cho bà ta chi phối mình suốt 6 tháng trời, và sở dĩ như thế là vì bà ta quá tuyệt trong chăn gối. Bà ta xem chàng như đứa bé sáu tuổi, vào lúc chàng cần được tình thương yêu, chăm sóc, và bà ta có vẻ hiểu biết về mọi thứ về kỷ nghệ truyền hình ở L.A. Nhưng khi nghe bà ta bảo chàng chấm dứt việc nói về các con và hãy quên chúng đi, chàng liền thuê một ngôi nhà trệt ở khách sạn Beverly Hills trong thời gian một tháng, rồi đưa chìa khóa nhà cho bà ta, bảo bà ta ở tạm trong khi tìm căn hộ khác, và đừng gọi chàng làm gì phiền phức. Ngay chiều hôm đó, chàng đem đồ đạt của bà ta đến ngôi nhà trệt, và họ không gặp lại suốt bốn năm. Sau đó, họ mới gặp lại tại buổi lễ phát thưởng, nhưng bà ta giả vờ không biết chàng.

Sau đó cuộc đời của chàng dễ dàng và thoải mái hơn. Chàng gặp gỡ nhiều diễn viên, ngôi sao điện ảnh, diễn viên phụ, người mẫu, những cô gái muốn mua vui khi chàng còn tự do. Mỗi khi chàng không căng thẳng trong công việc thay đổi cốt truyện của buổi trình diễn, họ thích thú vui chơi với chàng, đi dự tiệc cùng chàng, và họ không đòi ở gì ở chàng nhiều hơn. Họ sẵn sàng đi chơi với chàng dù họ cũng dan díu với người đàn ông khác và khi chàng không gọi họ, họ cũng không phật ý. Vài cô thỉnh thoảng đến nấu bữa tối cho chàng, hay chàng nấu cho họ vì chàng thích nấu nướng. Những cô nào thích trẻ con, thỉnh thoảng được chàng mời đến để cùng đi với các con chàng đến chơi ở Disneyland khi nào chúng đến đây thăm chàng. Nhưng thường thường chàng vui chơi với các con trong thời gian chúng đến California thăm chàng.

Mới đây, Bill dan díu với một nữ diễn viên làm việc cho chương trình của mình. Sylia từ New York đến, cô ta xinh đẹp, đóng một vai quan trọng trong chương trình. Đây là lần đầu tiên trong thời gian dài chàng làm việc ở đây cho phép mình dan díu với người đang làm vệc cho mình. Cô nàng là người giàu tình cảm, chàng khó mà cưỡng lại quyết định yêu mến cô. Cô đã làm diễn viên và người mẫu từ lúc nhỏ tuổi, diễn viên trong các vở phim truyện truyền hình, người mẫu trên trang bìa tập chí Vogue, làm cho hãng Lacroix ở Paris một năm, và đóng phim chiếu bóng ở L. A sáu tháng, nhưng phim không thành công. Cô là nữ diên viên tốt, được khán giả hâm mộ, dịu dàng, xinh xắn khi xuất hiện trên màn hình tivi, và Bill rất ngạc nhiên khi thấy mình thích cô ta. Thích chứ không yêu.
Chàng sẽ dành tình yêu cho Adam và Tommy, Adam đã chín tuổi rưỡi và Tommy bảy tuổi,

Sylia hai ba tuổi, thỉnh thoảng chàng nghĩ cô ta xử sự như con chàng vậy. Ngoài nét dịu dàng ra, Sylia còn tính giản dị và thơ ngây, hai đức tính này làm cho chàng vui thích và xúc động. Mặc dù cô ta đã lăn lộn nhiều với đời, đóng phim và làm người mẫu suốt chín năm trời, nhưng cô ta vẫn còn thơ ngây không hiểu biết hết vấn đề trong xã hội. Tính này nhiều lúc khiến cho những ai quan tâm đến cô vừa thích lại vừa lo. Cô ta hoàn toàn không thấy rõ mặt trái của cuộc đời, không biết rằng sau vấn đề nghệ thuật, chính trị hoạt động tích cực. Những màn trình diễn của cô tuyệt vời thật đấy, nhưng cô ta là miếng mồi ngon cho những người đàn bà từng trải đang đóng chung. Bill luôn luôn cảnh báo cô phải đề phòng khi giao du với họ, nói cho cô ta biết những hiểm họa mà họ sẽ lén lút gây cho cô. Nhưng cô ta còn trẻ người non dạ, nên khi nào Bill quá bận rộn không đi chơi với cô ta được, cô cùng họ vui chơi thoải mái. Chàng có khi bận việc nhiều tuần liền, thêm nhân vật mới này vào, bớt nhân vật khác đi. Chàng luôn luôn làm cho cuốn phim được mới mẻ để khán giả thích thú khi thấy nó biến hóa sinh động.

Ở tuổi ba mươi chín, chàng đã trở thành ông vua của chương trình phim nhiều tập ban ngày. Phần thưởng giải Emmy sắp cả háng trên kệ văn phòng chàng đã xác minh điều đó. Nhưng chàng thường không để ý đến chúng, và hôm nay khi đến văn phòng, chàng cũng thế. Chàng đi tới đi lui trong phòng, phân vân không biết các diễn viên đóng trong chương trình hôm nay sẽ phản ứng ra sao khi thấy có những sự thay đổi vào phút chót. Hai nữ diễn viên thường giải quyết tốt chuyện này, nhưng người nam diễn viên thường không nói đúng chi tiết trong văn bản nếu có sự thay đổi tình tiết vào phút chót, vì anh ngạc nhiên, căng thẳng. Anh ta đã làm cho chương trình này hai năm, và nhiều lần Bill có ý định thay nam diễn viên này, nhưng vì thấy anh ta có nét giống nhân vật trong truyện, và khi anh ta vừa ý với nội dung của tác phẩm, anh ta diễn rất khá.

Phim truyện nhiều tập này đã làm hàng triệu khán giả khắp nước Mỹ say mê thích thú. Việc Bill, các diễn viên và nhà sản xuất nhận được nhiều thư khen ngợi từ khắp nơi gởi đến thật không có gì đáng ngạc nhiên. Các diễn viên thủ vai và nhân viên trong đoàn đã trở thành đại gia đình trong nhiều năm nay, và chương trình phim truyện truyền hình này rất có ý nghĩa với họ. Chương trình đã trở thành tổ ấm cho nhiều nhân vật có tài năng, họ đã dùng đây làm nơi dựng võ.

Chiều hôm đó, người yêu của chàng, Sylia, sẽ đóng vai Vaughn Williams, cô em gái trẻ đẹp của nữ nhân vật chính trong tác phẩm, Helen. Vaughn bị người anh rễ quyến rũ, đã gian díu tình ái với y và bị y dẫn vào con đường nghiện ngập mà không ai trong nhà hay biết, nhất là chị gái của cô. Cô gái bị đẩy vào mạng lưới tội lỗi, không thể nào thoát ra, và gã anh rễ của Vaughn, John, quyến rũ cô tiến sâu hơn vào nanh vuốt của y, dẫn cô đến con đường sa đọa. Cảnh diễn ra hôm đó là đoạn Vaughn bất ngờ chứng kiến cảnh John giết người, và cảnh sát tìm ra Vaughn vì họ nghi cô đã giết người buôn ma túy, người đã cung cấp thuốc cho cô, vì John đã giới thiệu tên này cho cô. Đoạn trình diễn này có một số tình tiết rất khó xếp đặt cho hợp lý, nên Bill phải giám sát thật kỹ những nhà văn soạn lời thoại và sẵn sàng tư thế can thiệp nếu cần. Nhưng đây là những thay đổi trong cốt truyện đã xảy ra trong gần 10 năm qua, và Bill sung sướng vì sáng nay chàng đã làm việc ấy xong, chàng phát thảo những tình tiết diễn ra tiếp theo trong tác phẩm. Chàng đã ngồi làm việc thoải mái trong văn phòng, hút thuốc, nhấp cà phê nóng do cô

thư ký của mình đem vào. Chàng phân vân không biết Sylia sẽ nghĩ gì về những thay đổi trong tác phẩm, chàng vừa đưa những phần thay đổi ấy cho cô qua cửa phòng thay quần áo. Chàng không gặp cô từ đêm qua, khi chàng rời khỏi nhà cô vào lúc 3 giờ sáng và đến văn phòng để khai triển những ý nghĩ đã hình thành trong óc mình vào buổi tối. Khi chàng về, cô ta đang ngủ. Chàng về nhà tắm rửa, thay quần áo rồi đến văn phòng lúc bốn giờ ba mươi. Và đến mười hai giờ ba mươi khi chàng đứng dậy, không khí trong phòng vẫn còn sôi nổi. Chàng dụi tắt điếu thuốc, vội vã đi đến phòng quay phim. Chàng gặp người đạo diễn ở đây, thấy ông ta xem chăm chú những thay đổi vào giờ phút chót.

Bill quen người đạo diễn lâu lắm rồi. Ông ta là dân kỳ cựu ở Hollywood, đến làm việc cho chương trình này sau khi đã đạo diễn hàng tập vở phim truyền hình thành công. Việc ông ta chọn chương trình phim nhiều tập trên truyền hình thường kỳ để làm thì thật khác thường, nhưng Bill biết ông ta có sở thích như thế. Khi chàng đi vào phòng quay, Allan Mcloughlin đang buộc mọi người chú ý nghe ông ta dặn dò. Ông ta nghiêm trang nói với Sylia và người diễn viên đóng vai John. Chàng lặng lẽ đứng yên trong góc phòng quan sát để không làm gián đoạn công việc của họ.

- Uống cà phê không, Bill? – Cô gái viết kịch bản phim trẻ đẹp hỏi chàng. Cô ta đã để mắt chàng từ một năm nay. Cô ta thích chàng. Mọi người đều miêu tả chàng như con gấu nhồi bông, cao, khỏe mạnh, thông minh, dễ thương nhưng không đẹp lộng lẫy; chàng có nụ cười thoải mái, phong thái dịu dàng khiến cho cường độ trong công việc bớt căng thẳng.
Nhưng Bill chỉ cười và lắc đầu với cô gái. Cô ta dễ thương, nhưng chàng chỉ xem cô ta là nhà biên kịch không hơn không kém. Khi đứng đấy, chàng bận chú ý đến những việc đang diễn ra trước máy quay phim, hay là nghĩ đến những tình tiết trong cốt truyện sẽ trình diễn sau này.

- Không, cám ơn, tôi uống rồi. – Chàng cười với cô gái rồi quay lui nhìn người đạo diễn. Chàng thấy Sylia đang đọc lời, và các diễn viên đóng vai Helen và John đang tham khảo ở góc phòng. Hai người đàn ông mặc sắc phục cảnh sát đứng trong phòng và nạn nhân, người buôn bán ma túy mà John sẽ giết trong tiết mục trình diễn hôm nay, mặc cái áo sơ mi đầy máu, cái áo được hóa trang trông rất thực. Anh ta đùa giỡn với một trong những người phụ việc ở đấy. Hôm nay anh ta xuất hiện lần cuối trong phim vì khi ống kính chiếu vào thì anh ta đã chết rồi.

- Hai phút nữa. – Có người nói lớn cho tất cả đều nghe, và Bill cảm thấy ruột hơi thắt lại. Chàng luôn luôn như thế. Khi còn học đại học, hay lần đầu tiên làm diễn viên, chàng đã có cảm giác hồi hộp như thế rồi. Rồi khi ở New York, trước khi vở kịch nào của chàng được đưa lên sân khấu, đêm nào chàng cũng cảm thấy đau thắt bụng suốt một giờ trước khi màn kéo. Và bây giờ, sau khi chương trình A life worth living ra đời đã 10 năm, chàng vẫn cảm thấy thót bụng mỗi lần nó sắp được trình chiếu. Nếu chương trình hỏng thì sao?... nếu khán giả không xem?... nếu sự đánh giá giảm sút?... nếu tất cả diễn viên đóng tồi?... nếu mọi người nói sai lời trong kịch bản?... nếu… Những nguyên nhân có thể xảy ra làm cho chàng lo sợ nhiều vô kể.

- Còn một phút! – Ruột chàng thắt mạnh thêm chút nữa. Sylia nhắm mắt, cố nhớ lời phải nói lần cuối và chuẩn bị tư thế cho nhân vật của mình. Helen và John đứng vào vị trí đã được ấn

định trên sàn quay, chuẩn bị để tranh cãi nhau kịch liệt theo cốt truyện bắt đầu buổi trình diễn hôm nay. Kẻ buôn ma túy đang ăn cái bánh xăng uých thịt bò hung khói khổng lồ cách xa ống kính, anh ta mặc cái sơ mi đẫm máu. Không ai nói lời nào khi người trợ lý đạo diễn đưa tay, xòe 5 ngón cho biết còn 5 giây nữa là bắt đầu quay… 4… 3… 2…1 ngón… bụng Bill cồn cào và bàn tay hạ xuống, Helen và John liền đốp chát nhau trên sàn quay lời lẽ phỉ báng đúng theo văn bản đã được kiểm duyệt. Tình thế giữa họ căng thẳng đến độ gần xảy ra ẩu đả. Lời lẽ quen thuộc với Bill nhưng lác đác vẫn còn nơi họ nói sai, vì họ thường mắc phải những lỗi như thế, Helen thường hay mắc lỗi này nhiều hơn John, nhưng đối với cô, việc này bình thường và Bill không quan tâm đến những lỗi này, miễn là cô đừng đi quá xa nguyên tắc, hay làm cho các diễn viên khác lúng túng là được.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ… và sau 4 phút diễn xuất căng thẳng, màn trình diễn tạm nghỉ để chèn vào chương trình quảng cáo. Helen bước ra khỏi sàn quay mặt mày tái mét. Cảnh quay ngắn gọn, căng thẳng, đối thoại và tình tiết rất thật đến nỗi họ tin nhân vật của mình là thật. Bill bắt gặp ánh mắt của Sylia, chàng cười. Cô ta vào vai rất tốt. Cô ta là diễn viên giỏi. Cô ta biến mất. Bàn tay lại đưa lên. Mọi người im lặng. Không một tiếng động. Không tiếng đồng xu kêu leng keng trong túi, không chìa khóa va nhau trong chùm, không tiếng bước chân, John đến nhà của kẻ buôn ma túy ở tại vùng quê hẻo lánh xa xôi. Người này đã gọi nặc danh đến Helen, nói cho cô biết người em gái của cô đã gian díu với chồng cô. Tiếng súng vang lên, người ta chỉ thấy người đàn ông nằm sóng soài với chiếc sơ mi đẫm máu, gã chết trên nền nhà. Mặt John được quay rất gần ống kính, mặt gã đăng đằng sát khí. Vaughn đứng bên cạnh. Hình ảnh lớn lên rồi mờ dần. Vaughn được quay rất gần, cô đang ở trong căn hộ nhỏ nhưng sang trọng. John đã biến cô từ người tốt thành kẻ xấu, người ta đều thấy cô đang nói lời từ biệt với một người đàn ông. Không cần nói, ai cũng nghĩ cô ta là gái ăn sương hạng sang. Mắt Vaughn nhìn thẳng vào ống kính, xinh đẹp, bối rối, và có phần dữ dội.

Bill chăm chú nhìn cảnh diễn ra trước mắt, chàng hài lòng khi thấy hình ảnh mờ dần để thay vào cảnh quảng cáo khác. Cảnh trình diễn như những vở kịch mới hằng ngày, toàn cả một thế giới mới, sự kỳ diệu trong việc trình diễn không ngớt gây kinh ngạc cho chàng. Thỉnh thoảng, chàng tự hỏi tại sao công việc tốt đẹp như thế này, tại sao màn trình diễn quá ư thành công như thế này, nhưng chàng phân vân không biết phải chăng đấy là do chàng vẫn say sưa trong công việc. Đôi khi chàng tự hỏi nếu mình bán tác quyền thì việc trình diễn có xảy ra tốt đẹp hay không, hay nếu chàng từ giả chương trình nhiều năm nay rồi… Nếu chàng ở lại New York… để làm việc gì đấy… vẫn tiếp tục cuộc hôn nhân với Leslie và ở lại đấy với các con… chắc họ sẽ có thêm nhiều con phải không? Nếu thế liệu bây giờ chàng còn viết kịch cho Broadway nữa không? Liệu chàng có còn thành công trong nghề viết kịch nữa không? Thật là kỳ lạ khi nhìn lui quá khứ và đoán già đoán non cuộc đời.

Bill rời khỏi phòng quay, tin tưởng phần sau cũng sẽ tốt đẹp như thế, chàng khỏi cần ở lại cho đến hết. Người đạo diễn kiểm soát chặt chẽ việc diễn xuất. Bill chậm rãi đi về phòng, cảm thấy lòng thanh thản, tin chắc những phần tiếp theo sau đó sẽ được hướng dẫn tốt. Điều khiến chàng hài lòng về chương trình là chàng không tự mãn, lười biếng, không buông xuôi, theo công thức, hay cứ dùng lời văn cũ kỹ. Chàng đã biến đổi lời thoại trong đó tươi mát hơn, thay

đổi từng giờ từng phút, nếu không chương trình sẽ chết. Chàng thích sự kích động trong thử thách hằng ngày. Thấu hiểu yếu tố thách đố trong công việc, chàng quay về văn phòng, ngồi dựa người vào ghế nệm dài, nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Công việc tiến hành ra sao? –Betsey hỏi. Chị ta làm thư ký cho chàng gần hai năm nay, được nửa thời gian chi làm trong đài truyền hình. Ban đêm chị làm diễn viên tấu hài, chị nghĩ rằng Bill là người tài nhưng không ai thấy.

- Tốt đẹp. – Trông chàng thư thái, hạnh phúc. Cái bụng co thắt vì hồi hợp bao lâu đã êm ả, sảng khoái dễ chịu. – Hôm nay chúng ta có tin gì của đài truyền hình không? – Chàng đã gởi đến họ mấy cốt truyện mới để chuẩn bị cho các buổi trình diễn tiếp theo và chờ đợi tin trả lời, mặc dù chàng biết họ sẽ để cho chàng muốn làm gì thì làm.

- Chưa. Nhưng tôi nghĩ Leland Harris đã đi khỏi thành phố, và Nathan Steinberg cũng vậy. – Họ là những vị thần cai quản cuộc sống của chàng, họ thông suốt mọi sự, đầy quyền năng , biết nhìn xa trông rộng, suy nghĩ chín chắn. Thỉnh thoảng chàng có đi câu với Nathan, và mặc dù người ta cho rằng ông này là đồ chó đẻ, nhưng Bill thích ông ta và nhất mực cho rằng người đàn ông rất dễ chịu.

– Tối nay anh có về sớm không? – Betsey hỏi, nhìn chàng với ánh mắt tràn trề hi vọng. Thỉnh thoảng chàng đến văn phòng khi trời mới tảng sáng và ra về trước năm giờ. Nhưng những lần như thế thật hiếm. Nghe chị ta hỏi, chàng lắc đầu, đi qua phòng đến bàn làm việc có chiếc máy đánh chữ cũ kỹ để trên cái bàn làm việc nhỏ ở phía sau bàn làm việc. Máy hiệu Royal, một trong những kỷ vật do bố chàng để lại.

- Chắc tôi phải ở lại khuya. Phần diễn xuất hôm nay tiến hành tốt, tức là họ có những sự thay đổi phải thực hiện trong vài phần tiếp theo. Họ phải loại Barnes ra khỏi tác phẩm. Chúng tôi vừa ghiết anh ta rồi. Vaughn sẽ ở tù, đó là không kể đến việc Helen biết hết hành vi của John. Đợi cho đến khi chị ta tìm ra việc cô em gái dùng mưu mô gì để có ma túy mà dùng, nhờ vào anh chồng thương yêu của chị.- Chàng cười vui vẻ, ngồi duỗi hai chân xuống bàn, tựa đầu lên hai bàn tay với tư thế thoải mái, hạnh phúc.

- Anh có trí tưởng tượng rất phong phú. – Betsey nhăn mặt đáp, đóng cửa văn phòng chàng rồi thò đầu vào hỏi. – Có cần tôi gọi nhà bếp đem thức ăn tối nay cho anh không?

- Lạy Chúa… làm thế là cô giết tôi rồi. Cô cứ lấy cho tôi hai miếng xăng uých và bình thủy cà phê, để chúng trên bàn làm việc của cô. Khi nào đói tôi sẽ lấy ăn.
Nhưng chàng thường không ăn, đến lúc xem giờ, mới hay đã mười hai giờ khuya. Betsey thường nói rằng điều kỳ lạ là chàng không chết đói khi thấy bằng chứng cho biết chàng làm việc suốt đêm, cái gặt tàn thuốc đầy ắp, mười bốn tách cà phê lạnh và sáu miếng giấy gói kẹo socola thỏi vứt ở phía sau.

- Anh nên về nhà ngủ một chút.

- Cảm ơn, má. – chàng cười và chị ta đóng cửa. Chị là người tuyệt vời, chàng thích chị.

Khi cánh cửa mở ra lại, chàng cứ tưởng là Betsey, bèn ngước đầu nhìn, miệng vẫn cười một mình. Nhưng không phải là Betsey, mà là Sylia. Như mọi khi, mỗi lần thấy cô ta là chàng như hụt hơi. Sylia vẫn còn mặc áo quần trình diễn, mặt vẫn còn hóa trang nên trông cô rất hấp dẫn.

Cô ta cao, mảnh, thân hình cân đối, bộ ngực bơm silicone to tướng khiến đàn ông thích sờ, hai chân dài như cao đến tận nách. Cô cao gần bằng Bill, mái tóc đen xõa xuống tận eo như dòng thác, da trắng mịn như kem, và mắt màu lục như mắt mèo. Cô là loại gái khi ra ngoài đường khiến cho xe cộ phải nhường lại để nhìn, ngay cả L. A nơi mà các nữ diễn viên và người mẫu cùng con gái đẹp thường xuất hiện để khoe sắc khoe tài. Nhưng Sylia Stewart không xuất hiện ở những nơi công cộng ấy và Bill là người đầu tiên nói rằng cô ta sẽ làm cho chương trình của họ được đánh giá cao, vì Sylia vừa đẹp lại vừa có tài diễn xuất.

- Em đóng rất tuyệt, em yêu à. Hôm nay, em quá tuyệt vời. Nhưng lúc nào em cũng thế. – Chàng đứng dậy trong khi cô ta cười, chàng bước ra khỏi bàn, đến hôn cô vừa âu yếm vừa nghiêm trang. Cô ta ngồi tréo chân lên ghế, chàng nhìn cô, cảm thấy tim đập nhanh hơn. – Lạy Chúa, em vào đây như thế này, làm anh cảm thấy ngây ngất, mất ăn mất ngủ.
Cô ta mặc chiếc áo đầm đen ngắn củn cởn rất khiêu gợi, cô mặc áo này để diễn trong đoạn cuối của chương trình, chiếc áo làm cho khán giả hoa mắt. Phòng lo trang điểm của họ đã thuê áo này tại cửa hàng Fred Heyman. – Em phải thay ngay áo sơ mi và quần bò đi thôi. – Nhưng quần jean không tuyệt được như thế này. Cô ta mặc quần jean quá chật, nên mỗi khi thấy cô mặc quần như thế, chàng nghĩ đến chuyện cởi áo quần cô ta ra.

- Phòng trang phục nói em cứ mặc áo này. – Cô ta làm ra vẻ vừa thơ ngây, vừa khiêu gợi.

- Vậy thì tốt. Chàng cười, vào ngồi lại sau bàn. – Áo trông vừa và đẹp cho em. Có lẽ tuần sau chúng ta đi ăn tối và em mặc áo này để đi.

- Tuần sau à? – Trông cô ta như đứa bé được cho biết con búp bê yêu thích nhất đã đem đi sửa tới thứ ba tuần sau mới lấy.- Tại sao chúng ta không đi tối nay?

- Cô ta nũng nịu hỏi trông chàng có vẻ hơi thích thú. Sylia rất giỏi trong những trò làm nũng như thế này. Trò này có hiệu quả là nhờ bề ngoài xinh đẹp cùng thân hình nẩy lửa như cô ta.

- Chắc em thấy hôm nay phần trình diễn có nhiều tình tiết mới, và nhân vật em đóng phải đi tù. Có vô số màn mới sẽ diễn ra, các nhà văn phải viết lại lời thoại, và chính tôi cũng phải viết một số, hay ít ra là phải kiểm tra những gì họ viết.
Mọi người đều biết chàng sẽ làm việc một mạch từ mười tám cho đến hai mươi bốn ngày liền sắp tới, đứng ngoài sàn mách nước, khuyến khích và đích thân viết lại nội dung tác phẩm. Nhưng nội dung tác phẩm đáng được điều chỉnh sao cho hợp thời.

- Thế cuối tuần này chúng ta không đi được à? – Hai chân dài của cô thả ra rồi tréo lại, khiến

cho cái vật trong quần bò của Bill cứ nhúc nhích, nhưng chàng tỏ ra không quan tâm đến.

- Không, không được đâu. Nếu may ra mọi việc tiến hành thuận lợi, có lẽ chúng ta có thể chơi một chút tennis với nhau vào chủ nhật

Cô ta làm nũng thêm. Sylia có vẻ không hài lòng. – Em muốn đi Vegas chơi. Bọn nhóc nhà em sẽ đi Vegas vào cuối tuần. – Nhà em tức là nhóm diễn viên đua tranh quyết liệt của họ.

- Anh không thể đi được, Sylia à. Anh phải làm việc. Chàng nghĩ cứ để cho cô ta đi chơi không có mình, chắc mọi việc sẽ thoải mái hơn là giữ cô ta lại để nghe những lời than vản, nên chàng đề nghị cô ta cứ đi Vegas với những người khác. - Tại sao em không đi với họ? Ngày mai em không có chương trình, đi với họ cho vui đi. Còn anh phải ở lại đây vào đợt nghỉ cuối tuần. – Chàng vẫy tay chỉ bốn bức tường trong văn phòng, và mặc dù mới thứ năm, nhưng Bill biết mình phải cần ít ra là ba hay bốn ngày làm việc căng thẳng để kiểm tra các nhà văn. Nhưng Sylia có vẻ vui thích khi nghe Bill nói cô cứ đi Vegas mà không có chàng.

- Khi làm xong công việc, anh sẽ đến Vegas chứ? – Trông cô như trẻ con, thỉnh thoảng hình ảnh non trẻ này làm cho chàng xúc động. Thật ra là chính thân hình cô nàng khêu gợi chàng hơn, và chính sự quan hệ thoải mái của hai người trong nhiều tháng qua làm cho chàng sung sướng. Nhưng chưa có ai làm cho chàng tự hào hơn.

Sylia là người tốt, cô ta ít đòi hỏi, chàng không phải luôn luôn đáp ứng các nhu cầu của cô ta. Sylia muốn người nào rảnh rỗi để đi chơi cùng, đi dự các buổi khai trương, dự các buổi tiệc và đi ăn tối lúc 10 giờ đêm ở quán Spago. Nhưng Bill thường không rảnh, chàng bận lo cho chương trình và những cảnh quay mới nên không đi đâu được, và những buổi tiệc ở Hollywood không phải là thói quen của chàng từ lâu rồi.

- Anh nghĩ chắc anh sẽ không làm xong việc đúng giờ để đi chơi với em được. Chúng ta sẽ gặp nhau vào chủ nhật lúc em đi chơi về. – Việc ấn đình thời giờ như thế này rất hoàn hảo cho chàng, nó khiến cô ta không còn lẽo đẽo bên lưng chàng, mặc dù chàng thấy làm thế hơi ti tiện. Nhưng biết cô ta đang đi chơi đâu đó còn hơn là cứ hai giờ cô ta gọi đến hỏi chàng xong việc chưa, có lẽ sẽ dễ chịu thoải mái hơn.

- Thôi được rồi. – Cô ta đứng dậy vẻ hài lòng. – Anh không phiền lòng chứ? – Cô ta cảm thấy hơi có lỗi khi rời chàng, nhưng chàng chỉ cười và tiễn cô ta ra tới tận cửa.

- Không, anh không phiền gì hết. Miễn là đừng để bọn nhóc bán em cho một hợp đồng mới. – Cô ta cười và lần này chàng hôn mạnh lên miệng cô. – Anh sẽ nhớ em.

- Em cũng nhớ anh. – Nhưng có cái gì đó bâng khuâng ánh lên trong mắt cô ta khi nhìn chàng và trong khoảnh khắc, chàng phân vân không biết phải chăng cái gì đó là sự bất ổn. Đấy là cái gì đó mà chàng đã thấy trong cặp mắt khác trước đây… khởi đầu bằng cặp mắt của Leslie. Đấy là cái gì mà phụ nữ thường nói đến, nói bằng mắt chứ không bằng lời. Chỉ có sự cô đơn mới thấy

được cái ấy. Chàng biết rất rõ nó, nhưng bây giờ không có gì làm cho chàng thay đổi ý kiến. Trước kia chàng không thay đổi nó rồi, bây giờ ba mươi chín tuổi, chàng nghĩ thời gian đã quá trễ để thay đổi mọi thứ.

Sylia rời khỏi văn phòng, Bill quay vào làm việc. Chàng muốn viết kịch bản mới, và muốn thay đổi một vài tình tiết trong các phần sắp đến. Khi rời mắt khỏi máy chữ, chàng thấy bên ngoài trời đã tối mịt. Nhìn đồng hồ chàng giật mình thấy đã 10 giờ, và chàng bỗng thấy khát nước. Chàng đứng dậy, bật đèn thêm cho sáng, đi lấy nước sô đa trong văn phòng để uống. Chàng biết Betsey đã để bánh xăng uých trên bàn, nhưng chàng không đói. Công việc có vẻ thỏa mãn được tinh thần cho chàng khi nó thuận buồm xuôi gió, chàng hài lòng khi nhìn vào những gì mình đã làm, rồi ngồi dựa người ra lưng ghế để uống xô đa.
Chỉ còn một cảnh cần thay đổi trước khi nghỉ việc trong đêm nay, chàng lại cắm cúi đánh vào cái máy Royal hai giờ liền tiếp theo, hoàn toàn quên hết mọi thứ ngoài việc viết. Và lần này, khi chàng dừng tay thì đã nửa khuya. Đến khi ấy, tính ra đã làm việc gần hai mươi giờ, nhưng chàng không mệt, mà cảm thấy hồ hởi trước những đổi thay trong phần nội dung vừa thực hiện xong và hy vọng sẽ thành công. Chàng lấy chồng giấy đã đánh máy từ chiều đến giờ, cất chúng vào ngăn kéo và khóa lại, rót thêm ly nước xô đa nữa khi đi ra, để gói thuốc lá lại trên bàn. Chàng ít khi hút thuốc ngoài những giờ làm việc.

Chàng đi qua bàn cô thư ký, bánh xăng uých vẫn còn nằm yên tronh hộp giấy, rồi bước qua hành lang sáng trưng dưới ánh đèn nê ông, đi qua nửa tá phòng quay phim giờ này đã đóng cửa kín mít. Có một màn diễn xuất về nghệ thuật ăn nói diễn ra trong phòng lúc đêm khuya, một toán thanh nên mặt áo quần kỳ quái vừa mới đến để trình diễn. Chàng cười chào họ, nhưng họ không cười lại. Tất cả đều có vẻ quá lo lắng, chàng đi qua phòng quay nơi họ thực hiện phần tin tức lúc 11 giờ, nhưng bây giờ ở đây cũng tối om, việc chuẩn bị cho giờ phát sóng sáng đã hoàn tất.

Người bảo vệ ngồi ở bàn trước cơ quan đưa cho Bill tờ giấy ký tên, chàng ký tên mình rồi bàn chuyện với ông ta về trận bóng dã cầu vừa mới diễn ra. Chàng và người bảo vệ già đều ủng hộ đội Doger. Rồi chàng đi ra ngoài trời mát mẻ, hít mạnh không khí của đêm xuân ấm áp. Vào giờ này sương mù chưa nhiều lắm, nên trời đêm rất dễ chịu, thoải mái. Chàng thích công việc đang làm và luôn tiến hành nó vào giờ khắc yên tịnh vắng vẻ nhất, có vậy mới dễ tưởng tượng ra được nhiều tình tiết hấp dẫn. Công việc này mang rất nhiều ý nghĩa, và bây giờ làm xong, chàng rất sung sướng khi đã sáng tác được nhiều cốt truyện hay. Thỉnh thoảng chàng không vừa ý với tác phẩm vì cảm thấy không hay, cảnh trong truyện không hợp lý hay nhân vật chệch choạc không giống như ý đồ ban đầu. Nhưng hầu hết những điều chàng soạn ra đều tốt, chàng thích chúng. Có nhiều lần chàng ân hận vì đã bỏ hết thì giờ vào công việc, và những lúc này chàng đâm ra ganh tỵ với những nhà văn viết lời thoại cho kịch bản.

Chàng thỏ dài khoan khoái, mở máy xe. Bill đang sở hữu chiếc Chevrolet đời 49 có thùng chở hàng bằng gỗ, chàng đã mua xe này của người vận động viên lướt sóng cách nay 7 năm với giá 500 đô la. Chàng thích chiếc xe này. Xe màu nâu sẫm, bề ngoài không được đẹp lắm, nhưng máy còn tốt, lại rộng rãi, khi các con chàng đến thăm, chúng có chỗ để ngồi thoải mái.

Khi lái xe về nhà trên xa lộ Santa Monica về phía Avenue Fairfax, bỗng chàng thấy đói bụng. Đói không chịu nổi. Chàng biết ở nhà chẳng có gì ăn. Nhiều ngày qua chàng không ăn ở nhà, chàng quá bận nên không mua thức ăn, và ngày cuối tuần trước, chàng ở tại nhà của Sylia. Cô ta thuê ngôi nhà ấy của một minh tinh màn bạc già, bà ta đã về hưu, sống ở nhà khác nhưng vẫn còn giữ ngôi nhà trước đây bà ta ở.

Trên đường về nhà, chàng dừng lại ở siêu thị Safeway, khi đậu xe vào bãi thì đã quá 12 giờ khuya. Chàng đậu xe vào ngay trước cổng chính, gần bên chiếc MG màu đỏ cũ kỹ, trần xe hạ xuống. Chàng đi vào nhà hàng sáng trưng, lấy chiếc xe đẩy mua hàng, rồi vừa đi vừa tính nhẩm trong óc nên mua thứ gì. Trong lối đi gần đấy có chỗ bán thịt gà nướng tỏa mùi thơm phức. Chàng lấy một con, rồi lấy hộp bia 6 lon, một ít xà lách nơi khu bán thực phẩm ngon, ít xúc xích Ý, dưa chua, rồi đi về khu bán rau diếp, cà chua, rau quả, để làm món xà lách. Nghĩ đến món này chàng thấy càng đói thêm, muốn chóng về nhà để ăn cho khỏi đói. Chàng không nhớ là mình có ăn trưa hay không, nếu có thì đã ăn gì.

Chàng chợt nhớ mình cũng cần khăn giấy, giấy vệ sinh cho hai phòng tắm. Chàng lại nghĩ cần thêm kem cạo râu, và có cảm giác như kem đánh răng cũng hết. Chàng hình như không có thì giờ để đi mua hàng. Khi đi mua những thứ tạp phẩm như dầu ô liu, cà phê, bánh kếp, xúc xích, xi rô- để dùng vào buổi điểm tâm cho lần sau vào ngày cuối tuần- và bánh bột cám, vài thứ ngũ cốc, trái dứa và đu đủ tươi, chàng đi trong cửa hàng cảm thấy người tươi tỉnh như đang ở giữa chiều. Chàng bỏ những thứ muốn mua vào giỏ, cảm thấy mình như người đói lâu ngày. Tuy nhiên chàng không quá nôn nóng vì bây giờ chẳng có gì phải làm nữa, và ở nhà chẳng có ai chờ đợi chàng. Chàng mặc sức nhìn xem khắp nơi trong cửa hàng.

Chàng định mua thêm một ít bánh mỳ Pháp và pho mát mềm để ăn tối, bèn tìm đến gian hàng bán bánh mỳ, và khi rẽ quanh góc nha hàng, bỗng chàng đâm sầm vào một cô gái. Cô ta từ đâu xuất hiện trước xe chàng, hai tay ôm cả chồng khăn giấy. Vì quá bất ngờ nên chàng đâm xe chở hàng vào cô ta khiến cô nhảy lui, giật mình, để rơi khăn giấy xuống nền nhà. Chàng nhìn sững cô gái, cô ta đẹp, hấp dẫn, áo quần sạch sẽ, và đang cuối người lượm khăn giấy lên.

- Tôi xin lỗi… Tôi… nào… để tôi giúp cô… - Chàng thả chiếc xe, định đến lượm giúp cô ta, nhưng cô đã vội đứng lên, miệng mỉm cười, mặt hơi ửng hồng.

- Không sao. – Nụ cười cô ta thật tươi tắn, tự nhiên. Mắt cô ta xanh và to, trông có vẻ nói như thế là đủ rồi, bèn đẩy xe đi, quay đầu lui nhìn chàng miệng vẫn cười, và chàng nhìn theo như một kẻ si tình. Chàng cảm thấy như một cảnh trong xi nê, chuyện xảy ra này chàng có thể viết vào trong phần trình diễn trên truyền hình. Nhan đề: Chàng gặp nàng. Chàng muốn chạy theo… này… đợi chút… dừng lại! Nhưng nàng đi rồi, mái tóc đen óng ánh xõa đung đưa quanh vai, nụ cười tươi, cặp mắt xanh to rực rỡ. Khi nàng nhìn chàng, ánh mắt có vẻ thẳng thắn, nhưng nụ cười phân vân như thể sắp hỏi chàng điều gì, và nụ cười thân thiện như thể nàng sắp cười mình.

Tiếp tục mua hàng mà trí chàng cứ nghĩ đến nàng… xốt Mayonnaise… cá… kem cạo râu… trứng ư? Chàng cần trứng không? Chàng không tập trung vào gì nữa. Thật kỳ cục. Nàng xinh đẹp nhưng không cầu kỳ. Nàng trông như cô sinh viên mới ra trường ở đại học miền Đông. Nàng mặc quần Jean, mặc áo cổ lọ màu đỏ, đi giày đế mềm. Mấy phúc sau khi thấy nàng lấy hàng trên xe đẩy để lên quầy tính tiền, tim chàng đập mạnh. Chàng dừng đẩy xe một lát, đưa mắt nhìn nàng.
Nhìn chung, nàng không phải là người có sắc đẹp cầu kỳ, kiêu ngạo, chàng tự nhủ. Phải, dễ thương… thực ra rất dễ thương, nhưng đối với khiếu thẩm mỹ của chàng, dựa theo khiếu thẩm mỹ đương đại ở California, sắc đẹp của nàng quá bình thường. Nàng trông có vẻ như người mà người ta có thể trò chuyện vào lúc đêm khuya, người có thể nói chuyện vui, người có khả năng làm món tráng miệng hay kể một câu chuyện hay. Chàng cần gì những cô gái như thế trong khi chàng đã có những cô gái như Sylia để ngủ cho ấm giường?
Nhưng khi nhìn cô ta lấy đồ trong xe đẩy ra, chàng không biết tại sao mình lại mơ ước có nàng đến thế. Chàng muốn làm quen với nàng và phân vân không biết nàng tên gì. Chàng chầm chậm đẩy chiếc xe về phía nàng. Chào… tôi là Bill Thigpen… chàng vừa đẩy xe đến quầy trả tiền vừa nhẩm tính trong óc. Nàng đang trả tiền và và có vẻ không chú ý đến chàng. Nàng viết chi phiếu, chàng nhìn, nhưng không đọc được tên nàng. Chàng chỉ thấy bàn tay trài cầm cuốn chi phiếu. Bàn tay trái có chiếc nhẫn vàng. Nhẫn cưới. Bất kể nàng là ai không còn là vấn đề nữa. Nàng đã có chồng. Chàng cảm thấy lòng nặng trĩu, như một đứa bé thất vọng. Khi nàng nhìn chàng, nhận ra chàng là người đã va vào mình trước đó mấy phút, làm mình để rơi chồng khăn giấy; nàng cười với chàng, chàng hầu như cười mình. Xin chào… Tôi là Bill Thigpen… cô đã có chồng… thật đáng tiếc, nếu cô ly dị chồng, hãy gọi cho tôi… chàng không muốn lộn xộn với những phụ nữ có chồng. Chàng muốn hỏi tại sao nàng lại đi mua sắm khuya như thế, nhưng không quan trọng. Việc này không thành vần đề.

- Chúc ngủ ngon, - nàng nói giọng nhỏ nhẹ, khàn khàn. Nàng lấy lên hai xách tạp phẩm, và chàng lấy hàng trong xe đẩy ra.

- Chúc ngủ ngon, - chàng đáp và nhìn nàng ra về. Mấy phút sau chàng nghe tiếng xe rồ máy và khi ra đến xe mình, chàng thấy không còn chiếc MG ở đấy nữa, chàng phân vân không biết có phải nàng đi chiếc xe ấy hay không. Chàng cười một mình. Nếu chàng cứ tiếp tục gặp ai cũng yêu như thế này, thì quả thật chàng quá tào lao. Thôi, Thigpen, - Chàng nói một mình rồi nhấn mạnh ga cho xe thả hết khói, - Hãy bình tỉnh cậu. Chàng cười khúc khích, lái xe ra khỏi bãi đậu xe, và khi về đến nhà, chàng phân vân không biết Sylia đã đến Vegas chưa.

Chương 2

Khi Adrian Townsend lái xe ra khỏi siêu thị, trí nàng nghĩ đến Steven đang đợi mình ở nhà. Đã bốn ngày rồi nàng không thấy anh ta. Anh bận đi dự họp tại ST. Louis, làm đại diện cho khách hàng. Steven Townsend là ngôi sao sáng chói của công ty quảng cáo anh đang làm việc. Steven tin rằng một ngày nào đấy, nếu muốn, anh ta sẽ điều hành văng phòng ở L.A. Ở tuổi 34, Steven đi một bước khá dài từ chốn nghèo nàn ở vùng Trung Tây, và nàng biết sự thành công này rất có ý nghĩa đối với anh ta. Cái gì cũng có nghĩa với người đàn ông này cả.

Anh ta ghét cảnh nghèo khổ, ghét thời thơ ấu, ghét vùng Trung Tây, và theo lời kể của Steven

chính học bổng của trường đại học UC Berkeley đã giúp anh ta thoát khỏi cảnh sống nghèo nàn ấy suốt 16 năm trời. Anh ta học môn chính là thông tin, cũng như sau này Adrian đã học 3 năm tại Stanford. Niềm đam mê của nàng là truyền hình, nhưng Steven lại yêu ngành quảng cáo ngay từ đầu. Ngay khi mới ra trường, Steven đến làm cho công ty quảng cáo ở San Francisco, rồi anh ta theo học trường kinh doanh vào ban đêm và khi đến Nam California anh đã có bằng cử nhân quảng trị kinh doanh. Rõ ràng mọi người đều nghĩ rằng Steven Townsend sẽ thành công, dù anh ta gặp trở ngại gì hay phải chi tiêu khá nhiều. Anh ta luôn quyết tâm đến bằng được nơi mình muốn, luôn tìm cách vạch kế hoạch rất hoàn hảo để đạt được ý muốn ấy. Trong đời của Steven Townsend, không có tai nạn, không có sai lầm, không thất bại. Thỉnh thoảng anh ta nói với Adrian lâu hàng giờ về các khách hàng mà mình sẽ đạt được trong tương lai. Thỉnh thoảng nàng kinh ngạc, khâm phục những quyết định và cả sự can đảm của anh ta.

Đường đời của Steven không dễ dàng. Bố Steven là công nhân trong xưởng chế tạo xe hơi, làm việc ở dây chuyền sản xuất tại Detroit. Ông có năm người con, ba gái hai trai, Steven là con út. Người anh cả chết ở Việt Nam, ba người con gái ở gần nhà, hoàn toàn bằng lòng việc không học đại học. Hai trong số ba người con gái ấy đi lấy chồng khi tuổi còn vị thành niên, dĩ nhiên vì có thai trước, còn người chị đầu lấy chồng năm 21 tuổi và có bốn đứa con trước khi ăn sinh nhật thứ 25. Chị ta cũng lấy chồng công nhân nhà máy xe hơi như bố chị, và khi xảy ra đình công, tất cả đều sống nhờ vào an sinh xã hội.

Steven xem cuộc sống ấy như cơn ác mộng, ít khi anh ta nói với ai về quá khứ của mình. Chỉ có Adrian mới biết anh ta ghét thời ấy và ghét cả những người trong gia đình. Khi rời khỏi Detroit, không bao giờ anh ta trở về đấy, và Adrian còn biết đã hơn năm nay anh ta không liên lạc với bố mẹ. Anh ta không nói chuyện với bố mẹ nữa, anh ta nói với nàng như thế vào lần họ đi ăn tiệc ở cơ quan về và anh ta uống hơi xỉn. Anh ta rất ghét họ, ghét cảnh nghèo hèn, ghét sự thất vọng, ghét vẻ buồn rầu thường xuyên hiện ra trên mắt mẹ anh, vì bà không thể làm gì giúp con. Adrian nói với anh ta rằng: chắc bà thương các con, vì nàng nghĩ đàn bà thường thương con, thường muốn giúp con, nhưng bà không thể làm gì giúp họ, nhất là cậu con út, Steven đứa con có nhiều âu lo và đầy tham vọng
- Anh nghĩ bà ta không thương ai đâu, - Steven đáp, giọng gay gắt, - bà ấy không còn tình thương để dành cho ai… ngoại trừ ông ấy. Em biết không, khi anh rời bỏ gia đình ra đi, bà ấy đang có mang, mà khi ấy bà đã năm mươi… may thay là bà ấy hư thai.

Adrian cảm thấy xot xa cho bà, nhưng nàng không nói gì với Steven. Anh ta không có tình cảm gì với gia đình, cho nên nói ra chỉ gây thêm rạn nứt mà thôi. Nàng tự hỏi, nếu bây giờ gặp lại Steven không biết họ sẽ nghĩ gì về anh ấy. Steven đẹp trai, lực lưỡng, có học, thông minh, dạn dĩ và thỉnh thoảng hơi khoa trương một chút. Nàng luôn luôn khâm phục tính nhiệt huyết, tham vọng, cầu tiến, và năng lực của Stenven, thế nhưng thỉnh thoảng nàng ước chi tính tình anh ta dịu dàng một chút. Có lẽ với thời gian đều này sẽ đến, khi lớn tuổi thêm chút nữa, nhờ tình thương, lòng tốt của những người thương yêu anh ấy gây nên. Thỉnh thoảng nàng trêu Stenven, nàng nói anh ta giống như cây xương rồng. Anh ta không muốn để cho ai đến gần, làm rung động trái tim mình, ngoại trừ khi được cho phép.

Họ lấy nhau đã ba năm, cuộc hôn nhân làm cho họ được thoải mái, hạnh phúc. Steven thành công rất nhanh trong công ty từ hai năm rưỡi qua, mười hai năm sau khi đến ở tại Los Angeles. Anh ta đã làm việc trong ba công ty quảng cáo, nổi tiếng là người có kinh nghiệm trong nghề, thông minh, sành sỏi, và thỉnh thoảng hơi tàn bạo. Anh ta chiếm đoạt khách hàng của bạn bè, dụ dỗ khách của các công ty khác trong những trường hợp bị cho là bất chính. Nhưng công ty của Steven không mất khách. Công ty này phát triển hàng ngày, cho nên vai trò của Steven trở nên quan trọng.

Adrian biết mình và Steven rất khác nhau, nhưng nàng nể trọng anh ta. Nhất là khi nàng kính nể nguồn gốc xuất xứ của Steven. Nàng khâm phục việc chồng mình vượt qua thời gian khổ

cực lúc ban đầu rất ác liệt. Hoàn cảnh của nàng hoàn toàn khác với Steven. Nàng xuất thân trong một gia đình trên trung lưu ở Connect-cut, luôn luôn đi học trường tư, và chỉ có một người chị. Chị ấy và nàng không hợp nhau, và trong nhưng năm gần đây, Adrian thoát ly khỏi bố mẹ, nhưng cứ vài năm thì họ lại đến California để thăm nàng.

Nhưng cuộc sống của nàng ở đây rất khác với cuộc sống êm ả ở Connecti-cut, và lần mới đây, khi đến thăm, bố mẹ nàng không thích Steven. Adrian phải xác nhận rằng Steven rất khó tính với họ. Anh ta thẳng thừng công kích bố nàng và nếp sống cao đạo của ông. Bố nàng không quan tâm đến việc theo đuổi nghề nghiệp chính. Ông làm luật sư nhưng về hưu rất sớm, rồi dạy trường luật gần nhà trong nhiều năm qua. Nàng bối rối khi nghe Steven công kích ông. Nàng phải thanh minh với bố mẹ rằng Steven trực tính như thế, chứ anh ta không có ý nói xấu ai. Nhưng sau khi hai ông bà về, chị nàng, Connie, gọi cho Adrian, mắng nàng về việc để cho Steven cư xử với bố mẹ như thế. Chị hỏi Adrian tại sao lại có thể để cho anh ta làm như thế với bố mẹ.

- Làm gì? Nàng hỏi.

- Làm cho bố cảm thấy quá tầm thường. Mẹ nói Steven đã làm nhục bố. Bà nói bố quyết định sẽ không bao giờ đến California nữa.

- Trời đất ơi… chị Connie… - Nàng rất buồn khi thấy bố mình đau đớn, và nàng phải chấp nhận rằng Steven hơi… hả hê khi xúc phạm đến ông, nhưng đấy là bản chất của anh ta. Nàng không làm sao nói cho chị mình thông cảm. Nhưng hai chị em không gần nhau. Họ cách nhau đến năm tuổi và Connnie luôn luôn bất bình với Adrian, như thể chị không hiểu được nàng. Vì vậy, sau khi học xong đại học, Adrian ở California. Và thực ra nàng muốn kiếm việc trong nghề sản xuất các chương trình truyền hình.

Adrian đi Los Ageles để theo học các khóa về phim ảnh tại đại học UCLA, và đã có kết quả tốt. Nàng có nhiều công việc rất tốt, rồi Steven xuất hiện, anh ta tạo cơ hội cho nàng làm việc khác. Trong vài phương diện, việc này đã thay đổi tình hình. Anh ta nghĩ rằng làm việc trong môi trường phim ảnh, ngay phim ảnh cho truyền hình, là công việc quá văn nghệ. Anh ta cho rằng nàng phải làm công việc gì bền vững hơn, cụ thể hơn.

Họ sống với nhau được hai năm thì nàng được đề nghị làm việc cho phòng thời sự đài truyền hình. Dĩ nhiên công việc này có nhiều tiền hơn, nhưng rất khác với những việc trong mơ của nàng. Nàng đau khổ, phân vân, không biết có nên làm việc này hay không, vì cảm thấy công việc không hợp với mình, nhưng cuối cùng Steven khuyên nàng nhận việc này, và anh ta đã làm đúng. Trong ba năm qua, nàng thích việc này.
Sáu tháng sau khi đi làm, nàng và Steven đi Reno nghỉ cuối tuần và thành hôn với nhau. Anh ta ghét làm đám cưới lớn, có gia đình tham dự ồn ào, và nàng phải đồng ý để khỏi làm anh ta buồn. Nhưng đều này lại khiến cho cha mẹ nàng rất buồn. Họ muốn tổ chức đám cưới cho con gái út tại quê nhà thật lớn. Nhưng nàng và Steven bay đi miền Đông và bố mẹ nàng chỉ còn niềm vui là biết họ thành hôn với nhau. Mẹ nàng khóc, bố nàng mắng cả hai và hai người cảm thấy mình như những đứa trẻ hư hỏng. Steven tức giận, và như mọi khi, Adrian cãi nhau một trận dữ dội với chị Connie. Connie có mang đứa con thứ ba và là đứa cuối cùng, và như mọi khi, chị ta làm cho Adrian cảm thấy bất lực, như thể nàng đã làm một việc kinh khủng.

- Vì chúng tôi không muốn làm đám cưới lớn thôi. Làm thế có tội không? Tổ chức lễ hội rầm rộ khiến cho Steven bực mình. Làm lớn như thế có lợi ích gì đâu? Tôi hăm chín tuổi rồi, tôi có thể làm đám cưới theo cách mình thích.

- Tại sao cô làm cho bố mẹ đau đớn? Cô không gắng làm hai người vừa lòng một lần được hay

sao? Cô sống xa nhà đến ba ngàn dặm, cô muốn làm gì thì làm. Cô không ở gần đây để giúp đỡ bố mẹ, không làm cái gì cho bố mẹ hết... - Giọng bà chị nhưng ở nửa chừng, vẻ trách móc em gái, còn Adrian thì nhìn chị đăm đăm, phân vân không biết hai chị em căng nhau đến độ nào đây, và tình hình như thế náy có hậu quả ra sao. Trong những năm vừa qua, tình chị em họ trở nên căng thẳng trầm trọng.

- Mẹ đã sáu hai, còn bố sáu lăm tuổi rồi, họ cần giúp đỡ gì nữa? – Adrian hỏi, Connie có vẻ tức tối.

- Rất nhiều. mỗi khi trời sa tuyết, Charlie phải đến xúc tuyết khỏi xe hơi của bố. Có bao giờ cô nghĩ đến chuyện ấy không? – Connie chảy nước mắt, Adrian muốn tát vào mặt chị.

- Có lẽ bố mẹ nên chuyển đến Florida mà ở, để mọi việc dễ dàng hơn cho cả hai chúng ta, - Adrian bình tĩnh đáp.

- Cô muốn như thế phải không? Muốn bỏ chạy, trốn thật xa.

- Chị Connie, tôi không trốn. Tôi phải kiếm sống ở phương xa.

- Làm gì để sống? Làm với đám sản xuất phim ảnh phải không? Cô biết không đó là cái nghề dơ bẩn. Tu tỉnh lại đi Adrian. Hãy sống như tất cả chúng tôi, làm vợ, làm mẹ. Còn nếu cô muốn đi làm, thì hãy làm nghề gì đó có giá trị. Nhưng ít ra cô hãy tu tĩnh, sống bình thường như mọi người.

- Như ai? Như chị phải không? Chị bình thường vì trước khi có con chị làm nghề y tá phải không? Còn tôi không bình thường vì tôi làm cái nghề mà chị không hiểu gì hết phải không? Này, nếu chị hiểu chắc có lẽ chị sẽ thích công việc trong phòng thời sự của tôi. Việc ấy được gọi là trợ lý tổng biên tập, có lẽ chị sẽ thấy công việc này rất tuyệt.
Nhưng nàng ghét cảnh chị em thù hận trong bao năm qua, ghét sự gay gắt, sự ganh tỵ giữa họ. Họ không gần gũi nhau, mặc dù trước đây họ thân thiện nhau, hay ít ra giả vờ như thế. Bây giờ cái vỏ thân thiện ấy bị xé rách chỉ còn sự tức giận của Connie vì Adrian bỏ đi, sống tự do, làm việc theo sở thích của mình ở California.

Adrian không nói cho họ biết nàng và Steven thỏa thuận không có con. Việc này rất có ý nghĩa với Steven. Vì anh ta quá khiếp sợ thời thơ ấu của mình. Adrian không đồng ý với anh, nhưng nàng biết anh ta oán trách sự nghèo khổ của bố mẹ vì họ có nhiều con. Từ lâu Steven đã nói cho nàng hay rằng anh ta không muốn có con, và cần Adrian đồng ý với mình. Nhiều lần Steven bàn đến việc cắt ống dẫn tinh, nhưng cả hai đều sợ vì làm vậy sẽ có kết quả không hay cho cơ thể. Steven giục nàng đi buộc ống dẫn tinh, nhưng nàng nghĩ làm thế có vẻ quá đáng. Nên cuối cùng họ nhất trí dùng các biện pháp phòng ngừa tránh thai để đảm bảo kế hoạch của mình thành công.

Thỉnh thoảng Adrian rất buồn vì việc mình sẽ không có con, nhưng nàng muốn hy sinh cho chồng. Nàng nghĩ việc này rất quan trọng với Steven. Steven muốn theo đuổi con đường sự nghiệp mà khởi vướng vào vòng thê nhi, và anh ấy cũng muốn nàng được tự do để theo đuổi đường sự nghiệp của mình. Steven ủng họ công việc của nàng. Trong ba năm qua, nàng cảm thấy thích công việc của phòng thời sự này, nhưng nàng vẫn nhớ những buổi trình diễn trên sân khấu trước đây, những bộ phim truyền hình, những đoạn phim ngắn và đặc biệt là những phần mình đã đóng. Nhiều lần nàng nói đến việc bỏ việc ở phòng thời sự để làm việc sản xuất phim.

- Nếu họ hủy bỏ công việc này thì sao? – Steven luôn nói thế. – Khi ấy em sẽ thất nghiệp và lâm

vào cảnh khó khăn. Hãy gắn bó với công việc thời sự, cưng à, việc này sẽ không bao giờ bị hủy bỏ. – Anh rất sợ cảnh mất việc, sống thất nghiệp, mất hết cơ hội tìm việc tốt, hay không có con đường tươi sáng để leo lên đỉnh danh vọng. Steven luôn luôn để mắt đến mục tiêu của mình, và mục tiêu của anh là đỉnh danh vọng. Cả hai đều nghĩ thế nào anh cũng đạt được.

Cả hai đều hạnh phúc suốt hai năm rưỡi sống cùng nhau. Họ cùng làm việc cật lực, kết bạn với một số người và trong năm qua anh ta đi du lịch nhiều. Năm trước đó, họ mua một căn hộ rất đẹp. Căn hộ có kích cỡ phù hợp cho cuộc sống của họ, một ngôi nhà thành phố với cái buồng thứ hai được sử dụng như phòng gải trí, phòng ngủ lớn ở trên lầu, phòng khách, phòng ăn và nhà bếp lớn. Vào những ngày cuối tuần, Adrian thích đi lang thang trong khu vườn nhỏ, có hồ tắm cho cả chung cư dùng, sân quần vợt và gara rộng hai xe để chiếc AG của nàng và chiếc Porsche mới màu đen láng bóng của chàng.

Steven cứ khuyên nàng bán chiếc xe của nàng đi, nhưng nàng không bán. Nàng mua chiếc xe cũ này khi đến Stanford trước đây mười ba năm, và bây giờ vẫn còn thích nó. Adrian thường thích những thứ cũ kỹ, còn Steven thì luôn luôn xài những thứ mới nhất. Thế nhưng hai người là một cặp biết dung hòa cho nhau. Anh ta thường lái xe thật nhanh, và cho rằng nếu nàng đi chiếc xe cũ như thế, thì không làm sao đi nhanh cho được, và nàng thường làm cho tính tình chàng dịu xuống, chạy chậm bớt lại.
Thế cũng không đủ cho mọi người. Chị nàng, Connie và anh rể, Charlie, vẫn ghét Steven, bố mẹ nàng cũng không thích anh ta. Việc này tạo nên những bất hòa giữa nàng với gia đình, nhiều lúc nàng quá đau đớn khi nhận ra mình quá xa cách với họ. Dù rất yêu họ, nhưng nàng vẫn trung thành với Steven. Steven là người chung giường với nàng, là người nàng cùng ra sức xây dựng cơ đồ, gây dựng tương lai. Dù nàng yêu họ bao nhiêu đi nữa, thì đấy chỉ là chuyện quá khứ, còn Steven là nguồn hạnh phúc hiện tại và tương lai của nàng.
Bố mẹ nàng biết thế, nên khi nàng và Steven đi về miền Đông, họ không nói gì. Thậm chí, trong năm qua họ cũng không hỏi khi nào nàng và Steven có con. Cuối cùng nàng nói với Connie rằng họ không muốn có con, nàng tin thế nào Connie cũng nói lại cho bố mẹ biết. Trước mắt họ, cuộc tình của Adrian và Steven quá kỳ lạ, nàng và anh ta là hai người theo chủ nghĩa khoái lạc ích kỷ, sống theo cuộc sống vội vã của California. Họ không hy vọng mình có thể khuyên nàng và anh ta. Tốt hơn hết là bớt nói, cho nên bố mẹ Adrian không muốn đi thăm nàng.

Nhưng khi rẽ qua đường Fairfax Avenue, rời khỏi xa lộ Santa Monica Freeway, Adrian không nghĩ đến bố mẹ nữa. Nàng chỉ nghĩ đến Steven. Nàng biết thế nào anh cũng rất mệt, nhưng nàng đã mua chai vang trắng, pho mát và đầy đủ gia vị để làm đĩa Omelet cho anh. Khi nàng đậu gần chiếc Porsche của anh, nàng mỉm cười, Steven đã về nhà, nàng chỉ ân hận một đều là không ra phi trường đón anh ấy. Nàng phải làm ca khuya như mọi khi, thay mặt cho người chủ biên tin tức giờ chót, vì nàng là trợ lý số một của ông ta. Công việc này tuyệt diệu, nàng rất thích, nhưng nhiều lúc cũng thấy chán.

Nàng mở khóa nhẹ nhàng, và khi mở của nàng thấy đèn trong nhà đều bật sáng, nhưng không thấy Steven đâu hết.

- Chào!... có ai ở nhà không?... Máy hát mở, vali của Steven để ngoài hành lang, nhưng nàng không thấy cặp hồ sơ của anh đâu hết. Rồi nàng thấy anh trong bếp, đang nói chuyện điện thoại. Máy tóc đẹp màu đen tuyền dài rậm và hơi bờm xờm. Đầu cúi xuống, tay ghi chép, nàng biết chồng mình đang nói chuyện với ông chủ. Chàng bận nói và chăm chú viết, nên không thấy nàng đi vào. Nàng bước đến, quàng tay ôm và hôn chồng mình. Steven nhìn nàng mỉm cười, hôn nhẹ lên môi nàng, tiếp tục nghe ông chủ nói không bỏ sót một lời. Rồi Steven đẩy nhẹ nàng ra và tiếp tục nói chuyện tiếp với ông chủ.

- Đúng thế… Tôi nói với ông ta như thế đấy. Họ nói họ sẽ đến với chúng ta trong tuần sau, nhưng tôi nghĩ nếu chúng ta chơi mạnh tay hơn, chắc họ sẽ đến sớm hơn. Đúng… đúng… tôi

nghĩ thế đấy… tốt. Hẹn sáng mai gặp ông.

Rồi bỗng nàng nằng gọn trong vòng tay của Steven, anh mặc cho thế gian quay cuồng bên ngoài. Khi nào ở bên cạnh chồng là nàng thấy hạnh phúc, luôn luôn tin chắc rằng mình đã tìm ra được nguồn sống. Khi nàng hôn Steven, nàng chỉ nghĩ đến chuyện nhớ anh biết bao mà thôi.

Steven hôn nàng thật mạnh, thật lâu, đến nỗi khi anh nhích môi ra, nàng hầu như ngộp thở. – Trời đất ơi… có anh về nhà, tuyệt quá ông Townsend à.

- Anh rất muốn về nhà với em. – Anh cười với vẻ tinh quái, hai tay ôm mông nàng kéo sát vào người mình. – Em ở đâu về thế?

- Đi làm về. Em muốn về lúc 11 giờ đêm, nhưng không ai rảnh để thay em. Trên đường về nhà, em ghé siêu thị mua chút thức ăn. Anh có đói không?

- Đói chứ. – Steven cười sung sướng, không nghĩ đến các thức ăn mà nàng đem về trong các bao màu nâu. – Thực vậy, anh đói. – Anh tắt đèn trong bếp, và nàng cười.

- Em không muốn nói đến chuyện ấy. Em có mua rượu vang, và… - Anh hôn lên môi nàng lại.

- Để sau, Adrian… để uống sau… - Anh dẫn nàng lên lầu, quên vali ngoài hành lang dưới nhà, tạp phẩm nàng mua để mặc trên nhà bếp. khi nàng cởi áo quần ra, anh thèm khát nhìn nàng, rồi anh vặn to máy hát và kéo nàng nằm xuống giường.

Chương 3

Hôm sau, cả hai cùng đi làm một lượt. Sáng nào họ cũng làm những công việc với giờ giấc ấn định. Trước khi đi làm, Steven chạy một vòng, rồi về nhà tập thể dục bằng cách vừa đạp xe đạp vừa cạo râu và xem tin tức, trong khi Adrian làm bữa ăn sáng nhẹ. Nàng đã tắm rửa, mặc áo quần xong. Steven đi tắm, mặc áo quần trong khi Adrian chùi nhà bếp và dọn dẹp phòng ngủ. Vào những ngày cuối tuần, nàng có chồng làm giúp, nhưng những ngày khác trong tuần, anh quá bận, quá hấp tấp nên không giúp nàng được.

Adrian luôn xem tin tức thời sự buổi sáng, và phần lớn chương trình hôm nay trước khi đi làm. Nếu chương trình có gì hấp dẫn, họ bàn luận cùng nhau. Nhưng thường họ ít nói với nhau vào buổi sáng. Tuy nhiên, sáng nay lại khác. Đêm qua họ làm tình hai lần, nên bây giờ Adrian cảm thấy thích nói và rất trìu mến khi hôn chồng, đưa cà phê cho chồng.

Người Steven vẫn còn ướt vì chạy, nhưng ngay cả khi tóc ướt và quần áo lao động ướt dính vào người, Steven Townsend trông vẫn điển trai như tài tử. Nhưng yếu tố khác khiến anh ta muốn đi khỏi Detroit và giã từ bố mẹ. Đó là vì anh quá lanh lợi, quá tham vọng, và quá điển trai để gắn đời mình với nơi chôn nhau cắt rốn.
Adrian cũng hấp dẫn theo cách riêng của nàng, nhưng nàng không hề nghĩ đến điều đó. Nàng quá bận bịu với cuộc sống nên không nghĩ đến chuyện mình đẹp xấu ra sao, ngoại trừ khi nàng mặc áo quần để đi chơi với anh. Nhưng nàng có vẻ đẹp tự nhiên chứ không giả tạo như nhiều người. Nàng không biết mình có sắc đẹp tự nhiên, còn Steven hiếm khi nói với nàng về chuyện này. Anh thường để tâm lo những chuyện khác, chẳng hạn như cuộc sống và sự nghiệp của mình. Thậm chí có nhiều lúc anh không hề ngó ngàng gì đến nàng.

- Hôm nay có tin gì đặc biệt không? – Steven nhìn nàng qua trên tờ báo khi ăn sáng. Nàng đã hâm nóng bánh nướng xốp làm bằng cây việt quất nàng mua tối qua, và làm cho anh đĩa xà

lách trái cây tươi trộn với sữa chua.

- Chẳng có gì đặc biệt. Em sẽ biết chuyện gì xảy ra nơi em giao tiếp. Tin tức buổi sáng không có gì đáng quan tâm, nhưng ai biết? Có thể trong khi chúng ta đang ăn sáng thì tổng thống bị ám sát.

- Phải. – Steven nhìn vào mục giá chứng khoán, rồi lật sang các trang về kinh doanh. – Đêm nay em có về khuya không?

- Có lẽ khuya. Chiều nay mới biết được. Hai người đã đi nghỉ hè, vì vậy nhân viên đang thiếu. Thậm chí cuối tuần này em cũng phải đi làm.

- Anh hy vọng em sẽ không đi làm. Em nhớ tối mai chúng ta sẽ đi dự tiệc tại nhà Jamese chứ?

Nàng cười, mắt trong mắt họ nhìn nhau đắm đuối. Anh không tin nàng nhớ chuyện này, vì dù sau nàng cũng đang là trợ lý tổng biên tập của chương trình thời sự trên mạng lưới truyền hình chính. – Dĩ nhiên em nhớ, việc này có quan trọng không?

Steven gật đầu. Khi chuyện gì có liên quan đến nghề nghiệp của mình, anh đều cho là quan trọng. Nàng đã quen với chuyện như thế này rồi.

– Tất cả những người làm việc trong công ty quảng cáo đều đến dự. Anh muốn nhắc lại cho em nhớ.

Nàng gật đầu. Steven nhìn đồng hồ và đứng dậy. – Tối nay anh sẽ chơi bóng quần lúc sáu giờ. Nếu em làm việc về trễ, anh khỏi ăn tối ở nhà. Em cứ nhắn tin đến văn phòng cho anh biết là được.

- Vâng, thưa ngài. Em cần biết gì nữa không, trước khi chúng ta ai lo việc nấy?

Steven có vẻ suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nhìn nàng đang còn ngồi nơi bàn ăn. Nhưng trí óc anh đã nghĩ đến chuyện đâu đâu chứ không nghĩ đến nàng nữa. Anh nghĩ đến hai khách hàng mới mà mình sắp tiếp cận, và một khách hàng mình vừa cuỗm tay trên của người đàn anh trong công ty. Trước đây Steven đã từng làm thế nhưng không thành công, với nội dung quảng cáo khác. Đây là lề lối làm việc khiến anh không hề bối rối hay sợ sệt gì.

Steven thường chủ trương, kết quả sẽ biện minh cho phương tiện. Mười sáu năm về trước, anh ta đã chủ trương như thế rồi. Lúc ấy, anh ta đã lật tẩy người bạn thân để giành suất học bổng đi học ở đại học Berkeley. Người bạn của Steven đáng được cấp học bổng đi học đại học, nhưng Steven đã biết bạn mình gian lận trong kỳ sát hạch đầu tiên để xin cấp học bổng, và anh ta không ngại đem chuyện này nói với lãnh đạo chương trình cấp học bổng biết.
Dù bạn của Steven có điểm cao hơn anh và trong mỗi kỳ sát hạch vào năm lớp mười và lớp mười hai của Steven, bạn anh đều giúp đỡ, nhưng Steven vẫn không thương tiếc bạn. Họ là bạn thân với nhau,… nhưng bạn của Steven đã gian lận… và thế là nhà trường đã chuyển phần học bổng đó sang cho anh ta. Và Steven đã đi khỏi Detroit không hề quay đầu nhìn lại. Anh ta không hề hỏi tin tức về bạn mình. Nhưng nhiều năm trước đây, Steven nghe chị mình kể lại Tom đã bỏ học, đứng bán xăng đâu đó tại một khu nhà ổ chuột. Thỉnh thoảng chuyện đời như thế là thường. Mạnh ai nấy sống. Steven Townsend là mẫu người như vậy. Trong trường hợp nào anh cũng áp dụng châm ngôn ấy. Anh đứng nhìn Adrian một lát, rồi đi nhanh lên lầu, tắm rửa, thay quần áo để đi làm.

Khi Steven mặc áo quần xong để đi xuống, Adrian vẫn còn ngồi trong bếp, thấy anh mặc quầm kaki, áo sơ mi xanh nhạt, thắt cà vạt vàng, trông hết chê. Với máy tóc đen bóng, trông anh như tài tử điện ảnh, hay ít ra giống diễn viên quảng cáo. Khi anh nhìn Adrian, nàng bỗng nhiên thót người vì chàng quá đẹp trai.

- Trông anh rất tuyệt!

Anh có vẻ sung sướng khi được khen, đưa mắt nhìn nàng. Nàng đứng dậy, đeo túi xách đi làm. Đấy là chiếc xách loại Hermes bằng da đen mềm mà nàng đã dùng nhiều năm nay, và nàng thích chiếc xách như thích chiếc xe thể thao cũ của mình vậy. nàng mặc chiếc váy màu xanh nước biển, cái sơ mi lụa trắng, vắt trên vai chiếc áo đen tay dài casomia trắng. Nàng đi đôi giày đế phẳng màu đen. Nhìn chung, trông nàng ăn mặc rất thanh nhã, bình thường, nhưng đồ dùng đều đắt tiền. vẻ ngoài tự nhiên, bình dị, nhưng nhìn kĩ mới thấy khiếu thẩm mĩ của nàng kín đáo, chứng tỏ mình là người có giáo dục, không đua đòi.
Adrian có phong thái dịu dàng, không phô trương nhưng nhìn nàng, người ta vẫn thấy ở nàng có nét đẹp và hấp dẫn. Khi hai người cùng ra khỏi nhà, họ là một cặp đẹp đôi. Chồng bước vào chiếc Porsche, còn vợ lên chiếc AG, nàng cười khi nhìn vẻ mặt của chàng. Steven bối rối khó chịu khi ở gần xe nàng. Anh dọa sẽ bắt nàng đậu xe ở bãi xe lộ thiên trước chung cư.

- Anh thật rởm đời!- Nàng cười nhìn Steven, anh lắc đầu. Lát sau, Steven rồ máy, phóng nhanh vào đường. Adrian buộc chiếc khăn quanh đầu, mở máy, sung sướng khi lắng nghe tiếng máy rồ nhè nhẹ, rồi cài số, cho xe chạy đi làm.

Xa lộ giờ này đông nghẹt xe, mấy phút sau nàng phải ngồi trong xe đợi thông đường. Nàng tự hỏi không biết Steven có lách xe chạy được hay không, và khi nghĩ đến chồng, bỗng nàng nghĩ đến chuyện có liên quan giữa hai người, chuyện hiếm khi xảy đến cho nàng. Nàng trễ kinh. Đáng ra nàng phải có kinh trước đây hai hôm, nhưng nàng nghĩ việc này chắc không sao. Với lối làm việc bất thường như thế này, và thường nàng rất căng thẳng, thì chuyện trễ kinh không có gì lạ, mặc dù nàng nghĩ chuyện này ít khi xảy đến với mình. Nàng nhẩm tính trong óc xem đã trễ mấy ngày rồi, cùng lúc đó đường thông trở lại, nàng nhấn ga cho xe chạy tới, đến cơ quan.

Khi nàng đến cơ quan, cảnh tượng trong văn phòng ồn ào náo nhiệt. Ông tổng biên tập bị bệnh nên nghỉ ở nhà. Hai người quay phim giỏi bị gặp tai nạn nho nhỏ, và hai phóng viên nàng không mấy cảm tình đang tranh cãi gần bàn làm việc của nàng, nàng buộc lòng phải bảo họ im đi. Việc này khiến cho mọi người ngạc nhiên vì Adrian ít khi nổi nóng.

- Trời đất, ồn như thế này thì làm được gì cơ chứ! Nếu hai người muốn cãi nhau xin đi chỗ khác mà cãi.

Một ông thương nghị sĩ đi máy bay bị rớt, các phóng viên tại hiện trường gởi tin về báo không còn ai sống sót. Một siêu sao điện ảnh tự tử vào đêm qua. Hai tài tử Hollywood được mọi người yêu thích vừa tuyên bố sẽ lấy nhau. Và một trận động đất ở Mexico đã làm cho gần một ngàn người tử vong. Đấy là loại tin trong ngày thường làm cho Adrian hụt hơi. Nhưng ít ra cuộc sống đối với nàng có ý nghĩa, hay ít ra đó là lời của Steven an ủi mỗi khi nàng phàn nàng kêu ca. Phải chăng nàng thích sống trong thế giới tưởng tượng, làm những đoạn phim truyền hình nhiều kỳ, và những đoạn phim đặc biệt về các quý bà ở Hollywood? Không, nhưng nàng thích làm những loại phim truyền hình chiếu vào giờ cao điểm thành công, và bây giờ nàng nghĩ mình có kinh nghiệm về sản xuất phim để làm công việc đó. Nhưng Adrian cũng nghĩ là mình sẽ không thuyết phục được Steven tin rằng công việc như thế đáng cho nàng phải quan tâm đến.

- Này, Adrian ?

- Gì đấy? – Nàng lơ đãng, để cho tâm trí ở tận đâu đâu, không chú tâm đến công việc phải làm trước mắt. Nàng nghĩ đến chuyện tối nay mình không có thì giờ để đi ăn tối với chồng. Nàng nhờ người gọi báo cho Steven biết việc ấy, rồi quay qua nói chuyện với người trợ lý. Trên sàn quay, có nhiều cảnh sắp phát hình, mọi người tìm phòng vi âm nữa để phát sóng.

Bốn giờ nàng mới ăn trưa, và đến sáu giờ nàng định gọi cho Steven. Nhưng Adrian biết giờ này chồng mình đang chơi bóng với bạn, và anh ấy cũng biết nàng làm việc trễ rồi. đến tối, khi làm việc nàng lại cảm thấy cô đơn. Tối thứ sáu mọi người đều họp bạn, ở nhà, đi chơi với người yêu, hay ít ra cũng nằm ở nhà đọc sách, nhưng nàng phải làm việc, chờ nghe báo cáo của cảnh sát về những vụ giết người tại địa phương và những tai nạn khủng khiếp, đọc tin trên máy viễn thông đánh về báo những chuyện thương tâm xảy ra trên khắp thế giới. Tối thứ sáu làm việc ở đây thật buồn, rồi bỗng nàng cảm thấy nổi điên lên khi nghĩ vậy.

- Tối nay trong cô có vẻ u sầu. – Zelda nói. Chị ta là một trong những trợ lý biên tập. Chị ta cười, bưng đến cho nàng tách cà phê kem. Chị ta là người vui vẻ, tốt bụng. chị lớn hơn Adrian, ly dị chồng nhiều lần và có tinh thần phóng khoáng. Mái tóc đỏ nhạt như ánh lửa, chị có tính hài hước nhưng rất ý nhị.

- Chắc tôi mệt. Thỉnh thoảng việc ở đây khiến tôi chán ngán.

- Ít ra chúng tôi nghĩ cô vẫn còn tỉnh táo. – Zelda cười với nàng. Chị xinh đẹp, Adrian đoán chị khoảng bốn mươi.

- Thế chị không thấy ngán sao? Lạy chúa, tin tức thường quá khủng khiếp làm cho mình ớn cả người.

- Tôi không nghe tin tức. – Chị nhún vai với vẻ lãnh đạm. – Hầu như đêm nào đi làm về tôi cũng đi khiêu vũ.

- Tôi nghĩ làm thế rất tuyệt. Hầu như đêm nào Adrian về nhà thì Steven đã ngủ say, ngáy đều đều. Nhưng ít ra buổi sáng, họ cùng ăn sáng với nhau và thường cùng nhau đi nghỉ cuối tuần.

Adrian cắm cúi làm việc giấy tờ suốt bốn giờ tiếp theo và kiểm tra phòng vi âm trước khi phát tin giờ chót. Nàng nói chuyện với các phát thanh viên và đọc tất cả những tin nóng nhất. Đêm hoàn toàn im lặng, nàng mong đến giờ về nhà với Steven. Nàng biết anh sẽ ăn tối với bạn bè và tin chắc khi mình xong việc thì anh đã về nhà rồi. Ít khi Steven ở lại quá khuya, trừ phi có chuyện gì quan trọng như bận làm việc với khách hàng.

Tin giờ chót được phát sóng tốt đẹp như nàng tiên đoán. Đến mười một giờ ba mươi lăm phút, nàng lái xe về nhà trên xa lộ Santa Monica Freeway. Đến mười hai giờ kém năm phút khuya, nàng đi vào cửa trước, đèn trong phòng ngủ còn sáng. Nàng bước vào phòng ngủ, lòng hồi hộp sung sướng, rồi khi thấy chồng, nàng cười. Steven đã ngủ say trên giường, hai tay giang rộng như trẻ con, vẻ mệt mỏi, thư thái sau một ngày làm việc cật lực, chơi bóng quần và ăn tối sớm. Anh ta đã hoàn toàn kiệt sức, không có tiếng động nào trong phòng có thể đánh thức anh dậy được.

– Tốt, hoàng tử duyên dáng, - Adrian mỉm cười thì thào nói, ngồi xuống giường bên cạnh chồng sau khi đã thay áo ngủ, - trong nghề mình, họ nói đến chàng như một tấm chăn hộ mạng. – Nàng hôn nhẹ lên má chồng, nhưng Steven không hề nhúc nhích. Nàng tắt đèn, nằm xuống bên cạnh chồng, nằm xong nàng lại nghĩ đến chuyện trễ kinh, nhưng nàng tin sẽ chẳng có chuyện gì

xảy ra.

Chương 4

Adrian thức dậy vào lúc chín giờ mười lăm phút. Nàng ngửi thấy mùi thịt heo muối đang chiên ở dưới nhà, nàng nghe tiếng son quánh va nhau leng keng do Steven gây ra trong nhà bếp. Nàng cười, lăn mình trên giường. Nàng thích những ngày thứ bảy, thích có Steven ở nhà, thích thấy anh bưng bữa sáng lên tận giường cho nàng rồi sau đó lại làm tình.

Khi nghĩ đến chuyện ấy, nàng nghe bước chân chồng trên cầu thang, miệng hát ư ử, va cái khay vào thành cửa khi ra vào, và nàng nghe máy hát dưới nhà đang chơi nhạc của Bruce Springsteen.

- Dậy thôi đồ ngủ trưa. – Steven cười nhìn nàng, để cái khay xuống giường. Nàng duỗi người, cười lại với chồng, Steven là hình ảnh của tuổi trẻ xinh đẹp. Tóc anh vẫn còn ướt khi tắm, Steven tắm trước khi nàng dậy, người mặc áo quần chơi quần vợt màu trắng mới giặt, cặp chân dài đều đặng rám nắng và nàng đang nằm trên giường, thấy hai vai Steven thật vạm vỡ, to lớn.

- Đàn ông mà biết nấu nướng như anh thật là giỏi, . – Nàng cười rồi chổng một cùi tay nhổm người lên

- Lười biếng như em cũng giỏi. – Anh đáp, ngồi xuống giường bên cạnh nàng. Nàng cười ha hả.

- Đêm qua em về, anh ngủ như chết.

- Anh đã làm việc quá căng thẳng ngày hôm qua, và sau khi chơi bóng, anh mệt phờ người. – Anh vẻ hơi bối rối, bèn hôn nàng để lấy lại tự nhiên. Nàng ăn thịt heo ướp muối.

- Hôm nay anh chơi tennis à? – Nàng hỏi. Nàng hiểu chồng rất rõ. Steven thích những môn thể thao ganh đua, nhất là bóng quần và tennis.

- Phải. Nhưng đến mười một giờ ba mươi mới chơi. – Anh nhìn đồng hồ và cười, nàng cười lại, nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Steven đã cởi áo quần và chui vào chăn với nàng.

- Này ông Townsend, làm lộn xộn gì đấy? Không sợ việc này sẽ làm yếu sức đánh tennis hay sao?- Nàng thích trêu chồng về quyết tâm đánh thắng tennis của anh ta.

- Có thể. – Anh tỏ ra trầm tư và nàng lại cười. Rồi anh nhìn nàng, cười khêu gợi. – Nhưng em quan trọng hơn việc chơi tennis.

- Thật không? Đúng vậy không?... Anh đang lo đấy!

Steven áp môi lên môi nàng để nàng hết nói, rồi mấy phút sau, cả hai quên việc chơi tennis và nửa giờ sau, nàng ngây ngất thỏa mãn trong vòng tay chồng, Steven còn vuốt ve nhẹ mái tóc đen mượt mà của vợ. Nàng nói nhỏ bên tai chồng: - Theo em… em thích ngày nào anh cũng làm việc này hơn là chơi tennis… - Nàng mở nửa mắt, vươn người hôn chồng.

- Anh cũng vậy. – Steven uể oải duỗi người, anh ghét phải ra khỏi giường, đi tắm lại trước khi đi chơi tennis với người đàn ông trong chung cư, người mà Steven chỉ biết tên là Harvey.

- Anh có về ăn trưa không? – Nàng hỏi. Steven đáp lớn là khi nào về anh ấy sẽ làm xà lách để ăn, rồi nhắc nàng nhớ tối nay đi dự tiệc tại nhà James lúc bảy giờ. Nhưng việc đi ăn tiệc này sẽ rất khó khăn cho nàng. Nàng biết đêm nay mình phải đi làm vào giờ phát tin buổi tối, rồi phải trở lại làm việc vào giờ trình diễn lúc gần khuya. Như vậy nàng phải mặc quần áo dự tiệc trước khi đi làm, rồi làm xong phải chạy về nhà để cùng Steven đi dự tiệc hay phải gặp anh ấy tại buổi tiệc, dự một chút rồi phải tới cơ quan làm việc tiếp. Nhưng nàng nghĩ buổi tiệc rất quan trọng tới Steven, cho nên dù bận rộn đến đâu nàng cũng phải đi dự. Nàng thường không muốn làm cho anh thất vọng, nhất là không để cho công việc ở cơ quan làm mất hạnh phúc gia đình. Không giống Steven, anh ấy đi luôn, nhưng chính vì thế mà nàng được dễ dàng đi làm về khuya.

Đến hai giờ, Steven về, ướt mèm, nhưng tươi cười vì chiến thắng. Anh ấy hạ Harvey một cách dễ dàng.

- Lão ta mập, không cân đối, và sau hiệp thứ hai, lão xác nhận với anh rằng mình không bỏ thuốc lá được. Thằng cha này không bị đột quỵ ở sân banh kể ra cũng may đấy.

- Em hy vọng anh thắng anh ta một cách dễ dàng. - Adrian đáp, nàng đang ở trong bếp pha nước chanh cho chồng. Nhưng cả hai đều biết có lẽ anh không thắng dễ dàng.

- Lão ta không đáng cho anh bận tâm. Lão là đồ ngu đần. – Nàng đã làm xà lách cho chồng, để cả hai thứ lên bàn rồi nói nàng phải đi làm trước khi đi dự tiệc, nhưng Steven có vẻ không quan tâm. Thậm chí khi Adrian nói nàng phải đi làm ca khuya, Steven cũng không có ý kiến gì. – Này em. Anh có thể đi nhờ xe ai đấy để về nhà. Em cứ lấy xe anh mà đi.

- Em quay về để đón anh đi. – Nàng nhìn chồng, vẻ ân hận. – Em xin lỗi. Nếu mọi người không đi vắng và ông tổng biên tập không bị bệnh…

- Không sao. Em có thể làm thay một thời gian cũng được. Tốt thôi.

Adrian nhìn Steven với ánh mắt lạ lùng trong khi anh ta ăn món xà lách do nàng làm. – Này cưng, tại sao buổi tiệc tối nay quan trọng với anh như thế? Có gì hấp dẫn mà em không được biết ư? – Nàng hỏi và nghĩ chắc sẽ có sự đề bạc gì quan trọng đây.

Anh ta im lặng một lát rồi cười: - Nếu mọi việc tối nay tiến hành trôi chảy, anh sẽ giành quyền viết bài quảng cáo cho Tổ chức quỹ tiền tệ quốc tế, hay ít ra cũng có cơ hội làm thử việc đó. Tuần trước anh nghe nói, họ không hài lòng với công ty hiện đang quảng cáo cho họ, nên họ đang muốn tìm công ty khác. Anh gọi đến cho họ và Mike rất hăng hái về việc này. Có lẽ ông ta sẽ để cho anh bay đi Chicago vào thứ hai để gặp họ.

- Lạy chúa, quảng cáo cho cơ quan này thì quá tuyệt! – Đây là vụ rất quan trọng. Quảng cáo cho quỹ tiền tệ quốc tế là việc quảng cáo vĩ đại nhất nước.

- Phải, đúng thế. Có lẽ anh phải đi cả tuần, nhưng anh tin rằng em sẽ đồng ý vì đây là việc có gái trị.

- Đúng thế. - Nàng ngồi dựa vào lưng ghế, đưa mắt nhìn chồng. Steven là người đặc biệt. Ở tuổi ba mươi bốn, anh ấy quyết tâm theo đuổi công việc của mình cho đến cùng. Mọi người đều khâm phục Steven, nhất là khi họ nhìn lại nơi xuất xứ cảu anh ấy. Nàng cố nói cho bố mẹ mình biết về chuyện này, nhưng hai người nhất mực không nhìn nhận phẩm chất này của Steven, họ luôn mồm bảo Steven là người có nhiều tham vọng, không tốt. Như thể muốn thành công trên

đường đời là một tội lỗi. Ít ra nàng không nghĩ thế. Anh ấy có quyền thực hiện điều mình muốn chứ? Anh ấy cần phải thành công trên đường đời. Thậm chí thỉnh thoảng nàng còn lo cho Steven nữa, vì nhu cầu thành công này rất mãnh liệt trong lòng anh. Mỗi khi Steven thất bại, ngay cả thua tennis, anh ấy cũng đau đớn cả tinh thần lẫn thể xác.

Chiều hôm đó, Steven lại chơi tennis. Khi Adrian đi làm, anh ta vẫn còn chơi. Nàng hứa sẽ về đón anh đúng lúc bảy giờ. Khi nàng về, Steven đã chuẩn bị xong, đang đợi nàng. Anh mặt áo vét mỏng mới, quần trắng, thắt cà vạt đỏ nàng mua cho, trông rất đẹp trai. Nàng mặc bộ đồ lụa màu xanh ngọc bích, mang giày cùng màu và mới gọi đầu nên mái tóc của nàng láng bóng như mã não. Nhưng khi cả hai cùng bước lên chiếc Porsche, nàng thấy chồng có vẻ bồn chồn lo lắng và hơi lơ đãng. Với công việc quãng cáo cho Quỹ tiền tệ quốc tế trước mắt, thì chuyện chàng lo lắng cùng là điều dễ hiểu.

Trên đường đến Beverley Hills, nàng nói chuyện vui vẻ với chồng về những việc không quan trọng, và khi thấy nhà của James, nàng sửng sốt kinh ngạc. Mike Jamer là chủ của Steven, vợ ông ta là một trong những nhà trang trí thuộc vào hạng nhất ở Beverley Hills. Ngôi nhà được trang hoàng rất đẹp, nàng nghe nói công việc tu sửa ngôi nhà kéo dài mấy tháng trời, tiêu tốn đến hàng chục triệu đô la. Nhưng kết quả rất ấn tượng. Khi họ đi vào, trong nhà đã có chừng hai trăm người và Adrian liền lạc mất Steven ngay. Nàng phải đi lanh quanh giữa một trong nhiều quầy rượu với tủ đựng thức ăn tự chọn, lắng nghe những mẫu chuyện rời rạc.

Người ta nói đến con cái, đến hôn nhân, công việc, đi du lịch và nhà cửa của họ.

Nhiều người dừng lại nói chuyện với Adrian, nhưng nàng không quen biết ai, tính nàng lại ít nói, nên nàng không ở lại lâu với nhóm nào hết. Và nàng nhận thấy, mười lần như một, mỗi khi nói chuyện với ai, khi họ biết nàng đã có chồng, họ liền hỏi nàng có con chưa. Nàng trả lời mà lòng cảm thấy rất kỳ lạ. Như thể việc không có con là một chuyện thất bại. Đàn bà có con luôn có quyền tự hào. Khi nàng và Steven quyết định không có con, nàng phân vân tự hỏi phải chăng làm thế là mình đã đánh mất một cái gì đó. Dĩ nhiên quyết định đó không khắc lên đá và quyết định của họ không phải không thay đổi được, nhưng nàng biết Steven coi chuyện này là đinh đóng cột. Vì thế nên chuyện trễ kinh, nàng cảm thấy hốt hoảng. Và sau đó, mỗi ngày trôi qua sự hốt hoảng càng lớn thêm.

Nàng định chiều hôm đó ghé nua dụng cụ thử thai, nhưng nàng nghĩ đang còn sớm, không cần quá lo âu chỉ vì trễ kinh mới có vài ngày… Nhưng nếu có thai thì sao? Nàng đứng một mình, nhìn quanh. Một người đàn ông dừng lại, nói chuyện với nàng, mời nàng ly sâm banh, nhưng nàng không quan tâm đến việc nói chuyện với ông ta. Sau khi ông ta đi rồi, nàng lại suy nghĩ tiếp. Nếu nàng có con thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nàng sẽ nói gì?

Steven sẽ làm gì tình hình có khủng khiếp không? Hay sẽ tuyệt diệu? Steven có thay đổi ý kiến của mình không?... Còn nàng thì sao? Việc có con có ảnh hưởng đến công việc của mình không? Nàng có phải thôi việc hay được nghỉ hộ sản một thời gian rồi đi làm trở lại? Những phụ nữ khác đều như thế hết. Đối với những phụ nữ khác, có con không phải là chấm dứt mọi việc ở đời. Họ có con mà vẫn làm việc, có gì là nguy hại không? Nàng không biết. Khi nàng nghĩ đến điều đó thì Steven xuất hiện bên cạnh nàng.

- Xong rồi. – Steven cười toe toét.

- Hợp đồng xong rồi à? – Nàng có vẻ kinh ngạc. Nàng đang trầm tư thì bỗng Steven xuất hiện bên cạnh, khiến nàng giật mình. Nàng sợ chồng đoán được suy nghĩ của mình.

- Không, anh chưa làm hợp đồng. Nhưng Mike muốn anh thứ hai đáp máy bay với ông ta đến

Chicago. Bọn anh sẽ họp riêng với họ, cùng họ thảo luận ý kiến. Nếu hai bên hòa hợp với nhau, tuần tiếp theo anh sẽ bay đến đó một mình và làm đại diện cho họ.

- Trời! Steven, thế thì tuyệt quá! – Steven cũng nghĩ như vậy. Steven cho phép mình uống hai ly và khi anh ta đưa nàng ra xe để đi làm, miệng vẫn cười te toét. Steven nói anh ấy sẽ nhờ ai đó đưa về nhà. Steven nói vợ khỏi quay lại dự tiệc sau khi làm việc xong, vì anh ấy sẽ không ở lâu tại đây. Khi nàng lái xe đi, anh ta vẫy tay chào rồi đi vào gặp chủ nhà. Đối với Steven, đây là buổi tối tuyệt vời.

Đối với Adrian, buổi tối này không có ý nghĩa gì mấy. Nàng cứ loay hoay nghĩ đến chuyện mình có thai hay không, mặc dù Steven đang gặp công việc sẽ mang đến cho họ niềm hạnh phúc lớn. ý nghĩ có thai cứ dày vò nàng trong suốt giờ phát sóng tin thời sự buổi tối, và khi trên đường về nhà, nàng vẫn còn bứt rứt, khó chịu. Rồi bỗng nàng quẹo xe vào lề đường, dừng lại trước tiệm thuốc tây. Steven không hay biết gì hết. nàng không nói gì cho chồng biết. Nhưng bỗng nhiên nàng muốn anh biết… nếu đêm nay không biết… thì lúc nào đấy sắp đến sẽ biết. Nếu bây giờ nàng mua dụng cụ thử thai, thì lúc nào đấy cảm thấy đủ can đảm, nàng sẽ sử dụng nó để biết. Nàng có thể làm việc này trong thời gian Steven ở Chicago.

Khi mua hộp dụng cụ, nhờ người bán thuốc bỏ nó vào một bao giấy màu nâu, nàng nhét cái bao xuống đáy túi xách đeo vai rồi đi ra chiếc Porsche, lái xe về nhà.

Khi nàng về đến, Steven đã có mặt tại nhà, anh nằm trên giường thiu thiu ngủ, nhưng vẻ mặt đầy hân hoan sung sướng. Anh tin chắc mình sẽ đi Chicago làm hợp đồng lâu dài.[/b]

Chương 5

Bill Thigpen ở trong căn hộ của mình, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm thứ bảy trời tối mịt, tuy không thấy gì nhưng chàng vẫn thấy lòng sung sướng. Chàng đã viết một lúc, đã mua đồ ăn Trung Hoa làm sẵn để thưởng thức, đã gọi cho các con ở New York, đã xem ti vi và bây giờ bỗng cảm thấy cô độc. Một giờ sáng rồi, chàng bèn thừa cơ hội này để gọi cho Sylia tại phòng cô ta tại Las Vegas. Giờ này chắc cô ta về rồi, nếu không chàng có thể để lại tin nhắn. Chuông điện thoại réo sáu lần mà vẫn không có ai trả lời, Bill đợi máy nhắn tin hoạt động. Trong khi đợi, bỗng chàng nghe có tiếng đàn ông cất lên, giọng đang ngái ngủ, khàn khàn, hỏi Bill: - Ai thế?

- Tôi muốn gởi tin nhắn đến nhóm người số phòng 402, - Bill lạnh lùng nói.

- Phòng 402 đây, - giọng càu nhàu đáp, anh cần gì?

- Chắc tôi gọi lộn phòng, xin lỗi… - Chàng bỗng dừng lại và thắc mắc tự hỏi. - … em có đợi ở đâu gọi đến không? – Giọng nói khàn khàn hỏi ai đấy trong phòng, rồi có tiếng trao đổi nhau nho nhỏ với bàn tay che ống nói, rồi bỗng giọng Sylia cất lên trong máy, nghe có vẻ lo lắng. Nếu khôn ngoan thì cô ta không nên trả lời, nhưng Sylia không nghĩ ra, hay chắc cô ấy biết Bill từ L.A gọi đến.

- Chào… ở đây quá lộn xộn, - cô ta phân trần khi nghe Bill cười trước cảnh tréo ngoe này. – Họ quên đặt trước một nửa số phòng ở khách sạn, nên bốn chúng tôi phải ở chung phòng.

Tuyệt! Chuyện này thật đáng đưa vào phim truyền hình nhiều tập của chàng. Chàng dang sống trong phim và cảm thấy như thể mình đang chứng kiến cuộc sống của ai đấy chứ không phải của mình.

- Thật kì cục… Sylia, chuyện quái gì thế? – Chàng có vẻ như người yêu tức giận, nhưng điều kỳ thực là chàng không cảm thấy tức giận. chàng thấy như thể mình là kẻ ngu ngốc, nhưng thật ra chàng không giận. Chàng chỉ cảm thấy mình khờ khạo và thất vọng. Họ đã vui với nhau, nhưng rõ ràng là bây giờ cuộc vui đã hết.

- Tôi… tôi xin lỗi, Bill… bây giờ tôi không thể giải thích được. Nhưng mọi việc ở đây lộn xộn… tôi… - Cô ta khóc và chàng cảm thấy điên lên khi nghe cô ta nói. Chàng đã đưa cô ta vào tình cảnh này, nên chính chàng là người xin lỗi vì đã ngu ngốc.

- Tại sao không đợi khi cô về rồi sẽ nói?

- Anh sẽ loại tôi ra khỏi chương trình phải không?

Chàng cảm thấy buồn khi nghe nàng nói thế. Chàng không phải loại người đó, chàng đau khổ vì cô ta không biết rõ về chàng.

- Sẽ không có chuyện ấy đâu Sylia. Hai chuyện này không liên quan gì với nhau hết.

- Tốt… tôi xin lỗi. tối chủ nhật tôi sẽ về.

- Cứ vui vẻ đi, - chàng dịu dàng đáp và tắt máy.

Thế là xong. Đáng ra chuyện này không nên có, nhưng nó đã xảy ra, vì chàng lười biếng, còn cô ta chiều chàng và rất khêu gợi. Cô ta đã thất vọng về chàng, rõ như thế và bây giờ cô ta làm người khác thất vọng. Bỗng Bill hy vọng người đàn ông với giọng khàn khàn ấy sẽ mang hạnh phúc cho Sylia hơn mình. Chàng ít khi làm cho phụ nữ được hạnh phúc. Chàng dành cho họ quá ít thì giờ, thậm chí ít quan tâm đến việc đã làm cho họ đau khổ và thường thổ lộ nỗi khổ của mình vì đã mất Leslie với các con. Việc thổ lộ này rất tự nhiên, nhưng lại có hậu quả không hay như thế này hay xảy ra cảnh tương tự. Người ta muốn tiến tới, và mối tình của chàng với họ đành chấm dứt. Chàng đã biết cô ta muốn điều mà chàng sẽ không ban tặng cho ai được. Không dành nhiều thời gian nhiều. Không tận tụy. Thậm chí không yêu nữa. Chàng chỉ ban cho cô ta lòng tốt, những giây phút vui vẻ khi họ gặp nhau.

Chàng nhìn trời đêm, nghĩ đến cô ta một lát, rồi leo lên giường nằm, nghĩ về cuộc đời mình. Chàng cảm thấy cô độc, buồn khi thấy chuyện tình chấm dứt như thế này, sau cuộc gọi điện thoại đến Las Vegas.

Chàng nằm trong đêm một hồi lâu, nghĩ đến những người đàn bà đã qua đời mình. Chàng thấy mình đối xử với họ hời hợt, tạm bợ biết bao, mối liên hệ của họ thật vô nghĩa, cuộc sống tình dục của họ rất tình cờ. Khi sắp ngủ, bỗng chàng nghĩ đến Leslie lần đầu tiên trong nhiều năm qua, và nhớ mối tình của họ trước đây. Tình yêu của chàng và Leslie đã lùi vào dĩ vãng xa xôi. Chàng không tin sẽ tìm được tình yêu như thế. Có lẽ khi còn trẻ người ta mới có tình yêu như vậy. Có lẽ người ta sẽ không có cơ hội thứ hai để yêu như vậy, và có lẽ cuối cùng, việc này cũng không thành vấn đề. Rồi chàng đi vào giấc ngủ, không nghĩ đến Sylia, không nghĩ đến người vợ cũ nữa… nhưng nghĩ đến hai đứa con trai, Adam và Tommy. Cuối cùng, chúng mới quan trọng. [/b]

Chương 6

Adrian lo chuẩn bị cho chuyến đi của Steven suốt ngày chủ nhật. Nàng không đụng đến hộp

dụng cụ thử thai được giấu kín dưới đáy cái túi xách đeo vai. Nàng giặt quần áo cho chồng, làm cơm trưa cho anh ấy và ba người bạn đến chơi. Nàng không nói gì với Steven, nhưng anh ấy có vẻ không chú ý đến chuyện này. Tối đó, họ đi xem chiếu bóng. Ngồi trong bóng tối đọc phụ đề trong một bộ phim Thụy Điển, nàng không nghe ai nói gì hết, vì chỉ nghĩ đến chuyện mình có thai hay không thôi. Việc này cứ ám ảnh nàng suốt hai ngày qua, nàng nghĩ mình lo sợ là điên, nhưng chưa bao giờ nàng trễ kinh như thế này. Tuy vậy, tự nhiên nàng cảm thấy có linh cảm không hay.

Nàng không cảm thấy có dấu hiệu đau ốm, cơ thể nàng không có vẻ gì thay đổi hết, ngoài trừ vài hiện tượng thường thấy khi nàng sắp có kinh. Ngực nàng hơi to một chút, cơ thể hơi phù ra, nhưng những dấu hiệu ấy không phải là hiện tượng chứng tỏ nàng có sự thay đổi không ổn trong người. Thế nhưng nàng muốn Steven đi khỏi nhà. Nàng muốn tìm sự yên ổn. Nàng muốn biết mình có thai hay không, nhưng nếu thử trong khi chồng có ở nhà, chắc chắn anh ấy cũng sẽ biết. Thậm chí khi Steven đã rời khỏi nhà ra phi trường ngày thứ hai, nàng cũng không dám làm thử nghiệm. Nếu Steven trở về thì sao?... Nếu anh ấy quên gì ở nhà… trong khi nàng trong toa lét với ống nghiệm chứa đầy nước xanh nhạt… Nếu nàng có thai thì sao?

Nàng vẫn không tin mình có thể có thai, vì họ luôn luôn đề phòng cẩn thận… ba tuần… nàng nghĩ đến việc này suốt ngày trong thời gian làm việc khi Steven đã ra đi. Rồi sau buổi phát tin lúc sáu giờ, nàng vội về nhà, chạy lên lầu, bày hộp dụng cụ thử thai trong toa lét. Nàng làm đúng theo chỉ dẫn của hộp dụng cụ, lo lắng ngồi đợi, nhìn đồng hồ báo thức trong phòng ngủ của mình. Nàng không tin đồng hồ đeo tay. Nếu nước trở thành màu xanh, có nghĩa là… phải đợi mười phút… nhưng chỉ trong ba phút, trò đoán sự việc đã xong.

Không có vấn đề mức độ, không cần tự hỏi phải chăng nước trong bình đã đổi màu, phải chăng… có lẽ… có thể… nàng nhìn đăm đăm bình nước nhỏ, nước có màu xanh nhạt, vấn đề đã được giải quyết một cách dứt khoát. Nàng đứng lặng yên, rồi ngồi bệt trên nắp bồn cầu để nhìn chai nước màu xanh nhạt. Nàng nghĩ thế là quá rõ, dù Steven có muốn hay không, dù họ đã đề phòng cẩn thận bao nhiêu, hay dù họ thỏa thuận với nhau như thế nào trong nhiều năm qua… Nhưng khi nhìn vào cái chai, nàng bỗng ứa nước mắt vì vấn đề quá rõ ràng. Nàng có thai.

Nàng chỉ nghĩ đến một việc duy nhất là Steven sẽ nói gì. Nàng biết thế nào anh ta cũng làm ồn lên, nhưng có ồn lắm không, liệu Steven có căng lắm không, và anh ta có quyết liệt phản đối chuyện này hay không? Rồi cuối cùng Steven có thay đổi ý kiến không? Liệu anh ấy có chấp nhận đứa con không? Dĩ nhiên Steven không khăng khăng bảo thủ ý kiến quái gỡ đã nói trước đây của mình. Dĩ nhiên đứa bé sẽ không tạo nên những thay đổi khủng khiếp trong cuộc sống trước mắt.

Nàng biết mình có thai mới cách đây năm phút, có lẽ chưa đến, nàng đã có con, và muốn giữ nó, nàng cầu nguyện sao Steven đồng ý việc này. Dù sao anh ta cũng không thể ép buộc nàng phá cái thai đi. Tại sao anh ta muốn nàng làm như thế? Steven là người biết lẽ phải, đứa bé trong bụng nàng là con anh ấy. Nàng ngồi trong phòng tắm, nước mắt đầm đìa. Bây giờ nàng phải làm gì? Nàng vừa sung sướng vừa buồn rầu, vừa lo sợ không biết nói sao với chồng. Steven thường đùa nếu nàng có thai và quyết giữ cái thai thì anh ấy sẽ bỏ nàng. Nhưng chắc anh ấy không muốn như thế… Nhưng nếu anh ấy làm thật thì sao?... Nàng sẽ làm gì? Nàng không muốn mất chồng, nhưng làm thế nào nàng bỏ đứa bé trong bụng này được?

Khoảng thời gian này thật khủng khiếp, nàng lo lắng không biết nói sao khi Steven về nhà. Mỗi lần Steven gọi về, bảo cho nàng biết những tin hấp dẫn về việc anh ấy họp với Quỹ tiền tệ quốc tế, Adrian có vẻ bối rối. Cuối cùng, vào tối thứ năm, anh ta hỏi nàng có việc gì không ổn hay sao. Nàng không chú tâm vào câu hỏi, và Steven biết Adrian không nghe điều mình nói. Những phiên họp diễn ra tốt đẹp, ngày hôm sau Steven về Los Angles, nhưng sẽ đi Chicago lại vào thứ ba tuần sau.

- Adrian, em có khỏe không?

- Sao anh hỏi như thế? – Nàng chỉ nói vậy. Anh muốn nói gì đây? Anh biết rồi ư? Nhưng làm sao anh biết?

- Anh không biết. Em có vẻ kỳ lạ cả tuần nay. Em có thấy khỏe trong người không?

- Em khỏe… mà thực ra không khỏe lắm, em bị nhức đầu. Chắc vì em làm việc quá căng thẳng… - Thực ra nàng có buồn nôn một hai lần đấy, nàng nghĩ do tưởng tượng mà ra chứ không phải vì có thai. Nàng tin chắc như thế. Nàng làm thử nghiệm thêm lần nữa cho chắc.

Nàng chảy nước mắt khi nghe Steven nói. Nàng muốn Steven về nhà ngay bây giờ để báo cho anh ấy biết. Nàng muốn nói thật với chồng, xem anh ấy nói sao và chắc sẽ vui lắm đây. Nàng sẽ sung sướng vì có đứa con… thật kỳ diệu… chỉ trong mấy ngày cuộc đời nàng đã thay đổi, bây giờ nàng chỉ nghĩ đến đứa bé. Nàng đã bằng lòng với chồng việc không có con, rồi bỗng dưng nàng thay đổi tất cả vì đứa con trong bụng mình. Nàng muốn thay căn hộ, thay nếp sống, nếu cần thì đổi cả công việc làm, bỏ phòng giải trí, bỏ những đêm yên tĩnh, bỏ cuộc sống tự do. Nàng vẫn lo sợ, nàng lo về vai trò làm mẹ sắp đến, vẫn hoảng sợ rằng nàng để mình có con là sai, tuy nhiên nàng vẫn cố phấn đấu để giữ nó.

Vào tối thứ sáu, nàng muốn ra phi trường để đón Steven, nhưng vì bận làm việc khuya nên không đi được. Đến khi về nhà, nàng đã thấy anh ta ở nhà rồi. Anh ta đã lấy đồ đạc trong vali ra và đang xem tivi, máy hát mở to, căn hộ sinh động trở lại khi Steven trở về. Khi nàng đi vào, anh đang hát ư ử, và khi thấy nàng, anh cười.

- Chào em, em… đi đâu về đấy?

- Đi làm như mọi khi. – Nàng cười lo lắng, bước đến bên anh. Khi anh ôm nàng, nàng ôm chặt anh như sợ nếu không nàng sẽ xỉu mất.

- Em yêu… có gì không ổn à? – Steven biết có chuyện gì không ổn cả tuần nay, nhưng lại đoán không ra. Bây giờ thấy nàng có vẻ khỏe mạnh, anh cảm thấy thất vọng vì phân vân không biết có phải nàng bị sa thải mà không nói cho mình biết? Có lẽ vì thấy công việc của anh đang thuận buồm xuôi gió, nên nàng sợ không muốn nói. Công việc Steven sắp làm rất tuyệt, nên nếu nàng mất việc, thế nào anh ấy cũng buồn cho nàng.

- Có phải vì công việc không?... Có… - Steven dừng lại khi thấy ánh mắt của nàng. Anh biết ngay có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, nhưng không biết đấy là chuyện gì. Anh kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, tay ôm quanh nàng, muốn tỏ ý che chở nàng. Bây giờ anh có khả năng làm việc ấy, vì đời anh đang gặp vận may, Mike đã nói rằng nếu công ty làm đại diện quãng cáo cho Quỹ tiền tệ quốc tế, thì anh sẽ được đề bạt chức vụ lớn. – Chuyện gì thế?

Nàng nhìn chồng, nước mắt đầm đìa, không thể nói lên lời. Đáng ra đây là giây phút tuyệt vời nhất của những cặp vợ chồng chưa có con, nhưng vì Steven nói không muốn có con, nên thay vì hạnh phúc, đây là những giây phút khinh hoàng nhất.

- Em đã bị đuổi việc à?

Nàng lắc đầu trong nước mắt. – Không, thật vui. Thỉnh thoảng em nghĩ bị đuổi mà hay. – Nhưng Steven không nghĩ nàng nói thật. Anh biết nàng rất thích công việc đang làm. Công việc

nàng làm thật tuyệt vời.

- Em bị bệnh à?

Nàng lại lắc đầu, lần này chậm hơn, nhìn vào mắt anh, vẻ thất vọng não nề. – Không, em không bệnh… - Nàng đáp rồi hít một hơi, thầm cầu nguyện sao cho Steven chấp nhận việc này. – Em có thai.

Không khí trong phòng im lặng nặng nề, nàng nghe rõ tiếng tim mình thình thịch và hơi thở của Steven. Bỗng anh ta vùng ra, đứng dậy, nhìn xuống nàng với vẻ hoàn toàn thất vọng:
- Adrian, em đùa phải không?

- Không, em nói thật. – Nàng biết đây là cú sốc lớn cho anh. Nó cũng là cú sốc cho em, nhưng sự sai lầm này vì sơ ý mà ra.

- Em đã lừa anh phải không?

Nàng lắc đầu. – Không, em không lừa anh. Em có thai vì bất cẩn, do tình cờ.

- Thật rủi. – Mặt Steven bỗng lạnh như tiền. Adrian nhìn anh, nàng trở nên hoảng sợ. – Em có chắc không?

- Chắc.

- Thật quá bậy, - Steven nói, vẻ tức tối. – Thật đáng tiếc Adrian à. Thật không may.

- Em nghĩ đúng là không may, nhưng chúng ta làm gì với cái thai.

Anh gật đầu, cảm thấy thương cho nàng, và cho mình. – Anh nghĩ là em phải giải quyết nó cho xong vào tuần sau. – Nàng nhìn chồng, lạnh thấu xương. Đối với Steven, việc này rất đơn giản. giải quyết nó. Nhưng với nàng việc này không đơn giản. Nàng nhìn chồng đăm đăm.

- Như thế nghĩa là sao?

- Em biết nghĩa là sao rồi. Trời đất, em biết chuyện chúng ta không thể có con được.

- Tại sao không? Có gì bí mật mà em không biết ư? Có bệnh di truyền đáng sợ à? Hay chúng ta sắp lên cung trăng? Có lý do gì mà chúng ta không thể có con?

- Có. Có lý do rất chính đáng. – Steven nhìn nhìn nàng vẻ rất kiên quyết. – Chúng ta đã thỏa thuận từ lâu rằng mình không muốn có con. Anh nghĩ cả hai chúng ta đều muốn như thế.

- Nhưng tại sao không? Không có lý do gì khiến chúng ta không thể có con cả. – Nàng nhìn chồng, ánh mắt van lơn. – Cả hai ta đều có việc làm tốt. Chúng ta có cuộc sống ổn định, đầy đủ. Chúng ta có lợi tức đủ nuôi con.

- Em không biết cái đó tốn kém như thế nào hay sao? Nào là học hành, quần áo, thuốc men. Và cưu mang một đứa bé mà ta không muốn có là một điều không công bằng. không, Adrian , không ổn đâu.
Trông Steven rất dữ dằn, nàng thấy anh ấy không có dấu hiệu nào bằng lòng nhận đứa con.

Nàng biết sở dĩ Steven cương quyết như thế là vì tuổi ấu thơ của anh ta quá khổ, nhưng cuộc sống bây giờ đã khác trước.

- Tiền bạc không thành vấn đề. Chúng ta có thì giờ chăm sóc con, chúng ta có tình thương, có ngôi nhà đẹp và có nhau. Anh còn cần gì ngoài những thứ đó?

- Cần sự ước muốn có con, anh bình tĩnh đáp. – Anh không có sự ước muốn đó. Anh không muốn có con. anh sẽ không bao giờ muốn có con. trước khi lấy nhau anh đã nói với em rồi, nếu bây giờ em làm sai đều đó, anh sẽ không chịu được. Em phải phá nó đi… - Steven chần chừ một lát. – Phá thai đi. – Anh ta không muốn gọi hài nhi là của họ.

- Nếu em không phá thì sao?

- Nếu không phá em sẽ là đồ điên. Em đã có ý định tiến thân trong sự nghiệp, nếu bây giờ em bận bịu con cái, em sẽ không có cách gì thực hiện được nguyện vọng của mình.

- Em có thể xin nghỉ hộ sản sáu tháng rồi đi làm việc trở lại. Nhiều phụ nữ đã làm thế.

- Phải và cuối cùng họ bỏ hết sự nghiệp, đẻ thêm nhiều đứa con nữa và trở thành các bà nội trợ. Và rồi họ ghét con vì chuyện này.

Anh ta nói khiến nàng rất lo sợ, nhưng nàng vẫn cố tranh thủ để giữ con. vậy nếu người ta không phải là triệu phú thì sao? Tại sao phải có cuộc sống sung túc mới có con? Tại sao anh ta không hiểu được nỗi lòng của vợ mình.

- Em nghĩ chúng ta cần phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm một việc có thể khiến mình phải ân hận về sau. – Nàng đã có một số bạn bè phá thai và vợ chồng ghét nhau vì chuyện này, trong lúc có nhiều người không làm thế. Nhưng Steven không đồng ý với nàng.

- Adrian, tin anh đi. – Anh ta nói nhỏ nhẹ hơn một chút và bước gần đến nàng, - Em sẽ không hối tiếc vì chuyện này đâu. Sau này khi nghĩ lại, em sẽ hài lòng cho mà xem. Việc này có thể là sự hăm dọa nghiêm trọng cho cuộc hôn nhân của chúng ta. – Việc này tức là con họ. Đứa con mà nàng đã nuôi sống trong bụng bốn ngày qua và nàng bắt đầu yêu thương nó.

- Chúng ta đừng để cho nó thành mối đe dọa cho hôn nhân của mình. – Nàng dựa người vào chồng, nước mắt chảy ra. – Steven, xin anh… đừng buộc em làm việc này…

- Tôi không buộc cô làm gì hết. – Anh ta giận dữ đáp. Steven đi lanh quanh trong phòng như con thú bị giam. Anh ta cảm thấy bị hăm dọa trầm trọng, cảm thấy lo sợ khủng khiếp. – Tôi vừa nói với cô đó là chuyện không may, nếu ta cứ chấp nhận nó thì quả là điên. Cuộc sống của chúng ta sẽ lâm nguy nếu ta chấp nhận nó. Trời đất, cô phải làm chuyện nên làm.

- Tại sao con mình lại là mối hiểm họa lớn? Tại sao anh nghĩ như thế? – Nàng không hiểu tại sao anh ta lại triệt để chuyện này như thế. Nàng không hiểu. Steven luôn xem con cái là mối hiểm họa của kẻ thù xâm nhập.

- Cô không biết con cái sẽ làm cho cuộc sống của cô khó khăn đến thế nào đâu, Adrian à. Tôi biết. Tôi đã thấy chuyện xảy ra trong gia đình mình. Bố mẹ tôi không có gì hết. Mẹ tôi chỉ có một đôi giày thê thảm, bà đi đôi giày này suốt thời thơ ấu của tôi. Bà làm bất cứ việc gì có thể làm được, rồi chúng tôi dùng thứ ấy cho đến khi nó tả tơi, áp quần rách hết cả lưng. Chúng tôi không có sách, búp bê hay đồ chơi. Chúng tôi không có gì hết ngoài sự nghèo khổ và có nhau.

Nàng cảm thấy xót xa, nàng nghĩ hoàn cảnh thời thơ ấu của Steven chắc khủng khiếp lắm, nhưng chẳng dính dáng gì đến cuộc sống hiện tại của họ, thế mà anh ta không chịu hiểu như thế.

- Em rất buồn vì tuổi thơ ấu của anh đau khổ. Nhưng con chúng ta sẽ không sống như thế. Hai ta đều có lương cao, đủ cho chúng ta và con sống thoải mái.

- Cô nghĩ như thế thôi. Chuyện học hành thì sao? Rồi chúng còn vào đại học nữa chứ? Cô có biết bây giờ vào đại học ở Sanford tốn kém như thế nào không? – Rồi như đứa bé bị bỏ rơi, Steven nói tiếp: - Cô nghĩ sao về chuyến đi du lịch Châu Âu của chúng ta? Chúng ta sẽ không đi chơi được như thế nữa. Chúng ta sẽ từ bỏ hết. Cô sẵn sàng làm như thế phải không?

- Em không hiểu tại sao anh lại xem vấn đề này quá quan trọng như thế. Nếu cần phải hy sinh, chúng ta không nên hy sinh cho những chuyện không cần thiết ấy hay sao? – Steven không đáp, nhưng mắt anh ta đã nói lên tất cả. anh cho rằng những chuyện như thế không đáng hy sinh. – Và dù sao chúng ta không nói về chương trình trong tương lai của con cái. Chúng ta đang nói về hài nhi trong bụng nàng. Hai vấn đề này rất khác nhau, - Đối với nàng thì thế đấy, nhưng với Steven thì không. Rõ ràng như thế.

- Chúng ta không nói về đứa bé. Chúng ta đang nói về việc không có con. Một con tinh trùng chui vào một cái trứng nhỏ xíu bằng cái chấm rất nhỏ, cái chấm ấy chẳng có nghĩa lí quái gì. Dù có khả năng chúng ta cũng không cần. Cô phải nghĩ đến điều đó như thế. Cho nên cô phải đi đến bác sĩ, nói rằng mình không cần nó.

- Rồi sao nữa? – Nàng hỏi, cảm thấy tức giận vô cùng. – Rồi sao, Steven? Ông ta sẽ nói: " Được rồi. Adrian, cô không muốn đứa bé, không sao", rồi ông ta đánh dấu vòa ô " không" trên tờ danh sách ư? Không phải chỉ làm như thế đâu. Ông ta sẽ dùng máy hút để trục cái thai ra, sẽ dùng dao mổ để nạo tử cung của tôi, ông ta sẽ giết con chúng ta. Ông ta sẽ làm như thế đấy Steven à. Ông ta sẽ làm như thế khi nghe tôi nói " anh không muốn có con". Mà sự thật là tôi muốn có con, anh cần phải suy nghĩ lại đi. Đứa con này không phải chỉ của anh mà thôi, mà con của tôi nữa, nó là của chúng ta, dù anh muốn hay không. Tôi sẽ không trục nó đi chỉ vì anh nói thế. – Nàng khóc nức nở khi nói, nhưng Steven làm như thể không nghe. Anh ta hoảng sợ đến nỗi hành động như một người lạnh lùng. Adrian thấy tức giận vô cùng.

- Thì ra là thế, - Anh ta lạnh lùng đáp, nhìn nàng vẻ thờ ơ, lạnh nhạt. – Có thật cô không muốn bỏ nó phải không?

- Tôi chưa nói gì với anh hết. Tôi chỉ yêu cầu anh suy nghĩ về vấn đề này, tôi muốn giữ đứa con. – Nàng ngạc nhiên khi nghe mình xác nhận muốn giữ bào thai. Việc yêu cầu anh ta giữ bào thai làm cho nàng thấy như thể họ đang nói về con chó con chứ không phải con của mình, khiến nàng hoảng sợ.

Steven gật đầu một cách khổ sở, anh ta nắm tay nàng, kéo ngồi xuống. Khi Steven quàng tay qua Adrian, nàng không thể kềm chế được mình, bèn khóc to hơn.

Bao nhiêu lo sợ, kinh hoàng, căng thẳng và kích thích trước sự việc xảy ra cuồn cuộn trong lòng nàng rồi bùng vỡ ra bên ngoài, khiến nàng không thể không khóc. Nàng khóc nức nở trong vòng tay anh.

- Anh xin lỗi, em yêu… Anh xin lỗi vì chuyện như thế đã xảy ra cho chúng ta… nhưng sẽ ổn thôi… rồi em sẽ thấy… anh xin lỗi… - Nàng không biết anh ta đang nói gì, nhưng nàng sung sướng khi được ôm vào lòng, và có lẽ sau khi đã suy nghĩ trong thời gian ngắn, Steven sẽ đổi ý,

nhưng chắc sẽ sứt mẻ tình cảm vì chuyện nàng quá kiên quyết.

- Em cũng xin lỗi, - nàng đáp. Anh ta lau nước mắt cho nàng và hôn nàng. Rồi vuốt tóc nàng, hôn nước mắt trên lông mi, trên má nàng, rồi từ từ cởi áo nàng ra, tuột quần sóc và quần lót nàng xuống mắt cá. Nàng nằm trần truồng bên cạnh chồng, anh ta ngắm nghía nàng. Cơ thể nàng đẹp, anh ta nghĩ để cho cái thai làm xấu cơ thể này là một tội lỗi. Steven nghĩ nàng sẽ không bao giờ có lại cơ thể đẹp như thế này.

- Adrian, anh yêu em, - Steven dịu dàng nói. Anh ta yêu nàng nên không muốn để cho nàng làm chuyện quá điên cuồng. Steven yêu chính mình, yêu cuộc sống, yêu công lao gầy dựng sự nghiệp của họ và anh ta muốn duy trì thành quả ấy. Steven không muốn để cho ai xen vào làm hại đến hạnh phúc của họ, dù con họ cũng không.

Anh ta đắm đuối hôn nàng và nàng hôn lại, nghĩ rằng cuối cùng chồng cũng hiểu được lòng mình. Rồi họ làm tình, dịu dàng và yên lặng. Đây là thời khắc họ cảm thấy gần bên nhau, gác sang một bên mọi ý kiến riêng tư, vì người nào cũng hy vọng người yêu của mình sẽ hiểu được hoàn cảnh của mình. Sau đó, họ ôm nhau nằm, hôn nhau, cảm thấy gần nhau hơn.

Hôm sau họ thức dậy vào lúc giữa chiều, Steven đưa ra ý kiến đi bơi. Họ thường làm thế sau khi tắm và ăn sáng xong. Adrian đã bình tĩnh trở lại, nàng không nói gì khi họ nắm tay nhau ra hồ bơi, người nào cũng mang vẻ trầm tư. Mọi người trong chung cư đều dùng chung hồ bơi, nhưng hôm nay không có ai ra bơi. Buổi chiều tháng năm trời nắng đẹp, mọi người đều ra bãi biển, hay đi thăm bạn bè, hay nằm trên hành lang lộ thiên khuất tịch để phơi nắng và dĩ nhiên suốt thời gian này họ nằm trần truồng.

Steven bơi nhiều vòng, trong khi Adrian chỉ bơi một lát rồi nằm phơi nắng, ngủ gà ngủ gật. Nàng không muốn nói đến hài nhi nữa. Nàng hy vọng Steven sẽ bình tĩnh và chấp nhận. Nàng phải chấp nhận việc này và Steven cũng phải gắng hết sức để chấp nhận.

Sau năm giờ chiều, anh ta hỏi: - Vào được chưa? – Hai người không nói với nhau suốt buổi chiều, và sau cuộc tranh cãi tối qua, bây giờ Adrian vẫn còn cảm thấy mệt mỏi.

Họ lặng lẽ vào nhà, và sau khi Adrian tắm vòi sen xong, Steven mở máy hát. Trong khi nàng làm bữa tối, họ nghe nhạc.

Adrian muốn được yên ổn với chồng cả buổi tối. Họ có nhiều chuyện phải suy nghĩ, nhiều điều phải suy xét.

Adrian làm mì sợi và xà lách, bỗng Steven hỏi:
- Em khỏe chứ?

- Em khỏe, chỉ hơi mệt thôi. – nàng đáp. Anh ta gật đầu.

- Tuần sau khi trục nó ra, chắc em sẽ thấy đỡ hơn. – Nàng không tin Steven nói như thế nên sửng sốt nhìn chồng.

- Tại sao anh nói được một điều như thế? – Trông nàng có vẻ hoảng hốt. bỗng nàng nhận ra Steven không suy nghĩ gì hết và vẫn cương quyết như lúc đầu.

- Adrian, bây giờ việc cơ thể rối loạn là điều tất nhiên. Việc này làm cho em cảm thấy bất ổn, vậy hãy bình tĩnh đi. Thế thôi. Em đừng quá suy nghĩ đến chuyện ấy làm gì cho mệt người. –

Nàng không ngờ Steven là người vô cảm và vô trách nhiệm như thế.

- Thật ghê tởm. Chắc anh biết làm thế là quá sức tồi tệ. – Nàng định tối ấy không nói đến chuyện này nữa, nhưng rồi buộc lòng phải nói. – Lạy Chúa, đó là con của chúng ta.

Nước mắt lại chảy ra, nàng không thích thế. Nàng không muốn khóc, nhưng anh ta đẩy nàng vào thế phải khóc với thái độ thản nhiên của mình. – Tôi sẽ không làm việc này. -Nàng nói rồi để bữa ăn trên quầy bếp, vội vã đi lên lầu, vào phòng ngủ. Một giờ sau anh ta lên lầu để nói tiếp với nàng. Nàng nằm trên giường, anh ta ngồi bên cạnh nàng, nói rất dịu dàng: - Adrian, em phải phá thai. Nếu em muốn cuộc hôn nhân của chúng ta tốt đẹp. Nếu em không phá, mọi việc đều hỏng hết.
Nếu nàng phá thai, nàng sẽ mãi mãi cảm thấy mất mát, còn nếu nàng không phá, Steven sẽ không tha thứ cho nàng.

- Tôi không thể phá được. – Nàng thành thật đáp, mặt úp xuống gối. Nàng không muốn phá thai.

- Anh nghĩ em có thể phá nó đi. Nếu em không phá, nó sẽ làm hỏng cuộc hôn nhân của chúng ta và khiến cho em mất việc.

- Tôi không quan tâm đến công việc. – Đem công việc so với con cái, thật sự nàng thấy không cần thiết. Thật hết sức ngạc nhiên khi đứa con bỗng trở nên quan trọng với nàng.

- Dĩ nhiên là cô quan tâm đến công việc. – Đối với Steven, hình như chỉ trong một đêm mà nàng đã trở thành người khác.

- Không, tôi không quan tâm… nhưng tôi không muốn phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng ta. – Nàng buồn bã đáp, quay mặt nhìn chồng.

- Anh nói cho em biết lần cuối cùng rằng anh không muốn có con.

- Rồi anh có thể thay đổi ý kiến. nhiều người đều như thế. – Nàng đáp, lòng hy vọng. Nhưng Steven lắc đầu.

- Anh không thay đổi. Anh không muốn có con, chắc em đã biết rõ như thế phải không?

Nàng chần chừ rồi xác định với anh ta điều mà trước đây nàng không nói: - Em nghĩ có thể ngày nào đó, anh sẽ thay đổi ý kiến. Em muốn nói… nếu chúng ta không có con thì tốt thôi. Nhưng trong trường hợp này… em nghĩ có lẽ… em không biết, Steven. Em không đòi hỏi chuyện này, làm sao anh có thể hủy diệt nó đi mà không đau xót? Làm thế thật quá khủng khiếp.

- Vì nếu phá nó đi, đời sống của chúng ta sẽ tốt đẹp hơn. Đối với anh, em quan trọng hơn đứa con.

- Có chỗ dành cho cả hai, - nàng van xin, nhưng anh ta lắc đầu.

- Trong đời anh, nó không có chỗ. Chỉ có chỗ cho em thôi, chứ không có cho ai hết. Anh không muốn tranh sự chú ý của em với đứa con nít. Anh đã không nghe bố mẹ anh nói chuyện với nhau quá hai tiếng trong hai mươi năm. Họ không có thì giờ, không có sức hay cảm xúc. Họ kiệt sức. Khi bọn anh lớn lên, họ không còn gì nữa. Họ như hai người kiệt sức, như hai người

già đã chết. Em có muốn như thế không?

- Có một đứa con không đến nỗi như thế đâu, - nàng đáp nhỏ, giọng van xin nhưng rõ ràng không đi đến đâu.

- Adrian, anh không muốn đi vào chốn nguy hiểm. – Steven nói, nhìn nàng. – Trục nó ra. – Giọng anh ta run run. Nói xong, Steven đi xuống dưới lầu một hồi lâu, để xa nàng, xa sự đe dọa của bào thai nàng đang mang trong người.

Nàng nghĩ về cái bào thai trong khi đợi Steven lên lầu lại. nếu bỏ bào thai, nàng sẽ vĩnh viễn mất đi một phần lớn trong linh hồn mình.

Chương 7

Hai người tố cáo nhau, tranh luận nhau kịch liệt suốt cả ngày chủ nhật và thứ hai. Vào lúc sáu giờ sáng thứ ba, trước khi Steven ra đi, Adrian khóc nức nở, chào thua, bằng lòng sẽ làm theo yêu cầu của anh ta. Nàng nghỉ làm hai ngày, nàng không muốn mất người chồng thân yêu dù phải hi sinh đứa con. Nàng hứa sẽ phá thai, và sau khi chồng đi rồi, nàng nằm trên giường khóc mãi cho đến bốn giờ rưỡi mới dậy đi gặp bác sĩ.

Nàng nằm suốt cả một buổi chiều, lòng đau đớn cực độ, nên khi mặc quần áo xong, nàng liền vội vã bước ra khỏi nhà như người trốn chạy, trốn tất cả những gì đã ám ảnh mình. Nàng muốn trốn chạy những việc vừa xảy ra, muốn trốn chạy những việc phải làm, trốn chạy yêu sách của Steven, trốn chạy bổn phận của mình.

- Adrian, y tá gọi tên nàng. Nàng đứng lên với vẻ lo sợ. Nàng mặc chiếc quần đen đã sờn mòn và cái áo sơ mi cổ lọ, đi giày đen. Nước da trắng và mái tóc đen, trông nàng sầu não một cách lạ lùng.

Cô ta đưa nàng vào một căn phòng nhỏ, biểu nàng cởi quần và mặc vào chiếc áo khoác dài. Dù đã đến đây nhiều lần, nhưng lần này nàng thấy có vẻ rùng rợn hơn những lần trước. Những lần trước nàng đến để hỏi bác sĩ về việc ngừa thai và kiểm tra sức khỏe hằng năm.

Sau đó, ông bác sĩ đi vào. Ông ta nhìn vào phiếu khám bệnh và nhận ra nàng, ông cười. Adrian rất dễ thương, ông ta rất mến nàng.

- Hôm nay tôi có thể làm gì giúp bà, thưa bà Townsend? – Ông ta lớn bằng tuổi bố nàng, điềm đạm, vui vẻ.

- Tôi… - Nàng không nói nên lời. Ông ta thấy mặt nàng tái mét, mắt mở to. – Tôi đến… để phá thai. – Nàng cố nói cho hết câu, giọng nho nhỏ khiến ông ta phải cố nghe mới hiểu.

- Thì ra là thế. – Ông ta ngồi trên cái ghế đẩu nhỏ quay được, nhìn vào phiếu khám bệnh của nàng. Nàng ba mươi mốt tuổi, có chồng, sức khỏe tốt, ngoài ra không có gì thêm nữa. Có thể đứa con không phải của chồng cô. – Vì lí do đặc biệt ư?

Nàng đau đớn gật đầu. Ông ta thấy nàng có vẻ không muốn đến đây. Cách nàng nằm lên bàn, như thể để né tránh ông, cách nàng co người lui khi thấy ông đến gần, cách nàng nói nho nhỏ chỉ vừa đủ cho ông nghe. Ông ta thấy nhiều phụ nữ đau khổ, những người đàn bà sẽ làm bất cứ điều gì để phá những cái thai không mong muốn, nhưng cô gái này không giống như họ. Ông tin chắc nàng không muốn phá thai.

- Chồng tôi nghĩ rằng bây giờ chưa đúng lúc để có con.

Bác sĩ lại gật đầu như thể ông ta hiểu hết. – Có lý do gì chồng cô mới nghĩ như thế chứ cô Adrian? Anh ấy thất nghiệp à? Có vấn đề gì khó khăn về sức khỏe ư? – Ông ta muốn biết lí do tại sao nàng đến đây, nếu không có lí do chính đáng thì chắc chồng cô cũng không bằng lòng phá thai. Dù việc này hợp pháp hay không, ông ta vẫn có trách nhiệm về mặt đạo đức với bệnh nhân của mình. Nhưng nàng lắc đầu khi nghe ông ta hỏi.

- Không, anh ấy chỉ… anh ấy chỉ nghĩ rằng chưa đến lúc thích hợp để có con.

- Anh ta muốn có con không? – Nàng chần chừ lắc đầu, nước mắt ứa ra.

- Không. – Nàng đáp thì thào. – Tôi không nghĩ vậy. Anh ấy có năm anh chị em và đã sống thời thơ ấu khổ cực. Khó làm anh ấy nghĩ rằng tình hình bây giờ khác xa hồi đó.

- Tôi thấy tình hình rất khác nhua, tôi tin anh ấy cũng có công việc ổn định, tốt đẹp. Cô có nghĩ rằng anh ấy sẽ thay đổi ý kiến không?
Nàng lắc đầu buồn bã, nước mắt chảy xuống má. Ông bác sĩ liền nói với nàng những lời làm dịu bớt lo lắng trong lòng nàng. – Hôm nay tôi không thực hiện việc phá thai được, Adrian à. – Ông ta chuyển sang gọi nàng bằng cái tên đầu khi biết nàng có vấn đề khó khăn trong hành động này. Đây không phải là lúc dùng những lời lẽ theo hình thức xã giao, nàng cần người bạn để khuyên nhủ, và ông muốn giúp nàng. – Thứ nhất tôi phải kiểm tra xem cô có thai thật sự hay không. Cô đã thử nghiệm để xem mình có thai hay không rồi à? – Ông ta nghĩ nàng đã thử nghiệm rồi, nếu không chắc nàng không đến đây.

- Rồi. tôi làm ở nhà. Hai lần. Tôi trễ kinh hai tuần rồi.
- Theo tính toán của chúng ta thì cô đã có thai bốn tuần rồi. Tôi tin cô có thai, nhưng chúng ta cứ kiểm tra xem cho chắc. Sau khi kiểm tra xong, tôi muốn cô về nhà suy nghĩ lại, có nên phá thai hay không. Nếu cô nhất quyết phá thai, thì mời cô sáng mai đến lại. Cô nghe như thế có được không?

Nàng gật đầu, cảm thấy vừa hoảng sợ vừa đờ đẫn. Nàng cảm thấy như thể cơn chấn thương về tinh thần này sẽ giết chết mình mất. Nhưng ông bác sĩ dịu dàng, tốt bụng xác nhận nàng có thai, ông khuyên nàng về nhà suy nghĩ thêm và khuyên chồng thêm lần nữa. Ông ta nói nếu nàng chịu khó trình bày phải trái cho chồng thấy, chắc thế nào anh ấy cũng nghe lời nàng. Điều mà ông không thể biết đến là Steven rất kiên quyết trong vấn đề này. Tối đó, khi Steven gọi về nhà cho nàng, biết rằng nàng chưa phá thai, anh ấy nổi điên, giận dữ hỏi:
- Tại sao ông ta không làm việc ấy hôm nay? Còn đợi quái gì nữa?

- Ông ấy muốn chúng ta suy nghĩ lại cho kĩ trước khi làm một việc rất quan trọng. Và em nghĩ ý kiến của ông ta thật đúng. – Nàng thấy việc phá thai này sẽ để lại cho mình hậu quả tai hại về tinh thần, nàng sẽ rất đau đớn. - Khi nào anh về? – Nàng hỏi, giọng lo lắng, nhưng Steven không quan tâm đến giọng hoảng sợ của nàng.

- Thứ sáu mới về được. Sáng thứ bảy anh và Mike sẽ chơi tennis. Có lẽ em và Nancy sau đó đến cùng để chơi cặp.
Nàng không tin anh ta bình tĩnh nói được những lời như thế. Hoặc là anh ta hoàn toàn vô tri vô giác, hoặc là quá nhu đần.

- Em không biết khi ấy có chơi tennis được hay không. – Nàng đáp, giọng mỉa mai tàn ác.

- Ồ, phải rồi… anh quên. – Chỉ trong mười giây thôi ư? Tại sao anh ta quên nhanh thế? Tại sao giao việc này cho nàng làm một mình?

- Anh nên suy nghĩ lại. Steven này, cái thai không chỉ là con em, mà là con của anh nữa. – Nhưng khi vừa nói xong, nàng cảm thấy tường rào mọc lên ngăn cách hai vợ chồng.

- Adrian, anh đã nói những suy ghĩ của mình về chuyện này rồi. Mẹ kiếp, trục nó ra. Anh không hiểu tại sao em phải đợi đến ngày mai. - Nàng không trả lời, đau đớn trước lời lẽ bạo tàn của chồng. Anh ta làm như thể đứa con đe dọa mình, như nàng phản bội anh ấy bằng cách làm cho chuyện này xảy ra, cho nên bây giờ nàng phải giả quyết nó bằng mọi giá, bất kể hành động này gây đau đớn như thế nào. – Tối mai anh sẽ gọi em. - Adrian nín thở, mắt cay sè muốn chảy nước mắt.

- Tại sao? Để xem em đã phá thai chưa phải không? – Tim nàng đau nhói như muốn vỡ ra từng mảnh. Nàng nghĩ tình hình như thế này khó mà cứu sống sinh mạng của đứa bé. Nàng thức cả đêm, khóc cho đứa bé chưa ra đời, nàng phải hi sinh nó vì chồng. Sáng hôm sau, khi mặt trời mọc nàng vẫn còn thức, nàng có cảm giác như mình là người tử tội đang đợi giờ hành quyết. Nàng xin nghỉ làm cả tuần và bây giờ nàng chỉ còn việc trở lại ông bác sĩ để phá thai.

Khi mặc quần áo, nàng hi vọng Steven sẽ gọi điện về vào giờ phút chót để bảo nàng đừng làm việc này nữa. Nhưng anh ta không gọi. Nàng ra khỏi nhà, ngôi nhà vẫn im lặng như tờ, nàng đi dép, mặc váy bằng vải dệt chéo, áo sơ mi lao động cũ và lái xe đi. Nàng phải đến phòng khám bác sĩ lúc chín giờ như đã hẹn nếu vẫn quyết định phá thai. Nàng không ăn uống từ tối qua để phòng bác sĩ chích thuốc tê. Nàng lái xe dọc theo đại lộ Wilshire Boulevard, người run run, da trắng bệch. Nàng đến phòng bác sĩ sớm hơn giờ hẹn năm phút. Nàng báo cho cô y tá biết, rồi ngồi trong phòng đợi nhắm mắt. nàng sẽ không bao giờ quên giây phút này, đây là lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy ghét Steven. Nàng muốn gọi anh ta, để bảo anh ta phải thay đổi ý, nhưng nàng nghĩ chỉ vô ích thôi.

Cô y tá hiện ra nơi ngưỡng cửa, gọi tên, và dẫn nàng đi trên hành lang. Cô ta đưa nàng vào căn phòng rộng hơn một chút và lần này bảo nàng cởi hết quần áo, mặc áo khoác dài màu xanh, rồi nằm trên bàn. Bên cạnh có cái máy trông có vẻ rùng rợn, Adrian biết đó là máy hút thai. Nàng cảm thấy cổ khô, môi dính vào nhau như giấy có bôi keo. Nàng muốn làm nhanh cho xong để về nhà và quyên chuyện này đi, rồi không bao giờ để có thai lại. Thế nhưng, nàng vẫn muốn giữ đứa bé. Hoàn cảnh thật trớ trêu, nàng đã dùng hết sức lực trong người để trục nó ra, thế mà một phần của nàng vẫn muốn giữ nó lại, bất chấp chuyện gì xảy ra hay Steven sẽ nói gì, hay thời thơ ấu của anh ta đã khổ sở như thế nào.

- Sao đấy Adrian? – Ông bác sĩ thò đầu qua cửa, nhìn nàng với nụ cười dịu dàng trên môi. – Cô khỏe chứ?
Nàng gật đầu, nhưng không biết nói gì, chỉ nhìn ông ta với ánh mắt hoảng sợ, đau đớn.Ông ta đi vào phòng, đóng cửa, và kiên quyết nói với nàng: - Cô có chắc muốn làm việc này không?
Nàng lại gật đầu, nhưng nước mắt chảy ra, rồi lắc đầu với vẻ thành thật. Nàng quá bối rối, quá hoảng sợ và đau khổ. Nàng muốn về nhà với Steven đợi con họ ra đời.

- Cô đừng làm chuyện như thế này. Nếu cô không muốn thì đừng làm. Chồng cô sẽ quen thôi. Nhiều ông chồng lúc đầu cũng làm ồn lên như thế, nhưng khi đứa bé chào đời, họ là người cảm kích nhất. tôi muốn cô nghĩ đến chuyện này trước khi phá nó.

- Tôi không thể làm được, - nàng đáp giọng khàn khàn. Tôi không thể. – Nàng ngồi lên bàn và khóc ngất. – Tôi không thể phá nó được.

- Tôi cũng không. – Ông ta cười. – Về nhà đi, nói với chồng cô hãy mua điếu thuốc xì gà để dành cho đến, ồ… - Ông ta kiểm tra lại phiếu bệnh nhân của nàng. – Tôi muốn nói đến là đầu tháng hai, chúng ta sẽ cho anh ấy một đứa bé xinh đẹp, mập mạp. cô thấy thế nào, Adrian?

- Thế thì quá tuyệt. nàng cười qua nước mắt và ông bác sĩ già tốt bụng quàng cánh tay qua vai nàng. – Adrian, về nhà đi. Nằm nghỉ và khóc cho đã. Tình hình sẽ ổn thôi. Và chồng cô cũng sẽ vui vẻ cho mà xem. – Ông ta vỗ nhẹ lên vai nàng, bước ra khỏi phòng để nàng thay áo quần về nhà với bào thai trong bụng. Nàng vừa mặc áo quần vừa cười với mình, rồi bật khóc. Nàng cảm thấy như thể có chuyện gì kì diệu xảy ra. Nàng được tha tội, không biết lí do tại sao, chỉ biết rằng nhờ ông bác sĩ có lòng nhân từ giúp nàng khỏi phải tội phá thai.

Nàng lái xe về nhà, rồi bỗng nàng đổi ý, chạy xe đến cơ quan. Nàng cảm thấy đỡ hơn trước rất nhiều, nàng muốn làm việc, muốn vui với đống giấy tờ chất trên bàn. Nàng lái xe đến phòng quay phim, gió thổi tung mái tóc, nàng hít mạnh không khí vào người và cười với mình. Cuộc đời bỗng tốt đẹp, nàng sẽ có đứa con.

Nàng đi vào văn phòng với bước đi nhún nhảy nhưng lòng cảm thấy trĩu nặng. Sáng nay không được thoải mái rồi, và trong mấy ngày qua cũng không đươc êm ả; rồi khi Steven ở Chicago về, nàng phải đương đầu với anh ta. Nhưng ít ra nàng biết mình đã làm gì. Nàng cảm thấy sung sướng, dễ chịu hơn trong mấy ngày qua, sự căng thẳng đau đớn trong người như đã được tống khứ ra ngoài.

- Chào Adrian. – Zelda thò đầu vào cửa văn phòng mà nói. – Mọi việc đều yên ổn cả chứ?

- Tốt. Sao chị hỏi thế? - Adrian có vẻ lơ đãng, bút chì dắt sau tai; việc nàng đi làm với quần áo cũ và không trang điểm là điều kì lạ.

- Thành thật mà nói, trông cô quá nhếch nhác. Cô như vừa mới được đưa vào máy vắt lấy ra. – Quả đúng như thế. – Cô khỏe chứ? – Zelda có mắt quan sát chứ không phải như Adrian tưởng. Chị ta nói đúng. Nàng vừa trãi qua cơn khủng hoảng trầm trọng.

- Tôi bị cúm. – Nàng cười đáp, mừng vì Zelda đã quan tâm đến mình. – Nhưng bây giờ đã khỏi rồi.

- Tôi nghĩ là cô sẽ nghỉ việc cả tuần. – Chị ta nhìn nàng đăm đăm, như thể cố xem lời nàng vừa nói đáng tin không. Nhưng trông nàng có vẻ sung sướng khi ngồi trên bàn bề bộn giấy tờ.

- Tôi không muốn bỏ việc quá nhiều.

- Cô điên rồi. – Zelda cười nói.

- Lát nữa đi ăn xăng uýt được không?

- Được, tôi rất thích.

- Vậy khi nào thấy tiện. Chị đến đi với tôi.

- Tôi sẽ đến. - Chị ta lại biến mất. Adrian quay lại với công việc, nàng cảm thấy yên ổn hơn những ngày qua rất nhiều. Chuyện giữ cái thai vẫn làm nàng hơi lo sợ, nhưng nàng sẽ quen với

chuyện này thôi. Dù sao việc giữ cái thai cũng hơn phá nó đi, nàng vẫn con giận Steven. Nàng tự hỏi không biết làm sao để hai vợ chồng quên được nỗi đau này vì đã cãi nhau kịch liệt trong mấy ngày qua, hay không biết họ có quên chuyện này được hay không. Nàng quay lại với công việc, cố không nghĩ đến anh ta. Nàng sẽ nghĩ đến điều phải nói với chồng sau này.

Chương 8

Ở trong phòng quay phim ngay dưới hành lang, Bill Thigpen đang ngồi trên ghế đẩu, nói chuyện với người đạo diễn, chàng càu nhàu than vãn:

- Làm sao tôi biết cô ấy ở đâu? Cô ta trả phòng khách sạn cách đây một tuần rồi. Tôi không biết cô ấy đi với ai. Tôi không biết cô ấy đi đâu. Sylia lớn rồi và việc cô ấy đi với ai không dính dáng gì với tôi… Cho đến khi cô ta làm cho chương trình quay của tôi bị gián đoạn, tôi mới quan tâm đến việc này. Bây giờ việc Sylia vắng mặt mới có quan hệ đến công việc của tôi, nhưng tôi không biết cô nàng ở đâu.
Sylia Stewart đi Las Vegas không về từ tối chủ nhật tuần trước. Khách sạn ở đấy cho biết cô ta trả phòng vào sáng thứ hai, trước đây chín ngày nhưng cô ta không trở lại làm việc. Bill cảm thấy e ngại, bèn đến nhà Sylia để kiểm tra, và kết quả thật cô ta không về.

Họ đã viết kịch bản khác để thay thế trong tuần qua, nhưng việc vắng Sylia, chuyện làm phim hết sức chán nản.

Trong vài ngày nữa nếu cô ta vẫn không về, họ phải thay người khác thôi. Bill đã nói thế với ông đạo diễn. Không thèm gọi về để trình bày lí do vắng mặt, rõ ràng cô ta đã vi phạm hợp đồng.

- Nếu cô ta không xuất hiện trong buổi trình diễn vào ngày mai, tôi sẽ thay cho quý vị người khác. – Bill nói với nhà đạo diễn và một người phụ tá sản xuất. Sáng hôm nay họ đã gọi một trong những công ty môi giới diễn viên, nhưng không dễ gì người thay thế cô ta sẽ làm cho khán giả hài lòng.

- Hôm nay mọi người đã có bài mới chưa? – Ông đạo diễn hỏi, cau mày nhìn tập bản thảo Bill vừa đưa cho mình. Đây là toàn bộ kịch bản mới, rõ ràng Bill đã giục các nhà văn làm việc cả ngày lẫn đêm trong thời gian Sylia vắng mặt. Kịch bản này được viết đột xuất dùng cho chuyện phim nhiều tập trong thời gian cô ấy đi vắng. Chuyện phim diễn tiến trong thời gian Vaughn Williams ở trong tù, có nhiều pha rất sinh động, nhưng thời gian này chỉ kéo dài chín ngày thôi, không thể nào kéo dài lâu hơn. Nhân vật này vẫn còn ở trong tù, bị giam cầm vì tội giết người anh rể của cô ta cách đây chín ngày, vào ngày thứ sáu.

Bill ở lại trong phòng quay cho đến khi họ quay phim, chàng xem toàn bộ buổi trình diễn, hài lòng vì mọi người đóng vai trong kịch bản rất giỏi. Khi buổi phát sóng kết thúc, chàng khen ngợi mọi người rồi quay về văn phòng. Nửa giờ sau, cô thư kí báo cho chàng biết qua máy nội đàm rằng có người muốn gặp chàng.

- Người nào tôi biết không? Hay chúng ta phải giữ bí mật? – Chàng quá mệt vì làm việc khuya nhiều đêm liền, nhưng sung sướng vì công việc tiến hành tốt đẹp. Chàng nghĩ, được thế là nhờ mình có đội ngũ nhân sự hùng hậu, hai nhà văn tích cực và người đạo diễn năng nổ, có tài. – Ai đây, Betsey?

Cô thư kí im lặng một lát mới đáp: - Cô Stewart.

- Cô Stewart của chúng ta ư? – Cô Stewart mà chúng ta tìm khắp bang Nevada ư? – Chàng nhướng mắt kinh ngạc.

- Người ấy chứ còn ai nữa.

- Vui lòng mời cô ta vào. Tôi đang nóng lòng cần gặp cô ta đấy.

Sylia bước vào phòng ngay khi Betsey mở cửa. Cô ta đi vào như một đứa bé khiếp sợ, và trông cô ta đẹp hơn bao giờ hết. Mái tóc đen dài xõa xuống lưng như nàng Bạch Tuyết, mắt mở to nhìn chàng với vẻ ân hận. Bill đứng dậy khi cô ta vào phòng, nhìn cô ta chăm chăm như nhìn một bóng ma.

- Cô ở đâu về đấy? – Chàng hồi hộp hỏi. Cô ta nhìn chàng, không biết tại sao, bèn bật khóc.
- Chúng tôi quá lo, gọi đến khắp Las Vegas. Các bạn trong nhóm nói họ để cô lại với một người nào đó. Chúng tôi định gọi đến cảnh sát Nevada, nói cho họ biết cô mất tích. – Chàng lo cho cô ta cả tuần qua, sợ có chuyện gì không hay xảy ra.

Sylia nấc lên một tiếng, ngồi xuống ghế nệm dài. Chàng đưa cho cô ta chiếc khăn. – Tôi xin lỗi.

- Cô xin lỗi là đúng. Nhiều người đều lo cho cô. – Chàng nói như nói với một đứa con nít. Bỗng dưng chàng mừng là vì ít ra việc Sylia xuất hiện như thế này cũng làm cho chàng hết gặp khó khăn. – Cô ở đâu? – Bây giờ việc cô ở đâu không quan trọng nữa, vì cô đã về, vô sự. Chính điều này làm cho chàng lo. Chàng biết ở Las Vegas có nhiều chuyện quái đản xảy ra. Nhất là đối với những cô gái như Sylia Stewart. Đặc biệt khi họ ngủ với một người xa lạ.

Nhưng bây giờ cô ta nhìn chàng đăm đăm và lại khóc.

- Tôi đã lấy chồng.

- Cô làm gì? – Bỗng dưng chàng có vẻ sửng sờ. Chàng đã nghĩ đến đủ thứ xảy ra cho cô ta, nhưng chàng không nghĩ đến chuyện này. – Lấy ai? Lấy anh chàng trong phòng cô vào tối hôm nọ phải không?

Cô ta gật đầu và hỉ mũi. – Anh ấy làm việc trong ngành may mặc ở New Jersey.

- Ôi lạy Chúa. – Bill nặng nề ngồi xuống bên cạnh cô ta trên ghế nệm dài, lòng phân vân không biết chàng có hiểu cô ta hay không. – Cái quái gì làm cô hành động như thế?

- Tôi không biết. Tôi chỉ… anh thường làm việc quá nhiều… tôi cảm thấy quá cô độc.

Lạy Chúa. Cô ta hai mươi ba tuổi, đẹp lộng lẫy, mà khóc vì cô đơn. Hơn một nửa phụ nữ ở Mỹ chắc đều muốn vui chơi, muốn có người tình bên cạnh như cô ta. Cô ta lấy một kỹ nghệ gia ngành may mặc không quen biết để làm chồng, và đi nghỉ cuối tuần với anh ta tại Las Vegas. Bỗng dưng Bill tự hỏi không biết có phải lỗi của mình không. Có lẽ nếu chàng không lơ là, nếu chàng không quá lo cho chương trình diễn phim… thật là điệp khúc quen thuộc. cô ta đã đi theo con đường của Leslie. Nhưng có phải chàng chịu trách nhiệm hết không? Phải chăng đây là do lỗi của chàng mà ra? Tại sao họ không thích nghi với lối sống của chàng? Tại sao họ bỏ chạy khỏi chàng để làm một công việc điên cuồng như thế? Rồi bây giờ cô gái này đi lấy một người xa lạ. Bill ngạc nhiên nhìn cô ta.

- Bây giờ cô sẽ làm gì, Sylia? – chàng muốn nghe cô ta trả lời.

- Tôi không biết. Tôi nghĩ tuần sau tôi sẽ dọn đến New Jersey. Chồng tôi tên là Stanley, anh ấy phải về Newark vào thứ ba.

- Thật tôi không ngờ. – Bill dựa đầu ra sau ghế nệm dài, cất tiếng cười. Chàng không thể nín được cười. Betsey ngồi ở ngoài mà cũng nghe được chàng cười, chị mừng vì chàng không to tiếng. Ít khi chàng to tiếng với ai, nhưng chị nghĩ việc Sylia biến mất như thế sẽ khiến chàng nổi nóng.
– Cô và Stanley phải về Newark vào thứ ba… có phải thế không?

- Phải… - Trông Sylia có vẻ bối rối. – Đại loại như thế. Nhưng tôi biết tôi có hợp đồng đóng cho chương trình một mùa nữa. – Thực ra cô ta tưởng chàng sẽ tống cổ cô ta ra khỏi chương trình sau khi gọi cô vào tối hôm đó, và trong lúc hoảng sợ, cô ta đã thành hôn với Stanley. Sylia không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng ông ta rất tốt với cô, ông ta mau cho cô chiếc nhẫn kim cương thật đẹp ở Las Vegas, lại hứa quan tâm chăm sóc cô khi cô đến Newark. Ông ta hứa sẽ kiếm cho cô công việc người mẫu thật tốt, và nếu muốn cô có thể đóng phim ở New York. Cả một chân trời mới mở rộng trước mắt cô, và xét theo vài khía cạnh việc cô ta lấy người trong kỹ nghệ may mặc ở Newark không phải là không đúng vai cho Sylia Stewart

–Tôi phải thực hiện hợp đồng như thế nào? – Cô ta nhìn Bill, ánh mắt van lơn, và chàng lại cất tiếng cười. Chàng thật không thể nín được cười, vì chuyện đời quá phi lí. Không thể nào nghiêm trang với một việc như thế. Cuộc đời diễn ra như một vở kịch, chàng thấy cuộc đời quá tức cười.

- Sylia, chắc cô phải biết phải làm gì theo hợp đồng rồi chứ? Cô phải làm cho tôi thêm hai ngày nữa, hôm nay và ngày mai, trên sàn quay, để đóng cho trọn vai. Rồi chúng tôi sẽ giết cô trong cảnh sôi động nhất mà cô đã chứng kiến vào hôm thứ sáu. Sau đó, cô tự do ra đi. Cô có thể về nhà với Stanley ở Newark và đẻ mười đưa con, miễn là cô đặt tên đứa con đầu lòng theo tên tôi. Tôi giải thoát cô khỏi hợp đồng.

- Thật ư? – Trông cô ta có vẻ ngạc nhiên. Chàng cười sung sướng.

- Phải, thật. Vì tôi là người tốt, tôi đã làm cho cô thất vọng vì không chú ý quan tâm đến cô. Tôi nợ cô, em yêu à. Và đây là món nợ tôi trả cho cô. – Chàng rất mừng vì cô ta xuất hiện đúng lúc. Họ sẽ dùng cô ta để quay hết phần phim còn lại. Theo chương trình, John sẽ giết Vaughn, vì cô ta đã thấy hắn giết kẻ buôn ma túy. Và câu chuyện sẽ tiếp tục từ đấy, mãi mãi.

- Tôi xin lỗi, em yêu à, - Chàng dịu dàng nói. – Tôi thấy bây giờ mình không xứng đáng để làm chồng. Đúng ra là không bao giờ xứng. Tôi đã kết hôn với chương trình này rồi.

- Vậy thì rất tốt. – Sylia nhìn chàng bẽn lẽn. – Anh không giận tôi chứ?... không giận vì tôi đã làm… tôi muốn nói vì tôi đã lấy chồng.

- Không, nếu cô được hạnh phúc. – Chàng thành thật nói. Mối tình của cô ta với Bill chỉ diễn ra hời hợt, tùy tiện, và cả hai đều biết thế. Cả hai đều xem nhẹ mối tình này, cô ta đã chứng minh điều này khi đi nghỉ mát cuối tuần với một người xa lạ, và Bill cho rằng đấy là lí do chính đáng.

- Tôi xin phép được hôn cô dâu chứ? – Chàng đứng dậy, cô ta vẫn còn ngạc nhiên vì thấy chàng để cho mình ra đi một cách dễ dàng như vậy. Sylia cứ tưởng chàng sẽ rất tức giận, sẽ tống cổ cô ta ra khỏi chương trình mà không thanh toán hợp đồng. nếu chàng để cho cô ta ra đi như thế này, cô ta sẽ dễ dàng tìm việc ở New York.
Cô ta quay qua phía chàng, chuẩn bị ôm nhau và hôn đắm đuối như trước đây, nhưng chàng chỉ hôn nhẹ lên má cô, và bỗng dưng chàng nghĩ chàng sẽ nhớ cô ta. Chàng thích nét dịu dàng, thích lòng tốt của cô ta, và họ đã trải qua với nhau những giây phút vui sướng. Cô ta đã quen thuộc với chàng, họ là bạn tốt, và bây giờ chàng lại cô đơn một mình. Nhưng chàng nghĩ đừng

dan díu với ai trong công ty chắc là sẽ thoải mái hơn. Không lấy vợ lại để sống buông thả là một sai lầm. Hiện giờ đời chàng không có người đàn bà nào, chàng không biết mình có quan tâm đến vấn đề này không nữa.

– Cô tính sao về số quần áo để lại nhà tôi?

- Chắc tôi phải đến lấy hết để đi. – Cô ta đã quên số quần áo này. Không nhiều, nhưng cũng khoảng một vali quần áo tốt cô ta để trong tủ của chàng.

- Muốn đến lấy ngay bây giờ không?

- Muốn. Tôi phải gặp Stanley tại khách sạn Beverley Wlishire lúc bốn giờ. Nhưng tôi có nhiều thì giờ. – Trong giọng cô, có hàm ý gì đấy, nhưng chàng giả vờ không chú ý. Bây giờ đối với chàng, chuyện ấy đã hết rồi. Cô ta đã làm chuyện phải làm, và chàng không hề có ác ý với cô, nhưng chàng không muốn cô ta nữa.

Chàng rời khỏi văn phòng với cô ta và chàng biết mọi người nghĩ rằng họ đến nhà chàng để yêu vội yêu vàng một chút. Nhưng chàng chỉ cười, lái xe chở Sylia về căn hộ của mình, và giúp cô ta thu dọn đồ đạc. Rồi chàng lái xe chở cô ta về nhà.

- Muốn lên phòng tôi không? – Cô ta nhìn chàng buồn bã một lát khi lấy thùng đồ cuối cùng trên xe hơi. Nhưng chàng chỉ lắc đầu. Một lát sau, chàng lái xe đi và đời chàng đang lật qua trang khác.

Chương 9

Khi Adrian về nhà sau buổi phát tin lúc sáu giờ, chuông điện thoại reo, nàng liền chụp lấy máy nghe khi máy nhắn tin bắt đầu hoạt động, tay kia ném xuống ghế cái xách đeo vai, tờ báo và một số đồ vật nàng mua ở tiệm thuốc tây khi trở về nhà. Steven gọi về. Khi nàng nghe giọng anh ta, mọi vật đều ngưng hoạt động.

- Em khỏe chứ? – Giọng anh ta căng thẳng, lo lắng. Nàng hiểu tại sao. – Anh gọi em suốt buổi chiều. Tại sao em không trả lời điện thoại? – Anh ta rất lo lắng, goi nàng từ lúc mười hai giờ trưa, nhưng chỉ có máy nhắn tin trả lời. khi nàng nghe điện thoại lúc bảy giờ, anh ta có vẻ điên tiết. Steven không muốn gọi đến văn phòng làm việc của nàng và nàng thì không muốn gọi anh ta. Nàng cần có thời gian suy nghĩ, trình bày cho chồng biết mình không phá thai.

- Em không có ở nhà, - nàng đáp. Nàng phải tùy cơ ứng phó vì sáng nay hai người đã nhất trí với nhau về công việc rồi. Steven chưa biết nàng đã không làm đúng điều họ nhất trí, cứ nghĩ nàng đã phá rồi.

- Em ở đâu? Họ giữ em tại phòng khám bệnh suốt cả ngày à? Có chuyện gì không ổn hay sao? – Steven có vẻ điên tiết, nàng vừa thương vừa giận anh ta. Anh ta để cho nàng làm việc này một mình, cứ nói rằng đây là việc nhỏ, dễ dàng thôi. Nàng tức điên lên vì chồng mình đã nghĩ thế.

- Không có chuyện gì bất ổn. – Nàng đáp rồi dừng lại một lúc khiến cho không khí giữa họ im lặng nặng nề. Rồi nàng quyết định nói cho anh ta biết, không chần chừ nữa. – Em không phá thai.

Lại im lặng một lát vì ngạc nhiên và sau đó anh ta mới nói lớn trong máy điện thoại: - Sao? Tại sao không? Em có gì không ổn khiến cho ông ta không phá à?

- Phải, - nàng bình tĩnh đáp rồi ngồi xuống. Bỗng nàng cảm thấy mình già nua mệt mỏi, những cảm xúc đã đè bẹp ngày nay trỗi dậy. Khi nghe chồng hạch sách, bỗng nàng thấy mình kiệt sức. – Có chuyện gì bất ổn. Em không muốn phá thai.

- Vì cô sợ quá nên không phá à? – Gọng Steven đay nghiến. Anh ta quá tức giận và nàng cũng thế.

- Nếu anh nói thế cũng được. Em muốn giữ đứa con của chúng ta. - Hầu như người nào cũng rất sung sướng khi biết mình có con. Nhưng cả hai đều nghĩ anh ta không có lương tâm trong vấn đề này.

- Tôi không phải là người như thế. Tôi không cảm động… không sung sướng… tôi nghĩ cô là đồ điên. Cô nói thế chỉ để mua chuộc tôi chấp nhận việc này, nhưng tôi báo cho cô biết, tôi sẽ không để cho cô làm như thế đâu.

- Anh nói về chuyện gì thế? Anh mới là người điên. Đứa con trong bụng em không phải là kẻ thù truyền kiếp… mà là tác phẩm do anh và em tạo nên. Mọi người đều thích ứng với chuyện này, họ không xem đứa bé như tên Mafia hại người đang hăm dọa mạng sống của mình.

- Adrian, tôi không thích luận điệu hài hước của cô.

- Còn tôi cũng không thích thái độ vô trách nhiệm của anh. Anh có gì bất ổn à? Tại sao anh để tôi một mình đi bác sĩ phá thai? Đây không phải là việc nhỏ như anh nói đâu. Mà là việc lớn. Việc đại sự. Và một trong những lí do khiến tôi không muốn phá nó là vì tôi yêu anh.

- Cô nói toàn chuyện rác rưởi. – Anh ta có vẻ lo sợ, đuối lí, và hoảng hốt trước lời lẽ của nàng. Adrian nghĩ họ không thể giải quyết chuyện này qua điện thoại, thậm chí trong tương lai gần cũng không. Steven cần phải bình tĩnh để thấy rằng đứa bé không phải là mối hiểm họa cho đời mình. Nhưng trước hết, cả hai đều phải ngưng giận nhau.

- Tại sao ta không đợi khi anh về nhà rồi mình bình tĩnh nói chuyện với nhau? – Nàng hỏi, nhưng anh ta vẫn tức giận.

- Không có gì để nói với nhau nữa. trừ phi cô tĩnh trí, đi phá thai. Tôi sẽ không bàn gì với cô đến khi cô đã làm xong chuyện ấy. rõ ràng chưa?- Anh ta hét lớn trong máy như đồ điên.

- Steven, chấm dứt đi! Hãy bình tĩnh trở lại! – Nàng nói như nói với một đứa bé mất trí, nhưng anh ta vẫn không bình tĩnh trở lại. Trong phòng khách sạn ở Chicago, anh ta run lên vì tức giận

- Đừng bắt tôi làm việc này nọ, Adrian. Cô đã phản bội tôi.

- Tôi không phản bội anh. – Suýt nữa nàng đã phá cười, anh ta có vẻ quá phi lí, nhưng sự thật không có gì vui vẻ để cười. – Đấy chỉ là tai nạn. Tôi không biết tại sao nó lại xảy ra hay do lỗi của ai. Bây giờ không thành vấn đề nữa. Tôi không trách bất kỳ ai. Tôi muốn giữ đứa bé.

- Cô mất trí rồi, cô không biết mình đang nói cái gì. Anh ta tỏ vẻ như người xa lạ. nàng nhắm mắt cố giữ bình tĩnh.

- Ít ra tôi cũng không điện loạn. Bây giờ ta đừng cãi nhau nữa, khi nào anh về nhà, ta sẽ bàn việc

này.

- Tôi không có gì để nói với cô nữa, cho đến khi cô giải quyết xong cái thai.

- Như thế nghĩa là sao? – Nàng mở mắt. Giọng anh ta có cái gì đó kì lạ mà trước đây nàng chưa hề nghe, giọng nói lạnh lùng khiến nàng khiếp sợ, nàng phải nhắc mình nhớ đây chỉ là Steven mà thôi.

- Nghĩa là tôi nói quá rõ rồi. Cô chọn tôi hay đứa bé? Trục nó ra! Adrian này, tôi muốn ngày mai cô đi đến bác sĩ lại để phá nó đi.
Nàng cảm thấy như có bàn tay bóp nát trái tim mình. Nàng tự hỏi không biết anh ta có nói thật không, nhưng nàng nghĩ anh ta chẳng thể sai khiến mình được. Steven không thể khiến nàng chọn đứa bé và anh ta, làm thế là điên. Nàng nghĩ anh ta không thể đan tâm như thế.

- Này anh yêu… làm ơn… đừng như thế… em không thể trở lui… em không thể… em không thể làm thế.

- Cô phải làm. – Steven có vẻ như gần khóc, nàng muốn quàng tay ôm để an ủi chồng, nói với anh ta rồi mọi việc sẽ ổn. Ngày nào đó, sau khi đứa bé chào đời, anh ta sẽ tự cười mình vì những suy nghĩ này. Nhưng bây giờ anh ta không nghĩ như thees. – Adrian, tôi không muốn đứa bé.

- Anh chưa có đứa con nào hết. Tại sao anh không thư giãn cho khỏe, quên chuyện này đi trong vài ngày. – Nàng cảm thấy mệt phờ, nhưng bình tĩnh hơn từ khi nàng có quyết định dứt khoát.

- Tôi không thư giãn được cho đến khi cô phá thai.
Nàng ngồi yên lặng lắng nghe chồng, đây là lần đầu tiên trong ba năm nàng không thể làm theo ý kiến của anh ta. Không thể và không muốn làm cho chồng buồn thêm. Nàng không thể hứa rằng mình sẽ làm theo lời anh ta nói. – Steven… em xin anh… - Bỗng dưng nước mắt lại trào ra, nàng lại khóc. –Tôi không thể. Anh không hiểu được ư?

- Tôi chỉ hiểu điều cô đang làm cho tôi. Cô độc ác, tàn nhẫn không chịu làm theo yêu cầu của tôi, không chịu thông cảm cho nỗi khổ của lòng tôi. – Steven nhớ rất rõ mỗi lần bố anh ta làm cho mẹ có mang lại. Ông ta phải làm hai việc suốt nhiều năm, rồi sau đó ba việc, và cuối cùng, tội nghiệp thay, ông ta chết vì bệnh sơ gan. Khi ấy con cái trong nhà phải tứ tán khắp nơi, và đời anh đến chỗ bế tắc.
– Adrian, cô không quan tâm đến nỗi lòng của tôi. Cô không lưu tâm gì đến tôi. Cô chỉ quan tâm đến đứa bé trong bụng thôi. – Rồi bỗng anh ta khóc và Adrian tự hỏi nàng đã làm gì để chồng mình khóc. Nàng không hiểu. Steven đã nói khi nào giàu có, anh ta có thể bằng lòng có con, nhưng lại không nói mình ghét chúng, và không muốn có chúng. – Này, Adrian, cô cứ giữ đứa bé. Cô có thể giữ nó… nhưng không thể giữ tôi… Anh ta khóc trong máy, và nàng cũng khóc.

- Steven, em xin anh… - Nhưng anh ta cắt máy khi nàng nói đến đó, máy điện thoại trên tay nàng im lặng như tờ. Nàng không tin anh ta đau khổ đến vậy. Suốt hai giờ tiếp theo, nàng dằn vặt, phân vân không biết có nên phá thai hay không. Nếu anh ta quá muốn nàng phá thai, nếu đứa con là mối đe dọa lớn cho anh ta, nàng buộc anh ta phải chấp nhận đứa con có chính đáng không? Và việc nàng giết đứa bé để làm vừa lòng người đàn ông đã trưởng thành không muốn có con có đúng không? Steven sẽ thích nghi thôi, anh ta cần học cách để giải quyết vấn đề, sẽ nhận thấy nàng không bớt yêu mình, có lẽ nàng còn yêu anh ta nhiều hơn, và đời anh ta sẽ không gặp khó khăn. Nàng không thể giết đứa bé. Nàng nhớ giây phút đến văn phòng bác sĩ và cảm thấy rùng mình. Nàng sẽ giữ đứa bé va Steven phải chấp nhận việc đó. Nàng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc này, anh ta chỉ việc ngồi yên, nghỉ ngơi thư giãn, đừng để chuyện này

làm mình nổi điên là được.

Khi lái xe đi làm lúc mười một giờ, nàng vẫn tự nhủ lòng như thế. Và khi về nhà lúc mười hai giờ khuya, nàng cho máy nhắn gọi lui để xem anh ta có gọi điện không, nhưng chẳng có cuộc gọi nào cả. Ngày hôm sau khi nàng đi làm, nàng vẫn còn buồn về chuyện này, và nàng gọi đến văn phòng Steven làm việc để hỏi xem anh ta về chuyến bay nào. Họ trả lời cho nàng biết Steven sẽ về lúc hai giờ, nàng có nhiều thì giờ để ra phi trường đón chồng mình. Nàng hi vọng tối đó, họ sẽ bình tĩnh, cuộc sống trở lại bình thường như cũ. Cuộc sống sẽ bình thường trong một thời gian. Không chóng thì chầy, họ phỉ thích nghi với sự thật là nàng có thai như bao cặp vợ chồng khác. Họ sẽ mua nôi mây, làm phòng, chuẩn bị mọi thứ để đón đứa bé. Nghĩ đến chuyện đó nàng mỉm cười khi làm việc lại, lòng tự nhủ không nghĩ đến Steven nữa.

****

Chiều đó, mọi người đang đứng trên sàn quay, nhìn Sylia bị giết. John vào nhà tù để thăm Vaughn, giả làm luật sư của cô ta. Khi Vaughn thấy anh ta, cô hoàn toàn kinh ngạc, và một lát sau, người lính canh để họ trong phòng dành riêng, không chú ý đến họ, John đưa tay bóp cổ Vaughn cho đến chết. Khi John bóp cổ, cô ta thốt lên những tiếng ú ớ nghe rất lạ lùng. Cảnh diễn thật tuyệt vời, Bill hài lòng với tất cả các diễn viên đóng trong phần này, khi màn trình diễn được phát hình xong, mọi người đều đến chia tay Sylia, họ khóc trước giờ chia ly. Sylia đã làm cho chương trình này một năm, bây giờ chia tay, mọi người sẽ nhớ cô ta. Sylia rất dễ mến, làm việc với cô ta thật thoải mái, ngay cả những người phụ nữ khác cũng thích cô. Ông đạo diễn gọi sâm banh và đưa cho Bill một ly giấy, khi ấy ông đứng bên cánh gà để xem vở truyền hình nhiều kì diễn tiến. Stanley cũng có mặt tại đấy, anh ta cảm thấy hơi lúng túng. Cuối cùng, Bill lặng lẽ rút lui, nhưng trước khi chàng về, Sylia đã thấy chàng, nói gì đấy với chàng mà không ai nghe hết, và chàng cười, nâng cao ly chúc mừng cô ta, rồi quay qua nâng ly chúc mừng Stanley.

- Chúc hai anh chị may mắn. Sống thật hạnh phúc ở New Jersey nhé. Nhớ viết thư cho tôi nhé, - Chàng trêu Sylia, rồi hôn lên má cô. Cô ta lại khóc, nghĩ rằng mình đã may mắn lấy Stanley làm chồng. Anh ta thuê chiếc Limousine dài trắng để di chuyển từ phòng quay ra phi trường. Họ nhanh chóng đến Newark vào tối đó, nên đồ đạc đã cho hết vào túi xách và bỏ lên xe rồi. Sylia đã bán căn hộ. Cô ta nhìn theo Bill khi chàng rời khỏi sàn quay với ánh mắt âu yếm. Chàng không quay nhìn lại, đi một mạch về văn phòng mình. Chàng đã trải qua một tuần dài khó khăn, nhưng cuối cùng mọi việc đều kết thúc tốt đẹp, và bây giờ chàng có thể yên tâm nghỉ ngơi cuối tuần. Khi Bill lái xe về nhà sau buổi trình diễn, Adrian trên đường ra phi trường. Điều nàng nghĩ đến là nên nói như thế nào với Steven.

Khi thấy Steven từ trên máy bay đi xuống, điều khiến nàng chú ý đến nhất là ánh mắt của anh ta. Steven đi thẳng về phía nàng mà không nói một lời, mắt ánh lên vẻ thù hận, thắc mắc.

- Tại sao cô đến đây? – Anh ta gay gắt hỏi, vẫn còn giận dữ sau cuộc nói chuyện của hai người đêm trước

- Em muốn đến đón anh, nàng đáp một cách dịu dàng. Nàng muốn cầm giúp chiếc cặp để anh nhẹ tay, nhưng anh không đưa.

- Cô khỏi cần đón. Tôi không muốn cô đến đón.

- Kìa… Steven… hãy công bằng…

- Công bằng à? – Anh ta bỗng đứng dừng lại giữa phi trường. – Công bằng à? Cô yêu cầu tôi phải

công bằng à? Sau khi đối xử với tôi như thế à?

- Tôi không đối xử gì với anh sai trái. Tôi cố sức để giải quyết chuyện đã xảy ra. Chuyện xảy ra cho cả hai chúng ta. Tôi nghĩ anh bắt tôi làm một việc đáng buồn như thế là không công bằng.

- Cô đã làm một việc rất tồi tệ. – Steven đi về phía cửa ra, Adrian đi theo, phân vân không biết anh ta đi đâu. Nàng để xe trong nhà xe, còn anh ta đi về phía taxi đậu.

- Steven, anh đi đâu thế? – Anh ta đã ra bãi xe của phi trường, đến mở cửa một chiếc taxi. – Anh làm gì thế? – Bỗng nàng hoảng hốt. anh ta làm như không quen biết nàng. Nàng hoảng sợ khi thấy hành động kỳ lạ của chồng. Nàng không hiểu anh ta muốn gì. – Steven… - Người tài xế nhìn họ, ánh mắt tức giận.

- Tôi đi về nhà.

- Thì em cũng thế. Vì thế em ra phi trường.

- … để lấy đồ đạc của tôi. Tôi đã thuê một phòng ở khách sạn cho đến khi cô tỉnh trí. – Steven đang bắt chẹt nàng. Anh ta quyết định sẽ bỏ mặt nàng cho đến khi nàng phá thai.

- Lạy Chúa… Steven… - Nhưng anh ta đã đóng sầm cửa xe, , khóa cửa, đưa cho tài xế địa chỉ, và một lát sau, xe rời khỏi vỉa hè, để nàng đứng một mình kinh ngạc nhìn theo, phân vân không biết đời mình sẽ đi về đâu.

Nàng không ngờ anh ta lại đối xử với mình như thế và không tin mình sẽ bị bỏ rơi. Về đến nhà, nàng thấy anh ta bỏ đồ đạc vào ba cái vali, lấy theo hai cái vợt tennis, gậy đánh gôn, và cả một xách đầy giấy tờ.

- Tôi không tin anh sẽ làm chuyện này. – Nàng nhìn quanh, kinh ngạc. – Chắc anh đùa.

- Thật, - anh ta lạnh lùng đáp. – Rất thật. Đi cho đến khi nào cô tỉnh trí trở lại, khi ấy cứ gọi đến văn phòng báo cho tôi biết. Khi nào cô loại cái thai xong, tôi sẽ về.

- Còn nếu tôi không phá?

- Nếu không phá, báo cho tôi biết, tôi sẽ về lấy hết đồ đạc của mình.

- Chỉ đơn giản thế thôi ư? – Nàng cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng đồng thời cũng muốn chui xuống lỗ mà chết. Tuy nhiên, nàng vẫn nhìn chồng bình tĩnh, không để lộ sự hoảng sợ ra ngoài. – Anh xử sự như đồ điên. Tôi hi vọng anh biết thế.

- Tôi không nghĩ vậy. Theo tôi, cô đã vi phạm thỏa hiệp trung thực trong hôn nhân.

- Vì để cho có con phải không?

- Vì cái gì thì chắc cô đã biết. – Anh ta có vẻ cứng rắn và cương quyết, nàng muốn đánh vào mặt chồng.

- Phải. Tôi đã thay đổi thỏa hiệp. Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể làm như thế. Chúng ta đủ sức để nuôi con. Và tôi nghĩ bất cứ ai có cuộc sống bình thường đều nghĩ thế.

- Tôi không muốn có con.

- Còn tôi không muốn phá thai chỉ vì anh không muốn có con và không muốn vì con mà anh phải vướng chân không đi du lịch bên châu Âu được.

- Tôi là đồ hà tiện.- Trông anh ta bị xúc phạm nặng. – Việc đi du lịch Châu Âu không dính dáng gì đến chuyện này. Chuyện này quan trọng hơn nhiều. Đứa con sẽ làm cho chúng ta mất nếp sống ổn định. Tôi không muốn một cuộc sống như thế vì sự điên cuồng, hay vì cô quá lo sợ không dám đi phá thai.

- Mẹ kiếp, tôi không quá lo sợ. – Nàng hét lớn. – Tôi muốn đứa con. Anh nghĩ không ra như thế sao?

- Tôi nghĩ cô làm việc này vì muốn gây ảnh hưởng đến tôi. - Nhìn vào mắt Steven, nàng nghĩ anh ta nghi mình phản bội.

- Tại sao tôi làm một việc như thế? – Nàng hỏi. Anh ta kiểm tra lại tủ để đảm bảo không quên những thứ cần thiết.

- Tôi không biết, - Steven đáp – Tôi chưa nghĩ ra.

- Anh nói nếu như tôi giữ đứa bé, anh sẽ bỏ tôi luôn à? – Anh ta gật đầu, nhìn nàng. Adrian chỉ còn biết lắc đầu. anh ta mang túi xách ra. – Anh bỏ tôi thật ư? – Nàng lại bật khóc, ngồi trên bậc cầu thang nhìn anh ta ì ạch xách vali đi, không tin đó là sự thật. Nhưng Steven đi thật. Sau hai năm rưỡi lấy nhau, anh ta bỏ đi vì nàng có con. Thật khó tin, nàng vẫn không hiểu nổi, ngồi nhìn anh ta đăm đăm, kinh ngạc. Sau khi đem cái xách cuối cùng ra, anh ta quay lui đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng.

- Quyết định ra sao hãy cho tôi biết. – Mắt anh ta lạnh như nước đá, mặt bình tĩnh. Nàng khóc và đi đến phía chồng.

- Đừng làm như thế với tôi… Tôi sẽ tốt… tôi hứa… tôi sẽ không để cho nó khóc… Steven, xin anh… đừng buộc tôi bỏ nó… và đừng ra đi. Tôi cần anh. – Nàng níu anh như trẻ con. Steven bước thụt lùi như thể nàng làm cho anh ta ghê tởm, hành động này lại làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ hơn.

- Hãy bình tĩnh và suy nghĩ cho kỹ, Adrian. Cô phải lựa chọn việc này. Tùy cô đấy.

- Không, không có sự lựa chọn. – Nàng khóc ngất. – Anh yêu cầu một việc tôi không thể làm được.

- Cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, - anh ta lạnh lùng nói, - tôi đã nói rồi, tôi không muốn nó. – Steven lấy cái vợt tennis, nhìn nàng lần cuối rồi không nói một tiếng, đi ra và đóng cửa. Adrian nhìn sửng vào chỗ anh ta đứng. thật khó tin anh ta đã làm thế với nàng. Anh ta bỏ nàng.

Chương 10

Sáng thứ bảy, khi thức dậy, Adrian không ngửi thấy mùi thịt heo chiên. Không có khay đựng đồ

ăn sáng đợi nàng. Không có trứng ốp la do hai bàn tay của chồng làm. Không có mùi thơm ngon, không có âm thanh, không tiếng nói thân ái. Không có gì hết. Chỉ có sự im lặng. Nàng chỉ một mình. Sự cô độc khiến nàng cảm thấy lòng nặng trĩu. Nàng cựa quậy trên giường tìm Steven rồi bỗng nhớ ra, anh ta đã bỏ đi rồi.

Tối qua Adrian gọi đến cơ quan, cáo bệnh để xin nghỉ vào buổi phát thanh giờ chót. Nàng không muốn đi đâu hết, chỉ nằm khóc trên giường cho đến khi ngủ thiếp đi mà cứ để đèn sáng. Nàng thức dậy vào lúc ba giờ sáng, cởi áo quần, thay áo ngủ, tắt đèn và bây giờ thức dậy cảm thấy mình như người say sau hai tuần nhậu nhẹt bù lu. Cặp mắt nàng sưng húp, miệng khô, bụng cồn cào, toàn thân đau nhức. Nàng đã trải qua một đêm khủng khiếp, một tuần khủng khiếp. Thật vậy, nàng đã trải qua mười ngày khổ sở từ khi biết mình có thai. Nàng vẫn còn sự lựa chọn. Nàng có thể phá thai và anh ta sẽ trở về, nhưng nếu nàng phá thai thì họ sẽ ra sao? Họ đã giận nhau, căm thù nhau. Nàng nghĩ, nếu mình bỏ đứa con cho vừa lòng chồng, nàng sẽ ghét anh ta, còn nếu không làm thế, anh ta sẽ giận nàng mãi mãi. Chỉ trong một tuần lễ mà họ đã làm hỏng cuộc hôn nhân lý tưởng tốt đẹp mấy năm nay.

Nàng nằm im một hồi lâu, nghĩ đến Steven, lòng tự hỏi cái gì đã khiến anh ta làm thế. Nàng biết rõ vì tuổi thơ ấu khổ sở đã làm cho Steven khiếp sợ nên anh ta không muốn có con. Đây là vấn đề không thể thay đổi trong một sớm một chiều. Nàng hi vọng một ngày nào đó anh ta sẽ thay đổi.

Bỗng chuông điện thoại reo, trong lúc đang thất vọng nàng mong sao đó là Steven gọi về. Chắc Steven đã tỉnh trí, thay đổi ý kiến… anh ta muốn nàng… và đứa bé… Nàng nhấc máy, trả lời giọng khàn khàn đầy hi vọng, nhưng khi nghe giọng người bên kia đầu dây, mặt nàng bỗng tiu nghỉu. Người gọi là mẹ nàng. Vài tháng bà mới gọi một lần, nhưng nàng không muốn nói chuyện với bà. Câu chuyện của hai người thường xoay quanh những việc làm tốt của chị nàng. Lần nào bà cũng đề cập đến sự thất bại của Adrian. Nhiều năm rồi, nàng không gọi về cho gia đình, không về nhà vào dịp lễ giáng sinh, nàng đã quên ngày sinh nhật của bố, đã đến California và lấy người mà họ không thích, và làm cho họ thất vọng vì không có con. Ít ra mẹ nàng đã chấm dứt việc hỏi nàng và Steven có đi khám bác sĩ không.

Adrian trả lời mẹ rằng nàng bình thường, chúc mẹ vui vẻ trong Ngày của Mẹ nhưng khi ấy nàng mới hay rằng ngày ấy đã qua rồi, vào tuần trước. Nàng giải thích vì quá bận việc nên quên lễ ấy vào ngày nào. Nàng không nói cho bà biết mình đang gặp chuyện khó khăn.

- Bố khỏe không? – Nàng hỏi. Mẹ nàng chỉ trả lời ông đã già ra, rồi nói qua chuyện người anh rể của nàng. Anh ta vừa mua chiếc Cadillac. Bà hỏi Steven đi xe gì. Nàng đáp: chiếc Porsche. Đó là xe ngoại à? Và con còn đi chiếc xe kỳ cục thời đại học à? Mẹ nàng xác nhận bà quá sốc khi nghe Steven không mua cho nàng chiếc xe tốt. Chị nàng có hai chiếc xe. Chiếc Mutang và chiếc Volvo. Câu chuyện rất dễ làm cho nàng nổi giận và nàng đã giận. Adrian chỉ nói mọi việc đều tốt đẹp, Steven đi chơi tennis rồi. Adrian nghĩ nếu giờ này có được bà để hàn huyên, để tựa đầu tên vai bà mà khóc cho nhẹ nỗi lòng là điều rất tuyệt. Nhưng mẹ nàng là người lắm chuyện nên nàng không có cái hạnh phúc đó. Khi đã nghe đủ rồi, bà nói nhờ Adrian chuyển lời đến Steven rồi tắt máy.

Sau đó chuông điện thoại lại reo, nhưng lần này Adrian không nhấc máy. Lát sau nàng xem máy nhắn tin mới biết người gọi đến là Zelda, nhưng nàng không muốn nói chuyện với chị ta. Nàng muốn một mình nghĩ để lấy lại sức và người duy nhất nàng muốn nói chyện là Steven. Nhưng suốt ngày anh ta không gọi và tối đó, Adrian mặc áo ngủ, ngồi bó gối một mình dưới máy truyền hình, tủi thân khóc.

- Điện thoại lại reo, nàng nhấc máy lên nghe. Zelda đang làm việc, gọi đến nàng hỏi một vài

điều. Chị ta nghe giọng Adrian có vẻ kỳ cục, liền đoán có chuyện gì không ổn xảy ra cho nàng.

- Cô bệnh phải không?

- Sơ sơ… - Nàng miễn cưỡng đáp. Nàng đã trả lời Zelda những câu hỏi vè công việc. Zelda chừng chừ muốn hỏi nàng khỏe không. Vừa rồi chị cảm thấy Adrian có vẻ bối rối.

- Adrian, tôi có thể làm gì để giúp cô?

- Không… tôi… - Adrian xúc động khi bạn hỏi.- Tôi khỏe mà.

Giọng Zelda tử tế cất lên. – Cô có vẻ không được khỏe. – Nghe chị ta nói, Adrian bèn khóc.

- Phải, - Nàng thút thít trong máy, cảm thấy mình quá điên vì để gia đình tan nát như thế này, nhưng nàng không thể giả vờ bình thường được nữa. Chuyện xảy ra quá gay gắt, việc Steven bỏ đi là một vố quá nặng cho nàng. Nàng vẫn không tin anh ta làm như thế, nàng ước chi có người ở gần quàng tay an ủi mình.
– Tôi không được khỏe. – Nàng cười qua nước mắt, sặc vì khóc, khiến Zelda tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Và Adrian quyết định nói cho chị ta biết. Nàng không có ai để tâm sự, nàng và Zelda đã chơi thân với nhau trong những năm cùng làm việc. – Steven và tôi… anh ta… chúng tôi… anh ta đã bỏ tôi…- Những tiếng cuối cùng nghe thất thanh vì nàng khóc to lại. Zelda cảm thấy ái ngại cho nàng. Chị ta biết chuyện này rất đau đớn. Chị ta đã từng lâm vào cảnh như thế nên rất thông cảm. Vì thế mà bây giờ chị chỉ đi chơi với bọn thanh niên. Chị muốn vui chơi giết thì giờ, chứ không muốn rơi vào cảnh đau lòng và nhức đầu nữa.

- Tôi rất buồn, Adrian thật đấy. Tôi có thể làm gì giúp cô được không?

Adrian lắc đầu, nước mắt chảy hai hàng xuống má. – Không, tôi sẽ khỏe. – Nhưng khi nào… và anh ta có về không? Nàng cầu mong chồng mình sẽ tỉnh trí.

- Dĩ nhiên cô sẽ khỏe. – Zelda khuyến khích nàng. – Cô biết không, dù ta nghĩ nếu không có họ, ta sẽ không sống nổi, nhưng ta vẫn luôn luôn sống được. Sáu tháng sau, cô sẽ mừng vì chuyện này đã xảy ra cho mà xem. – Lời của Zelda càng làm cho nàng khóc to hơn.

- Tôi không tin thế.

- Cứ đợi mà xem. – Chị ta đáp, nhưng Adrian biết nàng không mừng như Zelda nói. – Sáu tháng sau, có lẽ cô sẽ yêu người nào đó mà cô chưa hề quen biết cho mà xem.

Lời Zelda nói bỗng làm cho Adrian bật cười. Hình ảnh nàng khi ấy trông sẽ rất tức cười. Sáu tháng nữa, nàng sẽ có thai bảy tháng rồi. – Tôi không tin thế. – Nàng lại hỉ mũi và thở dài.

- Tại sao cô chắc như thế?

Adrian nghiêm túc trở lại - Vì tôi đang có thai. – Im lặng một lát, ở bên kia đầu dây, Zelda sững sờ trước tin vừa nghe. Rồi chị ta huýt gió một hơi nhỏ và thở dài.

- Việc này sẽ làm cho tình thế đổi khác rồi đấy. Anh ta biết rồi chứ?

Adrian chần chừ nhưng chỉ một giây thôi, vì nàng cần thổ lộ với ai đấy, mà Zelda là người khôn

ngoan, lanh lợi. Adrian có thể tin cậy chị ta. – Biết. Vì thế anh ta mới bỏ đi. Anh ta không muốn có con.

- Anh ta sẽ về. – Zelda đáp, giọng tin tưởng. – Anh ta chỉ đóng kịch thôi. Có lẽ do lo sợ. – Zelda nói đúng. Steven hoảng sợ, nhưng Adrian không tin chồng mình sẽ tỉnh trí. Nàng muốn anh ta về hơn bất cứ cái gì, nhưng khó có thể đoán được anh ta sẽ làm gì. Steven đã từng từ bỏ gia đình mà đi và không bao giờ nhìn trở lại. Thực vậy, nàng tin chắc anh ta không bao giờ nhớ họ. Khi đã quyết định, Steven có thể cắt đứt sợi dây ràng buộc đã từng đem lại hạnh phúc cho họ, nếu sự cắt đứt này hợp với mục đích của anh ta.

- Tôi hi vọng chị nói đúng. - Adrian lại thở dài, hơi thở của nàng hổn hển. Bỗng nàng nghĩ đến chuyện khác. – Đừng nói với ai ở cơ quan biết chuyện này nhé. – Nàng chưa muốn nói cho mọi người biết. Nàng muốn giải quyết ổn thỏa với Steven trước đã. Vấn đề sẽ đơn giản hơn nếu anh ta trở về, mọi việc êm thấm cho đến khi nàng nói cho mọi người biết mình có thai. Nàng không muốn làm cho người ở cơ quan lo sợ nàng có bỏ việc hay không.

- Tôi sẽ không nói gì đau. – Zelda đáp. – Cô sẽ làm gì? Nghỉ việc hay xin phép nghỉ hộ sản?

- Tôi chưa biết. Tôi chưa nghĩ đến chuyện này. Chắc tôi xin phép nghỉ hộ sản thôi. – Nhưng nếu Steven bỏ đi thì sao? Nếu nàng ở một mình thì làm sao? Làm sao nàng đi làm và nuôi con được? Nàng chưa nghĩ đến. Nhưng dù sao đi nữa, nàng cũng phải đi làm thôi.

- Cô còn nhiều thì giờ. Cô nói đúng. Đừng nói gì hết, họ sẽ cuống cuồng lên khi biết chuyện này.

Nàng có công việc quá tốt, có thể nói là tuyệt vời. Zelda cố gắng mấy cũng không với tới, vì công việc này đòi hỏi nhiều trách nhiệm và khiến người ta nhức đầu. Nhưng chị biết Adrian rất giỏi trong việc này và chị biết nàng thích nó. Thực ra công việc này do ý kiến của Steven, nhưng nàng thích, mặc dù đôi khi nàng mơ làm công việc gì có tính chuyên môn nhiều hơn. Làm việc thông báo tin tức hằng ngày nhiều lúc quá chán và khủng khiếp. Họ thường đối diện với cảnh kinh hoàng do con người phạm tội với người khác, đối diện với những cảnh bi thương do thiên nhiên gây ra, ít khi thấy được cảnh hạnh phúc của người đời. Nhưng công việc này nhiều khi cũng thú vị và Adrian làm rất tốt. mọi người đều công nhận thế.

– Hãy bình tĩnh đi, Adrian. Đừng để những chuyện không hay như thế này làm cho mình chán nản. Công việc rồi sẽ đâu vào đấy, đứa bé sẽ chào đời khi mình sẵn sàng đón nhận nó, có lẽ vài ngày nữa Steven sẽ về với một đóa hoa hồng và quà tặng, làm ra vẻ anh ta không bao giờ bỏ cô.

- Tôi hi vọng chị nói đúng. – Mấy phút sau họ gác máy. Zelda không biết Steven sẽ làm gì. Chị có gặp anh ta nhiều lần và bị gây ấn tượng mạnh, nhưng trong thâm tâm chị không thích anh ta. Trông Steven có vẻ lạnh lùng và tính toán. Anh ta tìm hiểu hoàn cảnh của người khác, biết người nào sẽ có lợi hoặc hại cho mình. Chị nghĩ Steven không phải là người tốt, thân thiện như Adrian. Nàng có điểm gì đấy khiến cho chị mới gặp đã thích ngay. Bây giờ chị lo cho nàng. Hoàn cảnh này rất khó khăn, có thai mà chồng bỏ đi. Zelda nghĩ như thế là không đẹp, nàng không đáng phải gánh chịu cảnh như vậy.

Nàng không đáng như thế, nhưng nàng không biết giải quyết vấn đề này như thế nào. Nàng không biết làm gì để Steven trở về hay cho anh ta thay đổi ý kiến. Khuya đó, Adrian ngồi trước tivi, mắt nhòa vì lệ. Nàng khóc. Cuối cùng nàng ngủ trên ghế nệm dài đến bốn giờ mới thức giấc vì tiếng nhạc trong bài quốc ca vang lên. Nàng tắt tivi, trở người trên ghế nệm dài. Nàng không muốn lên lầu nằm vào chiếc giường trống trải, vì nàng sẽ cảm thấy rất buồn. Khi thức dậy, ánh mặt trời ban mai lọt vào qua cửa sổ. Nàng nghe tiếng chim hót ở bên ngoài, trời đẹp, nhưng nàng cảm thấy lòng nặng trĩu như đeo cả tảng đá. Nàng nằm trên ghế nệm dài, nghĩ đến Steven.

Tại sao anh ta làm thế này? Tại sao anh ta muốn nàng vứt bỏ đứa con thân yêu của mình? Chuyện này thật kì lạ, nàng đã thỏa thuận sẽ không có con, rồi bây giờ bỗng dưng lại muốn hi sinh hạnh phúc của mình cho đứa con trong bụng. Nàng từ từ ngồi dậy trên ghế, cảm thấy toàn thân đau nhức. Tứ chi đau đớn, hai mắt sưng vù vì khóc quá nhiều trong đêm qua. Lúc tắm, nhìn mình trong gương, nàng rên lên hoảng hốt.

- Thảo nào, Steven bỏ mày là phải! – Nàng thốt lên khi nhìn mình trong gương, nàng cười nhưng nước mắt trào ra. Thật vô vọng. Nàng khóc quá nhiều. Nàng rửa mặt, đánh răng, chải tóc rồi mặt quần jeans và cái áo len tay dài cũ của Steven. Đấy là cánh giúp nàng được gần gũi anh. Nếu không có Steven, nàng có thể mặc quần áo của anh.

Nàng miễn cưỡng làm cho mình chiếc bánh nướng và hâm số cà phê còn lại. Mùi vị của cà phê quá tệ, nhưng nàng không quan tâm. Nàng chỉ hớp một ngụm rồi ngồi nhìn vào khoảng không, nghĩ đến Steven, nghĩ đến lí do ra đi của anh ta. Trí óc nàng chỉ nghĩ đến một giả thuyết, và khi nghe điện thoại reo, nàng liền vùng dậy, chạy đến nhấc máy nghe, vừa hồi hộp vừa háo hức… anh ta sắp về… anh ta phải về. Ai lại gọi điện đến vào lúc tám giờ sáng ngày chủ nhật? Nhưng tiếng nói trong điện thoại là của một người Trung Hoa, nàng liền cúp máy, người ta gọi lầm số.

Nàng đi lanh quanh nhà suốt cả giờ sau đó, lượm cái này lên rồi bỏ chúng xuống, sắp xếp để đem ra máy giặt, nhưng hầu hết đều là của Steven. Khi nhìn chúng nàng lại khóc. Không dễ gì cầm lòng trước những thứ này. Cái gì cũng khiến nàng đau đớn, chúng nhắc nàng nhớ lại chuyện đã xảy ra. Đến chín giờ, nàng không chịu nổi nữa, bèn quyết định đi chơi một vòng. Nàng không biết đi đâu nhưng nàng muốn đi hóng mát, để thoát khỏi số quần áo và đồ đạc của Steven, để không nhìn thấy những căn phòng trống trải làm cho nàng cảm thấy cô đơn hơn.

Nàng lấy chìa khóa, đóng cửa, đi bộ ra trước chung cư. Đã hai ngày nàng không lấy thư, nàng không cần lấy. Nhưng khi đi bộ ra ngoài, nhân tiện nàng xem có gì không. Nàng dừng lại ở thùng thư của họ, dựa vào tường, lật những chi phiếu lại xem, có hai cái thư của Steven. Không có gì của nàng, nàng để tất cả vào thùng thư, rảo bước ra xe hơi. Nàng nghĩ có lẽ nên lái xe đi một vòng. Nàng để xe hơi trước mặt chung cư từ hôm qua. Nàng thấy chiếc xe có thùng chở hàng bằng gỗ đậu bên cạnh xe mình. Khi đến gần, nàng thấy một người đàn ông đang bê chiếc xe đạp trong thùng xe hơi ra. Anh chàng nóng chảy mồ hôi, trông như vừa đạp xe đạp tập thể dục buổi sáng về. Khi anh chàng quay lui, liền trông thấy nàng. Anh ta nhìn nàng đăm đăm một lát như thể moi trí nhớ, rồi chàng ta nhoẻn miệng cười, nhớ ra nơi họ gặp nhau. Chàng có trí nhớ rất tuyệt diệu, nhớ những chi tiết vô bổ, những khuôn mặt đã gặp một lần và nhớ tên những người chưa chắc sẽ gặp lại. Chàng không biết tên nàng, nhưng chàng nhớ nàng là người phụ nữ xinh đẹp mà mình đã gặp tại siêu thị Safeway cách đây mấy tuần. Và chàng cũng nhớ nàng đã có chồng.

- Xin chào, - chàng để chiếc xe đạp bên cạnh nàng. Nàng nhìn chàng thấy đôi mắt xanh hiện ra thẳng thắn, ấm áp và thân thiện. nàng đoán chàng khoảng bốn mươi hay bốn mươi mốt tuổi, bên khóe mắt có những đường chân chim nhỏ xinh xắn, cởi mở, vui tươi. Chàng có vẻ là người đang vui sống, thoải mái với mình và với những người xung quanh.

- Chào anh. – Nàng đáp nho nhỏ, và chàng nhận thấy nàng hơi khác so với trước đây mấy tuần. Trông nàng mệt mỏi, xanh xao, chàng tự hỏi phải chăng nàng làm việc quá nhiều, hay bị bệnh gì. Nàng có vẻ thờ ơ, như người đang bận tâm lo nghĩ điều gì. Chàng nhớ vào hôm gặp nàng lúc nửa khuya trong gian hàng tạp phẩm, trông nàng hoạt bát hơn. Nhưng dù hoạt bát hay không thì trông nàng vẫn đẹp, chàng rất vui khi gặp lại nàng.

- Cô ở đây à? – Chàng cảm thấy muốn nói chuyện với nàng, thấy nơi nàng có gì đáng chú ý. Họ gặp nhau như thế này thật là kì lạ. Chàng nhìn nàng, tự đùa rằng có lẽ số phận xui họ gặp nhau

như thế này. Đối với chàng, không có gì tuyệt vời hơn việc này, nhưng dĩ nhiên sẽ gặp chuyện không hay với chồng nàng. Chàng cười với nàng và tự nhắc mình nhớ như thế.

- Vâng, chúng tôi ở đây. – Nàng cười đáp. – Chúng tôi ở trong một căn hộ nhiều phòng phía đằng kia chung cư. Tôi thường ít khi đậu xe ở đây. Nhưng tôi thấy xe anh ở đây rất nhiều lần. Xe tuyệt đấy chứ? – Nàng khoái chiếc xe, nhưng không biết là của ai.

- Cám ơn, tôi thích nó. Tôi cũng thấy xe cô nhiều lần đậu ở đây, - bây giờ chàng đã biết chiếc xe này là của nàng. Chàng thích chiếc AG cũ kĩ này và bây giờ chàng nhớ đã có lần thấy nàng trong chung cư, từ xa. Nàng đi với người đàn ông cao, đẹp trai, tóc đen, họ đi trong chiếc xe hơi dường như Mercedes hay Porsche gì đó. Chàng nghĩ có lẽ anh ta là chồng nàng. Cặp vợ chồng trông rất đẹp đôi, nhưng khi gặp nàng một mình tại siêu thị Safeway, nàng gây cho chàng nhiều ấn tượng hơn. Phụ nữ đi một mình thường làm cho chàng quan tâm đến nhiều hơn khi họ đi với chồng.
– Gặp lại cô thật tuyệt, - chàng nói, thấy lúng túng. Bỗng chàng cười mình. – Gặp lại nhau như thế này, ai mà không thấy mình nhỏ lại?... Chào… Tôi là Bill… Cô tên gì?... À, cô đi học ở đây phải không? – Chàng hỏi bằng cái giọng của một cậu học trò. Cả hai cười to vì chàng nói đúng. Có chồng hay không nàng vẫn là một cô gái đẹp, và chàng là đàn ông. Cả hai đều thấy rõ chàng thích nàng. – Tôi nhớ ra là chưa chào cô. Chàng đưa tay ra bắt, tay kia vẫn nắm chiếc xe đạp khổng lồ. – Tôi là Bill Thigpen, chúng ta đã gặp nhau tại siêu thị Safeway cách đây hai tuần vào lúc nửa đêm. Tôi tông chiếc xe mua hàng vào cô khiến cô để rơi mất nhiều khăn giấy.

Nàng cười, nhớ lại cảnh ấy, đưa tay bắt tay chàng. – Tôi là Adrian Townsend. – Nàng lắc tay chàng, miệng mỉm cười dè dặt, thầm nghĩ cuộc gặp gỡ này thật kì cục. Bây giờ nàng nhớ ra chàng, mặc dù còn mơ hồ. Cuộc đời nàng thay đổi từ khi ấy. Chào, tôi là Adrian Townsend, đời tôi đã tan rồi… chồng tôi bỏ tôi rồi… tôi có thai… - Gặp anh thật tuyệt. – Nàng cố lịch sự, nhưng cặp mắt trông vẫn rất buồn. Nhìn nàng, chàng muốn quàng tay qua vai nàng. – Anh đi xe đạp ở đâu? – Nàng cố khơi chuyện để nói với chàng. Chàng có vẻ muốn tiếp tục nói chuyện.

- Ồ… gần đây… tôi lái xe xuống Malibu sáng nay. Trời thật đẹp. Thỉnh thoảng tôi xuống đấy để đi bộ trên bãi biển và giải trí nếu tôi làm việc cả đêm.

- Anh làm việc cả đêm nhiều không? – Nàng cố làm ra vẻ quan tâm đến chàng, nhưng nàng không hiểu tại sao mình làm thế. Nàng chỉ biết chàng là người dễ thương, thân thiện, nàng không muốn chạm tự ái của chàng. Chàng có nét gì đấy khiến cho nàng muốn đến gần để trò chuyện vu vơ. Nàng thấy như thể đứng bên cạnh chàng mình sẽ được yên ổn trong một lát. Nàng có cảm giác rằng chàng là người quan tâm đến mọi việc. Khi nói chuyện, chàng nhìn đăm đăm vào mắt nàng. Có chuyện gì đã xảy ra cho nàng trong suốt mấy tuần qua. Chàng tin chắc thế. Chàng không biết chuyện gì, nhưng nàng đã thay đổi. Nàng có vẻ u sầu, đau đớn trong lòng. Và điều này khiến chàng buồn cho nàng.

- Vâng… thỉnh thoảng tôi làm việc khuya. Rất khuya. Còn cô? Cô luôn luôn mua hàng tạp hóa lúc nửa khuya à?

Nàng cười khi nghe hỏi, nhưng thực đúng như vậy, nàng mua hàng khuya khi nào quên mua vào lúc sớm hơn. Nàng thích mua hàng sau buổi phát tin tối. Nàng được nghỉ sau giờ này, nhưng vẫn còn thức để làm việc nữa, mà giờ ấy cửa hàng thường rộng rãi. – Phải, thỉnh thoảng tôi làm việc khuya. Tôi làm xong lúc mười một giờ ba mươi. Tôi làm việc phát tin giờ chót… và tin lúc sáu giờ. Đấy là lúc thuận tiện để đi mua hàng.

Chàng có vẻ vui thích. – Cô làm cho đài nào? – Nàng nói cho chàng biết và chàng cười. Có lẽ số phận họ gắn bó với nhau rồi. – Cô biết không, chúng ta cùng làm cho một đài đấy. – Mặc dù

chàng không gặp nàng, nhưng sàn quay chương trình của chàng cách văn phòng nơi nàng làm ba tầng lầu. – Tôi làm cho chương trình phim truyện nhiều tập cách phòng phát tin ba tầng lầu.

- Vui quá! Nàng cũng thích thú trước việc này, nhưng ít phấn kích hơn chàng. - Chương trình trình gì?

- A life worth living. – Chàng thản nhiên đáp, cố ý không để lộ sự tự hào của mình.

- Chương trình ấy rất hay. Tôi thường thích xem chương trình ấy trong lúc rảnh việc trước khi đi phát tin.

- Cô làm việc ở đó bao lâu rồi? – Chàng tò mò muốn biết về nàng và thích đứng bên cạnh nàng. Chàng mường tượng ngửi thấy mùi xà phòng gội đầu trên tóc nàng. Nàng sạch sẽ, thơm tho và bỗng chàng thắc mắc những chuyện ngớ ngẩn như nàng có dùng nước hoa hay không và nếu có thì loại nước hoa gì và không biết có phải loại chàng thích hay không.

- Ba năm, - nàng đáp. – Tôi đã làm những buổi truyền hình đặc biệt, những bộ phim hai giờ. Tôi làm công việc sản xuất phim. Nhưng rồi gặp may làm cho ban thời sự này… - Giọng nàng nhỏ dần rồi im bặt như thể không tin vào chuyện này, và chàng phân vân không biết tại sao.

- Cô có thích công việc này không?

- Thỉnh thoảng. Có lúc công việc khiến tôi chán nản. – Nàng nhún vai như thể ân hận sự yếu lòng của mình.

- Công việc của tôi nhiều khi cũng chán lắm. Tôi không tin mình làm được công việc này. Tôi đã thực hiện hình ảnh ngoài đời… nào là giết người, hiếp dâm và loạn luân. Những đề tài mà người Mỹ thích xem. – Chàng lại cười, đứng dựa người vào xe đạp. Nàng cười và bỗng nhiên thấy mình vô tư, hạnh phúc, giống như lần đầu họ gặp nhau.

- Anh là nhà văn à? – Nàng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, nhưng nàng thấy dễ nói chuyện với chàng và nàng không có gì phải làm sớm trong sáng chủ nhật này.

- Phải, - chàng đáp. – Nhưng tôi không thường xuyên viết về phần trình diễn nữa. Tôi chỉ đứng ngoài sàn quay mách nước cho các diễn viên. – Nàng không nghĩ ra là chàng là kiến trúc sư cốt truyện của chương trình và không muốn nói cho nàng biết.

- Viết lách vui chứ? Tôi muốn viết từ lâu nhưng cuối cùng tôi có khả năng về mặt sản xuất. – Hay ít ra đấy là điều Steven nói. Khi nghĩ đến anh ta, Bill thấy mắt nàng trở nên muồn bã.

- Tôi cam đoan nếu cố gắng viết, cô sẽ viết hay. Nhiều người nghĩ rằng viết là việc hết sức bí ẩn, như toán học, nhưng thực ra không phải thế. – Nhưng khi nói, chàng thấy nàng lơ đãng, không chú ý nghe, trông có vẻ buồn buồn như hồi nãy. Chàng nhìn nàng một lát, không ai nói gì, rồi bỗng nàng lắc đầu, cố nghĩ đến chuyện viết, không nghĩ đến Steven nữa.

- Chắc tôi không viết được. – Nàng nhìn chàng, vẻ rất buồn, khiến chàng muốn sờ tay vào người nàng.

- Có lẽ cô nên viết. Thỉnh thoảng viết lách giúp ta nhẹ bớt cõi lòng…- Nhẹ bớt gánh nặng đè lên trong lòng ta khiến ta buồn. Chàng truyền sang nàng những ý nghĩ tích cực, nhưng chàng không nói gì. Dù sao họ vẫn còn xa lạ, chàng không thể hỏi việc gì đã làm nàng khổ sở.

Nàng mở cửa xe, nhìn chàng trước khi bước vào chiếc AG. Nàng có vẻ như không muốn rời khỏi chàng, nhưng không biết nói gì. Câu chuyện ngắn ngủi giúp nàng bớt khổ và nàng nghĩ mình phải đi, nhưng lòng không muốn. – Hẹn gặp lại… - Nàng nói nhỏ. Chàng gật đầu.

- Tôi hi vọng thế. – Chàng cười, bất chấp chiếc nhẫn cưới trên tay nàng, đây là hành động hiếm thấy mơi chàng, nhưng nàng là người hiếm có. Dù chưa biết gì nhiều về nàng, nhưng chàng nghĩ thế.

Nàng lái xe đi, chàng đứng nhìn theo, tay giữ chiếc xe đạp khổng lồ.

Chương 11

Hai ngày sau, Steven gọi nàng ở nhà trước khi nàng đi làm. Nàng rất mong nghe được tin từ Steven, nên khi anh ta gọi về, nàng rất hưng phấn. Nhưng khi biết Steven gọi về chỉ vì cần lấy dao cạo râu, nàng hoàn toàn thất vọng.

- Nếu hôm nay cô đi làm nhớ đem theo cái dao cạo râu của tôi, sáng mai tôi có thể đến lấy tại văn phòng cô vào lúc cô chưa đi làm. Dao cạo râu của tôi mới bị hỏng.

- Tôi rất buồn khi nghe anh nói.- Adrian cố bình tĩnh để Steven không biết nàng đang thất vọng. – Còn anh thì sao?

- Khỏe, - Giọng anh ta lạnh lùng, - Thế cô?

- Tôi khỏe. Nhưng nhớ anh.

- Nhớ thôi không đủ. Cần phải có chuyện gì quan trọng hơn mới được. – Anh ta trở lại vấn đề cũ. Không thỏa hiệp, không thay đổi, không có dấu hiệu bớt giận. Adrian phân vân phải chăng Zelda đã sai, phải chăng cuộc hôn nhân của họ đã chấm hết. Khó tin như thế, nhưng việc anh ta bỏ đi vì đứa con cũng khó tin.

- Steven, tôi rất buồn vì anh đã suy nghĩ như thế. Anh có muốn cuối tuần này về nhà, ta nói chuyện thêm không?

- Không có gì để nói, trừ phi cô thay đổi ý kiến. – Việc anh ta nhất quyết nàng phải phá thai là chuyện quá trẻ con.

- Vậy bây giờ tính sao? Chúng ta cứ sống mãi thế này đến khi tôi sinh con rồi báo cho anh biết à? – Nàng hỏi, lo lắng đến chuyện tương lai, nhưng anh ta không lo như nàng.

- Có lẽ như vậy thôi. Tôi nghĩ chúng ta cứ đợi một thời gian, để xem trong vài tuần nữa cô có thay đổi ý kiến hay không. Nếu cô cứ quyết… tiếp tục như thế này… tôi sẽ tìm căn hộ khác.

- Anh nói thật chứ? – nàng không tin như thế.

- Thật. chắc cô biết như thế rồi. Cô thừa biết tôi không đùa lâu bao giờ. Cô hãy quyết định, cho tôi biết chúng ta có thể sống chung với nhau nữa được hay không. Sống như thế này không được lành mạnh cho cả hai ta. – Nàng không tin như thế. Steven muốn biết quyết định của nàng để anh ta cặp bồ với người khác và đi tìm mua căn hộ khác. Nàng không tin anh ta có thể

làm như thế.

- Dĩ nhiên sống như thế này không được lành mạnh. Và có lẽ rất thú vị khi nói cho con anh biết về chuyện này. – Nhưng lời nói cai độc của nàng không làm cho anh ta quan tâm. Steven có vẻ không chú ý đến điều nàng nói.

- Tại sao chúng ta không để yên chuyện này trong vài tuần, rồi cô cho tôi biết ý kiến của mình ra sao. Tuần sau tôi sẽ đi New York rồi sau đó quay về Chicago. Thật vậy, tôi sẽ đi nhiều trong mấy tuần sắp đến. Chúng ta cứ để vấn đề này cho đến trung tuần tháng sáu. Như vậy cô có một tháng để suy nghĩ về sự lựa chọn của mình. – Nàng muốn tự sát, nàng muốn chết… hay giết anh ta… nàng không muốn đợi đến tháng sáu trong khi anh ta quyết định có li dị nàng hay không.

- Anh sẵn sàng vứt hai năm rưỡi hạnh phúc vì một chuyện cãi nhau do nóng giận hay sao?

- Cô cho đây là chuyện cãi nhau do nóng giận à? Cô không hiểu tầm quan trọng của việc này à? Đây là vấn đề về mục đích cuộc sống. Mục đích của cô và tôi hoàn toàn khác nhau.

- Anh nói đúng, tôi không muốn bán linh hồn, không muốn bán đứa con để lấy cái máy hát mới và đi du lịch sang Châu Âu một chuyến. Đấy là vấn đề về cuộc sống của chúng ta, về con của chúng ta. Tôi đã nói như thế nhưng tôi nghĩ anh không nghe lời tôi.

- Tôi nghe cô, Adrian. Nhưng tôi không đồng ý những điều cô nói. Tôi sẽ nói chuyện với cô trong vài tuần nữa. – Rồi anh ta dặn: Nếu trong lúc chờ đợi mà cô đổi ý, hãy gọi cho tôi.

- Làm sao tôi tìm ra anh? – Và nếu có chuyện gấp hay nếu nàng cần anh ta thì biết làm sao? Trên giấy tờ, anh ta vẫn là người thân cận của nàng. Nàng hoảng sợ khi nghĩ đến chuyện này. Nàng cảm thấy mình bị bỏ rơi.

- Cứ gọi đến văn phòng của tôi, họ biết tôi đang ở đâu.

- Họ may mắn quá, - nàng nói mỉa mai.

- Đừng quên dao cạo của tôi

- Vâng… dĩ nhiên… - Anh ta cúp máy. Nàng ngồi trong bếp một lúc lâu, nghĩ đến điều anh ta vừa nói. Nàng tự hỏi phải chăng mình đã hiểu chồng mình. Nàng bắt đầu không tin mình đã hiểu rõ anh ta.

Hôm đó, nàng đem theo dao cạo đến văn phòng và ngay hôm sau nó biến mất. Anh ta tới lấy vào tối đo, không để lại lời nhắn nào, nhưng nàng không nói cho ai biết chuyện này. Ngay cả với Zelda. Và nàng không nói cho ai ở cơ quan biết việc Steven bỏ mình. Nói ra chỉ thêm phiền phức. Trong vài tuần nữa, khi họ trở về nới nhau, nếu không ai biết chuyện anh ta bỏ đi thì chắc vấn đề sẽ ít phức tạp hơn. Dĩ nhiên ngoài Zelda ra.

Khi Zelda nghe chuyện Steven có gọi về, chị ta quả quyết anh ta sắp tỉnh trí rồi.

Nhưng trong thời gian chờ đợi, những ngày cuối tuần dài bất tận, anh ta không gọi về, Adrian nhận thấy mình đã quên cảnh có Steven bên cạnh mình. Còn Zelda có cuộc sống riêng tư của chị ta. Chị ta mới có người bạn trai hai-mươi-bốn tuổi, anh ta là người mẫu.Vì Zelda đã có cuộc sống riêng, nên nàng không muốn làm vướn chân chị.

Trong lúc Steven đi vắng, cảnh nhà yên lặng, Adrian đứng ngồi không yên. Nàng chấm dứt hành động ngóng trông tin chồng, hay mong anh ấy thình lình về nhà. Nàng không nằm trên giường hi vọng anh ta quay về lấy đồ đạc, hay hiện ra nơi văn phòng nàng để nói rằng anh ta là đồ điên, anh ta hết sức ân hận. Nàng biết anh ta đã về lại Chicago. Mấy tuần rồi nàng không nghe tin chồng, nhưng có lẽ khi Steven về, họ sẽ thu xếp lại công việc thứ tự và trở lại cuộc sống bình thường.

Trong lúc chừ đợi, nàng cảm thấy mọi việc diễn ra bình thường. Nàng làm việc, ăn, ngủ. Nàng không đi đâu hết, cũng chẳng gặp ai. Thậm chí nàng không đi xem xi nê. Nàng đi khám bác sĩ một lần, ông ta cho biết thai nhi phát triển bình thường. Mọi việc đều bình thường, ngoại trừ việc chồng nàng bỏ đi, nàng nghĩ. Nhưng nàng sung sướng vì thai nhi khỏe mạnh. Bây giờ thai nhi đã trở thành có ý nghĩa với nàng. Nàng chỉ còn lại hình hài nhỏ bé này để yêu thương… dù nó chưa ra đời. Nàng ngồi cô đơn một mình vài lần, định gọi cho bố mẹ, nhưng lại bỏ qua ý định đó. Thỉnh thoảng nàng ăn trưa với Zelda tại cơ quan. Ít ra chị ta đã biết về nàng, Adrian có thể nói với chị ta về thai nhi.

Nàng gặp Bill Thigpen ở cơ quan. Bây giờ họ gặp nhau chính thức, khắp nơi, trong thang máy, ở bãi đậu xe, và gặp nhau tại siêu thị Safeway. Nàng cũng gặp nàng tại chung cư, chàng không nói đến việc mình thấy chồng nàng mang nhiều hành lý đi đâu cách đây nhiều tuần. Chàng nghĩ anh ta đi đâu đấy nhưng không hỏi nàng. Khi hai người gặp nhau ở hồ bơi, nàng cũng không nói đến việc này. Thay vì thế, họ trò chuyện khá lâu về những cuốn sách và những bộ phim mình yêu thích. Chàng nói cho nàng nghe về các con của mình. Chàng rất thương con, và nàng cảm động trước thái độ dó của chàng.

- Chắc chúng rất quan trọng với anh.

- Đúng thế. Chúng là thứ quý giá nhất của tôi. – Chàng cười đáp Adrian, vừa ngắm nàng thoa dầu chống nắng lên người. Trông nàng có vẻ vui hơn các lần chàng gặp trước đây, nhưng vẫn còn lặng lẽ. Chàng tự hỏi phải chăng tính nàng như thế, hay do nàng e thẹn trước người lạ.

- Cô không có con phải không? – Chàng nghĩ nàng không có. Nàng không nói đến chuyện con cái, nếu có, chắc thế nào nàng cũng nói chứ. Hầu hết người sống trong chung cư đều không có con. Có vài cặp vợ chồng có con mới sinh, nhưng thường họ mua nhà rộng hơn, dọn ra đấy ở sau khi có con.

- Không. – Nàng chần chừ. Chàng nhìn nàng phân vân phải chăng có chuyện gì về vấn đề con cái. – Không, chúng tôi không có. Tôi… chúng tôi… cả hai chúng tôi đều rất bận.

Chàng gật đầu, lòng tự hỏi không biết kết bạn với nàng có được không. Lâu nay chàng không làm bạn với người đàn bà nào theo đúng nghĩa thuần túy của nó, và lạ thay có nhiều lúc nàng nhắc chàng nhớ đến Leslie. Nàng cũng có thái độ nghiêm trang, chững chạc như Leslie, có nhiều điểm tốt như Leslie. Bill cũng nhiều lần tự hỏi không biết chàng có thích nổi chồng nàng không. Có lẽ họ làm bạn với nhau được. Điều chàng cần làm là phải quên việc mình cảm thấy nàng có thân hình hấp dẫn và gợi cảm.

Chàng buộc mình phải nhìn vào mặt nàng và bàn về tương lai của nàng trong phòng thời sự. Đấy là cách để chàng quên thân thể của nàng trong bộ đồ tắm, và quên sự thể là chàng sẽ đánh đổi mọi thứ để được hôn nàng.

- Khi nào chồng cô về? – Chàng thân mật hỏi và nàng giật mình kinh ngạc khi nghe hỏi. Nàng không ngờ Bill biết Steven đã đi. Nàng nghĩ, có lẽ nàng đã nói gì đấy về chuyện này, nàng phân

vân, thắc mắc.

- Sắp về rồi,- nàng bình tĩnh đáp. – Anh ấy đang ở Chicago. – Khi Steven về, họ sẽ cố thu xếp để ổn định lại chuyện hôn nhân. Việc này không phải dễ, nên nàng vừa mong đợi ngày trở về của Steven vừa lo sợ việc này. Nàng rất mong gặp chồng, nhưng nàng cũng rất sợ khi phải nói cho Steven biết mình không thay đổi ý kiến về thai nhi. Bây giờ đứa bé là một phần của đời nàng, nàng sẽ để yên như thế cho đến ngày sinh nở. Mà nàng biết Steven sẽ chẳng vui gì khi nghe chuyện ấy.

Vào hôm thứ hai của tuần thứ hai tháng sáu, Steven gọi đến văn phòng của nàng lúc chín giờ. Cô thư kí nói anh ta đang đợi trên đường dây. Nàng vội vàng nghe điện. Adrian đã đợi một tháng nay, nên vừa nghe giọng Steven, nàng mừng đến rơi nước mắt. Nhưng Steven có vẻ không thân thiện. Anh ta hỏi thăm sức khỏe của nàng. Nàng hiểu anh ta muốn biết tình hình ra sao, nên trả lời một cách thẳng thắn.

- Steven, tôi vẫn có thai, tôi tiếp tục giữ nó.

- Tôi cũng đã nghĩ thế, - anh ta đáp. – Tôi rất buồn khi nghe thế. – Nói ra điều đó nghe quá tàn ác nhưng anh ta đã thành thật. – Như vậy có nghĩa là cô không đổi ý đúng không?

Nàng lắc đầu, nước mắt chảy xuống má. – Không. Tôi không đổi ý nhưng tôi muốn gặp anh.

- Tôi nghĩ đây chẳng phải là ý kiến hay. Cả hai chúng ta chỉ thêm khó xử mà thôi. – Tại sao Steven sợ gặp nàng? Tại sao anh ta làm như thế? Nàng vẫn không hiểu nổi.

- Khó xử gì giữa bạn bè? – Nàng cười qua nước mắt, cố giữ câu chuyện được nhẹ nhàng, nhưng tình hình không được ổn.

- Tôi sẽ chuyển đồ đạc trong tuần tới. Tôi đang tìm thuê căn hộ để ở.

- Tại sao? Tại sao anh làm thế? Tại sao anh không về nhà một lát? Cứ về nhà xem sao. – Khi mới lấy nhau, họ chưa bao giờ gặp vấn đề khó khăn, chưa cãi cọ, không có chuyện gì cần phải hòa giải. Chỉ đến bây giờ mới có, vì đứa con của họ. Bỗng dưng chuyện tình của họ chấm dứt.

- Chúng ta khỏi cần hành hạ nhau, Adrian à. Cô đã quyết định rồi, bây giờ chúng ta chỉ còn việc ai đi đường nấy. – Steven hành động như nàng đã phản bội mình, như lỗi thuộc phần nàng, còn anh ta thì đúng, hợp lí. Nàng phân vân không biết Steven có gọi luật sư không.
- Cô muốn căn hộ giải quyết ra sao? – Ngôi nhà của họ ư? Anh ta muốn nói gì thế, nàng muốn giải quyết căn hộ ra sao ư? Nàng sẽ sống ở đấy khi đứa con của họ ra đời.

- Tôi định sống ở đấy, anh phản đối à?

- Bây giờ thì chưa. Nhưng rồi tôi sẽ phản đối. Chúng ta nên bán nó để chia hai, rồi ai mua nhà nấy, trừ phi cô muốn mua lại phân nửa căn nhà đó. – Nhưng cả hai đều biết nàng không có khả năng để mua nó.

- Anh muốn tôi dọn đi cho nhanh phải không? – Steven muốn đuổi nàng ra đường, chỉ vì nàng có thai.

- Không vội. khi nào muốn cô dọn đi, tôi sẽ báo cho cô biết. Hiện giờ, tôi muốn cô thuê nhà thôi. – Tuyệt quá. Nghe anh ta nói, nàng cảm thấy đau đớn. Anh ta hết cảm tình với nàng. Anh

ta bỏ nàng. Thế là hết. trừ phi sau đó… sau khi đứa bé chào đời, anh ta trở về và nhận ra sai lầm của mình. Nàng thường hi vọng như thế. Nàng không tin Steven đi cho đến khi anh ấy thấy con họ. Nàng muốn đợi cho đến khi ấy, dù trong lúc chờ đợi Steven sẽ bấn loạn tinh thần. Và nếu anh ta li dị nàng, họ có thể lấy lại nhau sau này.

- Anh muốn làm gì cứ làm, - nàng bình tĩnh đáp.

- Cuối tuần này, tôi sẽ đến lấy đồ đạc. – Cuối cùng, vào tuần sau Steven mới đến, vì bị cúm. Adrian buồn bã nhìn anh ta thu dọn đồ đạc vào thùng.

Phải mất mấy giờ Steven mới làm xong việc này. Anh ta thuê một chiếc xe tải nhỏ, và người bạn làm cùng văn phòng đến giúp chất hàng lên xe. Nàng rất bối rối khi có mặt ở đấy. Mới gặp Steven, nàng rất mừng, nhưng anh ta lạnh lùng, xa cách.

Nàng đi ra ngoài vào buổi chiều khi họ chất các thùng đồ lên xe tải. Nàng lái xe đi để khỏi thấy họ, khỏi từ biết với anh ta. Nàng không chịu nổi sự đau khổ nữa, và anh ta có vẻ như muốn tránh mặt nàng.

Nàng về nhà sau hai giờ và thấy chiếc xe tải đã đi rồi. Nàng vào nhà, nhìn quanh, quá kinh ngạc. Khi Steven gọi đến nói sẽ đến lấy đồ đạc, bây giờ anh ta đã làm thế thật. Steven lấy các thứ thuộc về anh ta, các thứ anh ta đã mua cho cả hai kể từ khi họ cưới nhau. Tự nhiên nàng òa khóc. Chiếc ghế nệm dài và các chiếc ghế bành đã mất, cái bàn xa lông, cái máy hát, cái bàn ăn sáng, cái ghế dư trong bếp, các thứ đơn giản treo tường. Chỉ còn cái ghế độc nhất trong phòng khách và khi nàng lên lầu, vật duy nhất còn lại trong phòng ngủ là chiếc giường. Tất cả quần áo của nàng có trong tủ có ngăn kéo được xếp cẩn thận trong thùng. Chiếc kệ cũng biến mất, cũng như cây đèn và chiếc ghế bành có viền da êm ái. Tất cả đồ chơi của Steven, và dụng cụ, máy móc. Nàng không có tivi. Khi vào phòng tắm để hỉ mũi, nàng thấy anh ta lấy cả bàn chảy đánh răng của nàng đem đi. Nàng bật cười trước sự phi lí này. Thật điên. Steven lấy hết mọi thứ, không có gì để lại cho nàng. Anh ta chỉ để lại cho nàng chiếc giường và áo quần của nàng, tấm thảm trong phòng khách, vài thứ linh tinh không có giá trị. Anh ta vứt bừa bãi các thứ này trên nền nhà với bộ đồ trà bằng sứ của nàng khi họ mới lấy nhau, hầu hết bây giờ đã bị vỡ.

Họ không bàn cãi cái gì là của ai, hay cần thứ gì. Steven lấy hết, vì anh ta đã trả tiền để mua những thứ đó. Khi đi xuống tầng dưới, nàng đi đến tủ lạnh để lấy thức uống, liền nhận ra anh ta đã lấy hết mấy chai xô đa trong tủ. Nàng lại bật cười. nàng không biết làm gì. Nàng đang nhìn quanh trong phòng thì chuông điện thoại reo. Zelda gọi.

- Chuyện gì thế?

- Không có gì quan trọng. - Adrian nhìn quanh với vẻ chán ngán. – Thực vậy, không có gì đâu.

- Như thế là thế nào? – Nhưng lần này nàng không buồn. Nàng có vẻ vui hơn trước nhiều. Nàng có vẻ vui, nhưng trong lòng lại khác. Nàng không tỏ ra thất vọng nữa. Chuyện xảy ra đã vượt quá giới hạn của sự buồn chán, nên bây giờ nàng chỉ biết cười mà thôi.

- Rợ hung nô Attila đã đến đấy. Cướp sạch.

- Cô bị trộm à? – Zelda hốt hoảng hỏi.

- Tôi nghĩ gọi thế cũng đúng. - Adrian cười, ngồi bệt xuống nền nhà bên cạnh máy điện thoại. Cuộc sống trở nên quá đơn giản. – Steven lấy hết đồ đạc đem đi, kể cả bàn chảy đánh răng của

tôi. Anh ta chỉ để lại cho tôi cái giường và tấm thảm.

- Ôi lạy Chúa, tại sao cô để hắn làm thế?

- Chị bảo tôi phải làm gì? Xách súng đuổi theo anh ta à? Bộ tôi phải giành giật với anh ta từng cái khăn lau đĩa, từng chiếc kẹp tóc à? Cóc cần làm thế. Nếu muốn, cứ để anh ta lấy. – Và nếu khi nào trở về, anh ta sẽ đem về lại hết, lo gì. Nàng vẫn hi vọng một ngày nào đó, Steven sẽ về. Nàng cần gì phải giành lại cái bàn xa lông, cái ghế nệm dài và mấy cái ghế đó.

- Cô cần gì không? – Zelda chân thành hỏi. Adrian cười với chị ta.

- Cần chứ. Chị có chở đến cho tôi một chiếc xe chất đầy ghế bành, hai tá đĩa, một số khăn bàn, tủ có ngăn, khăn tắm… được không? Ồ, đừng quên bàn chảy đánh răng.

- Tôi nói thật đấy.

- Tôi cũng vậy. Zelda, không thành vấn đề. Anh ta muốn bán ngôi nhà này. – Zelda quá ngạc nhiên, Adrian cũng vậy. Anh ta lấy đi tất cả. Nhưng nàng giữ lại một thứ quan trọng là bào thai.

Điều đáng ngạc nhiên là mặc dù chuyện xảy ra rất đáng buồn, thế mà nàng vẫn bình thản, chỉ đến ngày hôm sau nàng mới thấy đau đớn trong lòng. Nàng nằm bên bờ hồ, nghĩ đến Steven, phân vân không biết tại sao cuộc đời của họ lại tan nhanh như thế. Chuyện đầu đời của anh ta không tốt thật, tuổi thơ ấu của anh ta gặp nhiều chuyện trái ngang, nhưng đấy là chuyện quá khứ, chứ đâu phải hôn nhân của họ không tốt. Nàng nghĩ đến chuyện anh ta từ bỏ cha mẹ, anh chị để ra đi mà không ngoái đầu nhìn lui, bỏ rơi cả người bạn của mình. Có lẽ một phần trong người anh ta không biết thế nào là yêu thương. Nếu không, chắc anh ta không để tình nghĩa vợ chồng của họ tan vỡ một cách nhanh chóng như thế này. Chuyện tưởng chừng không thể… nhưng nó đã xảy ra.
Chỉ trong vòng mấy tuần lễ, cuộc hôn nhân của họ chấm dứt. Nghĩ đến chuyện đó nàng rất buồn chán, nhưng phải đối mặt với thực tế là anh ta đã đi rồi. Nàng phải sống cuộc sống mới, và không biết phải bắt đầu từ đâu. Nàng đã ba mươi mốt tuổi, lấy chồng hai năm rưỡi, và đang có thai. Nàng không hẹn hò với ai, không muốn đi chơi cùng ai. Thậm chí nàng không muốn nói cho ai biết Steven đã bỏ mình. Nàng chỉ nói với mọi người rằng Steven đang đi công tác xa. Vì nói ra sự thật, nàng quá đau khổ và rất bối rối. Khi Bill Thigpen xuất hiện ở hồ bơi vào chiều hôm đó, chàng ngạc nhiên hỏi có phải họ sắp dời nhà đi ở chỗ khác hay không. Nàng rùng mình đáp, họ bán đồ đạc trong nhà để mua đồ mới, nhưng dù nàng ra vẻ thản nhiên, chàng vẫn không tin.

- Đồ đạc trông còn quá tốt cơ mà, - chàng đáp. Họ nằm bên hồ bơi, chàng nhìn nàng. Chàng thấy khi Steven chở đồ đi, mặt anh ta có cái gì đó khiến cho chàng nhớ lại mặt của Leslie khi cô ta bỏ mình. Nhưng Adrian trông hạnh phúc khi nằm bên hồ bơi. Nàng cầm cuốn sách trong tay, lật ngược nhan đề xuống dưới và cảm thấy đau lòng khi nghĩ đến Steven.

Chương 12

Tuần lễ Steven dọn đi, Adrian cảm thấy như mình đang nằm mơ. Nàng ngủ dậy, đi làm, tối về nhà. Hàng đêm, nàng mong tìm thấy Steven ở nhà. Thế nào anh ta cũng tỉnh trí hối hận chứ. Steven sẽ đau khổ, ăn năn hối cải, thấy mình đã hành động sai, rồi hai người cùng cười, cặp tay nhau lên lầu, vào giường, giường đã làm xong. Và mười năm sau, anh ta sẽ nói cho con họ nghe rằng khi nghe nàng nói có thai, anh ta đã cư xử rất phi lí.

Nhưng mỗi đêm khi nàng về nhà đã không có Steven. Anh ta cũng không gọi điện hỏi thăm. Nàng ngồi xuống nền nhà phòng khách, cố đọc sách hay giả vờ lật các trang báo để xem.

Nàng nghĩ đến chuyện mua sắm bàn ghế ngay sau khi Steven ra đi. Nhưng nàng không mua, để phòng trường hợp anh trở về, nàng vẫn tin anh ta sẽ về. Nếu mua xong, khi anh ta về, bàn ghế sẽ có hai bộ, làm gì cho hết.

Nàng luôn mở máy nhắn tin, nhưng máy chỉ ghi các tin bảo nàng cho người nhắn. Người nhắn thường là bạn bè của nàng chứ không phải của Steven, hay của văn phòng nhắn đến, mà độ gần đây, tin nhắn ở văn phòng nàng phần nhiều là của Zelda. Nhưng Adrian cũng không muốn nói chuyện với chị ta nữa. Nàng chỉ có việc đi làm và về nhà. Nàng cảm thấy mình như người máy, hàng ngày ngủ dậy, đi làm rồi về nhà làm cái gì để ăn, rồi quay lại làm việc phát tin vào lúc mười một giờ. Nàng cảm thấy như thể mình đang làm công việc buồn tẻ bất tận. Ngày này qua ngày nọ, mắt nàng đậm thêm vẻ khổ đau, Zelda thấy vậy, chị rất xót xa, nhưng không biết làm sao để giúp bạn. Nàng không tin việc Steven đã làm, không tin anh ta có thể đối xử với mình như vậy. Nhưng khi Adrian gọi đến, cô thư kí luôn luôn nói anh ta đi vắng, nàng không biết đó có phải là sự thật không. Nàng hoảng hốt khi nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng cần đến Steven. Nhưng hiện nàng không cần gì, và nàng nghĩ mình phải ngồi yên cho đến khi anh ta giác ngộ.

Đến thứ sáu vào dịp cuối tuần ngày lễ bốn tháng bảy, nàng gặp Bill thigpen ở siêu thị Sefeway. Nàng vừa phát sóng tin giờ chót xong, bèn nhận thấy ở nhà không có gì để ăn vào ngày hôm sau. Nàng được nghỉ cả đợt cuối tuần. Nàng gặp chàng đang đẩy hai chiếc xe mua hàng chở đầy than đá, hai tá thịt bò bít tết, nhiều gói bánh mì kẹp xúc xích và thịt miếng, bánh ngọt, bánh mì tròn, và nhiều thứ đủ loại trông như thể chàng sắp tổ chức picnic.

Khi chàng lấy hai chai xốt cà chua đi ra hành lang thì gặp nàng. Chàng lên tiếng: - Chào. Tôi không gặp cô cả tuần nay, - chàng đùa, rồi bỗng chàng thấy mình nhớ nàng. Trông mặt nàng có phần tươi tắn, hấp dẫn, khiến chàng nhìn đăm đăm, và nụ cười thân mật trên môi nàng khiến chàng thấy ấm lòng. – Tin tức thế nào?

- Như mọi khi. Chiến tranh, động đất, bom nổ, sóng thần, những tin thường ngày. Công việc của anh ra sao? – Nghĩ đến công việc của chàng trong chương trình truyền hình nhiều tập khiến nàng thích thú.

- Cũng như công việc của ban thời sự… chiến tranh… sóng thần… động đất… bom nổ… li dị… ngoại hôn… giết người… chuyện hạnh phúc thường ngày. Có lẽ hai ta có công việc giống nhau.

Nàng cười: - Công việc của anh có vẻ vui hơn.

- Đúng thế… thỉnh thoảng… - Chàng sống cô đơn từ ngày Sylia rời khỏi nhóm trình diễn, nhưng chàng phải chấp nhận rằng nghĩ thế là ngớ ngẩn. Thỉnh thoảng có cô ta bên cạnh cũng vui, họ đã ban cho nhau những giây phút thoải mái dễ chịu, nhưng sự thật là cô ta không cải thiện được cuộc sống của chàng. Việc cô ta đi theo anh chàng kỹ nghệ gia may mặc đến New Jersey là phải. Cô ta gửi về cho toàn ban tấm bưu thiếp, hân hoan nói về ngôi nhà được Stanley mua cho. Nhìn lại quá khứ, chàng thấy thời gian sống với cô ta quả là điên khùng. Chàng cảm thấy như thế với hầu hết các phụ nữ đã sống cùng mình. Bây giờ chàng quyết định lật sang trang khác cuộc đời mình, muốn chỉ dang díu với những người phụ nữ nào thật sự có ý nghĩa với chàng thôi. Nhưng khổ nỗi những phụ nữ chàng gặp đều không có ý nghĩa đối với chàng. Chàng đã gặp những diễn viên làm trong chương trình truyền hình của mình, nhiều người chỉ muốn ăn nằm với chàng để thủ vai quan trọng, để có cơ hội xuất hiện trên chương trình. Họ xem đây là sự đổi chát công bằng, thái độ của họ không đưa chàng đến tình yêu chân chính. Kết quả là

chàng không dan díu với ai quá một tháng. Và chàng không nhớ những mối tình ngắn ngủi này. Chàng muốn có người trò chuyện lúc đêm khuya, có người bàn về tư tưởng trong màn diễn xuất, có người để chia sẻ nỗi vui buồn với mình. Nhưng chàng không có hạnh phúc đó với Sylia. Thật ra, từ khi Leslie bỏ đi thì chàng không có hạnh phúc đó.

- Tối mai có đến dự tiệc ngoài trời được không? – chàng hỏi Adrian, hi vọng nàng đến. Chàng thích nói chuyện với nàng, muốn biết về chồng nàng. Nàng đã nói cho chàng biết anh ta làm nghề quảng cáo, nhưng Bill thấy anh ta có vẻ giống diễn viên. Chàng không thấy anh ta đã hai tuần nay, từ khi anh ta chất đồ đạc lên xe tải chở đi.
- Buổi tiệc ngoài trời mừng ngày bốn tháng bảy tại chung cư chúng ta là dịp tôi trổ tài nấu nướng hàng năm tuyệt vời nhất. Ta không nên bỏ lỡ dịp này. – Chàng khoát tay chỉ mấy thứ trong xe đẩy và cười với nàng. – Hàng năm, tôi nấu nướng, mới đầu do mọi người yêu cầu, bây giờ thành thói quen. Nhưng tôi làm thịt bò bít tết ngon lắm đấy. – Chàng lại cười. – Năm ngoái cô có đến dự không? – Chàng không nhớ có gặp vợ chồng nàng không, nhưng chàng nghĩ là không thấy họ. Gặp một người như nàng, chàng sẽ không bao giờ quên, hay là chàng lơ đãng không nhìn thấy.

Nhưng nàng lắc đầu. – Chúng tôi thường đi khỏi đây. Năm ngoái chúng tôi ở La Jolla.

- Cô sẽ đi khỏi đây nữa à? – Chàng có vẻ thất vọng.

Nàng lắc đầu. – Không… tôi… Steven… chồng tôi đã đi khỏi thành phố. Anh ta đang ở Chicago. – Nàng nói một cách lúng túng, và Bill có vẻ kinh ngạc.

- Đi vào dịp lễ bốn tháng bảy à? Thật là một người phiêu bạt. Trong khi anh ta đi khỏi, cô làm gì? – Chàng hỏi thân thiện, chứ không phải sàm sỡ. Họ đã nói chuyện với nhau bên bờ hồ nhiều lần rồi. Chàng biết nàng có chồng.

- Không làm gì nhiều. – Nàng thẩn thờ đáp, vẻ lo lắng.

- Vậy thì đi dự tiệc thịt nướng ngoài trời. Tôi sẽ làm cho cô đĩa thịt bít tết nổi tiếng của Thigpen. – Nàng cười trước vẻ mặt hăng hái của chàng. Nàng thích chàng

- Tôi… tôi ăn tối với bạn. – Nàng cười, nhưng chàng thấy mắt nàng lại buồn. – Có lẽ năm sau.

Chàng gật đầu, đồng hồ trên tường ở phía sau nàng. Đã mười hai giờ ba mươi đêm, họ nói chuyện như thể đang ở vào lúc mười giờ sáng.

- Tôi phải đi mua các thứ cho đủ, - chàng nói, vẻ luyến tiếc. – Nếu cô thay đổi ý kiến, xin mời đến. Đem theo bạn của cô. Tôi có đủ thức ăn cho cả một đoàn quân.

- Tôi sẽ cố đến. – Nhưng khi đi mua các thứ tạp phẩm khác, nàng định sẽ không tham dự buổi tiệc này. Cách đây mấy tuần, nàng thấy tờ hợp đồng trong số thư tín của mình, nhưng đã để sang một bên. Khi ấy nàng có nhiều việc cần suy nghĩ, nên nàng không xem để kí kết. Nàng không muốn vui chơi với đám người độc thân trong chung cư. Nàng có cuộc sống riêng tư, không quan tâm đến việc giao du với bạn bè mới, hay hẹn hò với họ. Nàng đã có chồng, điều nàng phải làm là đợi Steven giác ngộ. Nàng tin rằng vấn đề này cần phải có thời gian. Và khi anh ta quay về, họ sẽ chú tâm vào việc chăm nom đứa con. Trong lúc chờ đợi, nàng phải gác chuyện này sang một bên. Nàng không hề nghĩ đến việc này. Nàng đã quyết định giữ đứa con trong bụng, nhưng bây giờ nàng để vấn đề đó ra khỏi óc nhiều chừng nào tốt chừng đó. Hiện thời không quan tâm đến chuyện thai nghén còn dễ, ngoại trừ thỉnh thoảng nàng cảm thấy

buồn nôn, đôi lúc thèm ăn, có khi mệt mỏi, phần lớn thời gian nàng có thể quên là mình có thai. Nàng chỉ mới có thai ba tháng, chưa có gì biểu hiện ra ngoài. Điều nàng cần suy nghĩ đến là công việc, và chờ đợi Steven. Khi Steven bỏ đi, mới đầu nàng tự hủ thế là hết, chắc anh ta sẽ không về, và nếu có về, mối quan hệ của họ sẽ đứt đoạn mãi mãi. Trong hai tuần qua, nàng lại nghĩ sự đổ vỡ này chỉ là tạm thời, chỉ là giây phút điên khùng trong cuộc hôn nhân bền vững. Nhưng khi nàng gọi Steven không trả lời, và việc anh ta bặt tin từ lúc dọn hết đồ đạc trong nhà đi, là dấu hiệu chứng tỏ cuộc hôn nhân của họ đã hoang toàn tan vỡ.

Nàng liếc nhìn Bill lần nữa, chàng đang đứng trước quầy tính tiền, ba chiếc xe đựng đầy hàng ở sau lưng. Nàng mang số hàng ít ỏi ra xe, lại cảm thấy buồn. Nàng để hàng tạp phẩm vào trong hai cái bao. Các thứ dùng trong cuộc sống có vẻ ít lại từ khi Steven bỏ đi. Khi nàng về nhà, căn hộ có vẻ trống trải một cách kì cục. Nàng để thực phẩm vào tủ lạnh, tắt đèn rồi đi lên lầu. Bộ khung lò xo giường và nệm vẫn còn trên nền nhà trong phòng ngủ, áo quần của nàng vẫn ở trong những cái thùng, Steven để nó khi anh ta ra đi. Nàng nằm trên giường một hồi lâu, nghĩ đến Steven, phân vân không biết anh ta sẽ làm gì vào cuối tuần. Nàng muốn gọi đến anh ta, xin anh ta về nhà, nói với anh nàng sẽ làm mọi thứ… bất cứ điều gì ngoại trừ việc phá thai. Việc này không thành vấn đề nữa. Vấn đề đặt ra cho nàng bây giờ là sống không có chồng. Nàng vẫn còn ngạc nhiên khi thấy mình lạc lõng, cô đơn, hiu quạnh. Sau hai năm rưỡi lấy chồng, nàng phải làm gì để giải trí. Trước đây nàng chưa hề sống cô đơn, như thể trước khi gặp Steven nàng chưa ra đời.

Sau ba giờ nàng mới ngủ được và sáng mai nàng thức dậy khoảng mười một giờ. Bây giờ chuyện ngủ trưa đối với nàng rất dễ. Nàng có thể ngủ cả ngày nếu như không có việc gì làm. Bác sĩ nói đó là vì cái thai. Nghĩ đến chuyện đó, nàng vẫn thấy phi thực. Thai nhi bé nhỏ đã làm cho nàng phải trả giá cuộc hôn nhân của mình. Thế nhưng nàng vẫn muốn. Thai nhi bé nhỏ vẫn đáng giá để đánh đổi mọi thứ.

Nàng đứng dậy đi tắm vòi sen, làm đĩa trứng rán để ăn trưa, rồi trả tiền chi phiếu và giặt quần áo. Nàng nhìn quanh phòng khách và cười. Bây giờ thật dễ để dọn dẹp nhà cửa. Chẳng có gì để sửa sang cho ngay thẳng, để lau chùi bụi bặm, khỏi sợ ghế dài bị vấy bẩn, không có cây cảnh để tưới nước, Steven đã đem hết cây cảnh đi. Nàng chỉ còn việc dọn dẹp giường ngủ và hút bụi nhà cửa. Đến hai giờ ba mươi, nàng ra hồ bơi, thấy Bill đang chuẩn bị cho buổi tiệc ngoài trời. Chàng đang thảo luận với hai người đàn ông khác mà Adrian chưa hề gặp, và có hai phụ nữ đang cắm một bình hoa lớn trên chiếc bàn tiệc dài. Công việc rõ ràng cần người giúp sức, nàng ân hận vì đã không đến giúp họ. nàng chẳng có việc gì để làm, chẳng biết đi đâu. Zelda đang ở Mexico với người bạn, Adrian chỉ có nước đi xem chiếu bóng mà thôi.

Nàng đi về phía hồ, vẫy tay chào chàng, bơi dưới nắng một lát rồi nằm sấp trên chiếc ghế dài. Lát sau, chàng đến ngồi xuống bên cạnh nàng, vẻ sung sướng nhưng mệt mỏi.

- Sang năm nhắc tôi đừng làm việc này nữa,- chàng nói như thể họ là bạn cũ. Nhưng họ đã quen biết nhau nhờ gặp nhau nhiều lần tại những nơi quen thuộc. Họ sống và làm việc cùng một chỗ, và mua tạp phẩm tại cùng một siêu thị vào lúc đêm khuya. – Năm nào tôi cũng nói thế. – Chàng hạ thấp giọng với vẻ đồng lõa. – Những người này khiến tôi điên.

Nàng cười, nhìn chàng. Chàng vui một cách tự nhiên, không giả vờ. Trông chàng có vẻ rất lo lắng, nhưng dường như chàng thích công việc này. Nàng đáp:
- Tôi cam đoan là anh thích công việc này.

- Dĩ nhiên thích chứ. Có lẽ Sherman rất vui sướng khi tham dự cuộc diễn hành ở Atlanta. Nhưng có lẽ tổ chức buổi diễn hành còn khỏe hơn tổ chức buổi tiệc như thế này rất nhiều. – Chàng cúi gần nàng hơn để nói cho những người kia không nghe thấy. – Mọi người ở đây nói rằng có lẽ tôi

nên mua tôm hùm để làm tiệc. Họ nói tôi đã làm thịt bò bít tết, thịt bò băm viên và bánh mì kẹp xúc xích trong ba năm qua rồi, nên bây giờ quá nhàm. Phụ nữ thì đề nghị gọi cửa hàng mang thực phẩm đến. Lạy Chúa cứu thế, khi cô còn nhỏ, có bao giờ cô dự tiệc ngoài trời do người ta mang thức ăn đến không? Tôi muốn nói có ai đã nghe người ta mang bánh mì kẹp xúc xích đến trong ngày lễ bốn tháng bảy không?- Trông chàng có vẻ giận dữ, và nàng cười, câu hỏi của chàng làm nàng thấy vui. – Khi cô lớn, cô đã đi dự tiệc ngoài trời mừng ngày bốn tháng bảy không?

Nàng gật đầu đáp: - chúng tôi thường đi Cape Cod. Khi tôi lớn hơn, chúng tôi đi Martha's Vineyard. Tôi thích những nơi ấy. Ở đây không làm sao sánh kịp với những nơi đó. Cứ nghĩ đến các thành phố mùa hè, những bờ biển xinh đẹp và các bạn bè cùng chơi đùa với mình vào mỗi khi hè đến, tôi thấy hân hoan vô cùng. Những nơi ấy thật tuyệt vời.

- Phải. - Chàng mỉm cười nhắc đến kỉ niệm xưa. – Chúng tôi thường đi Coney Island. Ngồi trên toa xe chạy trên đường rây nhìn pháo hoa thật thú. Vào buổi tối, bố tôi mở tiệc giữa trời trên bờ biển. Khi tôi lớn, họ có nhà ở Long Island, mẹ tôi mở tiệc ngoài trời tại sân sau. Nhưng tôi nghĩ những ngày ở Coney Island là tuyệt nhất. – Chàng vẫn còn những kỉ niệm tuyệt vời về nững ngày thơ ấu kkhi còn sống với bố mẹ. Chàng là con một, chàng rất thương nhớ bố mẹ.

- Họ còn làm như thế không?

- Không. – Chàng lắc đầu, nghĩ đến họ, những kỉ niệm đẹp đẽ ngày ấy làm cho lòng chàng ấm áp, quên hết những muộn phiền trước mắt. Nỗi khổ đau vì mất họ đã nguôi ngoai từ lâu. Chàng nhìn Adrian, thích ánh mắt của nàng, thích mái tóc đen xõa quanh vai nàng. – Họ đã qua đời rồi. Sau khi họ mua ngôi nhà ở Long Island. Lâu rồi… - Mười sáu năm. Khi bố mất, chàng được hai mươi ba tuổi. – Tôi tổ chức ngày lễ này là vì bố mẹ mình. Có lẽ đây là cách để tôi nhớ đến họ. – Chàng cười thân ái. – Hình như tất cả chúng ta ở đây đều không có gia đình. Chúng tôi có bạn gái, có con, có chó, có bạn, nhưng chú bác cô dì và bố mẹ, ông bà, anh em đều ở tận đâu đâu. Tôi muốn nói là thật ra có bao giờ cô gặp ai lớn lên ở L.A không? Nghĩa là có ai bình thường, có ai không giống Jean Horlow, người tình cờ đem lòng yêu say đắm em gái mình? – Nàng cười. Chàng rất thành thật, sâu sắc, vững vàng, và vô cùng vô tư, vui vẻ. – Cô ở đâu đến?

Nàng muốn nói L.A, nhưng lại không nói thế.

- Tôi từ Connecticut. New London.

- Tôi từ New York. Nhưng tôi không về đấy. Cô thỉnh thoảng có về Connecticut không?

- Nếu về được tôi cũng về. – Nàng cười. – Tôi không về đấy từ lúc bố mẹ tôi không còn đi Martha's Vineyard nữa. Khi tôi đi học đại học, chị tôi vẫn còn ở đấy. – Gia đình chị ta cực kì đáng chán. Rất khó liên hệ và trò chuyện với người nào trong số họ và khi lấy Steven, nàng càng không muốn gặp ai hết. Nhưng nàng nghĩ phải báo cho họ biết nàng sắp có con. Tuy nhiên, nàng phải đợi cho đến khi Steven hối hận trở về. Bây giờ báo cho họ hay, việc giải thích nàng có thai khiến anh ta bỏ đi chỉ thêm phiền phức. Cho nên, nàng cứ để yên chuyện này như thế, không đá động gì tới nó.

- Đêm nay cô không đến dự, quá bậy! – Chàng buồn rầu nói. Nàng gật đầu bối rối vì đã nói láo, nhưng không đi dự sẽ thoải mái hơn. Nàng xuống hồ bơi lại, còn chàng quay về công việc chuẩn bị buổi tiệc. Một lát sau, chàng về căn hộ của mình để ướp thịt bò. Món thịt nướng có vẻ là khẩu phần quan trọng nhất.

Đến năm giờ Adrian về nhà, nằm lên giường cố đọc sách, nhưng nàng không tập trung tư

tưởng. Độ gần đây, nàng rất khó đọc sách, vì trí óc bận lo nghĩ nhiều việc. Nàng nằm trên giường, tai nghe âm thanh trong buổi tiệc vang đến tận nhà. Mọi người đến dự lúc sáu giờ. Tiếng nhạc pha lẫn tiếng cười, nghe giọng nói của họ, nàng đoán cũng phải năm mươi người đến tham dự. Nàng ra hành lang một lát. Ở đây họ không thấy nàng và nàng cũng không thấy họ, nhưng vẫn ngửi thấy mùi thức ăn và nghe những âm thanh vui nhộn. đúng là không khí tiệc tùng lễ hội. Có tiếng ly tách va nhau leng keng, có ai đấy chơi nhạc Beatles cũ và nhạc từ thập niên sáu mươi. Bầu không khí nhộn nhịp, nàng thấy tiếc đã không đến dự. Nàng thấy quá lúng túng khi phải giải thích lí do tại sao Steven không có mặt. Mặc dù nàng đã nói anh ta có việc phải đi Chicago, nhưng đi ra ngoài một mình thật lì cục. Nàng chưa hề đi một mình, bây giờ cũng chưa chuẩn bị để làm việc đó.

Mùi thức ăn làm nàng thấy đói bụng kinh khủng. Nàng bèn xuống lầu, nhìn vào tủ lạnh, thức ăn của nàng có vẻ không ngon lành gì và bây giờ nấu nướng thì mệt quá. Nàng muốn có ngay món thịt bò băm viên. Đã bảy giờ ba mươi, nàng rất đói. Nàng không ăn gì từ buổi sáng, nàng tự hỏi không biết có thể lẻn vào trong đám đông, lấy cái gì ăn rồi biến mất được không. Nàng có thể viết cho Bill Thigpen tấm chi phiếu sau để trả tiền phần tham dự buổi tiệc. Không có gì tai hại hết. Không phải đi chơi với ai. Chỉ đến ăn thôi. Như đến tiệm bán thức ăn nhanh hay tiệm bán đồ ăn sẵn của người Tàu. Nàng có thể lấy bánh mì kẹp thịt bò băm viên rồi mang về. Nàng không ở lại tham gia buổi tiệc.

Nàng vội lên lầu, nhìn mình trong gương, chải tóc, buộc ra sau với dải sa tanh màu trắng, rồi mặc cái áo dài kiểu Mexico viền đăng ten trắng. Cái áo này nàng mua khi đi chơi với Steven ở Acapulco. Chiếc áo đẹp, thướt tha và dễ mặc, che được cái bụng lùm lùm, bụng tuy chưa thấy rõ nhưng khó mặc quần tây và quần jeans. Mặc cái áo dài này không thấy bụng. Nàng đi dép màu bạc, đeo đôi hoa tai lớn màu bạc đung đưa. Nàng chần chừ một lát mới đi xuống lầu. Nếu tất cả mọi người đều có cặp hết thì sao, hay nếu nàng không quen ai thì sao? Nhưng cho dù Bill Thigpen có người đi cặp thì chàng vẫn vui vẻ, thân thiện. Nàng xuống lầu, hòa mình vào đám người dự tiệc, tiến đến chiếc bàn tiệc lớn có thức ăn bày biện trên đó. Người ta tụ tập thành từng nhóm nhỏ khắp nơi, họ cười nói vui vẻ, kể chuyện cho nhau nghe. Có người ngồi gần hồ bơi, dĩa thức ăn để trên lòng, uống rượu vang, hay chỉ thưởng thức không khí buổi tiệc. Mọi người đều có vẻ vui thú. Nàng thấy Bill Thigpen đang đứng ở chỗ nướng thịt, mặc quần trắng áo sơ mi sọc đỏ và trắng, mình quàng chiếc tạp đề xanh.

Chàng nướng thịt một cách thành thạo, mỗi lần có ai đến lấy thịt, chàng nói chuyện với họ một lát. Chàng có vẻ cô đơn một mình, nhưng vấn đề này không quan trọng đối với nàng. Nàng không biết chàng có bạn gái chưa, nhưng có hay không đối với nàng không thành vấn đề. Tuy nhiên, nàng tin rằng chàng không dan díu với ai hết. Chàng có vẻ không quan tâm đến chuyện này. Nàng chậm rãi đi đến phía chàng. Thấy nàng, chàng nhoẻn miệng cười. Chàng nhìn nàng đăm đăm, nhìn chiếc áo dài viền đăng ten trắng, nhìn mái tóc đen láng bóng, nhìn cặp mắt xanh to. Trông nàng rất xinh đẹp, chàng ngây ngất. Chàng cảm thấy như mình là chú bé ngẩn ngơ trước sắc đẹp của cô gái hàng xóm. Chú ta không gặp nàng suốt mấy tuần rồi, bỗng một hôm gặp nàng, trông nàng đẹp rực rỡ và chú cảm thấy mình như người điên, vụng về, lúng túng. Rồi nàng ra đi, chàng cảm thấy thới giới tan tành cho đến họ gặp lại nhau. Độ gần đây chàng nghĩ cuộc đời mình, hay một phần đời đáng sống chỉ là cuộc gặp gỡ tình cờ.

- Xin chào! – Chàng đỏ mặt, hi vọng nàng nghĩ vì nướng thịt nóng nên mình như vậy. Chàng không hiểu tại sao nàng là người đàn bà có chồng đầu tiên làm cho chàng mê mẩn như thế này. Chàng thích nhìn nàng, thích nói chuyện với nàng. Điều bậy nhất là cái gì nơi nàng chàng cũng thích hết. – Cô có đưa bạn đến không?

- Họ gọi đến vào giờ chót nói rằng không đi được. – Nàng nói láo một cách dễ dàng và nhìn chàng vui vẻ.

- Tôi sung sướng… Tôi muốn nói… Vâng, tôi sung sướng thật, - chàng chỉ vào lò thịt đang nướng. – Tôi phục vụ cô món gì đây? Bánh mì kẹp xúc xích, thịt bò băm viên hay bít tết? Tôi thích bít tết. – Trong lúc giải trí vui chơi, chàng cố làm hết những việc mình làm được, như nấu ăn chẳng hạn. Mỗi lần gặp nàng, chàng cảm thấy mình như con nít. Nhưng nàng cũng vậy. Điều buồn cười là nàng muốn nói chuyện với chàng. Chàng rất dễ gần và cởi mở.

Mới cách đây mấy phút, nàng muốn ăn thịt bò băm viên, nhưng bây giờ bỗng thấy thịt bò bít tết trông có vẻ ngon lành hơn. – Anh làm ơn cho tôi thịt bò bít tết hồng đào.

- Có ngay. Có nhiều thức ăn khác trên bàn. Mười bốn loại xà lách khác nhau, bánh trứng rán phồng để lạnh, pho mát, cá hồi Nova Scotia, tôi không làm các thứ ấy. Tôi là chuyên gia về thịt nướng, cô hãy đi xem một vòng, khi quay lại tôi sẽ làm xong thịt nướng cho cô.
Nàng làm theo lời chàng. Chàng nhận thấy nàng chất lên đĩa nào là xà lách, tôm, và các thứ khác trên bàn thành một chồng cao. Nàng ăn mạnh, khiến chàng ngạc nhiên, vì nàng rất gầy. Nàng đúng là lực sĩ.

Chàng để thịt bò bít tết lên đĩa, mời nàng uống rượu vang, nhưng nàng từ chối, nàng bưng dĩa đến ngồi bên bờ hồ. Chàng hi vọng khi mình làm xong việc nàng vẫn còn ngồi đó. Nửa giờ sau, chàng nướng hết thịt, chàng để cho mọi người tự phục vụ, hầu hết khách đều ăn miếng thứ hai. Một người hàng xóm đề nghị làm giúp công việc của chàng. Bill sung sướng nhận lời và đi tìm Adrian. Nàng đang ngồi ăn bánh tráng miệng, nghe những người khác nói chuyện.

- Thức ăn được không? Chắc không đến nỗi tệ lắm chứ? – Miếng thịt bò bít tết đã biến mất cùng các thứ nàng lấy trên dĩa. Nàng cười bẽn lẽn.

- Thức ăn rất ngon. Tôi đang đói meo.

- Tốt. Tôi ghét nấu nướng cho những người ít ăn. Cô thích nấu ăn không? - Chàng muốn biết nhiều về nàng, nàng là ai, làm gì, có được hạnh phúc với chồng không? Mặc dù không thành công, nhưng chàng vẫn muốn biết. Chàng nghe những hồi chuông cảnh cáo vang lên trong óc, chàng tự nhủ hãy thôi, đừng tìm hiểu, nhưng giọng nói khác mạnh hơn bảo chàng cứ tiếp tục đi.

- Thỉnh thoảng. tôi nấu ăn không ngon. Tôi không có nhiều thì giờ để nấu. – Và không có ai để nấu. ít ra là bây giờ. Vả lại Steven không phải người sành ăn. Anh ấy rất thích làm món xà lách.

- Nếu một tối mà làm hai lần phát tin thời sự như cô thì quả là không có thì giờ nấu ăn thật. Giữa hai giờ phát tin cô có về nhà không? – Chàng muốn biết các thứ về nàng.

- Hầu hết thời gian tôi đều về. Trừ phi có việc gì cần thiết cần giải quyết thì tôi mới ở lại. Nhưng thường thường tôi về nhà lúc bảy giờ và đi làm lại lúc mười giờ hay mười giờ ba mươi. Rồi tôi về nhà khoảng nửa đêm.

- Tôi biết. – Chàng cười. họ thường gặp nhau vào giờ ấy ở siêu thị Safeway.

- Chắc anh cũng bận lắm đúng không? – Nàng cười. Nàng xốc miếng bánh táo lên dĩa, thấy bối rối không dám ăn vì chàng đang nhìn.

- Đúng thế. Nhiều đêm tôi ngủ trên ghế nệm dài trong văn phòng. – Chiếc ghế là bạn rất tuyệt vời của chàng, một số phụ nữ thường vui vẻ nói cho nàng biết như thế. – Thỉnh thoảng chúng tôi phải thay đổi gấp kịch bản, thay đổi vị trí của mọi người trong phần diễn xuất. Vì dư luận của khán giả khiến chúng tôi thay đổi, và thỉnh thoảng khó mà theo kịp phản ảnh của họ. Nhưng việc này cũng vui. Cô thỉnh thoảng đến xem trình diễn cho biết. – Nàng thấy vui, họ nói chuyện về chuyện trình diễn một hồi, công việc bắt đầu ở New York cách đây mười năm như thế nào, và cuối cùng chàng chuyển việc này đến California.

- Việc khó khăn nhất của tôi khi đến đây là phải chia tay với các con của mình, - chàng lặng lẽ nói. – Hai đứa con trai rất tuyệt. Tôi nhớ chúng vô cùng. – Trước đây chàng nói về chúng rồi, nhưng có nhiều điều về chúng nàng chưa biết, cũng như có nhiều điều về bố chúng mà nàng chưa biết.

- Anh gặp chúng nhiều không?

- Không nhiều như mong muốn của tôi. Chúng đến đây vào những dịp trường nghỉ học và khoảng một tháng vào mùa hè. Chúng sắp đến đây trong vòng hai tuần nữa. – Chàng nói, mặt sáng như gương và nàng cảm động trước tình cảm ấy.

- Khi chúng đến đây, anh sẽ làm gì với chúng? - Với công việc bận rộn như thế này của chàng, việc chăm sóc hai đứa bé không phải dễ dàng.

- Tôi sẽ làm việc cật lực trước khi chúng đến, rồi xin nghỉ bốn tuần. Thỉnh thoảng tôi ghé vào phòng quay để xem công việc tiến hành ra sao, nhưng cơ bản chương trình trình diễn tốt đẹp ngay cả khi không có sự có mặt của tôi, và đây là việc tôi không thích nói ra. – Chàng cười e thẹn như xác nhận sự thật ấy. – Chúng tôi sẽ đi cắm trại hai tuần, và ở đây khoảng hai tuần. Chúng thích thế. Chúng tôi có thể ở đây mà không cần đi cắm trại xa. Tôi có ý định sẽ cắm trại một tuần ở Bel Air Hotel. Việc này rất có ý nghĩa cho chúng, chúng thích chạy chơi khắp rừng, ngủ nghê thoải mái. Thực vậy, chúng tôi sẽ làm thế một tuần, còn một tuần chúng tôi sẽ ở trong khách sạn nào đấy. Như là khách sạn Ahwahee ở Yosemite, hay có thể đi lên Lake Tahoe.

Tôi chỉ có thể giải quyết việc ngủ bao ngủ trong lều một tuần thôi, nhưng thế cũng đủ cho chúng tôi rồi. – Chàng cười, Adrian ăn hết cái bánh táo trong khi nghe chàng nói. Lần này họ nhút nhát với nhau, nhưng không phải nhút nhát như bị kích thích mạnh. Đây là lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau trong đám đông hội họp vui chơi.

- Chúng mấy tuổi rồi?

- Đứa bảy đứa mười. Chúng rất tuyệt. Rồi cô sẽ gặp chúng tại hồ bơi ở đây. Chúng nghĩ California là xứ chỉ có hồ bơi. Rất khác xa với Great Neck, nằm ngoài New York, nơi chúng sống với mẹ.

- Chúng có giống anh không? - Adrian cười hỏi, nàng hình dung hai đứa nhóc rất giống chàng.

- Tôi không biết có giống không. Nhiều người nói thằng nhỏ giống tôi, nhưng tôi nghĩ cả hai đều giống mẹ chúng. – Rồi chàng nhắc lại chuyện cũ: - Chúng tôi sinh Adam sau đám cưới một thời gian, và cuộc sống rất khó khăn. Leslie phải nghỉ việc, vợ tôi là vũ công ở Broadway. Và tôi phải ra sức làm việc. Nhiều lúc tôi tưởng chúng tôi sẽ chết đói, nhưng mọi chuyện không đến nỗi đó. Đứa bé là của quý mà trời đã ban cho chúng tôi. Tôi nghĩ đây là một trong những điều mà chúng tôi vẫn đồng ý với nhau. Adam và việc trình diễn trên truyền hình cùng xuất hiện một lúc. Tôi thường nghĩ, chính thượng đế đã ban cho chúng tôi thứ chúng tôi cần. Việc trình diễn tốt đẹp cho tôi một thời gian khá dài. – Chàng nói với thái độ biết ơn thượng đế, như thể chàng không đáng được công việc ấy mà nhờ may mắn mới thành công trong sự nghiệp. Nghe chàng nói, Adrian xúc động vì chàng rất khác Steven. Chàng nghĩ con cái rất quan trọng, chàng lại quá khiêm nhượng trước thành công của mình. Hai người đàn ông có rất ít điểm giống nhau. – Còn cô thì sao? – chàng bỗng hỏi. – Cô định sẽ làm lâu dài cho ban thời sự à?

- Tôi không biết. – nàng cũng tự hỏi như thế. Có lẽ khi nghĩ hộ sản, nàng sẽ có thì giờ để suy nghĩ về việc mình có nên làm cho ban thời sự suốt đời hay không, ngoài việc làm mẹ.

- Thỉnh thoảng tôi nghĩ đến việc khởi đầu chương trình diễn xuất khác. Nhưng tôi không có thì giờ để nghĩ đến chuyện này, không thể một mình làm được. Chương trình A Life đã chiếm hết thời gian của tôi rồi.

- Do đâu mà anh có ý tưởng về chương trình này? – Nàng hỏi, rồi hớp chút nước chanh. Có người đã rót cho nàng ly nước chanh.

- Có trời mới biết nổi! – Chàng cười. – Do cuộc sống, do đầu óc của tôi. Cuộc sống đập vào óc tôi, tôi thu nhận các sự kiện rồi sáng chế ra chương trình. Thực tế, từ cuộc sống của mọi người, nhiều người có những hành động rất khốn nạn, nhiều người khác lâm vào cảnh cực kì đau thương. – Nàng gật đầu suy nghĩ. Nàng biết chàng cũng đang im lặng, và quan sát phản ứng trên gương mặt nàng. Khi nàng nhìn lại, mắt họ gặp nhau, trông nàng như thể sắp nói gì đấy, nhưng nàng đã không nói.

Thực khách khi ấy đã thưa dần, họ đến chào Bill để ra về. Chàng có vẻ biết hết mọi người, thân thiện và vui vẻ với họ. Nàng thích ngồi với chàng và ngạc nhiên khi thấy mình thoải mái như vậy. Nàng định nói hết chuyện đời mình cho Bill nghe. Nói hết, ngoại trừ chuyện về Steven. Dù sao nàng cũng thấy thất bại khi Steven bỏ đi.

- Cô uống ly rượu nhé? – Bill hỏi. Chàng thường uống một ly vang vào mỗi đêm, và khi nàng từ chối, chàng để ly rượu xuống, rót cho mình tách cà phê. – Tôi uống không được nhiều, - chàng nói. – Nếu uống nhiều, đêm tôi không làm việc được.

- Tôi cũng không. – nàng cười. Có nhiều cặp vợ chồng trẻ ngồi gần đấy, họ nói chuyện, cười, nắm tay nhau. Nhìn họ, nàng cảm thấy quá cô đơn. Lát nữa về, nàng phải sống cô đơn một mình. Sau khi đã vun đắp tình yêu suốt năm năm trời, bây giờ nàng cô độc, không có ai ôm ấp, thương yêu.

- Vậy khi nào chồng cô về? – Chàng cố hỏi một cách tự nhiên, tủi thân cho mình. Anh ta là kẻ may mắn, còn Bill vẫn ước chi Adrian không có chồng.

- Tuần sau, - nàng thản nhiên đáp.

- Anh ta đang ở đâu?

- New York, - nàng vội đáp. Nghe nàng nói, Bill bỗng ngạc nhiên. Chàng nhìn nàng thắc mắc.

- Tôi nghe cô nói anh ta ở Chicago. – Chàng ngạc nhiên, nhưng khi thấy mặt nàng có vẻ hoảng hốt, chàng không hỏi tiếp nữa. Có chuyện gì làm cho nàng đau khổ, chàng không biết chuyện gì, nàng đã thay đổi đề tài.

- Buổi tiệc quá tuyệt vời, - nàng nói và đứng dậy, lo lắng nhìn quanh. – Tôi đã hưởng được những giây phút tuyệt vời. – Nàng sắp ra về, chàng thấy cô độc. Chàng đã khiến nàng sợ hãi, chàng không muốn nàng về. Không suy nghĩ, chàng nắm tay nàng, muốn làm gì để nàng ở lại với mình.

- Adrian, xin đừng đi… Tối nay quá tuyệt. Ở đây, chỉ ngồi nói chuyện với cô thôi là tôi đã thấy thú vị rồi. – Trông chàng trẻ trung, thành thật. Nghe chàng nói, nàng thấy cảm động.

- Tôi nghĩ… có lẽ… anh có nhiều việc cần làm… tôi không muốn quấy rầy anh… - Nàng lúng túng, nhưng ngồi xuống lại và chàng vẫn nắm hai bàn tay nàng, phân vân không biết phải làm gì. Nàng có chồng, chàng không nên đau lòng vô cớ.

- Cô không quấy rầy tôi đâu. Cô thật kỳ diệu, tôi rất sung sướng. Cô hãy nói cho tôi biết về mình. Cô thích làm gì? Cô thích môn thể thao nào nhất? Cô thích loại nhạc gì?

Nàng cười. Từ nhiều năm nay không ai hỏi nàng như thế. Nhưng nói chuyện với chàng rất vui,

miễn là chàng đừng hỏi gì về Steven là được. – Tôi thích đủ loại… cổ điển… Jazz… Rock… nhạc đồng quê. Tôi thích Sting, Beatles, U2, Mozart. Khi mới lớn tôi thường trượt băng, nhưng lâu nay tôi bỏ quên nó. Tôi thích bãi biển và socola nóng… thích chó… - Bỗng nàng cười. – Và thích tóc đỏ, tôi luôn luôn muốn có tóc đỏ. – Bỗng nàng có vẻ bâng khuâng. – Và thích có con. Tôi thường thích con cái.

- Tôi cũng thích thế. – Chàng cười, ước gì được sống với nàng cả đời chứ không phải một buổi tối như đêm nay. – Các con tôi khi còn nhỏ rất kháu. Tôi ra đi khi Tommy chưa đầy một năm. Lòng tôi đau như cắt. – Khi chàng nói, mắt chàng lộ vẻ đau đớn trước kỉ niệm cũ. – Tôi muốn cô gặp chúng khi chúng đến đây ở chơi hai tuần. Có lẽ chúng ta gặp nhau một tối. – Chàng nghĩ nếu chàng và Adrian kết bạn với nhau, thì thế nào chàng cũng làm bạn với chồng nàng. Và có lẽ chồng nàng dễ thương hơn cái vẻ bề ngoài của anh ta, nhưng Bill nghĩ khó có thể như thế.

- Tôi thích thỉnh thoảng đến gặp chúng. Khi nào anh và các cháu đi cắm trại xa?

- Khoảng hai tuần nữa. – Chàng cười. – Thực ra chúng tôi sẽ lái xe lên Lake Tahoe, qua Santa Barbara, San Francisco và thung lũng Napa Velley. Rồi khi đến đấy, chúng tôi sẽ cắm trại năm ngày.

- Đi như thế có vẻ rất tiện lợi. – Nàng sợ chuyến đi gặp nhiều gian truân hơn.

- Tôi phải làm theo cách ấy thôi. Chúng tôi sẽ được hưởng nhiều không khí trong lành, nhẹ não hơn.

- Anh có chơi tennis không? – nàng ngại ngùng hỏi. Không phải nàng muốn so sánh hai người, nhưng nàng muốn biết. Với Steven đây là một đam mê.

- Có thể gọi là chơi cho vui. – Chàng đáp. – Tôi chơi không hay.

- Tôi cũng không. – Nàng cười, muốn có thêm miếng bánh táo nữa, nhưng lại không dám đi lấy. Nếu ăn thêm, chắc chàng sẽ cho nàng là heo. Bữa ăn rất tuyệt. toán nhân viên dọn dẹp mang hết đồ đi, họ ngồi bên hồ trong ánh sáng mờ mờ tối. Người thưa thớt hơn, nhưng nàng thích ngồi với chàng, không muốn về, mặc dù nàng nghĩ mình nên về. Bỗng trên bầu trời xuất hiện pháo bông. Pháo bông được đốt trong công viên gần đấy, rất đẹp. Mọi người đều dừng lại để xem. Adrian ngước mắt nhìn, sung sướng như một đứa bé, và Bill cười với nàng. Nàng rất xinh đẹp, và dịu dàng. Nàng như cô bé xinh xắn đang ngước mặt lên bầu trời, chàng muốn hôn nàng. Chàng đã có ước muốn đó từ trước đây rồi, nhưng mỗi lần gặp nàng, ước muốn đó càng mãnh liệt.

Cuộc trình diễn đốt pháo bông kéo dài trong nửa giờ, và cuối cùng pháo bắn lên đầy trời đủ màu đỏ, trắng, xanh, các màu sắc tiếp tục sáng đầy trời tưởng chừng như bất tận. Rồi bầu trời tối đen lại, chỉ có những vì sao sáng, tàn của pháo đen thui quyện lấy vài đám khói từ từ rơi xuống đất. Bill ngồi bên cạnh Adrian, ngửi mùi nước hoa trên người nàng. Nước hoa thuộc loại

Channel 19. Chàng thích loại nước hoa này.

- Cuối tuần này cô sẽ làm gì? – Chàng ngần ngại hỏi, không hiểu hỏi thế có đứng đắn không. Nhưng dù sao họ cũng bạn bè của nhau rồi. Miễn chàng biết kiềm chế, tình bạn của họ sẽ bền vững thôi. – Tôi nghĩ có lẽ cô muốn đi nghỉ ở bờ biển. – Vì nàng đã nói mình thích biển.
- Tôi… ờ… tôi không biết… có lẽ chồng tôi về nhà… - Nàng bối rối, nhưng nàng muốn đi. Nàng không biết tính sao với lời mời của chàng.

- Tôi nghĩ anh ấy đang ở New York hay Chicago… cho đến tuần sau. Tôi tin chắc anh ta không quan tâm. Tôi rất nghiêm túc khi mời cô. Nếu cô không bận làm việc thì nên đi chơi còn hơn ngồi đây đợi cả tuần. Chúng ta sẽ xuống Malibu, tôi có người bạn để cho tôi dùng ngôi nhà ở đấy. Họ sống ở New York, họ chỉ giữ ngôi nhà để lâu lâu đến nghỉ chơi. Tôi canh chừng giùm họ. Chúng ta ở đấy sẽ rất thú vị.

- Được rồi. – Nàng cười, không hiểu tại sao nàng lại chấp nhận lời mời. Nhưng chàng có cái gì đấy rất khêu gợi và đáng yêu. Nàng đứng dậy để về nhà và nói tiếp: Tôi sẽ đi.

- Mười một giờ ta đi được không?

Nàng gật đầu. Đi cũng vui nhưng nàng thấy hơi lo. – Tôi đưa cô về nhà. Chàng đã tháo tấm tạp dề từ lâu, trông chàng rất dễ thương. Khi đến trước cửa nàng mở chìa khóa, chỉ mở cửa he hé và không bật đèn trong nhà lên. Nàng không muốn chàng thấy căn hộ trống trải.

- Rất cám ơn Bill. Tôi đã được hưởng một thời gian tuyệt vời. Cám ơn anh tối nay đã mời tôi. – Đến dự tiệc vui hơn ngồi ở nhà rất nhiều, vì ngồi ở nhà nàng sẽ buồn phiền và phân vân không biết Steven đang làm gì.

- Tôi cũng rất vui. – Chàng cười, cảm thấy sung sướng, thư giản, hài lòng. – Ngày mai tôi sẽ đến lúc mười một giờ.

- Tốt, tôi sẽ gặp anh ở hồ bơi.

- Cô khỏi cần làm thế. Tôi sẽ đón cô ở đây. – Chàng cương quyết nói và nàng lo sợ. Nàng định vào nhà trước khi chàng nhìn vào trong.

- Cám ơn anh. – Nàng nhìn chàng lần cuối, rồi biến vào nhà như bóng ma. Mới đứng trước mặt chàng đó, bây giờ nàng ở trong nhà, chỉ trong nháy mắt. Nàng vội đóng cửa và chàng không biết vì sao nàng lại làm thế. Đây là lời chia tay nhanh nhất chàng gặp từ xưa đến nay, chàng bèn chậm rãi đi về căn hộ của mình, miệng mỉm cười.

Chương 13

Ngày hôm sau, Bill đón Adrian đúng mười một giờ. Khi chàng đến nàng đã đứng đợi ở ngoài

cửa, mặc quần jeans với cái áo sơ mi rộng thùng thình, đội mũ che nắng và đi giày đế phẳng. Nàng mang cái túi xách đi biển độn đầy khăn tắm, kem thoa da và sách cùng cái dĩa nhựa dùng cho trò chơi ném dĩa. Thấy nàng, chàng cười.

- Trông cô ăn mặc như gái mười bốn. – Cái áo là của Steven, nhưng nàng rất thích, và nó che được chiếc quần jeans quá chật. Nhưng Bill hình như không chú ý đến chuyện ấy.

- Anh khen hay chê đấy? – Nàng tự nhiên hỏi. Nàng cảm thấy thoải mái khi ở bên Bill, vui vẻ đi theo chàng qua chung cư.

- Dĩ nhiên là khen. – Chàng đáp rồi bỗng dừng lại. Chàng quên một thứ bèn quay qua hỏi nàng. – Cô có xô đa ở nhà không? Nhà tôi hết sạch. – Các cửa tiệm đều nghỉ vì hôm nay là chủ nhật.

- Có chứ.

- Chúng ta phải về lấy thêm một ít, phòng khi khát nước. – Nàng quay lại nhà mình và chàng đi theo, nhưng khi đến cửa, nàng dừng lại, quay đầu lui nhìn chàng.

- Để tôi vào lấy, nhanh thôi. Anh cứ ở ngoài này với đồ đạc. – Nàng làm như thể có người sẽ lấy cái túi xách của mình chạy đi.

- Để tôi vào giúp cô một tay.

- Thôi, khỏi cần. Nhà cửa bê bối lắm. Tôi không lau dọn từ khi Steven ra đi… nghĩa là từ ngày hôm kia… anh ấy đi New York… - Bill tự hỏi New York hay Chicago. Nhưng chàng không nói gì, vì rõ ràng nàng không muốn chàng vào nhà. Vậy chàng không nên vào làm gì.

- Tôi sẽ đợi cô ở đây, - chàng đáp, thấy mình hơi điên, nàng không cài móc cửa, nhưng khép kín để chàng không nhìn vào trong được. Xem như nàng thu dấu cái gì trong nhà. Một lát sau, chàng nghe có tiếng cái gì vỡ mạnh thật lớn, chàng đắn đo suy nghĩ, chạy ngay vào trong nhà để giúp nàng. Nàng làm rớt hai chai xô đa, nước bắn tung tóe khắp bếp. – Cô có bị thương gì không? – Chàng hỏi, ánh mắt lo lắng. Nàng lắc đầu, chàng lấy khăn tắm giúp nàng lau nên nhà và hốt các mảnh vỡ trên bếp.

- Tôi thật ngốc. Có lẽ tôi vô tình lắc hai chai thử xem, hai chai tuột khỏi tay và rơi xuống đất. – Họ mất hai phút để dọn dẹp chai vỡ và lau nước, trong thời gian này chàng không chú ý đến cái gì bất thường trong bếp. Khi nàng mang đến những chai xô đa khác, chàng mới nhận ra là trong bếp không có bàn ghế gì hết. Chỗ kê bộ bàn ăn trống rỗng, trong phòng chỉ có chiếc ghế đẩu độc nhất để bên cạnh điện thoại nằm ở cuối nhà bếp. Và họ đi qua phòng khách, cảnh tượng thật kỳ quái. Không nơi nào có bàn ghế, trên tường còn dấu chỗ treo tranh. Bỗng chàng nhớ cách đây hai tháng, chàng thấy Steven chất hết bàn ghế lên xe tải chở đi. Nàng đã nói họ bán hết đồ đạc để mua đồ mới, nhưng trong lúc chờ đợi căn hộ có vẻ trơ trụi, thê thảm. Nhưng Bill không nói gì, nàng nhanh nhảu giải thích.
– Chúng tôi đã đặt mua nhiều đồ đạc mới. Nhưng anh biết tình thế như thế nào rồi. Công việc giao hàng phải đợi mười đến mười hai tuần mới có. Có lẽ phải đợi đến tháng tám nhà này mới trông khang trang lại được. – Thực ra nàng không đặt mua gì hết. Nàng vẫn đợi Steven trở về với đồ đạc cũ mà anh ta đã mang đi.

- Tôi quá biết tình hình giao hàng chậm chạp như thế nào rồi. – Nhưng sự thật có vẻ không đúng như thế và chàng không biết sự thật như thế nào. Có thể họ quá nghèo không mua nổi đồ đạc. Dân ở Hollywood sống như thế. Chàng có nhiều bạn bè sống như vậy. Rõ ràng Adrian bối

rối vì chuyện này, chàng liền nói đùa: Để vậy trông sạch đẹp, lại dễ lau chùi nhà cửa.
Nàng nghe nói, có vẻ bối rối. Chàng đùa một cách ý nhị hơn. – Đừng lo. Khi đồ mới chở đến, ngôi nhà sẽ rất tuyệt vời. – Nhưng trong lúc chờ đợi, nó thê thảm như bị bỏ hoang.

Khi họ ra đi, họ quên chuyện nhà cửa, cả hai đều vui thích trên bờ biển. Họ ở lại trên bờ biển cho đến sau năm giờ chiều, khi trời bắt đầu lạnh mới chịu về. Họ nói về kịch nghệ, sách vở, về New York, Boston và Châu Âu. Họ nói về con cái, chính trị và triết học ở đằng sau cả phim truyền hình nhiều tập lẫn tin thời sự, những đề tài mà chàng thích viết, và những truyện ngắn chàng đã viết khi còn học ở đại học. Họ nói về đủ thứ, và khi chạy xe về chung cư, họ vẫn còn nói.

- Nhân tiện xin nói là tôi thích chiếc xe của cô. – Chàng đã mến mộ chiếc xe AG ngay khi mới thấy.

Nàng sung sướng trước lời khen. – Tôi cũng vậy. Mọi người đều khuyên tôi nên bỏ nó đi, mua chiếc xe khác đẹp hơn, nhưng tôi không làm theo lời họ. Tôi rất thích nó. Nó là linh hồn của tôi.

- Chiếc thùng xe gỗ của tôi cũng vậy. – Chàng vui vẻ đáp. Đây là người phụ nữ đã hiểu ý nghĩa cuộc sống để yêu chiếc xe. Đây là người phụ nữ hiểu nhiều thứ, như là sự ân cần và sự mất mát, sự toàn vẹn, tình yêu và kính trọng, thậm chí nàng chia sẽ được nỗi đam mê của chàng về các bộ phim chiếu bóng cũ. Ngoài việc nàng ăn nhiều, điều buồn nhất là nàng đã có chồng. Nhưng chàng quyết tảng lờ điều đó, không nghĩ đến làm gì cho mệt, và chỉ hưởng thú vui tình bạn của nàng thôi. Đàn ông và đàn bà làm bạn với nhau mà không nghĩ đến chuyện tình dục là rất hiếm, và nếu họ làm bạn với nhau thật sự, thì chàng xem đây là chuyện rất may cho mình.
– Khi đi về, cô muốn ăn tối giữa đường hay không? ở Santa Monica Canyon có quán ăn người Mễ rất ngon, không biết cô có muốn ghé ăn thử cho biết không? – Chàng xem nàng như người bạn cũ, người chàng quen biết và thương yêu mãi mãi. – Nếu không thì như thế này nhé, tôi còn hai miếng thịt bò bít tết. Cô có thể về nhà tôi, tôi sẽ nấu bữa tối ăn, được không?

- Chúng ta có thể nấu ăn tại nhà tôi. – Nàng định nói tôi phải về nhà, nhưng không có lí do gì để về, thực ra nàng cũng không muốn về. Ở nhà một mình tối chủ nhật rất cô đơn, và nàng thích ở với chàng, chưa muốn chia tay. Không có lí do gì nàng không thể ăn tối với chàng.

- Tôi không muốn ngồi dưới nền nhà để ăn chút nào hết!- Bill nói đùa. – Hay là cô có bàn ghế để ở đâu mà tôi không thấy? – Chỉ có giường thôi nhưng nàng không nói.

- Thôi được rồi. – Nàng vui vẻ đáp như đứa bé. – Ta hãy về nhà anh. – Từ lâu lắm rồi nàng mới nói với đàn ông như thế. Nàng và Steven đi chơi hai năm trời trước khi họ cưới nhau. Rồi năm năm sau, nàng đến nhà một người đàn ông để ăn tối. Nhưng nàng cóc cần, nàng chấp nhận. Bill Thigpen quá tuyệt. Chàng thông minh, hấp dẫn, tốt, chàng cho nàng có cảm giác luôn được chăm sóc, quan tâm. Chàng luôn luôn quan tâm đến việc nàng có khát, có đói không, có cần kem lạnh, xô đa không, có cần mũ, có sung sướng thoải mái không. Lúc nào chàng cũng kể chuyện cho nàng vui, kể về chương trình truyền hình nhiều tập, hay kể chuyện về những người chàng quen biết, hay nói về hai cậu con trai của mình, Adam và Tommy.

Khi vào nhà Bill, nàng thấy thêm một khía cạnh khác về con người chàng. Trên tường treo bức tranh hiện đại tuyệt đẹp, những tác phẩm điêu khắc hấp dẫn mà chàng đã sưu tầm trong các chuyến du lịch. Những chiếc ghế nệm dài bọc da êm ái bị mòn sườn nhiều chỗ. Chiếc ghế bành to tướng mềm mại, nhìn vào là đã muốn ngồi. Trong phòng ăn, chiếc bàn tuyệt đẹp chàng tìm thấy trong một tu viện của Ý, tấm thảm chàng mua ở Pakistan, và khắp nơi đều treo ảnh của các con chàng. Không khí trong phòng rất ấm cúng khiến người ta muốn nhìn khắp nơi. Trên các tường đều có sách, là sưởi bằng gạch, nhà bếp được thiết kế theo kiểu nông thôn rất đẹp

mắt. Trông chỗ ở, có vẻ ngôi nhà có gia đình chứ không phải là căn hộ.
Chàng có phòng làm việc rất duyên dáng. Trong phòng có máy đánh chữ hiệu Royal, nhiều sách và chiếc ghế bành khổng lồ bọc da mềm mại, ghế này do bố chàng để lại nên đã cũ vì dùng nhiều. Nhà có phòng ngủ dành cho khách rất hấp dẫn nhưng hình như không bao giờ dùng đến. Phòng trang hoàng bằng vải len màu be, trải thảm rộng bằng da cừu và chiếc giường có bốn trụ màn tân kỳ. Nhà còn có phòng ngủ rộng lớn đủ màu sắc dành cho các con chàng, trong phòng có chiếc giường tầng màu đỏ nhạt trông như đầu toa xe lửa. Phòng ngủ của chàng ở cuối hành lang, có màu sắc hài hòa ấm cúng, màn bằng vải mềm mại. Các cửa sổ lớn để đón ánh sáng mặt trời hướng ra khu vườn mà Adrian không biết có ở trong chung cư. Phòng thật đẹp. Đẹp như chàng. Đẹp, ấm cúng và dễ thương. Nhiều nơi trong phòng trông sờn vẹt vì do tay người sờ mó đụng chạm đến nhiều. Đây là loại nhà người ta muốn ở lại một năm, chỉ để nhìn ngắm, tìm hiểu. căn hộ rất tương phản với chỗ ở của nàng và Steven. Căn hộ của Steven tuy đắt tiền nhưng không có sức sống. Bây giờ anh ta đã ra đi, nàng không có gì hết ngoài cái giường và tấm thảm.

- Bill, căn hộ rất đẹp, - nàng thực tình khen ngợi.

- Tôi cũng thích căn hộ này, - chàng nói. – Cô thấy giường của các đứa bé chưa? Tôi đã thuê người thợ ở Newport Beach làm đấy. Anh ta làm một năm chừng hai cái. Tôi lựa chọn kiểu giữa cái này với chiếc xe hai tầng. Anh chàng người Anh nào đấy mua cái kia, còn tôi mua cái có đầu xe lửa này. Tôi luôn luôn thích xe lửa. Chúng rất đồ sộ, xưa và êm ái. Chàng nói như đang miêu tả về mình. Adrian cười với chàng.

- Tôi thích cái giường. – Thảo nào chàng cười căn hộ trống của nàng. Căn hộ của chàng có nhiều cá tính và ấm cúng. Ngôi nhà rất tuyệt có thể dùng để ở hay làm việc.

- Tôi đã nghĩ đến chuyện mua một ngôi nhà lâu rồi, nhưng tôi không thích di chuyển và thấy ở đây rất thoải mái. Căn hộ này rất tuyệt. Các đứa bé thích vô cùng. Tôi có thể thấy lí do chúng thích. – Chàng dành cho chúng căn phòng lớn nhất, dù thời gian chúng đến ở lại rất ít, nhưng đối với chàng thế là quý rồi.

- Khi chúng lớn lên, tôi hi vọng chúng sẽ ở đây lâu hơn.

- Tôi cũng tin như thế. – Có người cha như chàng, và với căn nhà như thế này, ai mà không muốn quay trở lại. Căn nhà không lớn, không lộng lẫy, nhưng ấm cúng vô cùng. Ở đây người ta có cảm giác như được ôm ấp, đùm bọc. Khi Adrian ngồi xuống ghế nệm dài, đưa mắt nhìn quanh, nàng cảm thấy như thế. Rồi nàng vào bếp để giúp Bill nấu bữa tối. Chàng tự tay xây dựng nhà bếp, và còn rất khéo léo trong việc nầu nướng.

- Có gì anh không thể làm được?

- Thể thao. Tôi rất kém về thể thao. Tôi đã nói cho cô nghe rồi, tôi chơi tennis rất dở. Tôi không thể nhóm lửa ngoài trời để sưởi ấm. Mỗi khi đi trại, Adam phải làm việc ấy. Và tôi rất sợ máy bay. – Chàng nói cả một danh sách ngắn so với những gì chàng làm được.

- Ít ra anh có lòng nhân ái là quý rồi.

- Thế còn cô Adrian, cô không giỏi những việc gì?- Nghe người khác nói về mình là điều rất thú vị. Chàng vừa ngắt rau húng tươi để trộn xà lách vừa hỏi.

- Tôi không giỏi rất nhiều thứ. Trượt băng. Tennis chơi tàm tạm, tệ nhất là chơi bài Brit. Các

môn thể thao tôi chơi rất tồi, tôi không nhớ được luật chơi và cũng không quan tâm đến việc thắng thua. Máy tính nữa, tôi ghét máy tính. – Nàng suy nghĩ một lát. – Và sự thỏa hiệp. Có những điều không đáng mà tôi phải thỏa hiệp.

- Theo tôi thì đấy là đức tính tốt, chứ không phải xấu, cô không thấy thế à?

- Thỉnh thoảng tốt thôi, - nàng đáp, vẻ trầm ngâm. – Có lúc nó khiến người ta phải trả giá rất đắt. Nàng nghĩ đến Steven. Nàng phải trả giá thật đắt vì đã thỏa hiệp với anh ta.

- Nhưng đức tính này không quý hay sao? – Chàng hỏi nhỏ. – Cô không thích trả giá với điều mình tin tưởng sao? Tôi thường làm thế. – Nhưng kết quả là chàng sống cô đơn, dù chàng không quan tâm.

- Thỉnh thoảng thật khó mà biết cái gì tốt và đáng làm.

- Cứ làm theo điều mình cho là tốt bạn à. Cứ cố gắng làm điều mà mình cho là tốt, dù biết việc ấy sẽ khiến mình thất vọng. Người đời không thích thế, - chàng nhún vai chán nản, - họ thường bỏ cuộc. – Nói thì dễ. Nàng vẫn không tin vào điều đã xảy ra như là kết quả việc nàng cứ khư khư giữ quan điểm với Steven. Nhưng hình như nàng không có lựa chọn nào khác. Nàng không thể làm gì khác được. Không thể. Không có lí do gì để làm việc này. Đó là con họ và nàng thương nó. Nàng không thể giết con mình, dù Steven phản đối ý kiến này. Vì thế mà nàng mất anh ta.

- Liệu anh có trung thành với điều mình tin hay không? – Nàng hỏi. họ ngồi vào bàn trước mấy miếng thịt bò bít tết to, béo ngậy vừa nướng xong. Nàng dọn nhà và trộn xà lách, còn chàng làm tất cả mọi việc. Bữa ăn tối trông rất ngon lành. Thịt bò bít tết, xà lách, bánh mì có vị tỏi. Tráng miệng thì có dau tây nhúng socola. – Anh có giữ quan điểm của mình và bất chấp ý kiến của mọi người không?

- Còn tùy. Cô muốn nói bất chấp thái độ của mọi người phải không?

- Có lẽ vậy.

Chàng suy nghĩ một lát, trong khi nàng múc xà lách lên dĩa. – Tôi nghĩ còn phụ thuộc vào quan điểm của mình. Nếu tôi thấy ý kiến mọi người sai với chính nghĩa, thái độ của họ không phù hợp với chính kiến, với đạo đức, thì tôi vẫn giữ quan điểm của mình. Chuyện mọi người ghét mình không thành vấn đề, họ nói gì mặc họ, ta đừng đi chệch hướng là được. Theo tôi khi người ta lớn hơn, họ phải chững chạc hơn, tôi đã có phần nào như thế. Tôi đã ba mươi chín tuổi, tôi phải nghiêm túc hơn khi còn nhỏ, nhưng tôi vẫn tin vào những suy nghĩ của mình. Làm như thế không phải để đạt được nhiều phần thưởng quý giá, nhưg ít ra tôi được bạn bè tin tưởng. Tôi nghĩ như thế là đã thành công rồi.

- Tôi cũng nghĩ vậy, - nàng đáp nhỏ.

- Steven nghĩ sao về vấn đề này? – Chàng muốn biết nhiều về anh ta. Adrian rất ít nói về anh ta, chàng phân vân không biết hai người sống với nhau ra sao. Chàng không biết họ cùng quan điểm với nhau nhiều hay ít. Nhìn hai người, chàng nghĩ họ có quan điểm rất khác nhau.

- Theo tôi thì anh ấy rất bảo thủ. Anh ấy thường không quan tâm đến ý kiến của người khác. – Nàng đã nói nhẹ bớt nhiều.

- Anh ấy có quan tâm chăm sóc đến cô không? – Cuộc hôn nhân của họ làm cho chàng tò mò. Chàng muốn biết về hai người, vì chàng muốn có nàng mà không được.

- Ít khi. Anh ấy tốt ở mọi mặt… - Nàng dừng lại tìm từ, và cuối cùng nghĩ ra. – Theo tôi thì anh ấy chủ trương mạnh ai nấy sống. Steven làm việc mình thích và để cho người khác muốn làm gì thì làm. – Miễn là anh ta thấy người khác làm những việc ngay thẳng. Như làm trong phòng thời sự.

- Sống như thế có ổn không?

Ổn một thời gian. Cho đến khi anh ta ra đi vì không thích việc nàng làm. Nàng hít mạnh một hồi trước khi trả lời cho Bill. – Theo tôi muốn hôn nhân được tốt đẹp, hai vợ chồng phải quan tâm đến nhau. Để tự do cho mọi người như thế là không đủ, mà họ phải can thiệp vào nhau. – Ý kiến này rất hợp với chàng, chàng đã nghĩ như thế khi lấy Leslie. – Nhưng tôi chỉ nghĩ ra điều này mới gần đây thôi.

- Phải nói rằng đấy là bí mật của cuộc sống. Nhiều người để cho người khác làm việc theo ý muốn của mình. Tôi phải công nhận là trong mấy năm qua, tôi không quan sát kĩ lắm. Tôi không có thì giờ hay không muốn, - Bill nói thêm.

- Tại sao không? – nàng cũng tò mò muốn biết nhiều về chàng. Chàng có vẻ như người hạnh phúc trong hôn nhân.

- Có lẽ vì tôi sợ. khi Leslie và tôi chia tay, tôi rất đau đớn. và khi cô ấy bắt các đứa con, tôi nghĩ mình không muốn lấy vợ nữa. Tôi không muốn gặp cảnh đau khổ ấy nữa, không muốn con sinh ra sẽ bị người khác lấy đi vì hôn nhân không bền vững. Vì sao tôi mất con vì người đàn bà không yêu tôi nữa? Tôi lo sợ như thế đấy. – Và lười biếng. Chàng không muốn gắp bó mật thiết với ai từ lâu lắm rồi, chàng tự nhủ mình chưa sẵn sàng.

- Anh có nghĩ là chị ấy sẽ để cho các đứa bé đến ở luôn với anh, hay đến chơi với anh nhiều thì giờ hơn là chỉ thăm vài lần trong một năm như bây giờ ?

- Tôi không tin. Vợ tôi nghĩ mình có quyền với chúng, chúng là của cô ta, và việc cô ta để cho chúng đến thăm tôi là đã ban cho tôi nhiều ân huệ lắm rồi. Nhưng sự thật là tôi cũng có quyền như cô ấy. Chỉ có rủi một điều là tôi đến ở California thôi. Tôi có thể trở về New York bất cứ lúc nào để gặp chúng nhiều hơn, nhưng làm thế tôi sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Tôi không muốn thấy cảnh nhà mình cách nơi chúng ở bốn khối phố, hàng đêm tôi không biết chúng làm gì. Tôi muốn đi vào đi ra trong phòng khi chúng nói chuyện điện thoại, làm bài tập và chơi với nhau. Tôi muốn đứng nhìn chúng ngủ lúc đêm về. Tôi muốn có mặt bên cạnh chúng khi chúng đau ốm, nôn mửa, đau đầu hay nghẹt mũi . Tôi muốn ở đấy để chăm sóc chúng thật sự. Không phải chỉ sống với chúng vài ngày đi chơi ở Disneyland và Lake Tahoe trong mùa hè.

Chàng nhún vai, để cho nàng thấy vấn đề này rất quan trọng đối với mình. Nàng cảm động trước thái độ của chàng.

- Nhưng tôi nghĩ mình chỉ có từng ấy thôi. Cho nên tôi cố làm tốt công việc ấy. Tôi luôn chấp nhận điều này, không lo nghĩ đến chuyện khác. Tôi thường muốn ngày nào đấy có thêm con để lần này tôi làm đúng vai trò của mình. Nhưng bây giờ, tôi nghĩ con đường này tốt với mình hơn. Tôi không muốn phải gặp chuyện đau lòng lần nữa, để phòng trường hợp có người không thật lòng thích tôi.

- Có lẽ lần sau anh sẽ giữ con đấy. – Nàng cười buồn và chàng lắc đầu. Chàng biết rõ tình thế hơn.

- Có lẽ lần sau đừng lấy vợ sinh con là khôn ngoan hơn hết. – Chàng đã làm thế từ nhiều năm nay, nhưng tự thâm tâm, chàng nghĩ đó không phải là giải pháp. – Thế cô thì sao? Chắc cô và Steven sẽ có con chứ? – Thật là câu hỏi thiếu tế nhị, nhưng chàng đã thân quen với nàng nên chàng mạnh dạn hỏi như thế.

Nàng chần chừ một hồi lâu, không biết phải nói sao với chàng. Nàng muốn nói thật cho chàng biết, nhưng lại thôi. – Có lẽ thế, không có con một thời gian, Steven hơi… lo sợ về con cái.

- Tại sao? – Chàng ngạc nhiên khi nghe nàng nói. Bill nghĩ họ là cặp vợ chồng đẹp đôi nhất. Nhưng nhờ trải qua nhiều kinh nghiệm về vợ chồng nên chàng biết.

- Anh ta có thời thơ ấu khó khăn. Bố mẹ nghèo sát đất. Steven luôn nghĩ con cái là cội rễ của mọi tội ác.

- Ôi trời đất! Nguyên nhân là thế ư? Cô thấy quan niệm ấy thế nào?

Nàng cười, nhìn vào mắt Bill. – Chuyện thông cảm không phải là dễ. Tôi hy vọng cuối cùng anh ấy sẽ đổi ý. – Có lẽ đến tháng giêng.

- Đừng đợi quá lâu, Adrian. Nếu đợi quá lâu, cô sẽ rất buồn. con cái là niềm vui lớn nhất trên đời. Nếu cô có thể sinh con được thì đừng trốn tránh làm gì. – Đối với chàng việc không con cái là trốn tránh trách nhiệm.

- Tôi sẽ nói chuyện với Steven. - Chàng nói. Nàng cười. Bill cười đáp lại, mong sao Steven biến mất. Nếu nàng được tự do, chắc hoàn cảnh sẽ rất tuyệt. Chàng sờ tay nàng, không sỗ sàng mà thân ái.

- Adrian, tôi được hưởng một ngày tuyệt vời. Tôi hy vọng cô hiểu thế.

- Tôi cũng vậy. – Nàng cười sung sướng, rồi ăn hết miếng thịt bít tết, còn Bill ăn hết xà lách.

- Cô gầy mà ăn nhiều đấy. – Chàng thành thật nói, nhưng đùa thôi, và cả hai cùng cười.

- Tôi ân hận về điều này, chắc khí trời mát mẻ. – Nàng biết nguyên nhân khiến mình ăn nhiều, nhưng nàng không nói cho chàng biết.

- Cô may mắn đấy, cô có khả năng có con. – Nàng có thân hình đẹp, và chàng vui sướng khi nhìn thấy nàng hài lòng về việc nấu nướng của mình.

Họ nói chuyện đến mười giờ, nàng giúp chàng lau chùi nhà bếp và sau đó chàng đưa nàng về nhà. Lại một đêm đẹp trời nữa, bầu trời không có chút sương mờ, sao lấp lánh trên đầu họ. Nàng ghét ngày mai. Theo lịch nàng được nghỉ vào thứ hai, nhưng nàng nói với cơ quan có thể đi làm được, vì nàng ở nhà không có gì để làm ngoài việc chờ Steven gọi về. Mặc dù họ được nghỉ cuối tuần lâu, nhưng cơ quan chỉ có chương trình như thường lệ. Và Bill cũng vậy.

- Ngày mai cô muốn đến thăm chỗ tôi làm không? – Bill hỏi. – Tôi sẽ có mặt ở văn phòng vào lúc mười một giờ.

- Chắc có chuyện vui.

- Chúng tôi sẽ phát sóng lúc một giờ. Nếu giờ ấy cô rãnh, mời cô đến chơi. Cô có thể xem màn trình diễn, chương trình ngày mai rất hay. – Nàng cười trước viễn cảnh ấy, và lần này khi mở cửa, nàng thoải mái hơn. Chàng đã thấy căn hộ trống trãi rồi. Không còn gì để giấu giếm chàng nữa. Ngoại trừ việc Steven bỏ nàng hai tháng nay và chuyện nàng có thai.

- Anh vào nhà uống tách cà phê nhé? – Nàng mời. Chàng định nói thôi, nhưng vẫn đi vào, để kéo dài buổi tối thơ mộng. Nàng lấy cái ghế đẩu mời chàng ngồi rồi đi pha cà phê. Hai người ra phòng khách ngồi bệt xuống nền nhà để uống, vì trong phòng không có chỗ nào để ngồi hết. Ở đây khác với căn hộ đầy đủ tiện nghi của chàng.

Chàng nhận thấy nàng không có cái tivi hay radio, rồi chàng nhận ra chỗ đã để loa máy hát. Bỗng chàng nghĩ đến nàng không bán đồ đạc. Trong nhà không có gì để lại ngoài những ngọn đèn cố định và các quả nắm cửa, tấm thảm ở phòng khách, máy ghi lời tin nhắn ở trên nền nhà bên cạnh cái điện thoại. Thậm chí cái bàn dùng để điện thoại cũng biến mất. Căn phòng trông giống như nơi người ta dọn hết đồ đạc đi chỗ khác, và nghĩ đến đây, bỗng chàng nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Chàng đưa mắt nhìn nàng như thể nói toạc ý đó ra, ánh mắt kinh ngạc. Nhưng chàng không dám hỏi.

- Cô hãy nói cho tôi biết cô sắm đồ gì mới, - chàng nói, giả vờ tự nhiên. Vừa nói chàng vừa đứng dậy, nhìn quanh. – Cô đặt mua những thứ gì?

- Ồ…chỉ là những đò bình thường thôi, - nàng đáp qua loa rồi nói tiếp về vấn đề chính trị của phòng thời sự, hi vọng đánh lạc hướng chàng.

- Cách bày trí nhà cô rất khác nhà tôi, hai nơi có vẻ không phải cùng một chung cư.

- Ừ, cũng kỳ nhỉ. Khi vào nhà anh, tôi cũng thấy như thế. – Nàng cười. Nàng đã hưởng được một ngày kỳ diệu, thư giản hoàn toàn nhưng hơi mệt.

- Trên lầu cô có bao nhiêu phòng?

- Chỉ có phòng ngủ và một phòng tắm, - nàng trả lời rất tự nhirn. – Chúng tôi có thêm một phòng ngủ ở tầng dưới nhưng không dùng đến.

- Tôi xem được không? – Chàng đã để cho nàng đi xem khắp nhà chàng, nếu bây giờ nàng không cho chàng làm việc đó, thì có vẻ không thân thiện chút nào hết, cho nên nàng bắt buộc phải gật đầu ưng thuận. Chàng thoải mái lên lầu, xin thêm tách cà phê nữa. Khi Adrian vào bếp lấy cà phê, chàng bước vội vào phòng ngủ của nàng. Căn phòng trống trải như chàng tiên đoán, rồi nhanh như cắt, chàng mở cửa hai tủ đựng quần áo, nhìn vào tủ nhỏ trong phòng tắm, thọc tay vào các thùng đựng quần áo của nàng. Chàng nhận thấy sự thể đúng như suy nghĩ của mình nhưng chàng không nói… trừ phi đồ đạc của anh ta để ở tầng dưới. Bỗng Bill muốn biết nhưng chàng không dám hỏi. Giác quan thứ sáu cho chàng biết rằng có lí do gì đấy khi Steven Townsend chất hết đồ đạc của họ lên xe tải. Chàng nghĩ không phải lí do họ muốn trang bị đồ đạc khác trong nhà. Ngay cả bức ảnh đám cưới của họ lồng trong khung bạc bây giờ cũng để trên nền nhà với ngọn đèn duy nhất trong phòng, vì Steven đã lấy tủ gương trang điểm và tất cả bàn đi hết.

- Tôi thích lối bày trí căn hộ, - chàng nói khi đi xuống tầng dưới. Chàng có vẻ thoải mái. Chàng

đi xem chớp nhoáng các nơi nhân lúc nàng không để ý, rồi hỏi mình có thể dùng toa lét được không. Trên tầng chính có hai cánh cửa, chàng đến cánh mà chàng nghĩ là cửa của cái tủ gắn trong tường, mở rộng cánh cửa ra, thấy trong tủ không có gì hết ngoài một số móc bằng gỗ treo com lê, móc không có quần áo. Rồi chàng mở cánh bên phải để bước vào phòng tắm. Chàng mở hết các tủ nhỏ có ngưn để xem, rồi vào toa lét vặn vòi nước. Khi ra ngồi uống cà phê với nàng, chàng nhìn vào mắt nàng, chờ nàng trả lời những thắc mắc của mình. Nhưng nàng không trả lời, không nói gì hết. Nàng giả vờ rằng mấy tuần nay Steven có việc đi xa, vài hôm nữa ảnh sẽ về, mọi việc đều tốt đẹp, mặc dù khi ăn tối nàng đã xác nhận chuyện thông cảm không phải dễ. Nàng đẹp và đã có chồng. Nàng đeo nhẫn cưới trên tay. Nhưng chàng biết chuyện khác, sau khi xem qua các tủ quần áo trong nhà. Chàng biết Steven Townsend không sống với vợ. Có lý do gì đấy nhưng nàng không tiết lộ cho mọi người biết, và khi ra đi, anh ta mang theo tất cả đồ đạc.

Một lát sau, Bill cảm ơn và nói lời từ biệt. Trên đường về nhà nằm ở bên kia chung cư, chàng nghĩ mãi về nàng mà không tìm được nguyên do. Chàng tò mò muốn biết về nàng, về cuộc hôn nhân kì lạ này. Nàng đang gặp chuyện rắc rối gì? Tại sao? Tại sao nàng giả vờ mọi chuyện đều bình thường? Tại sao nàng không xác nhận nàng sống một mình? Nàng giấu giếm cái gì? Tại sao? Nhưng khi nghĩ đến tủ quần áo trống không, chàng sung sướng.

Chương 14

Những thay đổi của nội dung cốt truyện chàng nghĩ ra nhiều vô kể. Hiện tại chồng của Helen, John vừa bị bắt vì tội giết chết em vợ, Vaught, nhân vật đã được Sylia đóng trước khi cô chuyển đi New Jersey, và giết kẻ buôn ma túy có tên là Tim McCarthy. Việc Helen bị nghiện ma túy được đưa ra ánh sáng và những hành động của cô cũng bị phát giác. Chuyện này gây dư luận xôn xao trong quần chúng. Cô đã dan díu với một chính khách dẫn đến có thai và phá thai trước đây mấy năm. Tất cả chuyện này được báo chí phanh phui khiến mọi người đều ghê tởm. Nhưng điều quan trọng hơn là việc có thai sẽ được phanh phui trên buổi trình diễn trong tuần. Đứa bé không phải là của chồng cô, song đây lại là điều may, và sự kiện này đã trở thành đề tài cho nhiều người khắp nước bàn tán ra vào trong bếp suốt những tháng sắp tới. Họ sẽ đoán đứa bé là con ai. Cuối cùng, cuộc hôn nhân của John và Helen cũng chấm dứt trong li dị khi hắn lãnh án tù chung thân vì tội giết hai người và không lâu sau đó, người ta sẽ biết đứa bé trong bụng Helen là con ai. Trong lúc chờ đợi, Bill rất phấn khởi về phần này.

Hôm sau, khi lái xe đi làm, chàng nghĩ đến Adrian, thắc mắc tại sao nàng không nói cho mình biết chuyện Steven đã bỏ đi. Chuyện này giống như một trong những cốt chuyện của chàng, nhưng rõ ràng lí do đơn giản hơn nhiều. Chàng nhận ra có khả năng mình sai, nhưng không biết tại sao. Không có quần áo đàn ông trong nhà nàng. Không có đồ dùng của đàn ông trong toa lét, không có nước hoa cạo râu, không có cả dao cạo. Chàng tin chắc như thế sau cuộc điều tra ngắn ngủi. Nhưng nàng dấu cái gì? Tại sao nàng không nói cho chàng biết? Chàng tự hỏi phải chăng nàng bối rối, hay phải chăng nàng chưa sẵn sàng để đi chơi với ai.

Khi đến cơ quan, chàng không có thì giờ để nghĩ. Một trong những diễn viên bị bệnh, hai nhà văn chính của chương trình đang xích mích với nhau trầm trọng. Đến mười hai giờ trưa chàng mới có thì giờ để thở và chàng muốn đến phòng làm việc của Adrian, đưa nàng đến sàn diễn để xem chương trình phát sóng lúc một giờ của họ.

Adrian trong phòng làm việc, đang chúi mũi vào việc người ta phát hiện ra con trai của một ông thượng nghị sĩ địa phương bị bắt cóc và giết hại vào tối qua. Trường hợp thật kinh hoàng, gia đình nạn nhân rất đau xót. Chàng trai mới mười chín tuổi, cả phòng thời sự đều buồn rầu. Adrian đau đớn khi xem những cuộn băng quay cảnh tượng chết chóc này. Chàng trai bị ném trước nền nhà bố mẹ mình, cổ bị cắt đứt.

Nàng đang phân công các biên tập viên viết bài nói về cảnh xảy ra trong băng thu hình và phân công các phóng viên đi gặp nói chuyện với số lượng bạn bè thân thiết của gia đình nạn nhân, thì được biết có người đợi nói chuyện với mình trên điện thoại. khi cầm máy nghe, nàng không nhận ra tên người gọi đến. Ông ta xưng là Lawrence Allman.

- Tôi nghe đây, chuyện gì thế? – Nàng bận nhiều việc, tay viết lia lịa những tờ ghi chú, tai đợi nghe chuyện ông ta muốn nói.

- Bà Towsend phải không?

- Phải.

- Chồng bà yêu cầu tôi gọi cho bà. – Nghe ông ta nói, tim nàng như ngừng đập.

- Anh ấy gặp tai nạn à? Anh ấy có khỏe không?

Nghe lời nàng, ông ta cảm thấy thương cho nàng. Allman thấy đây không phải là người đàn bà không quan tâm đến chồng, trái ngược lại những gì Steven đã nói với ông. – Không, ông ấy khỏe. Tôi đại diện cho ông ấy. Tôi là luật sư. – Nghe vậy, nàng bối rối. Tại sao luật sư gọi cho nàng và tại sao Steven yêu cầu ông ta nói chuyện với nàng?

- Có chuyện gì không ổn à? – Ông ta im lặng một lát, không biết nói gì với nàng. Nàng có vẻ không chuẩn bị để đón nhận điều sắp đến. Ông thấy rất ái ngại.

- Tôi nghĩ ông Steven đã nói với bà về chuyện này rồi. Nhưng hóa ra ông ta chưa nói gì. – Hay là nàng đang đóng kịch, ông ta không tin thế. Nàng không có vẻ là người đang đóng kịch. – Chồng bà đã nộp đơn xin phép tòa cho hai người chia tay, ông ta muốn tôi làm việc với bà. – Nàng cảm thấy mình như người ngồi trên toa xe chạy trên dây cáp suốt ngày và bỗng nhiên xe dừng lại khiến cho nàng văng ra khỏi chỗ ngồi, hồn siêu phách lạc. Nghe ông ta nói, nàng như hụt hơi. Steven làm gì đây?

- Xin lỗi, tôi… không hiểu. Ông nói chuyện gì thế?

- Chuyện chia tay, bà Towsend à. – Ông ta cố nói nhẹ nhàng. Ông ta là người tốt, đây là vụ kiện thuộc loại ông ta không thích làm. Khi ông ta và Steven bàn về chuyện này, Steven hoàn toàn vô lý - Chuyện ly dị. Chồng bà muốn ly dị bà.

- Tôi rõ rồi… Làm như thế có vội quá không?

- Tôi đã hỏi ông ấy có muốn hỏi ý kiến của bà về chuyện này không, nhưng ông ta cho rằng sự dị biệt của hai người không thể hòa giải được.

- Tôi không bằng lòng có được không?... Tôi muốn nói… tôi không chịu ly dị…- Nàng nhắm mắt, cố khỏi khóc trong điện thoại, nếu không ông ta sẽ cho nàng điên. Nàng phải giữ bình tĩnh, nhưng nàng mất tự chủ khi nghe ông ta nói. Nàng không tin được chuyện này. Steven muốn ly dị, anh ta không muốn nói với nàng về chuyện này nên phải nhờ người lạ.

- Không, bà không từ chối được, - ông luật sư đáp. – Luật ấy đã được thay đổi từ lâu rồi. Bà hoặc ông Steven có quyền gởi đơn xin ly dị mà không cần sự thỏa thuận của người kia. – Nàng không

tin điều mình vừa nghe, không tin những chuyện sắp xảy đến. – Có chuyện khác mà ông Steven muốn bà biết nữa.

- Anh ta muốn bán nhà phải không?- Nghe ông ta nói hai hàng lệ ứa ra trên mắt nàng, nàng thấy thế giới đã sụp dưới chân mình.

- Phải, đúng đấy. Nhưng ông ta bằng lòng để cho bà ở ba tháng trước khi bán, trừ phi bà muốn mua lại phần của ông ta, theo giá thị trường. – Nàng cảm thấy buồn nôn. Anh ta muốn li dị. Và anh ta muốn bán căn hộ. – Nhưng đây không phải là vấn đề tôi đề cập đến, ông Towsend bằng lòng giải quyết ngôi nhà sao cho hợp lý. Vấn đề tôi đề cập đến… - Ông ta chần chừ một lát. Ông ta đã cố khuyên Steven đừng làm việc này, nhưng Steven không chịu nghe. Steven không muốn nghe ông ta bàn về quyền làm cha của đứa bé trong bụng nàng. – Ông ấy yêu cầu tôi thảo ra một số giấy tờ về vấn đề này. Tôi muốn bà xem cho biết.

- Giấy tờ nói về chuyện gì đấy? – Nàng hỏi, hít mạnh một hơi và cố lấy lại tư thế, lau nước mắt chảy xuống hai má với những ngón tay run run.

- Chuyện về đứa con của bà. Ông Towsend muốn từ chối bổn phận làm cha trước khi đứa bé ra đời. Chuyện này có vẻ hơi sớm, tôi đã khuyên ông ta đừng làm thế. Đây là việc quá bất thường. Nhưng ông ta cương quyết nói rằng mình muốn làm thế. Tôi đã thảo giấy tờ xong, tôi muốn đưa cho bà xem. Giấy tờ tuyên bố ông ta từ chối quyền công nhận đứa bé. Do đó, ông ta sẽ không có quyền thăm con, không có quyền công nhận khi nó ra đời. Đứa bé không mang họ ông ta. Bà sẽ được yêu cầu lấy họ của mình như thời con gái, cũng như dùng họ của mình để đặt tên cho con. Khi đứa bé ra đời, nó không mang họ ông ta trong giấy khai sinh và dĩ nhiên bà và đứa bé không được đòi hỏi gì ông Towsend về mặt pháp lý và tài chính. Ông ta muốn trả một số tiền bồi thường về việc này, nhưng theo luật pháp của California, chúng ta không thể làm thế. Người ta không được dùng tiền để tuyên bố từ bỏ bổn phận làm cha mẹ.

Bây giờ nàng khóc mà không sợ ông luật sư nghe thấy nữa.

- Ông muốn gì ở tôi? Tại sao ông gọi cho tôi vào hôm nay? – Nàng khóc nức nở. – Hôm nay là ngày lễ chắc ông được nghỉ.

Steven đã nói với ông ta, nàng có thể đang ở cơ quan, rất thuận tiện để gặp nàng, cho nên ông ta gọi cho nàng từ nhà mình. Ông ta cảm thấy đê tiện khi nói với nàng những chuyện này, nhưng nếu để nàng mở hộp thư, thấy giấy tờ nằm trong đó thì tình hình còn tệ hơn. Steven đã nói với ông ta rằng họ không cãi cọ gì với nhau, nàng là người vợ tốt, họ sống rất hạnh phúc, chỉ có điều anh ta không muốn có con và nàng không chịu phá thai. Việc này rất quan trọng đối với anh ta. Larry Allman tự hỏi không biết trong vụ này Towsend có đuối lý không. Nhưng đây không phải là việc của ông ta để bàn cãi với Steven. Ông ta đã hết lời khuyên giải Steven, thúc anh ấy xét lại và đưng chấm dứt quyền làm cha cho đến khi đứa bé chào đời. Nhưng Steven không muốn nghe ông ta.

- Bà Towsend à, - Allman bình tĩnh nói, - tôi rất tiếc. Khuyên bà làm việc này không sung sướng gì. Tôi nghĩ có lẽ gọi điện thoại cho bà…

- Việc này không phải lỗi của ông, - nàng khóc nức nở, ước chi nàng có thể thay đổi cách suy nghĩ của Steven, nhưng nàng biết mình không thể làm được. – Anh ấy khỏe chứ? – Nàng hỏi khiến Allman hết sức ngạc nhiên.

- Ông ấy khỏe. Bà khỏe chứ? – Việc này có vẻ rất quan trọng.

Nàng gật đầu, nước mắt chảy xuống mặt.

- Tôi khỏe.

Ông ta cười buồn. – Bà có vẻ không được khỏe, tôi rất buồn khi nói thế.

- Hôm nay tôi gặp toàn chuyện tệ mạt… con trai ông thượng nghị sĩ, rồi bây giờ đến chuyện này. – Toàn gặp chuyện kinh khủng. Trước khi gặp những chuyện này nàng đã có ngày nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời. – Ông có nghĩ… - Nàng cảm thấy ngốc nghếch khi hỏi ông ta, nhưng nàng muốn biết ông ta có nghĩ rằng Steven sẽ thay đổi ý kiến khi đứa bé chào đời, có thể khi anh ta thấy đứa bé. Dù sao nàng vẫn tin đứa bé sẽ làm thay đổi mọi chuyện. Dù sao Steven cũng là bố đứa bé. – Ông có nghĩ anh ấy sẽ đổi ý không? Nghĩa là… sau này…

- Có thể anh ấy đổi ý. Steven đã rất quá đáng, nhưng hiện giờ anh ta muốn mọi chuyện phải được minh bạch, dựa trên pháp luật để giải quyết.

- Khi nào thì việc ly dị sẽ xong? – Nhưng chuyện này không thành vấn đề. Ly dị hay không có khác gì nhau? Ngoại trừ việc này thuận tiện cho họ lấy người khác khi nàng có con.

- Ông ấy gởi đơn ra tòa cách đây hai tuần rồi. Nghĩa là việc ly dị sẽ hoàn tất theo tôi đoán… là trung tuần tháng mười hai.
Tuyệt. Hai tuần trước khi đứa bé chào đời. Không có tên bố nó trong giấy khai sinh. Tin này rất tuyệt. Có lẽ nàng mừng vì ông ta đã gọi cho mình.

- Chuyện đã hết chưa?

- Hết, tôi… tôi sẽ gởi giấy tờ cho bà vào ngày mai.

- Cám ơn ông. – Nàng lau nước mắt, tay run run.

- Hai tháng nữa chúng ta sẽ nói chuyện với nhau để bàn về chuyện căn hộ. Còn chuyện đòi hỏi trợ cấp cho bà thì luật sư của bà trực tiếp lo liệu.

- Tôi không có luật sư và tôi không đòi hỏi trợ cấp.

- Tôi nghĩ bà nên thuê luật sư để giúp đỡ bà. Bà có quyền đòi hỏi trợ cấp theo luật lệ của California. – Ông ta nghĩ nếu nàng không muốn trợ cấp thì chắc là nàng điên. Ông ta ghét vụ kiện này. Ông ta muốn ít ra nàng cũng phải lấy một ít tiền của Steven. Anh ta có bổn phận phải trợ cấp. Ông ta khuyên Steven nên làm thế. – Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Cám ơn ông. – Nàng nghe ông ta nói lời tạm biệt và nghe máy điện thoại kêu lên tiếng cách, nhưng nàng vẫn đứng yên, tay nắm ống nghe một hồi lâu, như thể sẽ có tiếng nói lại rằng đây là một sai lầm, họ nói đùa cho vui. Nhưng họ không đùa. Steven đã nộp đơn ra tòa xin ly dị, và anh ta cần giấy tờ xác nhận việc từ bỏ quyền làm cha của đứa bé. Thật là điều quá tệ, nghĩ đến chuyện đó nàng run lẩy bẩy phân vân không biết bây giờ mình sẽ làm gì.

Thực ra, không có gì thay đổi. Nàng vẫn ở trong căn hộ một thời gian, anh ta vẫn giữ đồ đạc của họ và nàng vẫn mang thai. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi. Nàng không hi vọng gì nữa, ngoại trừ sự hi vọng hảo huyền rằng cuối cùng anh ta sẽ trở về và hết sức thương yêu đứa bé. Nhưng

nàng biết chuyện này sẽ không bao giờ có thể xảy ra. Nàng phải một mình nuôi con, giữ công việc làm ăn, tìm ngôi nhà mới, và ít ra là mua một cái ghế nệm dài để ngồi. Nhưng điều quan trọng hơn hết, nàng phải đối đầu với thực tế là anh ta sắp ly dị mình, và trên pháp lý, đứa bé sẽ không có cha. Thật là một vố kinh hoàng cho nàng, khi để ống nghe vào máy điện thoại, hai vai nàng run lên vì khóc. Nàng đứng quay lưng ra cửa, nàng không nghe có tiếng chân người đang bước vào văn phòng. Chỉ thấy lưng nàng quay về phía mình, Bill không biết nàng đang khóc. Nàng từ từ quay lui mặt đầm đìa nước mắt, qua màng lệ, nàng thấy Bill đứng trước mặt mình.

- Ôi lạy Chúa… tôi xin lỗi… tôi không có ý định… tôi nghĩ tôi chỉ vào đây không đúng lúc. Chàng phân trần, và nàng cố cười qua nước mắt, tay đưa xuống dưới bàn để tìm khăn.

- Không… tôi… không sao. – Rồi nàng ngồi phịch xuống ghế mà khóc, mặt úp vào lòng hai bàn tay. – Không… rất khủng khiếp. – Không có cách nào để nói cho chàng hiểu, và nàng cũng không muốn nói. – Chỉ vì tôi không… tôi không thể… - Nàng không nói thành câu trọn nghĩa, và chàng bước đến gần, nhẹ thoa lên vai nàng.

- Hãy bình tĩnh, Adrian. Mọi việc sẽ ổn thôi. Dù có chuyện gì không hay xảy ra, không chóng thì chầy mọi việc sẽ được chấn chỉnh tốt đẹp. – Chàng phân vân không biết có phải do nàng bị đuổi việc, hay có người thân yêu nào chết. Nàng run lẩy bẩy, người tái mét. Bỗng chàng sợ nàng xỉu mất. Chàng khuyên nàng hít thở mạnh vào, đưa cho nàng ly nước. Một lát sau, nàng bình tĩnh trở lại. – Hình như sáng nay cô gặp chuyện gì không hay. – Chàng nhìn nàng với vẻ đầy thương cảm. Nàng cố cười nhưng quá gượng gạo.

Đúng là ngày xui xẻo. – Nàng hỉ mũi, nhìn chàng với vẻ vừa bối rối vừa biết ơn. – Thoạt nhiên là chuyện con trai ông thượng nghĩ sĩ bị bắt cóc rồi bị giết chết. Chúng tôi đã ghi băng cảnh tượng ấy rất nhiều, quay cận cảnh hình ảnh nạn nhân bị cắt họng. – Nàng lại khóc nức nở, vừa nghĩ đến cảnh ấy. – Và rồi… - Nàng chần chừ, nhìn Bill tự hỏi không biết nên nói cho chàng biết hay không. Nhưng nàng thấy không có lý do gì để giữ bí mật chuyện này nữa, dù chuyện này do lỗi của nàng đi nữa, thì quyết định ly dị cũng không phải do nàng đưa ra.- Và rồi… Tôi nhận được cuốc điện thoại do luật sư của chồng tôi gọi đến. – Mắt nàng đầy nước mắt, giọng nói run run.

- Luật sư à? Ông ta gọi đến có việc gì? Hôm nay là ngày lễ kia mà.

- Tôi đã nói thế đấy.

- Ông ta muốn gì? – Bill hỏi, giọng bực tức, cảm thấy muốn che chở cho nàng.

Nàng hít mạnh một hơi, nắm chặt cái khăn trong tay, mắt quay nhìn chỗ khác. Nàng không thể nhìn mặt Bill khi nói chuyện này. – Ông ta gọi đến để báo cáo cho tôi biết chồng tôi… - nàng hạ giọng thật thấp, chàng gắng lắm mới nghe được. - … vừa nộp đơn ly dị. Thực ra đã cách nay hai tuần rồi.

Bill quá sửng sốt. Nhưng chàng sửng sốt vì cách nàng nói nhiều hơn là chính sự việc xảy ra. Vẻ đau đớn của nàng trước việc này khiến chàng xúc động. Đêm qua chàng đã nghĩ rằng vợ chồng nàng đang sống ly thân, bây giờ biết rõ việc này, chàng cảm thấy nhẹ cả người. Nhưng chàng thương xót cho nàng, nàng xem đây là cú sốc quá lớn, vì nàng không ngờ có chuyện này xảy ra.

- Adrian, chuyện này là cú sốc đối với cô phải không? – Giọng chàng trầm ấm.

- Phải. – Nàng thở dài, nhìn chàng. Chàng đứng dựa người vào bàn, tỏ vẻ thương cảm. – Tôi không ngờ anh ấy lại làm một việc như thế. Steven nói anh ta sẽ làm, nhưng tôi không tin.

- Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?

- Khoảng sáu tuần… có lẽ bảy tuần… anh ta đem đồ đạc đi khỏi nhà cách đây khoảng ba tuần. Cả đồ đạc của tôi. – Nàng cười. Hai người nghĩ đến căn hộ trống trải. – Vấn đề không quan trọng với tôi. Tôi chỉ nghĩ… tôi không muốn.

- Tôi hiểu. Khi Leslie ly dị tôi, tôi cũng như thế. Tôi không muốn ly dị. nhưng đùng một cái, cô ta quyết định mọi chuyện. Khi để cho người khác quyết định, tôi thấy sự việc không đẹp tí nào.

- Anh ta quyết định như thế đấy. – Nàng bật khóc và cảm thấy bối rối trước mặt Bill, nhưng chàng tỏ vẻ rất bình tĩnh. – Tôi xin lỗi… tôi rối như mớ bòng bong.

- Cô có quyền như thế. Cô về nhà nghỉ buổi chiều được không? Tôi sẽ lái xe đưa cô về.

- Tôi không nghỉ được. Tối nay trước khi pháy sóng chương trình thời sự, chúng tôi còn phát chương trình đặc biệt như kế hoạch đã vạch ra.

- Tại sao anh ta không gọi cho cô?

- Tôi không biết. – Nàng buồn rầu đáp rồi ngồi vào bàn. Chàng đến ngồi lên góc bàn. – Tôi đoán anh ta không muốn nói chuyện với tôi nữa.

- Vấn đề cơ bản dẫn đến việc ly dị này là do cô và anh ta không có con. Khi cô có con, hai người sẽ phải nói chuyện với nhau cho đến khi chúng khôn lớn. Thỉnh thoảng vấn đề này làm cho người ta nổi điên, nhưng ít ra hai người vẫn phải gặp nhau. – Nàng gật đầu, nghĩ rằng họ đã có con. Hay ít ra nàng có. Steven đã từ chối nó. – Cô có biết nguyên nhân gì đưa đến việc ly dị này không? Hay đây không phải chuyện của tôi?

- Nàng cười buồn. – Tôi biết. Vấn đề này không quan trọng. Steven theo lập trường của anh ấy và tôi có lập trường của mình. Tôi không thể làm theo ý muốn của anh ta, tôi nghĩ chúng tôi kiên quyết giữ vững lập trường của mình. Và tôi nghĩ anh ta thắng. hay là cả hai chúng tôi đều thua. Đại loại như thế. Steven không cho tôi một cơ hội tốt khi anh ta quyết định.

- Anh ta có vẻ như Leslie. Nhưng khi ấy cô ta có người khác can dự vào và tôi không biết có chuyện này. Cô có nghĩ anh ta dan díu với người nào không?

- Có thể. Nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ là chuyện này có liên quan đến sở thích của anh ta trong cuộc sống, vấn đề anh ta không thích và đùng một cái, chúng tôi hai người hai ngã.

- Cảnh hai người hai ngã này xem ra quá tàn bạo. – Nhưng con người rất khó hiểu, họ luốn làm những việc kỳ khôi. Cả hai đều nghĩ thế. – Tôi định mời cô đến phòng quay uống tách cà phê, nhưng có lẽ bây giờ không có đủ thì giờ. – Chàng ái ngại cho nàng. Cúi người tới sờ vào má nàng, bàn tay dịu dàng âu yếm. chàng nói:
- Có lẽ dịp khác vậy.

Nàng gật đầu, cảm thấy những lời nói của luật sư Allman đã làm cho mình mất tinh thần. – Tôi phải đi làm việc trở lại. Chúng tôi phát sóng chương trình đặc biệt về gia đình ông thượng nghị sĩ. Chàng trai ở trong đội bóng đá của trường đại học UCLA, ngôi sao bóng đá khi còn học trung học và cậu ta tham gia tích cực chương trình công cộng. Bạn gái của cậu ta là cháu gái của ông thống đốc. Việc này làm cho mọi người đau đớn. – Nàng cũng đau, Steven giáng thêm cho nàng

một đòn quá đau nữa. Nàng cảm thấy như đã chết trước giờ ăn trưa. – Tôi sẽ ở đây cho đến một giờ sáng, có thể hai giờ. – Trông sắc mặt nàng bơ phờ.

- Cô nghỉ giải lao một lát được không? Ít ra cũng đi ra ngoài kiếm cái gì ăn chứ?

- Không được đâu. Sáng nay tôi đã đến trễ rồi. – Điều nàng cần bây giờ là một đứa bé. Nhưng nàng không nghĩ đến chuyện đó. Nàng phải qua hết ngày hôm nay, rồi ngày khác, và tiếp tục chịu đựng.

- Đêm nay tôi cũng làm việc khuya. Chúng tôi có nhiều thay đổi mới trong chương trình diễn xuất. Giết người, ra tòa, ly dị, những em bé ngoại hôn. Những chuyện sung sướng tình cờ. Công việc thay đổi làm cho tôi bận rộn. tôi muốn các nhà văn bảo đảm sẽ viết xong nhiều kịch bản trước khi các con tôi đến đây.

- Có vẻ giống chuyện đời tôi. – nàng cười gượng. Chàng hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng rồi đứng dậy chuẩn bị ra về.

- Cô cứ ở đây. Lát nữa tôi sẽ đến. Nếu cô muốn gì, cứ cho tôi biết. Nhà bếp trong phòng quay của tôi hôm nay có nhiều thức ăn, vì tất cả các nhà hàng quanh đây đều đóng cửa.

- Cám ơn, Bill. – Nàng nhìn chàng với ánh mắt biết ơn. Chàng vẫy tay chào khi đi ra. Nàng ngồi nhìn ra cửa sổ một lát. Thế giới thật điên cuồng. Steven đã bỏ nàng ra đi, bỏ rơi nàng và đứa con. Và có kẻ giết chết chàng trai 19 tuổi thơ ngây với tấm lòng vàng và với cuộc đời phơi phới trước mắt. Trong phút chốc, chàng trai đã lìa đời.

Nàng quay lại làm việc, cố quên những chuyện buồn khổ của mình, nhưng nàng vẫn nghĩ đến Bill, nghĩ đến sự tận tình giúp đỡ của anh.

Chương trình đặc biệt do nàng điều khiển bắt đầu lúc năm giờ đã gây xúc động cho mọi người, ngay cả những người trong phòng thời sự khi xem cũng bật khóc. Sau đó, nàng chọn lọc phim để chiếu thêm vào chương trình đặc biệt vào lúc mười hai giờ đêm. Ngày dài bất tận, đến chín giờ nàng có điện thoại từ Bill. Đến gần mười hai giờ đêm, khi ngồi trong phòng quay nhìn chương trình, nàng thấy chàng đi vào, nàng chỉ vào cái ghế bên cạnh mình. Chàng ngồi xuống, xem chương trình vói nàng, lòng xúc động sâu sắc.

Khi họ đi khỏi phòng phát sóng, chàng nói: - Chuyện này quá thối tha. – Ông thượng nghĩ sĩ khóc ròng trước ống kính. Họ nói về Chúa, về tình thương của Ngài đối với tất cả mọi người, nói về niềm tin vào Chúa của họ, nhưng dù tin vào Chúa, sự việc xảy ra làm cho họ đau lòng. Rồi Bill nhìn nàng. Trông nàng còn tệ hơn hồi nãy. Ngày dài bất tận. – Cô thấy thế nào?

- Quá mệt. – Từ nàng thốt ra không nói hết sự mệt mỏi trong người, và chàng không muốn gây thêm phiền muộn cho nàng. Nhưng chàng muốn giúp nàng. Trông nàng có vẻ phờ phạc, không thể nào lái xe về nhà, nên chàng đề nghĩ đưa nàng về chung cư.

- Tại sao cô không để tôi chở cô về nhà? Ngày mai cô đi taxi đi làm. Cứ để xe cô ở đây. Hay là nếu cô muốn, tôi sẽ lái xe về cho cô. Nhưng chàng không tin nàng lái xe về. Nàng quá mệt, có thể nàng sẽ ngủ gục trên tay lái. Nàng khong còn sức để cải ý kiến của chàng.

- Nếu cô không ngủ một chút cô sẽ chết. Chàng ngồi vào tay lái, và khi họ theo xa lộ Santa Monica để về đến nhà, nàng mệt mỏi đến nổi không nói chuyện với chàng được. Khi về đến chung cư, chàng đậu xe, đưa nàng đến tận cửa nhà mà không nói một tiếng. Mở cửa xong, nàng

quay lui nhìn chàng, chàng nhìn nàng đăm đăm và hỏi: - Cô sẽ khỏe được không?

Nàng gật đầu, nhưng có vẻ không tin. – Tôi nghĩ chắc sẽ khỏe. – Nhưng nàng cảm thấy buồn và cô đơn hơn bao giờ hết. Nàng cảm thấy như thể Steven bỏ rơi nàng lần nữa.

- Nếu cô cần tôi cứ gọi. Tôi không ở xa cô đâu. – Chàng sờ vào cánh tay nàng, nàng cười và đóng cửa. Nàng từ từ bước lên lầu, không thèm bật đèn cho sáng. Nàng không muốn thấy những bức tường trơ trụi và những căn phòng trống rỗng. Rồi nàng bước đi vào phòng ngủ, nằm vật trên giường mà khóc, cho đến khi ngủ thiếp đi, trên người vẫn còn áo quần và đứa con của Steven trong bụng.

Chương 15

Hai tuần tiếp theo, Adrian sống trong tình trạng như nằm mơ. Luật sư Lawrence Allman đã gởi toàn bộ giấy tờ cần thiết đến tay nàng. Nàng kí vào những chỗ dành cho mình trong giấy tờ. Nàng kiểm tra các ô xác nhận không cần trợ cấp. Và nàng bằng lòng việc bán ngôi nhà vào ngày một tháng mười. Nàng nói với Bill rất ít về chuyện này mặc dù ngày nào chàng cũng ghé thăm nàng tại văn phòng. Nhưng chàng không thúc nàng đi chơi, chàng biết nàng đang buồn về chuyện ly dị. Nhiều chuyện đã xảy cho nàng. Công việc của chàng quá bề bộn, chàng lo thay đổi nội dung kịch bản và chàng cố làm sao cho xong việc theo dự kiến để nghỉ phép bốn tuần hằng năm.

Nhưng chàng đã tìm được thì giờ để đưa nàng đến sàn diễn vào đầu giờ chiều. Khi họ xem chương trình diễn trên sàn quay, nàng nhìn say sưa. Buổi diễn khiến nàng nhớ lại thời gian mình làm việc trong chương trình khác. Rồi sau đó chàng giới thiệu nàng với mọi người. Khi họ đến văn phòng làm việc của chàng, nàng khâm phục những phần thưởng Emmy của chàng, và chàng đưa cho nàng xem tập bản thảo mà mình đang dùng cho chương trình. Trong tập bản thảo, chàng phát họa cốt truyện để dùng trong nhiều tháng tiếp theo, với các giải pháp thay thế khi gặp phải những vấn đề khó khăn. Trên bàn làm việc của chàng, cả một chồng kịch bản mà chàng đang xem để phê duyệt. Chàng trình bày công việc cho nàng nghe, nàng ước chi mình có thể làm việc trong chương trình diễn xuất như thế này, thay vì làm cho ban thời sự. Nàng đọc một số điều ghi chép của chàng, nàng góp ý rất chính xác, hấp dẫn.

- Tại sao thỉnh thoảng cô không giúp tôi đưa ra ý kiến cho những tập bản thảo này nhỉ?... Hay là góp ý cho các kịch bản? Các nhà văn chắc muốn được giúp đỡ, họ cần có ai đưa ra ý mới lạ, hay ho. Nghĩ ra ý cho năm chương trình trong một tuần không phải dễ.

- Tôi có thể tưởng tượng… - Bỗng nàng nhìn chàng với ánh mắt háo hức. – Có phải anh muốn nói thế không, Bill? Có phải anh cần tôi nghĩ ra một vài ý tưởng để dùng trong chương trình diễn xuất không?

- Đúng thế. Tại sao không? Nếu cô muốn thì đêm nào đó chúng ta vừa ăn tối vừa bàn chuyện đó. Tôi sẽ đưa cho cô những nhân vật trong bản thảo với bản chất vốn có để cô nghĩ ra một vài ý kiến phù hợp với nhân vật. Cô sẽ thích cho mà xem. - Chàng tỏ vẻ như đây là ý kiến tuyệt vời và nàng cũng thế. Trên đường trở về phòng thời sự, họ nói chuyện về vấn đề này. Họ nói lại chuyện này vào đêm hôm sau, đêm mà cuối cùng nàng cũng bằng lòng đi ăn tối ở ngoài chàng, hai tuần sau bữa tiệc picnic ăn mừng ngày lễ bốn tháng bảy.

Đây là tối thứ bảy. Họ gặp nhau tại hồ bơi vào sáng sớm hôm ấy. Trông nàng có vẻ khá hơn những hôm trước rất nhiều. Cuối cùng, nàng có thể bình tĩnh trước cú sốc đã xảy ra. Và nàng vẫn còn háo hức vào màn trình diễn đã xem vào hôm trước. Khi nói về buổi trình diễn, trông nàng đẹp hơn rất nhiều.

- Tối nay tôi trổ tài mời cô thịt bít tết Thigpen trứ danh được không? Hay mời cô món gì sang hơn, như là ăn tối ở Spago nhé? – Đấy là nơi ăn uống được giới làm trong truyền hình hay xinê thích đến nhất. Wolfgang Pack đã làm cho nơi này được họ thích đến ăn nhờ các món Pasta và Pizza ngon lành và chính ông ta làm bếp khiến cho các món ăn khác rất tuyệt.

Adrian đã bắt đầu quen với thực tế của đời mình trong hai tuần qua. Nghĩ đến chuyện đi chơi buổi tối nàng cảm thấy rất vui. Chàng là người mời nàng, chàng rất tuyệt. Chàng lặng lẽ chăm sóc chứ không can thiệp vào cuộc sống của nàng. Chàng ghé vào kho nàng làm việc ở văn phòng, gửi đồ ăn vào buổi khuya, đề nghị chở nàng một hai lần, nhưng không thúc ép hẹn hò hay ăn tối. Thậm chí chàng còn giới thiệu luật sư để ông ta giải quyết công việc cho nàng và đã nhiều lần nói chuyện với Lawrence Allman. Nhưng sau hai tuần than khóc đau khổ, nàng cảm thấy bình tĩnh hơn, ham sống hơn và cả hai đề nghị của Bill đều có vẻ vui, chấp nhận được.

- Anh thích cách nào cũng được. – Nàng cười, nụ cười biết ơn. Chàng đã thành bạn tốt của nàng trong một thời gian ngắn.

- Đi ăn ở Spago được không?

- Rất tuyệt. – Nàng cười. Cả hai đều về nhà mình để làm những việc cần thiết, như giặt áo quần, trả chi phiếu, đây là việc bất tận, nhất là bây giờ Steven không còn ở đây để làm việc này. Lương của nàng trả hết mọi thứ, nhưng độ gần đây nàng cố để dành tiền để có thể chi dùng khi đứa bé ra đời. Bây giờ Steven không trả cái gì hết, nên nàng phải cẩn thận trong việc chi tiêu.

Bill đón nàng lúc tám giờ, chàng mặc quần kaki, áo sơ mi trắng, khoát áo vét mỏng màu xanh, còn nàng mặc áo dài đã sắm từ nhiều năm trước. Chiếc áo bằng lụa có màu hoa anh đào, mềm mại xõa dài từ đôi vai xuống. Họ lái xe đến nhà hàng Sunset, nói chuyện về công việc. Công việc của họ trong hai tuần qua bề bộn, sôi nổi và chàng rất háo hức trước việc các con mình sẽ đến chơi vào thứ tư tuần tới. Chúng ở chơi tại thành phố với chàng hai ngày rồi sẽ bắt đầu chuyến phiêu lưu kì thú.

Bill gọi món pizza nấu với thịt vịt, còn nàng gọi món mì Cappaletti với cà chua sống và rau húng quế. Sau đó, họ cùng tráng miệng với bánh socola thật lớn, bánh đem ra bàn mới phết kem thơm ngon. Như mọi lần, nàng ăn hết mọi thứ. Bill lại trêu nàng về việc ăn nhiều, không sợ lên cân. Khi chàng nói, trông nàng có vẻ hơi lo.

- Đáng ra lâu nay tôi phải kiêng cữ bớt mới phải. – Chàng thấy nàng không gầy quá, nhưng cũng không mập quá. Chàng chỉ chú ý một điều là ngực nàng có vẻ lớn hơn hàng ngày, nhưng chàng không biết nhận xét của mình có đúng không. - Tôi sẽ không ăn gì cả ngoài xà lách.

- Thế thì chán quá. – Chàng hít vào một hơi, giả vờ thóp bụng cho nhỏ bớt eo. Chàng có vóc dáng vạm vỡ, nhưng không nặng quá. – Tôi sẽ ăn thịt bò băm viên và khoai tây chiên tại những quán thức ăn nhanh bên vệ đường suốt hai tuần tiếp theo, nếu tôi không trở lại và có mụn trứng cá của tuổi vị thành niên thì quả là chuyện lạ. – Cả hai đều cười khi nghĩ thế và chàng nhìn nàng một cách kỳ lạ. Từ khi nghe chuyện Steven nộp hồ sơ ly dị, chàng muốn hỏi nàng, nhưng lại không muốn hỏi quá sớm. Bây giờ chàng không biết nàng đã sẵn sàng nghe chưa. – Adrian, tôi muốn hỏi cô một chuyện. – Khi nghe chàng nói, bỗng nàng có vẻ hoảng hốt. – Đừng sợ. Không nói đến chuyện riêng tư đâu mà sợ và nếu cô nói không, tôi cũng không bị chạm tự ái đâu. Tôi muốn có cơ hội để nói với cô chuyện này thôi. – Chàng ngừng lại như đợi nàng nỗi cơn thịnh nộ. – Cô xin nghỉ làm một hoặc hai tuần có được không?

Nàng nghe chàng hỏi thế, bèn mỉm cười, cảm thấy rất sung sướng. Nàng biết các con rất quan

trọng đối với chàng và chàng muốn chúng gặp nàng, muốn giới thiệu nàng với chúng, điều đó làm cho nàng quá hạnh phúc. – Có thể được. Tôi sắp có bốn tuần nghỉ phép. Tôi định dành những ngày nghỉ này đi du lịch Châu Âu vào tháng mười. – Bây giờ nàng không đi du lịch nữa. Nàng sẽ không đi đâu, không đi với ai vì lúc đó cái thai đã sáu tháng rồi.

- Cô có nghĩ rằng họ sẽ cho cô nghỉ phép với sự thông báo gấp gáp này không? Tôi không biết cô có muốn đi chơi với chúng tôi lên miền Bắc không? Chuyến đi chơi này không thoải mái. Chúng ta sẽ ngồi miết trong xe suốt ngày với hai đứa bé, nghe chúng cãi nhau cả ngày lẫn đêm, ăn những món ăn khó ăn từ phía Nam cho đến phía Bắc California và cuối cùng ngủ trong túi ngủ trên nền đất cứng ở Lake Tahoe. – Nhưng sự thật là chàng thích chuyến đi, và nàng nghĩ lời mời này là một vinh hạnh cho mình.

- Có vẻ tuyệt đấy. – Nàng cười.

- Xem thời gian nghỉ của cô có trùng không?

- Tôi không biết. Tôi xin họ xem sao. – Nàng không biết ý họ thế nào, nhưng có khả năng họ sẽ cho nàng nghỉ, nếu không hai tuần thì có lẽ cũng được một tuần. Nàng chỉ cần chừng ấy là được.

- Nếu không nghỉ được tuần đầu. Thì tuần thứ hai cô đáp máy bay thẳng tới Reno để gặp chúng tôi ở Lake Tahoe. Nhưng tuần đầu chắc vui hơn. Chúng ta sẽ dừng lại ở trại chăn nuôi San Ysodro Ranch gần Santa Babara, ở lại tại San Francisco trong một khách sạn ngộ nghĩnh mà chúng tôi thích, rồi chúng ta đi Napa Valley. Có những quán trọ nhỏ rất tuyệt, dừng chân nghỉ ngơi ở đấy rất thú vị khi trên đường đến Lake Tahoe.

- Có vẻ kỳ diệu quá. – Nàng cười, lần đầu tiên trong nhiều tuần nàng thấy thư giản thoải mái. – Tôi thấy cần phải xin lỗi anh. Trong hai tuần qua, tôi bị sốc quá mạnh. Từ khi tôi nghe luật sư của Steven gọi điện đến. – Nghe nàng nói, chàng muốn hỏi nàng chuyện trước đó.

- Tại sao cô không nói cho tôi nghe chuyện xảy ra trước đó?

- Tôi không biết, Bill à. Chắc vì tôi quá bối rối. chỉ vì… tôi cảm thấy thất bại khi Steven bỏ mình. –Chàng gật đầu thông cảm, nhưng nếu nàng nói cho chàng hay, chắc chàng bớt lo buồn phần nào. Đây là lần đầu tiên trong đời, chàng lo lắng cho một phụ nữ đã có chồng, chàng dằn vặt mình suốt nhiều ngày. Có thể nàng không chú ý đến việc này, nhưng nó không phải là vấn đề. Bây giờ trông nàng có vẻ khá hơn nhiều. cú sốc quá mạnh, nhưng chàng không thấy nàng khóc từ ngày đầu. Nàng có cá tính vững vàng. Vững hơn chàng tưởng.

- Cô thấy chuyến đi như thế nào? Cô nghĩ họ có để cho mình nghỉ không?

- Sáng thứ hai tôi sẽ hỏi họ. Tôi nghĩ chắc họ cũng sẽ cho. Công việc hơi chậm lại. Và có nhiều người không đi nghỉ. Hầu như mọi người đều thích mùa xuân và mùa thu, các mùa ấy người không đông lắm.

- Tôi cũng vậy, nhưng các đứa bé đến đây thì tôi phải đi.

Nàng nhìn chàng, phân vân không biết họ sắp xếp ra sao. Nàng không muốn ngủ chung phòng với chàng, nàng không biết các con chàng và có lẽ chúng cũng không thích có người đàn bà lạ ở chung phòng với mình. Họ ở trong lều nên có lẽ sẽ thoải mái. Nhưng khi họ ở trong khách sạn, tình hình sẽ phức tạp hơn, trừ phi nàng yêu cầu ở phòng riêng và tự trả tiền phòng. Nàng định

đưa ý kiến này thì Bill cười phá lên.

- Có chuyện gì vui mà anh cười?

- Chuyện cô đấy. Tôi đọc được ý nghĩ trong óc cô. Có phải cô lo sợ về chuyệ chúng ta sẽ ngủ như thế nào đúng không?

- Phải. Không phải tôi không tin anh. Tôi tin anh, nhưng…

- Tốt, cô không nên tin, - chàng đáp, - Tôi không biết tôi có tin mình không. Nhưng tôi sợ mang tai tiếng với bà vợ cũ. Chúng ta sẽ giư gìn đúng đắn. Tôi hứa. Cắc có lẽ cô sẽ ngủ với các con tôi. Tôi thường làm như thế và chúng thích thế. Cô sẽ ở trong phòng tôi.

- Làm thế có bất tiện cho anh không?

- Không, - chàng đáp nho nhỏ. – Tôi rất sung sướng khi có cô tham dự với chúng tôi. – Càng muốn nói cho nàng nghe về cảm nghĩ của mình, nhưng chàng nghĩ chắc chưa đến lúc. Nàng cần được bình phục sau cú sốc mà Steven đã gây ra. Vả lại người bồi bàn đang đợi họ ra về để trống bàn cho khách khác. Tối thứ bảy khách rất đông, họ đứng sắp hàng đợi bàn dọc theo cầu thang ra tận cửa. khi họ ra về, nàng thấy Zelda đứng đấy với anh chàng diễn viên rất trẻ diễn trên chương trình tivi. Họ rất xứng đôi, trông Zelda chưa bao giờ vui sướng như vậy. Cô đã thấy Adrian với Bill, cô đưa ngón tay út và trỏ làm thành cái vòng, ý muốn nói mình hài lòng. Adrian cười, đi theo chàng ra xe. Nàng cám ơn chàng vì lời mời ăn tối, quay mặt nhìn chàng, ánh mắt nghiêm trang.

- Tôi muốn cám ơn anh vì lời mời. Tôi sung sướng khi được anh mời. Tôi biết các con rất quan trọng với anh, Bill à.

- Đúng thế, - chàng gật đầu đáp lại rồi nhìn nàng đăm đăm. – Cô cũng quan trọng đối với tôi. Cô là người rất đặc biệt. – Nàng nhìn đi chỗ khác, không biết nói gì với chàng. Nàng không hứa hẹn điều gì với chàng. Đời nàng vẫn còn quá nhiều chuyện đáng lo. Nếu Steven không muốn nàng với đứa bé, thì chắc chắn chẳng ai muốn vậy, nàng biết vậy.

- Tôi rất cám ơn những gì anh đã làm cho tôi. – Nàng quay mắt khỏi chàng khi họ bước vào xe. Nàng nghĩ khi Bill biết nàng có thai, chàng sẽ rất giận. Nàng không muốn làm cho chàng hiểu lầm.

- Adrian, có gì không ổn à? – Chàng hỏi, nắm bàn tay nàng. Xe họ vẫn còn đậu ở chỗ chỉ cách nhà nàng một đoạn ngắn, họ chưa đi vì chàng bỗng thấy lo cho nàng. Tự nhiên nàng có vẻ khổ sở, lo âu. Chàng nghĩ có lẽ do việc ly dị gây nên, nhưng chàng thấy buồn cho nàng, muốn giúp nàng vượt qua nỗi khổ này.

- Cuộc đời tôi bây giờ rất phức tạp, - nàng đáp với giọng bí mật, chàng cười.

- Cô có vẻ giống một nhân vật trong chương trình truyền hình của tôi. Thực vậy, hôm qua tôi vừa viết một đoạn trong kịch bản về nhân vật này. Chị ta có thai, đứa bé trong bụng chị ta là con ngoại hôn.

Nghe chàng nói,nàng nghẹn ngào nhưng cố cười khi chàng bắt đầu lái xe đi. Nụ cười của nàng chỉ gượng gạo thôi. Nghệ thuật phản ánh cuộc sống mà. Chuyện này thường diễn ra trong văn học nghệ thuật.

- Khi về đến chung cư, chàng mời nàng đến nhà mình uống cà phê. Chàng có máy lọc cà phê rất đẹp, họ ngồi một hồi lâu trong căn bếp tiện lợi ở nhà chàng.

- Ở đây chỉ có thể giữ ngăn nắp cho đến khi bọn nhỏ đến. – Chàng cười nói. – Từ khi chúng đến cho đến khi chúng đi, mọi vật ở đây đều lộn tùng phèo. Máy truyền hình sẽ luôn luôn mở, ghế nào cũng có áo quần, bàn nào cũng có bít tất, phòng tắm bừa bãi như bị dội bom và kẹo ngọt cùng kẹo cao su sẽ nằm trên mọi thứ trong nhà tôi. Chúng rất bê bối.

- Thế mới hạnh phúc, - nàng cười đáp.

- Nghĩ thế thật quá nguy hiểm. – Chàng cười với nàng. Theo chỗ nhận xét của chàng, nàng là người hoàn hảo. Chàng nghĩ Steven Townsend hoặc là đồ con hoang hoặc là đồ điên, nhưng bỏ nàng ra đi thì quả là hắn thật ngu ngốc, nhất là ly dị nàng. – Tôi rất nôn đến ngày cô gặp chúng.

- Tôi cũng nôn, - nàng đáp rồi hớp một ngụm cà phê.

- Tôi hi vọng cô sẽ cùng đi chơi với chúng tôi.

- Tôi cũng thế. – Nàng nói thật lòng. – Nếu không đi được, tôi sẽ bay đến Lake Tahoe vào ngày cuối tuần.

- Vậy thì quá tốt. nhưng tôi thích được nhiều hơn thế. – Chàng nghĩ, hai tuần được sống bên nàng với các con sẽ là thời gian hạnh phúc trọn vẹn. Đây là niềm hạnh phúc chàng từng mơ ước suốt bảy năm qua, sự hạnh phúc đã mất và cứ tưởng sẽ không bao giờ tìm được. Nhưng Adrian là người đặc biệt. trong vài mặt, chàng sợ cảm nghĩ của mình về nàng, trong vài mặt khác chàng thích cảm nghĩ ấy.

Đến khoảng mười hai giờ đêm, chàng đưa nàng về nhà. Khi đứng trước ngưỡng cửa nhà nàng, chàng cảm thấy mình như trẻ vị thành niên. Chàng rất muốn để tay lên người nàng, nhưng lại sợ nàng chưa sẵn sàng. Đi chơi với các con, chàng không dám tỏ tình với nàng. Họ đành phải đợi thôi, hay chàng đợi. Thậm chí chàng không biết nàng có để ý đến mình hay không, chàng sợ biết được sự thật quá sớm. Rất có khả năng chàng làm cho nàng sợ mà lánh mặt mình. Còn nàng thì mừng vì không bị chàng thúc ép. Nàng hôn lên má chàng với vẻ ngây thơ. Lúc ra về, lòng ham muốn khiến chàng muốn nổi điên.

Ngày hôm sau, chàng đưa nàng đi chơi một vòng. Họ đến nhà hàng Ritz Carlton ở Laguna Niguel để ăn trưa. Sau đó, họ phải quay về vì chàng bận việc. Như thường lệ, công việc giúp chàng quên bớt nỗi buồn trong lòng. Sylia đã ra đi một thời gian rồi. Từ khi Adrian bước vào đời chàng đến nay, chàng không muốn người nào hết. Nhưng hình ảnh nàng bắt đầu ám ảnh chàng khiến chàng mơ mộng lung tung.

Vào thứ hai, nàng xuất hiện trong phòng quay của chàng trước mười hai giờ trưa. Khi ấy chàng đang thực hiện những thay đổi vào giờ phút chót trong chương trình và nàng cười rạng rỡ, vẻ đắc thắng hiện ra trên mặt.

- Tôi có thể cùng đi chơi với các cháu! Họ cho tôi nghỉ hai tuần. – Nàng cười sung sướng, giọng thì thào nhưng đủ cho mọi người gần đấy nghe. Nàng cười và hai nữ diễn viên cười khúc khích. Bill nhìn nàng, hân hoan ra mặt. Chàng nói nàng ở lại đợi mình hoàn tất công việc đang làm, rồi chàng mời nàng đến bàn kiểm soát để cùng ngồi xem màn diễn.

Màn diễn có nhiều pha gây cấn, đấu tranh kịch liệt và đầy cảm xúc. Helen thừa nhận mình có thai, nhưng cô ta không nói bố của bào thai là ai. John đang ở tù, tòa sắp mở phiên xử. Trên màn diễn, Helen nói chuyện qia điện thoại với người đàn ông vô danh, cô ta hăm dọa sẽ tự vẫn nếu ông ta nói cho mọi người biết mình có thai với ông ta. Kịch bản có nhiều tình tiết xúc động, người đàn bà đóng vai Helen là nữ diễn viên xuất sắc. Cô ta đã diễn trong chương trình của chàng nhiều năm nay, là một trong những trụ cột chính trong chương trình A Life. Nhưng khi Bill xem họ trình diễn, chàng thường quay qua nhìn Adrian, nàng vui thích được xem chương trình ban ngày này và chàng sung sướng khi thấy ánh mắt háo hức của nàng. Nàng thích tham dự buổi trình chiếu của chàng, thích mọi thứ ở đây.

- Buổi biểu diễn thật tuyệt Bill à. – Chàng rất hạnh phúc khi thấy nàng thích chương trình. Khi rời khỏi bàn kiểm tra, họ vẫn tiếp tục bàn về chương trình. Chàng giới thiệu nàng với các diễn viên mà nàng chưa gặp. Nàng khen ngợi Helen đã đóng rất xuất sắc, rồi nàng quay về căn phòng của mình.

Nàng mong đợi chuyến đi với Bill và nôn nóng đến ngày gặp các con chàng. Khi đi về văn phòng để làm việc, nàng lo chiếc quần jeans sẽ mặc không vừa vào đầu tháng tám, rồi lại hi vọng đến ngày đó sẽ còn mặc vừa.

Chương 16

Hai ngày sau, vào chiều thứ tư, các đứa bé đến. Bill ra phi trường đón chúng. Chàng mời nàng theo nhưng nàng không muốn làm phiền bọn trẻ. Chúng không biết nàng là ai, và từ ngày lễ Phục sinh đến giờ, chúng chưa gặp lại bố. Vả lại hôm ấy nàng có hẹn gặp bác sĩ. Đây là lần đầu tiên nàng nghe nhịp tim của thai nhi. Bác sĩ móc ống nghe mạch vào tai nàng rồi đầu ống kia, gắn một cái máy nhỏ như chiếc microphone, ông ta trượt máy qua bụng nàng. Tiếng dập đầu tiên nàng nghe được là tiếng đập to, do nhau đập để bơm máu cho thai nhi. Nhưng bên tiếng đập to ấy là tiếng đập nhỏ hơn, nhanh hơn nhịp tim của nàng, đấy là tiếng đập của tim thai nhi, nghe pạch- pạch – pạch nho nhỏ. Nàng lắng nghe kinh ngạc, nước mắt chảy ra.

Khi nàng ngồi dậy, bác sĩ nói: - Mọi việc đều tốt đẹp. - Huyết áp ổn định, trọng lượng cũng bình thường, nhưng nàng có lên cân một ít và rõ ràng bây giờ thân hình nàng đã thay đổi. Nhìn một bên trong gương, nàng có hình cong chữ S và nàng phải mặt áo dài rộng hơn một chút, nhưng không ai biết nàng có thai ba tháng rưỡi.

- Có gì vướng mắc không Adrian? – Ông bác sĩ hỏi. Nàng không gặp ông ta đã một tháng, từ trước khi Steven lấy đồ đạc trong nhà chở đi và gửi giấy cho nàng kí.

- Không có gì vướng mắc, - nàng đáp. – Tôi rất khỏe. – Nàng thường thấy khỏe, ngoại trừ khi phải làm việc suốt ngày hay phải làm việc về khuya, khi ấy mới mệt.

- Bây giờ chồng cô đã quen chưa? – Ông ta vừa rửa tay vừa hỏi. Ông ta tin rằng Steven đã quen với việc nàng có thai rồi. Ông không biết những chuyện xảy ra trong tháng qua và nàng cũng không muốn nói. Câu hỏi của ông bác sĩ làm nàng bối rối và việc nói rằng anh ta đã đi rồi vẫn làm cho nàng có cảm giác thất bại ê chề. Nàng không nói cho ai ở cơ quan biết và người duy biết là Zelda, nhưng cô này thề giữ bí mật chuyện của nàng. Cô ta nhất mực nói rằng việc nàng không nói cho mọi người biết là sai lầm, chính Steven mới là người phải e ngại. Nhưng Adrian vẫn nói với mọi người mọi việc đều tốt đẹp và Steven có việc phải đi xa. Nàng cũng nói với mẹ nàng như thế vào những lúc họ nói chuyện với nhau. Ngoài Zelda ra, nàng không nói cho ai biết mình có thai.

- Anh ấy khỏe, - nàng đáp. – Hiện đang đi xa. – Nàng làm như thể ông bác sĩ sẽ biết chuyện anh ta bỏ đi. Nàng đứng dậy, kéo áo xuống sau khi bác sĩ khám xong. Bây giờ ông ta chỉ còn việc cân cho nàng, đo huyết áp và nghe nhịp tim của thai nhi. Tháng trước ông ta đã nghe rồi, nhưng khi ấy còn quá sớm để làm việc này.

- Mùa hè này cô có đi chơi đâu không? – Ông ta vui vẻ hỏi. Nàng bối rối vì chuyện nói láo về Steven.

- Chúng tôi sẽ đi chơi xa vài ngày. Đi cắm trại ở Lake Tahoe.

- Vui đấy. Đừng làm việc quá sức trong thời gian có thai, hãy nhẹ nhàng, thoải mái. Nếu cô lái xe đi chơi, thì cứ hai giờ phải ngừng lại nghỉ, đi bộ một vòng cho giãn chân. Cô sẽ cảm thấy đỡ hơn. – Nhưng khổ một nỗi là không ai biết nàng có thai.

Sau đó nàng về văn phòng và như mọi khi, vô số công việc đang chờ đợi. Mặc dù không nghe tin gì của Bill, nhưng nàng nghĩ là các đứa bé đã đến bình an vô sự. Gần khuya, trước giờ phát tin thời sự lúc mười một giờ đêm, chàng gọi đến phòng thời sự để nói chuyện với nàng. Bọn nhỏ đã đi ngủ, chàng có vẻ hạnh phúc và mệt mỏi.

- Ở đây như có cơn gió lốc thổi vào, - chàng thở dài khoan khoái, nhưng cả hai đều biết chàng thích cơn gió ấy.

- Tôi tin chắc chúng sung sướng khi được ở đây.

- Tôi hi vọng thế. Tôi rất sung sướng vì có chúng đến. Ngày mai tôi sẽ đem chúng đến chỗ mình làm việc cho chúng xem một lát, cho đến khi chúng phá hỏng chỗ này. Adam rất thích chỗ tôi làm, nó nói khi lớn lên nó muốn làm đạo diễn, nhưng Tommy thì không. Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi sẽ ghé vào chỗ cô làm để chào cô, hay là mời cô đi ăn trưa nếu cô rảnh. Tùy vào công việc trong ngày của cô. Các cháu rất muốn gặp cô.

- Tôi rất muốn gặp chúng. – Nàng cười, nhưng cũng hơi lo. Bọn trẻ rất quan trọng đối với chàng và nàng lo nếu chúng không thích mình thì chuyện giữa hai người không biết như thế nào đây. Nàng thừa nhận rằng nàng và Bill chưa thật sự dan díu với nhau, nhưng nàng rất thích chàng và nàng nghĩ chàng cũng như vậy. Nếu không có gì xảy ra, nàng hi vọng giữa họ sẽ nảy nở tình bạn nghiêm túc. Và có thể họ còn đi xa hơn tình bạn, nhưng nếu được thế thì bây giờ còn phụ thuộc vào hoàn cảnh của nàng, hai người không ai biết chuyện sẽ tiến đến đâu. Vừa rồi có rất nhiều chuyện xảy ra với nàng. Còn nhiều chuyện sẽ tiếp tục xảy ra. Giữa thai nhi và việc Steven gởi đơn ly dị, nàng chưa sẵn sàng tiến đến chỗ liên hệ mật thiết với chàng. Thế nhưng, nàng đã quen có chàng bên cạnh. Nàng thấy mình cần chàng vào những lúc bất ngờ, và trong vài trường hợp nào đó, nàng lo sợ việc cần chàng nhiều quá.

- Cô có muốn ngày mai ghé đến sàn quay khi chúng tôi phát sóng không? Hay chúng tôi đến phòng thời sự? – Chàng hỏi. chàng đã nói cho các con nghe về nàng và chúng không ngạc nhiên. Trước đây chúng đã gặp các bạn bè của chàng, chúng quen việc này rồi. Chúng thường nói cảm nghĩ về họ, có hai người đã tham gia đi chơi với chúng. Nhưng chàng khó trình bày cho chúng biết người này khác những người kia. Chàng kính trọng người đàn bà này, thích nàng, người mà chàng nghĩ có thể yêu đương, nhưng chàng không nói cho chúng biết. Chàng không muốn làm chúng lo sợ.

- Tôi ghé vào nơi trình diễn. Tôi muốn xem anh đã làm gì cho những người khốn khổ ấy. Nhân vật mang thai đứa bé ngoại hôn ra sao.

- Uống rượu nhiều, điều này dễ hiểu thôi. Mọi người đều muốn biết bố của bào thai là ai. Chưa bao giờ chúng tôi nhận được nhiều thư như thế. Thật đáng ngạc nhiên là loại chuyện như thế này làm cho khán giả say mê. Vấn đề bổn phận làm cha được hầu hết mọi người quan tâm. Nhất là đối với các đứa bé. – Chàng lại nói đúng mục đích, khiến nàng bồn chồn trong dạ. Bố của bào thai trong bụng gây cho nàng nhiều phiền toái, lo âu. Nàng thở dài khi nhận thấy đến giờ mình phải ra ngồi ở bàn để kiểm soát chương trình.

- Hẹn ngày mai sẽ gặp anh. Chào các cháu giúp tôi.

- Tôi sẽ nói, - chàng đáp, giọng ấm áp. Nàng biết chàng muốn tỏ tình với mình. Nàng cười thầm, khi trên bàn đi đến bàn kiểm tra, nàng gặp Zelda.

- Có gì lạ không? – Zelda hỏi. Chị thường lo cho Adrian, nhưng cả hai đều quá bận nên không nói chuyện với nhau được. Zelda hỏi nàng có nghe tin tức gì về Steven không và khi nghe nàng đáp không, chị rất kinh ngạc.

- Bình thường. - Adrian cười. Nàng nghĩ chắc Zelda sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

- Ngày hôm kia tôi thấy cô với Bill Thigpen. – Chị tò mò muốn biết chuyện này. Chị ta biết chàng là ai, biết chương trình phim truyện nhiều tập của chàng thành công, chị phân vân không biết giữa chàng và Adrian có gì không, nhưng chị nghĩ Adrian vẫn còn thương nhớ Steven. – Có gì giữa hai người không? – Chị hỏi, Adrian chột dạ khi nghe chị ta hỏi một cách táo tợn như vậy.

- Có. Tình bạn tốt đẹp. – Nàng đi vội đến bàn kiểm tra, rồi đến mười hai giờ khuya nàng về nhà, lăn ra giường. Nàng mệt đến nỗi không nghĩ ngợi gì, và hai ngày tiếp theo nàng có việc phải làm trước khi nghỉ phép.

Ngày hôm sau nàng đến phòng quay của Bill đúng giờ để xem phát sóng chương trình. Nàng say sưa xem người đàn bà đóng vai có thai, cô ta khóc nức nở, nói đến đứa con của mình. Chồng cô ta vẫn ở trong tù, cô ta bị một người đàn bà hăm dọa tống tiền, người này nói rằng cô ta biết bố của thai nhi trong bụng cô và Helen vẫn than khóc về việc em gái mình đã bị chết. Rất dễ thấy lí do tại sao người ta lại bị chương trình thu hút. Chương trình phim truyện này thật vô lý, quá cường điệu, thế nhưng không phải không có thật ngoài đời. Cuộc đời luôn có những biến cố bất ngờ và tai họa bất thần ập đến. Người ta gặp tai nạn, bị giết và lừa dối nhau, rồi mất việc và có con. Cảnh trong chương trình bi đát hơn ngoài đời thật, nhưng không phải là không có. Adrian nghĩ đời mình chẳng khác gì chuyện xảy ra trong đoạn phim.

Nàng lặng lẽ đi vào phòng quay, liền thấy ngay hai cậu bé đang đứng gần Bill, say sưa xem các diễn viên làm việc. Adam trông cao hơn số tuổi của mình, cậu ta yên lặng đứng bên cạnh bố, mái tóc vàng hung, cặp mắt xanh to và hai chân thật dài. Cậu ta mặc quần jeans, áo thun và mang giày đế mềm loại xịn. Tommy ngồi trên ghế bành, mặc bộ đồ của anh cao bồi, vẻ mặt giống như Bill khi chăm chú làm việc. Trông chúng giống như một cặp sinh đôi, ngoại trừ việc cậu này nhỏ hơn cậu kia. Nhìn Tommy, người ta muốn chạy đến ôm ghì lấy cậu bé. Tóc bé quăn, màu nâu mềm mại và cặp mắt xanh còn to hơn mắt anh trai mình. Cậu ta thấy nàng trước nhất, bèn nhìn nàng đăm đăm thay vì xem màn diễn. Nàng cười với bé, vẫy tay chào. Cậu bé cười lại rồi kéo tay áo của bố, cậu nói nhỏ gì đó với Bill, chàng liền quay lại và thấy nàng. Chàng không đến chỗ nàng cho đến khi chương trình tạm nghỉ để chiếu phim quảng cáo, khi ấy chàng mới giới thiệu nàng với các con mình trước khi họ phải im lặng trở lại để xem chương trình diễn tiếp. Adam bắt tay nàng với vẻ nghiêm trang, Tommy cười rồi hỏi nàng có phải là người cùng đi đến Lake Tahoe với họ không. Nàng chỉ có thời gian trả lời phải và vuốt mái tóc quăn mềm mại của chú bé rồi tiếp tục xem phần cuối của chương trình, nhưng chàng có vẻ không quan tâm đến hành động đó của nàng. Khi chương trình chấm dứt Adam khen: - Phim thật hay bố à.

Bill giới thiệu con mình với tất cả các diễn viên. Các cậu đã gặp một số lớn các diễn viên trước đây, nhưng cũng có vài người mới. Vẻ tự hào của Bill về các con khiến cho Adrian xúc động. Chàng đúng là người cha tuyệt vời.

Tommy leo lên một chiếc máy quay. Adrian nhìn cậu, nàng thấy cậu bé để mắt canh chừng nàng trong khi vờ như không nhìn. Sau đó, họ cùng dùng bữa trưa và khi ăn xăng uých, Tommy nhìn thẳng vào nàng.

- Cô biết bố cháu lâu chưa? – Cậu bé hỏi. Adam cau mày nhìn em.

- Thôi, Tommy. Hỏi thế là vô lễ.

- Không sao. – Nàng cười với hai cậu bé. Nàng cố nhớ bao lâu rồi. lần đầu nàng gặp chàng ở siêu thị, hay tính từ khi họ làm bạn với nhau nhỉ. Nàng không biết nói sao với chúng, nhưng

cuối cùng nàng nghĩ nên nói cho chúng biết họ quen nhau từ lần đầu gặp ở siêu thị. Như thể họ đã quen nhau lâu hơn một chút.

- Chừng hai tháng. Gần gần như thế.

- Cô đi chơi với bố cháu nhiều không? – Tommy hỏi tiếp, Adrian cười, và Adam bảo cậu em đừng hỏi nữa.

- Thỉnh thoảng. Bố cháu và tôi là bạn thân. – Nhưng cậu bé thấy chiếc nhẫn bên tay trái của nàng khi nàng ăn.

- Cô có chồng rồi à?

- Im lặng một hồi lâu, nàng tránh ánh mắt của Bll. Nàng muốn thành thật với chúng nhưng không phải dễ.

- Phải. – Nàng vẫn còn đeo nhẫn cưới. Nàng không thể tháo nó ra. Bill nhận thấy thế, nhưng chàng không nói gì, chàng không có can đảm hỏi nàng việc này. Rồi bỗng nàng chỉnh lại câu trả lời: - Nhưng bây giờ hết rồi.

- Cô ly dị rồi à? – Lần này Adam lên tiếng hỏi, cậu bé cũng muốn biết chuyện này như em trai mình.

- Chưa, - nàng vội đáp. – Nhưng sắp ly dị.

- Khi nào? – Lời hỏi của cậu bé khiến nàng đau xót, nhưng nàng cố nén để không lộ ra ngoài.

- Có lẽ vào dịp Giáng sinh.
- Ồ!

- Rồi Tommy lại hỏi: - Tại sao cô vẫn còn mang nhẫn cưới? - Mẹ cháu cũng mang nhẫn như thế, - cậu bé tự động nói, - chỉ có khác là lớn hơn và có hạt kim cương. – Chiếc nhẫn của Adrian nhỏ, đơn giản nhưng nàng thích.

- Chiếc nhẫn mẹ cháu chắc đẹp lắm. Cô mang nhẫn này vì… ờ, chắc do quen rồi. – Tháng trước nàng định tháo ra, nhưng không sao tháo được.

- Cô có muốn ly dị không? – Adam hỏi và Bill quyết định can thiệp cho nàng.

- Này các con, hãy để cho cô nghỉ ngơi. Tommy nên chú ý vào việc con đang làm, nếu không con sẽ làm ngã cái xô đá. - Chàng giữ lon nước ngọt của cậu bé khỏi lăn xuống bàn, rồi nhìn Adrian với ánh mắt ân hận. Chàng không có ý định đẩy nàng vào thế bị hỏi như thế.

- Bố nghĩ là chúng ta phải xin lỗi cô Adrian. Đời tư của cô ấy không có liên quan gì đến việc của chúng ta.

- Cháu xin lỗi. – Adam nhìn nàng ân hận. Cậu bé đã lên mười, cậu biết chuyện hơn. Nhưng cậu cũng bị em trai lôi cuống vào chuyện này.

- Không sao đâu. Thỉnh thoảng hỏi cho rõ chuyện thay vì cứ phân vân thắc mắc trong óc. Nếu

không muốn trả lời, cô đã nói cho cháu biết. – Nhưng nàng không trả lời câu hỏi của cậu bé về việc mình có muốn ly dị hay không. Chuyện này vẫn làm cho nàng đau đớn.

- Còn các cháu thì sao? – Nàng nghiêm trang nhìn các cậu bé. – Hai cháu đã có ai lấy vợ chưa? – Adam cười toét còn Tommy cười hô hố. – Kìa tôi nói thật đấy, các cháu trả lời đi chứ. Chuyện ra sao? – Nàng nhìn cậu bé này rồi cậu bé khác, hai cậu cười to và Tommy là người đầu tiên lên tiếng trả lời.

- Không, chưa ai lấy, nhưng anh Adam đã có bạn gái. Tên chị ấy là Jenny.

- Không phải! – Adam có vẻ tức giận, đẩy mạnh em trai. Adrian nhìn chúng.

- Phải! – Tommy cãi lại. – Adam từng có bạn gái tên là Carol, nhưng chị ấy bỏ rơi anh ấy.

Adrian cười với cậu bé rồi nhìn Adam với vẻ trìu mến.
- Chuyện ấy rất thường. – Nàng cười rồi quay qua hỏi Tommy. – Còn cháu thì sao? Cháu có cô nào chưa? Cô muốn nói nếu chúng ta là bạn bè thì có lẽ cháu phải nói cho cô biết. - Đây là nguyên tắc chung áp dụng cho họ, nên nàng trêu cậu bé một chút. Bill nhìn nàng. Nàng dịu dàng, thân mật, cởi mở với chúng, như đối với chàng. Chàng thấy say mê nàng vì nàng quá tuyệt vời.

Họ nói chuyện vui vẻ suốt cả buổi ăn trưa. Adrian không thích rời khỏi họ để trở về căn phòng của mình. Nàng mời họ đến phòng thời sự, nhưng không mời họ đến xem chương trình cuối ngày đó. Một số chi tiết trong chương trình ngày hôm ấy rất gay cấn, khủng khiếp nên nàng không muốn các cậu bé xem. Nàng chỉ cho các bé phòng quay, phòng biên tập, giới thiệu họ với mọi người, kể cả Zelda. Chị ta nhìn chúng và rất chú ý đến bố chúng. Khi họ ra về và nàng trở lại văn phòng, chị ta hỏi Adrian:

- Chuyện này có nghiêm túc không?

- Có lẽ không, - Adrian lạnh lùng đáp. Dù sao Zelda biết nàng có thai. Chị ta cũng biết Steven đã bỏ nàng. – Hoàn cảnh không thuận lợi.

- Chắc cô sợ ông ta chê chứ gì. – Chị ta nhìn thẳng vào mặt bạn. – Trời đất quỷ thần ơi, bây giờ không có chuyện trinh tiết như xưa đâu. – Nghe chị ta nói, Adrian bật cười. –Đây là vấn đề đáng quan tâm.

- Nếu có ý định hẹn hò yêu đương với anh ấy chắc tôi phải nhớ vấn đề này. – Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng khi nàng kết bạn với Bill Thigpen. Nàng rất thích chàng và nếu nói cho đúng thì phải xác nhận rằng chàng đã say mê nàng, nhưng nàng nghĩ đây không phải là vấn đề chính. Họ rất vui vẻ, thoải mái với nhau, họ có nhiều điểm chung. Và nàng thấy các con chàng thật tuyệt. nàng háo hức vì chuyện đi chơi với họ. Nàng sung sướng khi được chàng mời đi cùng. Được đi nghỉ lễ xa là điều kỳ diệu. Nàng nghĩ đến chuyện nhắn tin cho Steven, để anh ta biết nàng ở đâu, nhưng lại nghĩ làm thế rất kỳ cục. Steven không thèm nói gì với nàng mà chỉ gởi đơn ly dị, có lẽ anh ta không muốn tiếp tục mối quan hệ này. Nếu Steven đổi ý, quyết định về nhà, chắc thế nào anh ta cũng gọi đến văn phòng tìm nàng. Vì thế nàng để lại cho Zelda và người quản lý phòng thời sự danh sách các khách sạn mà Bill đã đưa cho nàng. Nhưng nàng không tin có ai sẽ gọi cho mình. Khi quay lại bàn làm việc, nàng nghĩ đến câu hỏi của Adam và Tommy lúc ăn trưa về chiếc nhẫn cưới và chuyện ly dị của mình. Rồi khi bận rộn công việc trước giờ phát tin thời sự buổi tối, nàng quên hết chuyện này.

Ngày hôm sau họ ghé vào gặp nàng. Bill hỏi nàng có túi ngủ không. Chàng nhận ra mình chỉ có ba túi ngủ nên không biết có cần mua thêm cái nữa không.

- Chà, tôi không có, - nàng đáp, vẻ ân hận. Nàng không nghĩ đến chuyện này, nhưng chàng nói vấn đề này không quan trọng. chàng đã có đủ thứ. Chàng nói nàng khi đi nhớ mang theo cái áo dài nào thật đẹp, và áo khoác để qua đêm tại Lake Tahoe.

- Thế thôi à? – Nàng hỏi đùa. – Không mang theo gì nữa à?

- Đúng thế. – Chàng cười. Càng lúc chàng càng thấy khó hơn khi phải xa nàng. – Chỉ cần bộ đồ tắm và chiếc quần jeans là đủ.

- Nếu chỉ đem theo có thế thì anh sẽ mệt vì tôi đấy. – Nàng cảnh cáo, nhưng chàng lắc đầu, nhìn nàng mê mẩn

- Tôi không nghĩ thế.

- Còn các trò chơi thì sao? Quý ngài thích chơi trò gì? Trò chơi sắp chữ ư? Bài bingo à? Bài tây? Nàng đưa ra một danh sách các trò chơi để đem theo dụng cụ cho mọi người mua vui trong chuyến hành trình bằng xe hơi. Tommy liền yêu cầu mang theo tạp chí in hình vẽ và khẩu súng nước.

- Đừng quan tâm đến chuyện ấy! – Bill đáp rồi họ ra đi. Họ cần mua sắm thêm vài thứ. Sáng hôm sau họ ra đi rồi.

Đêm đó, sau khi phát tin buổi tối về, nàng thu xếp đồ đạc và khi phát tin giờ chót thì mọi vật đã sẵn sàng, để ở cửa trước. Hai cái xách nhỏ trông có vẻ kỳ lạ trong căn hộ trống trải. Cảnh trông như thế nàng cũng sắp sửa ra đi. Ngôi nhà bây giờ trống vắng buồn bã, thỉnh thoảng nàng tính chuyện mua sắm một ít bàn ghế, nhưng rồi lại thôi. Làm thế là xem như mọi việc đã chấm dứt, nàng thường nghĩ Steven sẽ trở về. Còn nếu không thì chỉ đợi vài tháng sau nữa nàng sẽ phải rời căn hộ. Nhưng trông lúc chờ đợi, mua sắm một ít đồ đạc cũng không thiệt hại gì. Chỉ có điều nàng không có thì giờ hay không muốn mua mà thôi.

Sau giờ phát tin, Bill gọi nàng ngay. Hai người nói chuyện trong vài phút. Chàng có vẻ cũng phấn khích như nàng. Nàng cảm thấy mình như một đứa trẻ sắp đi cắm trại lần đầu và đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy hạnh phúc. Trong hai tháng qua, mọi việc buồn bã ngoại trừ thời gian ở với Bill, những lúc này nàng cảm thấy rất khác với khoảng thời gian không có chàng.

- Chúng ta sẽ khởi hành vào lúc tám giờ. Như thế chúng ta mới đến được Santa Barbara lúc mười giờ, có thì giờ đến cưỡi ngựa đi một vòng chơi hay làm gì đấy cho vui trước khi ăn trưa. Mấy đứa bé rất muốn cưỡi ngựa. – Lần đầu tiên nàng nghĩ đến chuyện cưỡi ngựa. Nàng biết đây là một trong vài việc mình không nên làm. Nàng phân vân không biết Bill có buồn chuyện này không.

- Ngày mai tôi sẽ nghỉ ngơi thư giản trong lúc quí vị đi cưỡi ngựa, - nàng nói.

- Cô không thích cưỡi ngựa à, Adrian? – chàng có vẻ ngạc nhiên. Chàng hy vọng khi đến Lake Tahoe, chàng sẽ tổ chức cưỡi ngựa đi săn ban đêm. Nhưng nếu không tổ chức được, cũng chẳng sao hết. chàng rất dễ chịu về chuyến đi nghỉ của họ.

- Không thích lắm. Mà cũng không cưỡi ngựa giỏi.

- Chúng tôi cũng không. Thôi được rồi, ngày mai sẽ biết cô nghĩ sao về chuyến đi này. Sáng mai chúng tôi sẽ đón cô lúc tám giờ. – Chàng nôn nóng đến giờ ấy, nàng cũng vậy. Tối đó nằm ngủ, nàng cứ nghĩ mãi về chuyện này, vừa ngĩ vừa thoa bụng. Cái bụng không còn lõm vào mà đã hơi nhô ra tròn trịa, giữa hai xương háng. Khi thức dậy, nàng mới thấy cái bụng lớn ra thấy rõ. Áo quần mặc vào đã có cảm giác chật, nàng tự hỏi không biết mọi người có thấy không. Mọi việc đã thay đổi, kể cả mối liên hệ giữa nàng và Bill. Nàng nghĩ khi chàng biết mình đã có thai, chắc chàng sẽ không muốn đi đâu với mình nữa. Nhưng ít ra bây giờ nàng có thể vui chơi với chàng, ngoài quần bò, khoác thêm áo lao động và áo len, chắc không có lí do gì khiến chàng nghi ngờ hết.

Họ đón nàng đúng tám giờ mười lăm, mọi việc đã sẵn sàng. Bill mang cả hai túi xách của nàng ra xe, còn nàng mang cái xách đeo vai đựng đồ trang điểm và dùng trong toa lét, vài món thức ăn nhanh và các trò chơi nàng mua cho chúng.

Bill có vẻ vui sướng, hân hoan. Khi mới đến, chàng cúi người về phía nàng như để hôn nàng. Bỗng chàng sực nhớ họ không ở một mình, bèn nhích lui e thẹn nhìn nàng, rồi quay lại nhìn hai con. Chàng thuê chiếc xe có thùng chở hàng phía sau, họ trang bị rất nhiều đồ đạc cho cuộc hành trình. Trong thùng xe chất đầy nào là bao ngủ, dụng cụ cắm trại và vali.

Nàng ngồi ở phía trước bên cạnh chàng. Chàng tươi cười nhìn nàng rồi hỏi: Mọi người sẵn sàng chưa? – Nàng cười rồi quay lui nhìn hai cậu bé.

- Rồi! Cả hai đồng thanh đáp.

- Tốt! Vậy chúng ta lên đường! – Chàng cho xe chạy. Họ theo xa lộ chạy lên phía Bắc. Adam đeo núm nghe vào tai để nghe nhạc. Tommy hát ư ử một mình vừa chơi trò sắp xếp những người đàn ông và các chú lính nhỏ. Bill và Adrian nói chuyện thoải mái ở ghế ngồi phía trước. Trông họ như một gia đình bình thường đi nghỉ hè. Nàng nghĩ đến điều ấy, bèn cười khúc khích. Nàng cài chiếc nơ xanh lớn trên đầu, mặc áo lao động màu xanh nhạt, quần jeans cũ và đi giày đế phẳng. Bill thấy nàng như một cô gái nhỏ cười bên cạnh chàng.

- Có gì vui mà cười thế? – Chàng hỏi.

- Không có gì. Tôi thích đi như thế này. Tôi cảm thấy như mình đang đóng một vai trò vở hài kịch tình thế.

- Tuyệt hơn là đóng trong phim truyền hình nhiều tập. – Chàng cười. – Khi ấy cô phải lấy người đàn ông nghiện rượu, với đứa con gái vừa bỏ trốn và đứa con trai lén lút đồng tính luyến ái, hay là cô phải đóng vai người có thai với ai đấy, hay là chiến đấu căn bệnh chết người. – Chàng nói ra một loạt trường hợp có thể xảy ra trong xã hội, những trường hợp rất có khả năng xảy ra. Nàng vẫn cười.

- Được như thế thì quý quá.

- Đương nhiên. – chàng mở radio, xe họ chạy thoải mái đến Santa Barbara . Sau mười giờ ba mươi, họ dừng lại ở trại San Ysidro Ranch. Ở đây đã có ngôi nhà trệt rất dễ thương đợi họ, nhà có hai phòng ngủ, hai phòng tắm, phòng khách với lò sưởi ấm cúng. Nhà giống như dùng để hưởng tuần trăng mật. Bill để đồ đạc trong phòng của các cậu bé như đã nói trước và dành phòng ngủ đẹp nhất trong hai phòng cho Adrian .

- Anh nói thật ư? – Nàng hỏi, vẻ ân hận. Nàng cảm thấy ở trong phòng đẹp nhất thật có tội. Nhưng Bill nói chàng rất sung sướng khi được ở chung với các con trong phòng kia. – Tôi có thể ngủ trên ghế nệm dài.

- Đương nhiên. Hay có thể ngủ trên sàn nhà. Tại sao chúng ta không làm thế ở San Francisco?

Nàng cười rồi giúp các cậu bé đem đồ đạc vào nhà, và mấy phút sau Bill cùng hai con đến hỏi việc cho thuê ngựa. Nàng xin được khỏi làm việc ấy, viện cớ muốn thu xếp các thứ trong nhà cho ngăn nắp. Họ sẽ ở lại đây hai ngày. Khi ba bố con trở về, các thứ rất gọn gàng, ngăn nắp.

- Cô thật đảm đang, - chàng cười nói.

- Cám ơn anh. Việc cưỡi ngựa ra sao?

- Tuyệt. Đáng ra cô phải đi mới phải. Ngựa rất thuần, cô có thể nhắm mắt mà vẫn cưỡi được. – Phải, nhưng không được khi có em bé trong bụng.

- Có thể lần sau. – Chàng nghĩ có lẽ nàng không muốn cưỡi ngựa, nên không ép. Họ gọi đem bữa trưa đến và ăn xong họ ở lại chơi bên hồ tắm. Nhưng đến giữa buổi chiều, các cậu bé buồn, lục lọ tìm xem có gì để làm, cho nên Bill tổ chức chơi tennis. Cuộc chơi thật xứng cấp, mọi người đều chơi tệ như nhau, họ cười sung sướng khi đánh sai bóng. Kết quả, Adrian và Tommy thắng, nhưng chỉ nhờ may mắn, vì Adam và Bill chơi còn tệ hơn đối thủ của họ nhiều.

Họ ăn tối trong phòng ăn của trại chăn nuôi, rồi đưa các bé về ngôi nhà trệt để tắm và xem tivi. Đến chín giờ, Bill đưa chúng đi ngủ, chàng không muốn nghe chúng nói chuyện ồn ào, dĩ nhiên phải đến mười một giờ mới được như thế. Chúng nói nho nhỏ, Tommy chảy nước mắt khi cậu không tìm thấy con vẹt thường được cậu ôm ngủ bên cạnh. Adam giấu con thỏ dưới giường. Khi các cậu bé ngủ rồi, Bill có vẻ sung sướng, mệt mỏi. Chàng và Adrian ngồi trong phòng khách, họ thầm thì nói chuyện trước lò sưởi.

- Các cháu rất dễ thương, - nàng nói. Nàng rất phục cách chàng dạy dỗ chúng, dùng nhiều tình thương hơn sự khắc nghiệt, và nhiều lý lẽ hợp tình hợp lý.

- Nhất là khi chúng sắp ngủ, - chàng đồng ý. Chàng cũng muốn khen nàng dễ thương, nhưng không dám nói ra. Có thể có đứa thức dậy và lắng nghe. – Cô có thích vui chơi điên rồ hai tuần như thế này không?

- Thích chứ. Khi về nhà, chắc tôi sẽ rất cô đơn.

- Tôi cũng vậy khi chúng ta về, - chàng đáp,- nghĩ đến chuyện đó tôi sợ khiếp. Chuyện chúng ta về nhắc tôi nhớ đến ngày xưa, lúc tôi chuyển đến đây khi Leslie bỏ tôi. Nhưng bây giờ tôi ít ra cũng bận rộn với chương trình truyện phim nhiều tập, và tôi phải đọc kịch bản. – Có thể năm nay chàng may mắn, bận rộn với nàng. Chàng hi vọng sẽ được như thế, nhưng không biết Adrian nghĩ gì. Không biết nàng vẫn giữ xa cách hay xích đến gần chàng hơn. Chàng hoàn toàn không biết. Chỉ kết bạn thôi, hay yêu nhau, hay cả hai. Chàng hết sức thận trọng để khỏi mất nàng. Nàng ít khi nói đến chồng nữa, nhưng chàng biết anh ta vẫn nằm trong óc nàng, dựa theo những điều ít ỏi mà nàng đã nói. Adam nói đến việc nàng còn đeo nhẫn cưới là nhận xét rất đúng. Tại sao nàng còn đeo nhẫn?

- Tôi không biết cám ơn anh sao cho đủ, vì anh đã cho tôi cùng đi nghỉ như thế này.

- Đừng bận tâm. Cô sẽ ghét tôi vì chuyện này trước khi chuyến đi chấm dứt. – Chàng cười, nhưng cả hai đều nghĩ điều này không đúng. Các đứa bé rất tuyệt.

- Có gì đặc biệt anh muốn tôi làm không? Việc mà tôi có thể làm với chúng để giúp anh.

- Chúng sẽ để cho cô biết.

- Tôi không có kinh nghiệm về con nít. – Nàng đáp, vẻ bâng khuâng. Nhưng nàng sắp biết về trẻ con rồi đấy.

- Chúng sẽ dạy cho cô những điều cô muốn biết. theo tôi thì điều quan trọng nhất đối với chúng, - chàng trầm ngâm nói, dựa người ra lưng ghế ở cạnh nàng, - là sự thành thật. sự thành thật rất quan trọng đối với trẻ con. Hầu hết trẻ con đều kính trọng những ai đã nói thật lòng với chúng.

- Tôi cũng thế. – Đây là điều nàng thích chàng ngay từ khi mới gặp nhau.

- Tôi cũng thích cô về điều này, - chàng bình tĩnh nói, nho nhỏ để khỏi đánh thức bọn trẻ. – Có nhiều điều về cô khiến tôi thích, Adrian à. – Nàng im lặng một lát rồi gật đầu.

- Tôi không thể nào vui được trong mấy tuần qua. Đời tôi như lơ lửng trên không. – Nói thế chưa đủ để diễn tả tâm trạng của nàng trong thời gian qua.

- Với tình hình như vậy mà cô giải quyết rất tốt. hoàn cảnh thật chó má khi cô không muốn li dị. nhưng tôi nghĩ trường hợp này chắc có lý do gì đấy. Có thể có cái tốt đẹp hơn đang chờ đợi cô… - Thật khó mà tưởng tượng ra điều đó, không phải vì họ được hạnh phúc vào bất cứ lúc nào ở bên nhau trong ngày. Nhưng nàng không thắc mắc về điều họ đang được hưởng. Hạnh phúc này có vẻ đúng đắn và lâu bền. – Bố mẹ cô nói gì khi anh ấy ra đi? – Chàng nghĩ rằng nàng không gần gũi họ, nhưng chàng tin họ sẽ rất kinh ngạc khi biết tin này.

Nàng chần chừ rồi mỉm cười, hơi bối rối.

- Tôi không nói cho họ biết.

- Thật thế ư? – Nàng gật đầu.

– Tại sao?

- Tôi không muốn làm họ buồn. Nếu anh ấy trở lại, tôi khỏi khó ăn khó nói hơn.

- Thì ra cô đề phòng gặp trường hợp ấy. Cô nghĩ là anh ta sẽ trở về phải không? – Chàng hỏi, tim đạp nhanh.

Nàng lắc đầu, không thể nào nói hết được những chi tiết lắc léo, phức tạp của vấn đề. Không muốn nói hơn là không thể nói. Nàng không muốn nói với chàng mình có thai. – Không, nhưng có một số vấn đề khó khăn phức tạp làm cho tôi khó giải thích cho bố mẹ hiểu. – Bill nghĩ: Có lẽ anh ta đồng tính luyến ái. Có thể có nguyên nhân gì đó mà chàng không nghĩ ra. Chàng không muốn tò mò để nàng phải bối rối thêm nữa. như thế là nàng đã nói nhiều rồi, nàng không muốn đi sâu vào vấn đề chính.

Họ nói chuyện thêm một lát rồi đứng dậy, chúc nhau ngủ ngon. Chàng nhìn nàng một cách âu yếm. Nàng vẫy tay chào và đóng cửa phòng. Nàng không muốn khóa cửa, vì nàng tin chàng, nghĩ rằng không cần phải làm vậy. Hôm sau nàng thức dậy khi nghe các cậu bé xem truyền hình ngoài phòng khách. Đã tám giờ sáng. Nàng tắm rửa, mặc quần jeans, áo sơ mi hồng, mang giày đế bằng màu hồng và đi ra khỏi phòng ngủ. Bill đã gọi bữa sáng cho nàng rồi.

- Bánh nướng phồng ăn với xúc xích có dược không? – Chàng hỏi, nhìn nàng qua đầu tờ báo. Nàng xuýt xoa:

- Tuyệt rồi. Nhưng có lẽ trước khi đến Lake Tahoe tôi sẽ to như con bò mất. – Chàng biết nàng thích ăn, chàng phục ở chỗ nàng không mập ra, ngoại trừ giữa bụng to hơn một chút.

- Khi về đến nhà cô sẽ ăn kiêng. Tôi sẽ kiêng với cô. – Chàng ăn xúc xích, bánh mì nướng, nước cam và cà phê. Adrian ăn hết mọi thứ trên dĩa và các cậu bé ăn ngấu nghiến bánh phồng nướng nhỏ bằng đồng tiền. Sau đó họ cùng cưỡi ngựa vào buổi sáng, chiều họ đi bộ khắp Santa Barbara. Nàng mua cho Adam và Tommy con diều, rồi họ lái xe ra bờ biển để các bé thả diều. Khi họ về khách sạn để ăn tối, mọi người đếu sung sướng vì được hít thở gió biển. Tối đó mới sau 7 giờ một chút, các cậu bé đã mệt nhoài lăn ra giường. Nàng buộc chúng phải đi tắm, chúng càu nhàu phản đối, nhưng Bill phụ họa theo đề nghị của nàng.

- Nghỉ hè gì mà kì vậy? – Tommy hỏi, vẻ tức tối.

- Mùa hè trong sáng!- Nhưng khi ngủ, chúng hết giận nàng và nàng kể cho chúng nghe một chuyện thật dài. Đó là câu chuyện mà bố nàng đã kể cho nàng nghe khi nàng còn nhỏ. Câu chuyện nói về một cậu bé đi xa, thật xa ngoài đại dương và gặp được hòn đảo thần tiên. Bố nàng kể chuyện này cho nàng, rồi bây giờ nàng thêm mắm thêm muối cho hay hơn, khiến cả hai đều ngủ ngay sau khi nghe kể.

- Cô làm gì thế? Cho chúng uống thuốc ngủ à? Chua bao giờ tôi thấy chúng ngủ nhanh như thế. – Chàng khâm phục nói.

- Tôi nghĩ có lẽ do có con diều, bãi biển, và bữa tối ngon lành. Tôi cũng sắp ngủ rồi đấy. – Nàng cười, chàng rót cho mỗi người một ly rượu vang. Ngày trôi qua rất kì diệu, thậm chí chàng không bực mình khi người đạo diễn chương trình gọi đến. Chương trình có trục trặc nho nhỏ dễ giải quyết qua điện thoại. Chàng hoàn toàn thoải mái khi ngồi trên ghế nệm dài bên cạnh nàng, nói về các con của mình.
- Anh có biết mình thích trẻ con không? – Nàng hỏi.

- Trời đất, không biết. – Chàng cười. – Khi nghe Leslie báo có thai, tôi điếng người lo sợ. Tôi không biết gì về con nít hết.
Nghe chàng đáp, nàng cười. Steven cũng sợ điếng người như thế, nhưng anh ta không dám ở lại để đối diện với tình hình, mà chọn cách bỏ chạy, chứ không giống như Bill. Nàng vẫn tin Steven cũng nhận thấy việc nàng có thai không phải là điều quá bậy… nếu anh ta muốn cố gắn… thì vẫn còn có thể...

– Adrian, cô rất tốt với trẻ con. Ngày nào đó cô sẽ có con. Cô sẽ là người mẹ hiền.

- Làm sao anh biết như thế? – Nàng lo lắng hỏi. – Nếu tôi không có con được thì sao? Đấy là điều nàng rất lo lắng trong thời gian vừa qua.

- Ai biết được chuyện ngày mai? Cô đã làm những công việc rất tốt.

- Việc này rất đáng lo.

Chàng gật đầu. – Nhưng việc gì trong đời mình cũng đáng lo hết. Làm sao cô biết trước mình sẽ đi học đại học hay lấy chồng? Cô cứ làm thử rồi sẽ biết cô có thể làm tất cả mọi việc.

- Phải. – Nàng cười gượng. – Tôi không làm việc tốt đâu.

- Đồ dơ bẩn. Tôi thấy hình như chính anh ta pha hỏng hôn nhân của cô, chứ không phải cô. Cô không bỏ Steven, mà anh ta bỏ cô.

- Anh ta có lý do.

- Có lẽ. Nhưng ít ra cô đã cố hết sức để duy trì cuộc hôn nhân. Cô không thể như vậy suốt đời để

trách mình, cho mình là người có lỗi.

- Anh không thế à? – Nàng thành thật hỏi. – Anh không cho mình có trách nhiệm trong việc hôn nhân tan vỡ à?

- Phải có. – Chàng cũng thành thật. – Nhưng tôi đấy không phải hoàn toàn do lỗi của mình. Tôi làm việc quá nhiều, lơ là vợ, nhưng tôi yêu cô ta và là người chồng tốt, tôi không bỏ vợ. Tôi có một phần lỗi, nhưng không phải hoàn toàn.

- Anh nghĩ được như thế thật đang khích lệ. Tôi vẫn thấy mình có lỗi. – Nàng chần chừ rồi quyết định nói: … Và có trách nhiệm trong việc này.

- Cô không có trách nhiệm gì hết. Cô phải tự nhủ rằng mọi thứ do hôn nhân không thành. Lần sau sẽ tốt đẹp hơn. – Chàng thành thật nói và lần này nàng cười.

- Ôi, " lần sau". Cái gì khiến anh nghĩ có " lần sau"? Tôi không phải đồ ngu đần, hay có can đảm như thế! – Ngoài ra, có đứa con riêng như nàng, ai dám ưa nàng? Nàng không hình dung ra rồi đây có ai muốn mình ngoài Steven. Nhưng Bill ngồi dựa người ra sau, quyết liệt phản đối suy nghĩ đó.

- Cô có nói thật không đấy? Cô không nghĩ như thế chứ? Mới ba mươi mốt tuổi mà cô cho là cuộc đời chấm dứt à? – Trông chàng có vẻ thích thú chứ không thương cảm. – Tôi chưa từng nghe ai nói những lời ngốc nghếch như thế. – Nhất là người đàn bà có lối suy tư, cư xử và dáng vẻ như nàng. Bất cứ người đàn ông nào trên đời nếu được sống chung với nàng cũng đều cho mình là may mắn và họ sẽ cô chiếm được nàng.

- Thì anh không lấy vợ lại đấy! – Nàng nhìn chàng dò hỏi và chàng cười.

- Cô nói đúng. Nhưng tôi chưa tìm được người đàn bà nào vừa ý. Chàng cũng rất thận trọng, không tìm.

- Tại sao không?

- Vì sợ, - chàng thú nhận. –Và vì lười, vì bận việc, vì không thích nữa. Rất nhiều lí do. Vả lại, khi li dị vợ, tôi già hơn cô nhiều. Tôi đã có hai con, tôi nghĩ mình không muốn có thêm con nữa. Vì thế mà tôi mất hết ý chí muốn tìm người khác để thành hôn.

- Tại sao không muốn có thêm con nữa?

- Tôi không muốn có con để rồi mất chúng. – Chàng buồn rầu đáp. – Một lần là đủ rồi. Tôi không muốn lặp lại lần nữa. Mỗi khi các con về lại New York là tim tôi như bị xé ra nhiều mảnh. Bây giờ tôi không muốn sinh con thêm để lâm vào hoàn cảnh như thế này. – Nàng gật đầu thông cảm.

- Cũng đau đơn thật!- Nàng cảm động nói,

- Phải. rất đau đớn. – Rồi chàng cười dịu dàng với nàng. Bỗng nàng muốn nói cho chàng biết về thai nhi.

- Cuộc đời nhiều lúc rất phức tạp chứ không như người ta nhìn bề ngoài đâu. – Nàng nói với giọng bí ẩn.

- Dĩ nhiên như thế. – Chàng không biết nàng muốn nói gì, nhưng không giục. Chàng nghĩ giữa nàng và Steven có nhiều chuyện xảy ra, và nàng muốn nói cho chàng biết. Có lẽ có người đàn bà khác, người đàn ông khác làm cho họ quá đau lòng hay thất vọng về nhau.

Họ ngồi sát vào nhau, nói chuyện thật lâu, nhìn ánh lửa trong lò sưởi. Đêm lạnh nên chàng đốt lò sưởi sớm, bây giờ lửa vẫn còn cháy. Các đứa bé ngủ say, cả Bill và Adrian đều mệt, nhưng không ai muốn rời người kia. Họ có vẻ có rất nhiều chuyện đời muốn nói cho nhau nghe, có nhiều ý kiến cần trao đổi, và khi đêm cần khuya, Bill tự nhiên nhích vào sát nàng hơn. Đây là động tác thể hiện cảm tình của chàng và nàng không phản đối. Chàng chỉ nhớ là chàng muốn nàng, rồi không suy nghĩ, chàng ôm mặt nàng vào trong hai lòng bàn tay, thì thào gọi tên nàng, rồi hôn nàng. Nàng không chuẩn bị việc này. Rồi nàng hôn lại, muốn được chàng ôm vào lòng. Cuối cùng, nàng nhích người lui, nhìn chàng vói ánh mắt buồn rầu.

- Bill… đừng….

- Xin lỗi, - chàng nói, nhưng lòng không ân hận. Chưa bao giờ đời chàng sung sướng như bây giờ, chưa bao giờ chàng muốn người đàn bà nào như bây giờ và chưa bao giờ chàng yêu ai như yêu nàng. Chàng yêu nàng với tấm lòng ao ước và sự trống rỗng cuộc đời trong bảy năm qua, với tất cả sự dịu dàng và khôn ngoan của tuổi bốn mươi. – Tôi xin lỗi, Adrian … tôi không có ý định làm cô đau khổ.

- Nàng đứng dậy, đi qua bên kia phòng, như thể phải đi xa chàng để khỏi làm những việc điên cuồng. –Anh không làm tôi đau khổ. – Aàng quay lại nhìn chàng ân hận. – Chỉ vì… tôi không giải thích được… tôi không muốn làm anh đau đớn.

- Đau đớn cho tôi à? Chàng kinh ngạc hỏi. – Tại sao cô có thể làm tôi đau đớn? – Chàng bước đến phía nàng, nắm hai bàn tay nàng, nhìn đăm đăm vào cặp mắt xanh mà chàng yêu say đắm.

- Anh hãy nhớ lời tôi, bây giờ tôi không có gì để cho ai hết. Ngoại trừ những cơn đau đầu.

- Chàng cười- Cô làm cho vần đề có vẻ hấp dẫn quá. – Chàng muốn hôn lại nàng, nhưng cố kiềm chế mình.

- Tôi nói thật đấy. – Trông nàng nghiêm trang hơn bao giờ hết. Nàng không muốn ai nghiêng

vai gánh lấy trách nhiệm về đứa bé. Nếu Steven không muốn, nàng không có quyền bắt ai phải gánh lấy, với Bill lại càng không, vì chàng đã bận rộn với cuộc sống và hai đứa con của mình. Chàng đã nói mình không muốn có thêm con nữa. Đây là khó khăn của nàng chứ không phải của ai.

- Tôi cũng rất thật, Adrian à. Tôi không muốn giục cô vì tôi biết việc ly dị này là một vố rất khủng khiếp cho cô. – Chàng nhìn nàng, bao nhiêu tình cảm dành cho nàng đều lộ ra trong ánh mắt. – Adrian… Anh yêu em. Anh biết chuyện này có vẻ điên khùng và thời gian chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng anh yêu em. Anh không thúc ép em và nếu bây giờ chưa phải lúc, anh sẽ đợi… nhưng em hãy cho anh cơ hội… xin em… cho anh cơ hội tốt. – Chàng thì thào nói, rồi không thể dừng lại được, chàng hôn nàng. Mới đầu nàng cố cưỡng lại, nhưng chỉ một giây sau, nàng thả mình trong vòng tay chàng, nghĩ rằng mình cũng yêu chàng. Nhưng nàng không thể yêu được, vì như thế không công bằng. Khi chàng dừng hôn, nàng hụt hơi, bối rối. Chàng cười, đưa ngón tay sờ môi nàng.

– Anh lớn rồi, anh có thể lo cho mình. Đừng lo việc này sẽ làm anh buồn khổ. Anh có thể đợi cho đến khi em thu xếp xong việc với Steven.

- Nhưng làm thế là không công bằng cho anh.

- Không để cho tình yêu này xảy ra mới bất công. Chúng ta hút vào nhau như hai thỏi nam châm khi mới gặp nhau. Gọi là số phận, định mệnh, duyên tiền định, gọi gì em muốn cũng được. Nhưng anh nghĩ đúng thế. Anh không muốn mất duyên phận này. Em không thể chạy trốn duyên số, anh không hối thúc em. Anh đợi. Nếu cần, anh sẽ đợi mãi.

Đấy là lời đề nghị tuyệt vời khiến nàng cảm động sâu sắc. Nàng cũng cảm thấy yêu chàng, nhưng đứa bé đã làm thay đổi mọi thứ. Nàng phải cho Steven một cơ hội để anh ta quay về. Nàng phải dành hết tình thương và sức lực cho em bé. Đi vào cuộc đời Bill với cái bào thai của người chồng cũ là bất công. Chuyện này rất giống với cốt truyện của chương trình phim nhiều tập mà chàng đang làm. Nàng rên rỉ khi nghĩ đến việc sẽ giải thích vấn đề. Anh hứa. Anh sẽ không ép buộc cái gì hết. Thậm chí nếu trong khi đi chơi mà em không muốn thì anh sẽ không hôn em. Anh chỉ muốn ở bên cạnh, để tìm hiểu em.

- Ôi, Bill. – nàng lại ép người vào vòng tay chàng, muốn ở như thế mãi, nhưng chàng không phải chồng nàng, không phải bố của đứa bé. – Em không biết nói sao.

- Đừng nói gì hết. Cứ kiên nhẫn với em, với anh là được. Cứ đợi đến lúc thuận tiện rồi, chúng ta sẽ thấy. Có thể chúng ta sẽ phát hiện ra rằng giây phút đó không đến, không đúng. Nhưng ít ra chúng ta cứ hi vọng rồi sẽ có cơ hội công bằng. được không? – Chàng nhìn nàng tràn trề hy vọng và nàng suy nghĩ điều chàng nói. – Xin em vui lòng…

- Nhưng anh không biết… có nhiều chuyện về em mà anh không biết.

- Chuyện gì có khủng khiếp lắm không? Em lừa dối chồng à? Em giấu anh chuyện gì khủng khiếp lắm phải không? – Chàng trêu nàng cho tình hình nhẹ ra và nàng cười. Không có chuyện bí mật khủng khiếp, mà chuyện quan trọng. Nàng có con. – Anh không tin em có gì khủng khiếp lẫn khuất trong quá khứ của mình. – Nàng cười, nhớ lại cảnh Steven sợ hãi khi nghe mình có thai. Nhưng đây không phải là Steven, mà là Bill và nàng tin rằng chàng yêu mình. Nhưng lấy nàng với cái bào thai trong bụng là yêu cầu quá nhiều với bất cứ ai, ngay cả Bill. Nàng không thể làm thế được.

- Tại sao chúng ta không để chuyện này bình yên một thời gian mà vui chơi, thưởng thức ngày nghỉ và khi về nhà chúng ta sẽ bàn các thứ một cách nghiêm túc. Bằng lòng không? Chúng ta cứ để chuyện này cho đến khi về nhà nhé? Anh hứa sẽ rất thật tình với em. – Chàng đưa tay bắt tay nàng và cố kiềm chế việc muốn hôn nàng. – Bằng lòng không?

Nàng miễn cưỡng bắt tay chàng và cười. – Anh năn nỉ giỏi đấy. – Nhưng nàng sung sướng. Bỗng nàng muốn về L.A để dập tắt lòng ham muốn của chàng, nhưng nàng mừng vì không về được.

- Em đừng quên nhé! – Chàng vẫy ngón tay trước mặt nàng. – Anh đợi mãi đấy, - chàng vừa thì thào vừa đưa tay tắt đèn và mấy phút sau, hai người về giường ngủ, suy nghĩ mông lung, nhớ đến nỗi đam mê buôn thả giữa họ. Nhưng cả hai đều biết sự đam mê này vẫn còn đấy, dù họ kiềm chế, nhưng không chóng thì chầy nó cũng bùng lên. Adrian biết chàng là người nghiêm túc và có sức mạnh đấu tranh với sự đam mê.

Chương 17

Ngày hôm sau, họ đến San Francisco. Trên đường đi, họ dừng lại ở Carmel, đi xem những tiệm bán hàng nhỏ, Adrian mua ít đồ lặt vặt cho các đứa bé. Hôm nay Bill rất thing lặng. Chàng nghĩ đến tối hôm qua, lòng tự hỏi không biết nàng lo lắng về việc gì, tại sao nàng nghĩ mình sẽ không ưa nàng. Chàng nghĩ chắc có liên quan đến cuộc hôn nhân, hay đến việc li dị của nàng. Chàng tự hỏi phải chăng đấy là những chuyện nàng không muốn nói cho chàng biết.
Nhưng khi họ đến San Francisco, chàng vui vẻ trở lại và cảm thấy thoải mái hơn. Họ đến khu vui chơi Fisderman' s Wharf, đi cáp treo, thăm quảng trường Ghiardelli, dừng lại ở những tụ điểm của khách du lịch. Hai ngày trôi qua mệt mỏi khi họ đi Napa Valley, mặt Adrian trông có vẻ tái nhợt.

- Cô không sao chứ? – Bill hỏi vào buổi sáng họ lên đường. Chàng lái xe, mặc dù nàng đề nghị lái thay cho chàng, nhưng chàng muốn nàng nghỉ ngơi trong khi xe chạy qua Sonoma. Xe qua những cánh đồng đầy hoa dại và vườn nho, họ nhìn cảnh bò, cừu, ngựa gặm cỏ ngoài đồng. Khi xe rẽ qua đường cong, họ nhìn thấy những hàng cây cao xinh đẹp phủ đầy bóng mát trên đường, rồi họ thấy những ngọn đồi hiện ra ở đằng xa.

- Trông cô thật mệt mỏi. – Chàng lo lắng cho nàng. Nàng có vẻ dễ mệt và mặt mày tái nhợt, nhưng nàng không hề than vãn về vấn đề này. Nhưng nhìn chung, nàng có vẻ mạnh khỏe, ăn ngon và luôn luôn hưng phấn tinh thần. Sau buổi nói chuyện vào tối thứ hai, chàng kiềm chế mình để khỏi quá gần gũi với nàng, hay đả động đến những vấn đề nghiêm trọng. Nàng biết chàng có cảm tình với mình và chàng cũng biết điều đó, nhưng chàng cũng biết có cái gì ngăn chặn nàng, chàng muốn nàng có nhiều thời gian và không gian để suy nghĩ, giải quyết. Điều duy nhất mà chàng tin chắc là chàng không muốn để mất nàng.

Nàng cư xử tuyệt vời với các con của chàng. Các cậu bé chưa bao giờ được sung sướng với bất kỳ người bạn nào của chàng hết. Các bé trêu nàng không thương tiếc, Tommy thích cù lét nàng, thích đùa tóc nàng, thích leo lên người nàng để cho nàng hiểu rằng cậu ta thích nàng, họ rất mến nàng. Trông mọi người như một gia đình hạnh phúc khi họ đi qua Napa Valley. Họ ở lại tại một quán trọ xây theo kiến trúc thời Victoria, quán rất dễ thương. Họ đi thăm nhiều vườn trồng nho, rồi từ từ lái xe lên phía Bắc sau khi đi tàu lượn ở Calistoga vào một buổi chiều nắng nóng. Nàng không đi tàu lượn với họ, nhưng Bill không ép, nàng cũng không đi kinh khí cầu do Bill thuê để cho các cậu bé hưởng hết thú vui ở Napa Valley lúc mặt trời mọc. Nàng nói mình ghét độ cao nên kiên quyết từ chối đi kinh khí cầu. Chàng nghĩ chắc là có lí do gì ngoài lí do này khiến nàng từ chối, nhưng nàng không muốn nói ra và chàng không muốn hỏi thêm. Các đứa bé thất vọng vì nàng không đi với chúng, nàng cố làm cho chúng yên tâm. Rồi sau đó họ không đắn đo thắc mắc gì nữa, đi tiếp đến Lake Tahoe. Nàng lái xe thay cho chàng một vài đoạn đường, nhưng cứ hai giờ là nàng dừng lại, đi bộ cho giãn chân. Nàng nói ngồi lâu trên xe, nàng bị cóng chân. Vì vậy nàng dừng ở Nut Tree, rồi dừng lại ở Placerville và các đứa bé có dịp để đi xe lửa chơi ở Nut Tree.

Họ đến Lake Tahoe vào chiều thứ sáu. Cảnh miền núi tuyệt đẹp, không khí trong lành, bầu trời trong xanh điểm những đám mây trắng đua nhau trôi qua núi, làm cho cảnh vật càng thêm mỹ miều.

Họ tìm ra chỗ để cắm trại, Bill dựng lều. Chàng có chiếc lều lớn dành cho chàng và các đứa bé, còn chiếc nhỏ hơn dành cho Adrian. Chàng mua lều này đặc biệt dành cho nàng. Chàng dựng hai lều sát nhau và Tommy tuyên bố cậu muốn ngủ với nàng, cậu nói ngủ với nàng rất thoải mái và nàng có vẻ rất hãnh diện. Họ đối xử với nàng quá kỳ diệu, khiến nàng nhiều lúc cảm thấy không xứng đáng được như thế. Cách đối xử của họ đối với nàng quá đặc biệt khiến nàng cảm thấy hổ thẹn, muốn rút lui. Nếu muốn giữ đứa bé thì nàng không nên dan díu với Bill. Thế nhưng, nàng không thể nào xa nàng được. Nàng muốn nói chuyện với chàng cả ngày lẫn đêm, muốn nhìn chàng, thích có chàng cặp kè bên cạnh, thích hưởng hơi ấm từ chàng. Nàng cứ tìm cách đứng bên cạnh chàng, lồng bàn tay vào bàn tay chàng, muốn đưa tay ôm mặt mình, áp môi lên môi mình. Và điều nàng có thể làm được là ước ao mọi việc thay đổi khác đi. Nàng không ân hận việc mang thai, nhưng nàng tiếc rằng đứa bé không phải là con của chàng. Nàng ước chi ông tơ bà nguyệt se duyên khác đi, đừng cho nàng lấy phải Steven.

- Cô nghĩ gì thế? – Chàng thấy nàng đứng yên nhìn vào rừng. Trông nàng buồn bã, xanh xao bất thường, khiến chàng đâm lo.

- Không có gì… - Nàng không muốn nói cho chàng biết nổi lòng của mình. – Chỉ mơ mộng thôi.

- Cô đang nghĩ đến điều gì đấy? Trông cô quá buồn. – Chàng sờ tay nàng rồi bỗng nhiên rút tay lui. Chàng nhắc mình nhớ rằng không được đụng đến nàng, nhưng chuyện này không phải dễ. Chàng muốn nói lại cho nàng hay rằng chàng yêu nàng, nhưng chàng nghĩ phải chờ đợi, cho đến khi nàng sẵn sàng.

- Chàng đi dựng lều tiếp, Adrian giúp chàng rất khéo léo. Họ dựng lều rất đẹp, rồi Adam và Adrian đi mua thực phẩm còn Bill và Tommy " trang hoàng lều". Họ đã hưởng những giây phút tuyệt vời, Adrian rất thích. Họ mua thịt bò bít tết cho Bill nướng, bánh mì kẹp xúc xích và kẹo dẻo, nhiều thứ ngon lành để ăn sáng. Adrian thấy họ ăn cả ngày lẫn đêm và nàng thấy mình to ở phần eo. Trong tuần cùng họ đi chơi, nàng thấy mình ăn vào bao nhiêu mình càng to lên bấy nhiêu. Không phải do tăng cân, nàng thấy hình dáng mình thay đổi, hầu như rất nhanh, cho nên đêm đầu tiên ở đây, nàng phải mượn của Bill cái áo len rộng. Chàng không chú ý gì đến việc này, nên nàng rất mừng. Nàng không muốn chàng biết, nàng cứ tự hỏi không biết khi về nhà, nàng làm sao giải quyết chuyện này. Cứ tiếp tục hành hạ chàng và tự hành hạ mình đều bất công như nhau. Và trong lúc có thai như thế này, nàng không thể cùng chàng yêu đương được,

nếu chàng biết chuyện, có lẽ thế mới công bằng… nàng thường nghĩ về chuyện này và chàng thấy nàng rất bối rối.

Tối đó, sau khi ăn bữa tối ngon lành, họ ngồi bên đống lửa trại, chàng thì thầm nói: - Cô lại như thế rồi! – Các cậu bé hát cho đến khi chúng ngủ. Cả hai đều ngủ trong lều của Bill, nhưng Tommy cho hay đêm mai cậu sẽ ngủ với Adrian.

- Như thế gì? – Nàng hỏi. Nàng ngồi gần bên chàng, nhìn ánh lửa với đôi mắt buồn xa xăm. Buổi tối thật tuyệt vời.

- Nghĩ đến chuyện gì đấy rất quan trọng. Thỉnh thoảng mắt cô buồn bã. Ước chi cô nói cho tôi nghe điều chi làm cô bối rối. – Thỉnh thoảng nàng như quên chàng khiến chàng khổ sở. Phần lớn thời gian họ không được ở gần bên nhau.

- Không có gì làm tôi bối rối hết. – Nàng đáp nhưng nàng không thuyết phục được chàng và chàng không tin.

- Ước gì tôi tin cô.

- Chưa bao giờ tôi được hạnh phúc như thế này. – Nàng nhìn vào mắt chàng và chàng tin nàng về việc này, nhưng chàng nghĩ nàng còn bận lo nghĩ về điều gì khác nữa.

Nàng đang lo về cái thai. Nàng phải chăm sóc nó. Làm sao một mình nàng chăm sóc nó được… khi sinh con mà không có ai giúp đỡ. Khi em bé lớn, nhiều vấn đề khó khăn nữa sẽ đến với nàng, làm sao nàng không lo cho được. Nàng sợ mất Bill, nhưng chắc chắn nàng phải mất chàng thôi. Không chóng thì chầy chàng cũng biết và khi chàng biết thì việc mất chàng là không tránh khỏi. Nghĩ đến chuyện đó, bỗng nhiên nước mắt nàng ứa ra và Bill trông thấy. Không một lời giải thích, chàng liền kéo nàng ôm vào lòng,.

- Có anh đây, Adrian… anh luôn sẵn sàng… khi nào em cần đến anh.

- Tại sao anh tốt với em như vậy? – Nàng vừa khóc vừa hỏi. Em không đáng được anh tốt như thế.

- Đừng nói bậy.

Nàng cảm thấy có lỗi với chàng. Không nói cho chàng biết về đứa bé, làm cho chàng hiểu lầm quả là điều bất công. Thế nhưng nàng không thể nói được. Nàng sẽ nói gì với chàng? Nói rằng nàng đi cắm trại chơi với chàng, với con chàng, mà lại mang thai với Steven ư? Làm sao nàng nói được. Bỗng nàng cười qua nước mắt khi nghĩ đến sự phi lí ấy. Hoàn cảnh quá kì cục.

- Cách đây mấy năm anh ở đâu? – Nàng cười hỏi. Chàng cười lại với nàng và đáp:

- Làm đồ điên như mọi khi. Nhưng thà trễ còn hơn không. – Vấn đề rắc rối là chàng quá trễ.

Nàng gật đầu. Họ ngồi ôm nhau một hồi lâu, nhìn vào đám lửa, nhưng lần này chàng không hôn nàng. Chàng muốn hôn, nhưng không muốn làm cho nàng buồn. Cuối cùng chàng đề nghị họ đi ngủ, rồi giúp nàng vào lều. Chàng về lều mình, chui vào túi ngủ và một phút sau chàng nghe có tiếng động, rồi thấy nàng đứng bên cạnh chàng, vẻ sợ hãi.

- Có gì không ổn à? Em bình yên chứ?

- Bình yên, - nàng lo lắng đáp. – Em có nghe tiếng kêu ngoài kia. – Nàng chỉ ra chỗ xa xa ngoài lều chàng. – Anh có nghe gì không?

Chàng lắc đầu, chàng thiu thiu ngủ thì bị nàng đánh thức dậy. – Không nghe gì hết. Có lẽ chó sói đấy.

- Anh có nghĩ đấy là tiếng gấu kêu không?

Chàng cười, muốn nói rằng có lẽ đúng thế, và tốt hơn hết là nàng nên chui vào túi ngủ của chàng cho yên ổn, nhưng chàng không nói. – Chắc không phải đâu. Và gấu ở đây rất hiền. Mặc dù thỉnh thoảng chúng gây thiệt hại cho con người, nhưng đấy là những lúc người ta trêu chọc chúng, còn ngoài ra chúng không tấn công ai. – Và nàng đứng đấy trong chiếc quần jeans với áo len của chàng, nàng không khêu khích ai hết ngoài chàng. – Em có muốn ngủ đây với chúng tôi không? Chật đấy, nhưng các cậu bé sẽ rất thích. – Nàng gật đầu, trông như trẻ con. Chàng cười khi thấy nàng chui vào túi ngủ của nàng để gần bên cạnh chàng, rồi ngủ say, tay nắm chặt tay chàng. Chàng nằm bên cạnh, đưa mắt nhìn nàng.

Chương 18

Sáng hôm sau, bốn người thức dậy cùng một lúc và Tommy liền lợi dụng tình thế này, nhảy xổm vào bố, cù léc chàng, rồi Adam và Bill cù léc lại Tommy. Adrian chạy đến tiếp cứu cậu bé, Bill thọc léc nàng, Adam đến giúp. Chỉ trong nháy mắt, bốn người quấn vào nhau, la hét, thọc léc nhau, lăn khắp nền nhà, cho đến khi Adrian xin họ dừng tay. Nàng cười ngắt nghẻo, bung cả giây kéo ở quần jeans. May thai, nàng có chiếc quần khác, nên không hoảng sợ. Nhưng nàng cười quá, không đi được, những người khác cũng vậy, họ loạng choạng ra ngoài trời nắng. Cách thức dậy thật tuyệt vời, tuyệt hơn cách ngủ dậy trong sự vắng lặng của căn hộ không có bàn ghế.

- Tại sao đêm qua cô đến ngủ với chúng cháu? – Adam hỏi khi cậu duỗi người ngoài ánh mặt trời.

- Cô ấy sợ gấu ăn thịt. – Bill thản nhiên đáp.

- Không phải thế. – Nàng cố chống chế khi Bill nói lớn khiến cho các cậu bé cười to.

- Cô sợ mà! Ai vào lều chúng tôi khi chúng tôi đã ngủ và nói nghe có tiếng gì?

- Anh nói tiếng ấy là tiếng chó sói.

- Đúng thế.

- Vậy thì tôi sợ chó sói ăn thịt. – Nàng cười và họ cười theo. Nàng đang làm bữa ăn sáng dưới sự giúp đỡ của Adam và Bill đã cho biết sau khi ăn xong, chàng sẽ đưa mọi người đi câu.

- Và tối nay ta sẽ ăn bất cứ thứ gì ta câu được.

- Tuyệt! Ai rửa chén dĩa? – Adam vội hỏi. Cậu biết trò này trong những chuyến đi cắm trại trước đây với bố. Cậu bé thường rửa cả khi bố có bạn gái đi theo, vì họ luôn luôn không chịu

làm việc này.

- Bố nghĩ chúng ta ai rửa chén dĩa của người ấy. Thế mới công bằng, phải không? – Bill đề nghị, Adrian mở lò lửa.

- Tuyệt, - Adrian đáp, nàng cười, - vì tôi không bao giờ câu được con gì. Tôi sẽ ăn xúc xích nóng kẹp bánh mì mềm thôi.

- Bất công! – Adam phàn nàn, cậu hít mủi ngửi mùi thơm của thịt heo muối nàng đang rán trên lò.

- Chúng ta có bánh mì bột bắp chứ? – Tommy hỏi, đấy là món chú bé thích nhất khi đi cắm trại. Món này với việc ngủ chung với bố trong túi ngủ. Ngủ với bố giống như ngủ với con gấu nhồi bông khổng lồ, nằm cả đêm như thế cậu thấy ấm áp, thoải mái và yên ổn.

- Tối nay tôi sẽ nấu vài món, - Bill hứa, vừa nhìn lên trời. Thời tiết rất đẹp, mọi người cảm thấy vui sướng. Chàng nhìn Adrian qua đấu các con, cười với nàng. Nàng cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

- Tại sao hôm nay chúng ta không đi bơi? - Adrian đề nghị, nàng đang chiên trứng. Trời hôm nay ấm và có lẽ trong một giờ nữa trời sẽ nóng. Nước ở hồ đóng băng, nhưng xa hơn một chút phía sau chỗ họ cắm trại, có dòng sông nước chảy sinh động. Hôm qua họ đã thấy con sông và cái thác nước từ trong núi chảy ra, dòng nước chảy vừa đủ cho người ta thả bè để vui chơi.

- Ta đi câu trước đã. – Bill có ý kiến. Nàng dọn bữa ăn sáng cho chàng rồi phục vụ các cậu bé. Nhưng các bé đồng ý với Adrian, chúng muốn đi bơi trước rồi hãy đi câu.

- Được rồi, được rồi. Chúng ta đi tắm, rồi tôi đi mua đồ câu cá. Và sau khi ăn trưa xong, chúng ta bắt tay vào việc quan trọng. Ai không câu được cá sẽ nhịn đói đấy. – Chàng tuyên bố và tất cả bật cười. Adrian nhìn chàng, ánh mắt nghiêm nghị.

- Anh đừng quên xúc xích nóng kẹp bánh mì của tôi.

- Không, tôi không quên. Đừng nói cô sợ nước đấy nhé. – Chàng trêu nàng vì nàng không đi tàu lượn và ngồi kinh khí cầu ở Napa Valley. Nhưng nàng không đi là vì cái thai, giống như việc không cưỡi ngựa ở Santa Barbara vậy. Có điều là chàng không biết chuyện này.

- Tôi không sợ nước. - Nàng đáp và cảm thấy bị xúc phạm khi nghe chàng nói. Nàng vừa ăn xong món trứng. Nàng ăn sáng rất nhiều, không khí miền núi làm cho nàng thấy rất đói.- Khi học ở Stanford, tôi là đội trưởng đội bơi lội. Và là nhân viên cứu hộ suốt hai mùa hè.

- Cô nhào xuống nước có giỏi không? – Tommy hỏi, cậu bé rất ấn tượng trước những thành tích về bơi lội của nàng.

- Rất giỏi. – Nàng cười đáp, vừa nhẹ nhàng thoa tóc cậu.

- Khi về nhà bố, cô dạy cháu nhào nhé?

- Được.

- Dạy cháu nữa, - Adam nói. Cậu ta rất thích nàng, cậu mến nàng dù nàng không đi chơi kinh khí cầu với họ. – Năm ngoái bố dạy cháu nhào, nhưng qua mùa đông cháu quên hết.

- Khi về nhà, chúng ta sẽ tập nhào. – Nói xong nàng rửa chén dĩa cho bữa sáng, họ giúp nàng. Họ cuộn túi ngủ lại, rồi luân phiên nhau thay áo tắm, trước khi gài cửa lều và đi ra sông. Adrian mặc áo thun ra ngoài áo tắm, trông rất đẹp.

Họ tìm ra hồ tắm tuyệt vời, ở đây đã có rất nhiều gia đình. Trẻ con nhào vào hồ rồi lội ra, cười đùa, tạt nước vào nhau. Xa hơn một chút, phía bên kia hồ và những tảng đá, có những cái thác. Nhiều người đang đi bè vượt qua thác. Họ chơi vui trong hồ hơn một giờ thì Bill lội ra, chàng lái xe đi mua mồi câu cá và vài thứ nhu yếu phẩm. Adrian và các cậu bé ở lại trong hồ bơi cho đến khi chàng về. Họ đã vui chơi thoải mái và còn nhiều thì giờ để câu cá. Chàng còn muốn thuê cho họ một chiếc thuyền, nên chàng phải đến cửa hàng bán cần câu và mồi để thuê.

- Tôi sẽ gặp lại cô tại chỗ cắm trại. – Chàng nói to với Adrian khi đi qua chỗ trống, vừa đưa tay vẫy chào nàng. Nàng trở lui với các cậu bé. Tommy rất vui, còn Adam muốn nhảy xuống nước, lặn xem lòng suối sâu bao nhiêu, nhưng nàng không cho. Nàng giải thích rằng nhảy xuống ở một nơi mình không biết sâu cạn bao nhiêu là điều không nên. Nàng định quay qua nói cho Tommy nghe điều đó, nhưng nàng không thấy cậu bé đâu nữa. nàng hoảng hốt, nhìn quanh tìm kiếm và thấy cậu ta trên những tảng đá, cậu đứng nhìn những người đi bè vượt thác chảy xuống dòng sông. Nàng gọi cậu, định sẽ khiển trách cậu về tội bỏ hồ bơi mà không nói cho nàng biết, nhưng cậu có vẻ không nghe tiếng gọi. Nàng gọi lần nữa, rồi quyết định ra khỏi hồ bơi để gọi Tommy về. Nàng yêu cầu Adam bước ra hồ tắm để đợi mình, nàng leo lên những tảng đá đến phía Tommy.

Nàng gọi tên cậu bé, Tommy quay đầu, cười tinh nghịch. Nàng leo lên trên những tảng đá để đến gần bé. Bé đang đứng trên bờ sông, nghiêng người tới trước để xem ba chiếc bè đang thi nhau chạy qua trước mặt cậu. Cậu thấy cảnh này rất vui, và định sẽ nói bố thuê bè để vượt thác như thế này vui hơn. Có lẽ vui hơn thuê thuyền để chèo ra giữa hồ Lake Tahoe câu cá.

- Tommy! Trở lại đây! – Nàng gọi cậu bé và Adam theo bước nàng bước trên đá một cách chậm chạp hơn, cậu ta tức em vì tội đã lôi họ ra khỏi hồ tắm. Nhưng khi cậu nhìn cậu bé, bỗng cậu ta biến đâu mất. Cậu trượt chân khỉ bờ sông, rơi xuống dòng nước cuồn cuộn chảy.

- Tommy! - Adrian hét lớn. Nàng thấy cảnh cậu bé rơi xuống nước, nhưng cậu không nghe nàng vì bị dòng nước cuốn về phía những tảng đá ở phía dưới dòng sông. Adrian cuốn quýt tìm vật gì để đưa cho cậu bé nắm, cái chầm, cái cọc, nhánh cây, nhưng chẳng có gì. Không ai thấy cảnh xảy ra. Adam chạy về phía nàng, cậu bé gọi tên em luôn mồm, nhưng Adrian chỉ nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Tommy khi cậu bị dòng nước cuốn trôi. Rồi bỗng có hai người đàn ông nhìn thấy cảnh xảy ra. Một trong hai người liền la to với những người đi bè:

- Vớt lấy nó!... Vớt thằng bé!... – Nhưng chẳng có ai nghe vì thác nước đổ ầm ầm, và họ không thấy cậu bé mặc đồ tắm màu xanh, chìm khuất dưới mặt nước. Cậu vùng vẫy hai tay, nhưng cứ trôi theo dòng nước. Adrian nghĩ đến chuyện khủng khiếp sẽ xảy đến cho cậu bé. Adam khóc như điên, cậu định nhảy xuống sông, nhưng nàng nắm giữ cậu lại, đẩy cậu ra phía sau, hét to nói với cậu:

- Không được, Adam, đừng nhảy xuống sông! – Nói xong, nàng bỏ chạy, nhanh hết sức, dọc theo bờ sông, bay qua những tảng đá, nhảy qua các chướng ngại vật, qua cây cối, đẩy người nào choáng đường. Chưa bao giờ nàng chạy nhanh như thế, nàng nghĩ mạng sống của cậu bé phụ thuộc vào tốc độ chạy của mình. Dọc theo bờ sông, nhiều người la hét. Bây giờ họ đã thấy. Nhưng mọi người đều có vẻ bất lực. Hai người đàn ông trên một chiếc thuyền đưa cái dầm cho

cậu bé, nhưng cậu còn nhỏ và quá hoảng hốt nên không chụp nó được. Cậu bé lại bị đẩy xuống nước và biến mất khi Adrian tiếp tục chạy không ngừng thở. Nàng biết phải làm gì và chạy đến đâu. Nàng mong sao chạy đến đúng lúc chứ không quá trễ. Nàng cảm thấy cành cây đập mạnh vào chân và đập vào hông, hai bàn chân đau điếng khi nhảy trên đá cứng, hai buồng phổi ngột ngạt, nhưng nàng vẫn còn thấy cậu bé, rồi nàng nhìn xuống dưới nước ngay trước những tảng đá nơi dòng nước cuồn cuộn mạnh nhất. Nàng nhào xuống mạt nước một cách nhẹ nhàng, lòng mong sao đừng va vật gì và mong sao nắm được cậu bé trước khi quá trễ. Nếu nàng không nắm được cậu bé chắc nó sẽ chết mất và nàng quyết tâm sẽ không để cho việc ấy xảy ra.

Nàng bị chiếc dầm đập vào người khi bơi qua, chiếc dầm đập mạnh, nhanh và trúng vào người, dòng nước chảy xiết làm nàng mất sức. Nàng nghe từ xa có tiếng người la hét và đâu đó có tiếng còi xe cấp cứu. Rồi, khi bị dòng nước đẩy xuống, bỗng nàng vớ phải cái gì đó nó đập vào mặt nàng, nàng liền chụp lấy và khi chụp được vào tay, nàng biết mình đã nắm được cậu bé. Đúng là Tommy. Nàng đẩy bé lên mặt nước, rồi ngóc đầu để hít không khí và dòng nước lại kéo nàng xuống, nhưng nàng đẩy mạnh cậu bé lên cao trên đầu mình và cố gắng đưa mình ra khỏi dòng nước. Cậu bé sặc sụa, thở hổn hển, mỗi lần họ chìm xuống là cậu uống nước, cậu hết sức vùng vẫy, nhưng nàng không buông tay, cố nắm chặt lấy cậu. Dòng nước tiếp tục kéo nàng xuống, nàng cứ cố đẩy cậu lên, rồi bỗng cậu bé biến mất. Nàng không thấy sức nặng của cậu bé nữa. cậu ở đâu đó rồi, nàng không tìm ra. Nàng bị ép xuống một cái hố đen thui, và rơi vào cái gì đấy nằm rất sâu, rất mềm và nàng rơi vào chốn hoàn toàn yên lặng.

Chương 19

Khi Bill từ tiệm bán mồi ra về, chàng nghe như có tiếng còi xe cấp cứu hú đâu đó. Chàng để cái bao xuống bên ngoài lều, ngồi duỗi chân dưới nắng đợi mọi người. Trong lúc ngồi đợi, chàng thấy chiếc xe cấp cứu chạy qua. Chàng ngạc nhiên nhìn theo thấy nó biến mất ở chỗ nhiều người tắm. Chàng có cảm giác kì lạ, bèn đi đến phía hồ tắm, nơi chàng rời Adrian và các con. Khi đến nơi, chàng thấy Adam chạy lên chạy xuống trên bờ sông, khóc lóc thảm thiết vừa vẫy tay chỉ về phía sông.

- Ôi lạy Chúa… - Bill liền chạy đến phía cậu bé, người run cầm cập. Nhiều người lớn đang đứng vây quanh khuyên lơn cậu. Adam gọi tên Tommy và khi thấy bố, cậu liền chạy đến chàng. Bill ôm con rồi hỏi ngay: - Chuyện gì thế? – Chàng lắc cậu bé làm cho cậu bình tĩnh để nói, nhưng Adam chỉ đưa tay vẫy về phía chiếc xe cấp cứu và hai xe Jepp bảo vệ rừng đang đậu. Bill thả cậu bé ra, chạy nhanh về phía ấy.

Rất nhiều người đã tụ lại nơi đây. Những người trên các mảng bè đang la hét cái gì đấy. Nhưng khi Bill đến nơi có nhiều nhân viên kiểm lâm đang đứng, chàng thấy nhiều người đứng ngâm nửa người dưới nước, họ chụp lấy một thân người nhỏ bé, áo quần tắm màu xanh nhạt, chàng hoảng hốt nhận ra rằng đấy là con trai mình. Cậu bé bất tỉnh và xanh lét. Họ để cậu bé xuống đất và kiểm tra hơi thở và một người thổi hơi vào miệng cho cậu. Bill nhìn, khóc nức nở. Cậu bé chết rồi… chắc cậu… mọi người lo sợ nhìn, trong khi Bill chen họ để đến bên cho con trai rồi quỳ xuống bên cạnh các nhân viên kiểm lâm.

- Ôi… xin quý vị làm ơn… lạy Chúa… xin hãy làm gì đi… - Chàng chỉ nghĩ đến Tommy, đứa con trai nhỏ thân yêu. Bỗng cậu bé ho và phun ra rất nhiều nước. Người cậu vẫn còn xanh xám nhưng đã nhúc nhích được, rồi một lát sau, cậu mở mắt, nhìn bố. Thoạt nhiên, bé có vẻ hơi bàng hoàng, nhưng rồi cậu khóc. Bill cúi mặt sát mặt con, chàng ôm con và khóc. – Ôi, con… ôi, Tommy… bố thương con.

- Vì… con… - Cậu bé lại sặc, rồi nôn ra rất nhiều nước. Nhưng các thầy thuốc nhìn cậu đăm đăm,

vì thấy cậu sắp tai qua nạn khỏi. Người cậu bầm tím, bùn vấy trên tóc và khắp nơi trên người bị nhiều vết trầy xước, nhưng vẫn còn sống. Cậu nhìn Bill đăm đăm, khi hết nôn, cậu hỏi Adrian đâu rồi? Nghe Tommy nói, tim Bill như ngừng đập. Adrian. Ôi lạy Chúa, chàng quay lại không thấy nàng đâu hết. Rồi chàng thấy nhiều người đưa nàng lên khỏi mặt nước.

- Canh cháu giùm tôi! – Bill nói với người đứng bên cạnh cậu bé, rồi chạy nhanh đến chỗ nàng. Trông nàng như một xác chết. nàng xanh xám, có vết rách rất lớn trên một cánh tay và một chân. Nhưng trông mặt nàng mới đáng khiếp. Mặt nàng nhắc chàng nhớ đến một tai nạn trên xa lộ, người đàn bà chết trên xe khiến chàng ghê sợ khi trông thấy.
- Ôi lạy Chúa, quý vị có làm gì được không? – Chàng hỏi nhưng không ai nghe thấy. Họ đang cố làm cho nàng tỉnh lại, vì nàng không có dấu hiệu gì cho biết là còn sống.

- Vợ anh à? – Có người hỏi, chàng lắc đầu, rồi gật đầu. Như thế sẽ dễ ăn nói hơn.
- Bà ấy cứu đứa bé, - người đàn ông nói tiếp. Chút xíu nữa thì cậu bé đã đâm đầu vào các tảng đá. Bà ta giữ thằng bé trên mặt nước cho đến khi chúng tôi vớt nó. Nhưng tôi nghĩ bà ấy va đầu vào đá. – Máu chảy ra trên chỗ rách cánh tay, máu dính khắp người nàng, Bill thấy quá hoảng sợ.

- Cô ta còn thở chứ? – Bill hỏi, nhìn nàng mà nước mắt chảy ròng ròng. Nàng ra sức cứu con trai chàng… đến nổi sắp chết. Họ đang cố làm cho nàng tỉnh lại, nhưng không thấy gì hết. Rồi bỗng tiếng còi xe lại hú lên và hai người đàn ông lớn tiếng nói với tài xế:

- Tim bà ta đã đập trở lại! – Nàng thở thoi thóp, nhưng trông vẫn rất khủng khiếp, họ tiếp tục làm hô hấp nhân tạo cho nàng, rồi họ nhìn Bill với vẻ chiến thắng. – Bà ấy đã thở được rồi. Chúng tôi sẽ đưa bà ấy đến bệnh viện. Ông muốn đi theo chúng tôi không?

- Muốn. Cô ấy có qua khỏi được không?- Chàng hỏi, mắt e ngại nhìn về chỗ chàng để Adam ở lại.

- Chúng tôi chưa biết. Chúng tôi không biết vết thương nơi đầu bà ấy như thế nào, nhưng máu chảy ra ở vết thương ngay tay rất nhiều. Vết rách gần động mạch. Chắc rất gần. – Anh ta thành thật đáp, vừa thắt cái garô quanh chỗ rách trên tay nàng cho cầm bớt máu. Adam chạy về phía chàng, cậu ta vẫn khóc và ôm lấy Bill khi các y sĩ đưa Tommy nằm trên cáng vào xe cấp cứu. Bill nhảy vào xe, và người ta giúp Adam lên xe rồi đưa cho cậu tắm chăn. Sau đó người ta đưa Adrian vào xe. Nàng bạc như một thây ma, trên mặt nàng có chiếc mặt nạ thở dưỡng khí. Bill quỳ xuống bên cạnh nàng.

- Cô ấy chết rồi à? – Adam hỏi, giọng đau đớn. Tommy nhìn nàng đăm đăm. Còn vài giọt lá dính trên tóc nàng, một người đàn ông tiếp tục ấn mạnh cái garô trên tay nàng. Bill lắc đầu để trả lời cho Adam. Nàng không chết, nhưng chỉ thở thoi thóp..

Họ đến bệnh viện chỉ trong mười phút. Bill nhìn nàng, vuốt mặt nàng, không ngớt lời cầu nguyện. Chàng thấy các y sĩ khám cho nàng lần thứ hai, chàng biết họ không lạc quan trước những gì đang diễn ra. Nhưng khi xe đến bệnh viện Truckee, đã có toán y bác sĩ chờ họ trước cổng. Người ta đưa Tommy xuống xe, tiếp đó là Adam nhảy xuống, chúng trông như thể đã bị cú sốc rất mạnh. Một y tá lớn tuổi nói với Bill:

- Tôi sẽ ở lại đây với các cháu để anh đi với vợ anh vào trong. Các cháu sẽ bình an thôi. Chúng tôi sẽ tìm áo quần khô cho chúng mặc. Họ muốn khám cháu nhỏ một lát xem sao. Chắc chúng bình an, không sao đâu. – Chàng gật đầu, nói với hai con lát nữa sẽ quay lại, rồi chạy vào bệnh viện. Người ta đã đưa Adrian vào trong

Khi vào trong, chàng hỏi một người y tá:

- Cô ấy đâu? – Người ta biết chàng hỏi ai, nàng là bệnh nhân nặng nhất của bệnh viện hiện thời. Người y tá chỉ phòng có hai cánh cửa xoay tự động, chàng liền chạy ngay vào trong. Đây là phòng cấp cứu kỹ thuật cao, có vô số dụng cụ y học tối tân, ánh sáng tràn ngập phòng, cả chục nhân viên mặc áo choàng xanh làm việc với thân hình nàng nằm yên trên bàn. Họ làm nhiều việc một cách chăm chú, quan sát nửa tá máy giám sát và ghi chép những tín hiệu trên máy và chàng không hiểu ý nghĩa của nó. Cảnh tượng giống như chàng đang xem bộ phim khoa học giả tưởng. Chàng cảm thấy lòng hồi hộp vì không biết chuyện xảy ra như thế nào. Chàng chỉ biết việc rất khủng khiếp đã xảy ra cho Tommy, và nàng đã cứu đứa bé, nhưng mệnh hệ của nàng ra sao thì chàng không biết. Nếu nàng sống, chàng sẽ hết sức biết ơn vì điều này. Hiện thời, tình hình có vẻ không mấy sáng sủa. Người phụ nữ mà chàng biết rất ít này, người phụ nữ mà chàng yêu thương hiện đang nằm như một người đang trong giấc mơ hãi hùng hay trong một bộ phim ma quái.

- Tình hình thế nào? – Chàng luôn mồn hỏi nhưng họ quá bạn nên không trả lời. chàng thấy họ khâu cánh tay nàng, bắt đầu truyền mau cho nàng, truyền xê rum, đo điện não đồ. Nhưng nàng vẫn bất tỉnh. Chàng không thể đến gần nàng. Có rất đông người quanh nàng, nàng bị thương quá nặng, họ phải làm nhiều việc để cứu nàng.

Cuối cùng, khi chàng cảm thấy quá đau đớn vì nhiều cảnh diễn ra trước mắt, có một bác sĩ kéo chàng sang một bên, yêu cầu chàng ra ngoài nói chuyện.

- Ông ngồi nghỉ được không? – Ông ta thấy Bill rất thất vọng. Bill liền ngồi xuống ghế, nhưng trí vẫn nghĩ đến chuyện xảy ra trong phòng, người ta đang cật lực tìm cách cứu mạng sống của nàng.

- Tình hình ra sao? – Chàng lại hỏi, và lần này người bác sĩ trả lời.

- Như ông biết rồi đấy, vợ ông bị chết đuối. bà ấy uống rất nhiều nước vào phổi, và mất nhiều máu vì tay bị cắt, vết cắt làm đứt động mạch, và có lẽ vì thế mà tình hình khá nguy hiểm. Chắc có cái gì sắt cạnh ở dưới mặt nước. Thêm vào đấy, hình như bà ấy va đầu vào đá. Mới đầu, chúng tôi sợ đầu bị rạn nứt, nhưng sau đó thấy không có gì. Chúng tôi nghĩ chắc là bị chấn thương, và hiển nhiên hiện trạng của bà làm cho tình hình phức tạp thêm.

- Hiện trạng gì thế? – Chàng hỏi, mặt hoảng sợ và bối rối. Chàng không biết trước đây nàng có chứng bệnh gì phải uống thuốc, chàng bỗng nghĩ tới bệnh tiểu đường. – Cô ấy có qua khỏi không?

- Chúng tôi chưa biết. – Ông ta trả lời thành thật rồi nhìn thẳng vào Bill. – Vì bà bị thương quá nhiều, nên rất có khả năng sẽ bị mất thai nhi. –Nghe ông bác sĩ nói, Bill nhìn ông ta với vẻ sửng sờ, kinh ngạc.

- Thai nhi à? – Chàng hỏi, rất bối rối trông như người điên.

- Dĩ nhiên, - bác sĩ nói tiếp, ông ta nghĩ rằng chàng vì bị sốc quá mạnh, nên sau khi gần mất đứa con, chàng không nhớ gì hết, rồi bây giờ đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm bị mất vợ đang mang thai. – Bà hẳn là có thai, đâu khoảng… bốn, bốn tháng rưỡi phải không?

- Tôi… dĩ nhiên… Tôi… tôi rất lo, tôi… - Thật là oái ăm, tại sao chàng nhận nàng là vợ mình? Và tại sao chàng cảm thấy như thế? Tại sao chàng cảm thấy nàng như là vợ mình và bào thai là con mình? Tại sao nàng không nói cho chàng hay? Khi ông bác sĩ để Bill ngồi yên tại chỗ và bỏ

đi, chàng cảm thấy mình như gặp thêm một cú sốc khủng khiếp nữa. Ông bác sĩ trở lui kiểm tra Adrian, và nói khi nào tình hình có thay đổi, ông ta sẽ báo cho Bill biết.

Chàng ngồi một mình thật lâu, cố nhớ những gì đã xảy ra và những gì chàng đã nghe. Chàng không hiểu gì hết. thật không thể nào hiểu nổi chuyện đã xảy ra, nhưng những điều chàng tai nghe mắt thấy như các mảnh rời rạc của bức tranh tổng thể đang ghép dần lại… việc nàng ăn nhiều… trông nàng có vẻ lên cân kể từ khi chàng gặp lần đầu đến nay… nhưng điều quan trọng hơn hết là việc Steven bỏ nàng ra đi… nhưng tại sao hắn ra đi, phải chăng vì nàng có thai? Chắc hắn là loại đồ chó đẻ, Bill tự nhủ. Vì thế nên nàng cứ nghĩ đến hắn có thể sẽ trở về, và có lẽ do đó mà nàng vẫn đeo nhẫn cưới… và chính vì thế mà nàng nguyện tiếp tục ràng buộc với hắn. Bỗng mọi việc trở nên rõ ràng. Nhưng bây giờ nàng có thể mất đứa con. Bốn tháng rưỡi khá lớn rồi… nàng có thể chết, điều này thật quá hiển nhiên. Chàng cảm thấy tim mình bị xé rách thành nhiều mảnh và khi ấy có một bác sĩ khác đi đến phía chàng. Bill nhìn ông ta, chàng thấy như có điều gì bất ổn, hay lo sợ những điều ông ta sắp nói.

- Chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể làm được cho bà ấy. Bà ấy đã tự thở được, đã truyền một lượng máu cần thiết. Chấn thương sọ não khá trầm trọng nhưng không nguy hại gì, sọ não không bị nứt… nhưng chúng ta còn phải đợi. Bà ấy vẫn còn bất tỉnh. – Bill nghĩ rằng nàng có thể bị hôn mê rồi chết. Nhiều người thường gặp phải trường hợp như thế. – Nếu bà ấy còn sống, những thương tích này hi vọng sẽ lành hẳn. Nhưng vấn đề quan trọng là bà ấy có sống được không? Chúng tôi chưa dám quả quyết điều gì.

- Còn đứa bé thì sao? – Bây giờ chàng cũng có trách nhiệm lo cho nó nữa. lo cho cả hai. Chàng muốn cả hai đều còn sống… hay chỉ mình nàng… nhưng xin các ông vui lòng đừng để họ chết… chàng nhìn ông bác sĩ, đợi nghe trả lời.

- Thai nhi vẫn còn khỏe mạnh. Chúng tôi có máy giám sát bào thai, thai nhi hoạt động tốt. chúng tôi còn nghe tim của thai nhi đập điều hòa.

- Ơn Chúa! – Bill đứng dậy, chờ ông ta nói thêm. Nhưng ông ta không nói gì nữa. Chỉ còn thời gian mới trả lời cho họ biết chuyện gì sắp diễn ra. – Tôi xin phép vào thăm cô ấy được không?

- Dĩ nhiên được. Chúng tôi để bà nằm nguyên tại chỗ đến khi thấy có biến chuyển. Bà ấy vẫn còn trong phòng cấp cứu. Nếu bà thuyên giảm, chúng tôi sẽ chuyển vào phòng hồi sức sau. – Thật là chuyện khó tin. Mới trước đây mấy giờ, nàng chiên thịt heo muối và trứng, thế mà bây giờ lại đang ở trên bờ vực của tử thần, sau khi đã cứu Tommy.

- Con trai tôi khỏe không?

- Tôi chưa gặp cậu bé. Nhưng tôi nghe nói cậu bé và anh cậu đang ăn trưa trong phòng trẻ con. – Ông ta cười với Bill. – Tôi chắc cậu bé không sao đâu. Cậu ấy rất may mắn. tôi nghĩ là nhờ bà ấy nhanh nhẹn và có hành vi dũng cảm mới cứu được cậu bé. Bà ấy người rất mảnh khảnh, thế mà nắm cậu bé đưa lên cao như thế nổi cũng thật là điều đáng ngạc nhiên. Chắc bà bị đứt tay trong khi đẩy cậu bé lên khỏi mặt nước… - Và va đầu vào đá… gần chết đuối… và gần mất đứa con… nàng không hề ngần ngại nhảy xuống nước, dù biết mình có thai. Chàng mang ơn nàng rất nhiều. Không biết nàng còn sống lâu để cho chàng trả ơn không.

Chàng đi vào phòng cấp cứu, ngồi xuống bên cạnh nàng. Khắp người nàng gắn nhiều máy móc, chiếc mặt nạ thở dưỡng khí che phần lớn mặt nàng, nhưng chàng nhẹ tay nắm tay nàng, hôn lên mấy ngón tay. Các khớp ngón tay bị rách và bầm tím, trong các ngón tay vẫn còn đất. Chắc nàng phải vật lộn khốc liệt lắm mới cứu sống được con trai chàng.

- Adrian… - Chàng thì thào nói với nàng, nàng nằm bất động. – Anh yêu em, em yêu à. Anh yêu em ngay từ khi mới gặp. – Chàng nghĩ rằng nếu chàng không có cơ hội để nói với nàng, thì bây giờ là dịp tốt để nói, hoặc là nàng nghe hoặc không và có thể nếu nàng nghe, tình thế sẽ khác đi.

- Anh yêu em ngay buổi tối gặp em đầu tiên trong siêu thị, khi anh tông vào em… em có nhớ không? – Chàng cười nhưng nước mắt ứa ra. Chàng lại hôn tay nàng. – Và anh yêu em vào lần sau khi gặp em tại bãi đỗ xe của chung cư. Em nhớ không? Anh nghĩ hôm ấy là sáng chủ nhật… rồi gặp em tại hồ bơi… Anh yêu em… anh yêu mọi thứ về em… và các con anh cũng yêu em… Adam và Tommy. Chúng muốn em chóng bình phục. – Chàng nói tiếp bằng giọng dịu dàng, mạnh mẽ, tay nắm tay nàng.

- Và anh cũng yêu em bé… thật vậy… nếu em yêu em bé, thì anh cũng vậy… Anh yêu em và em bé, Adrian à. Yêu cả hai mẹ con… và bác sĩ nói rằng… đứa bé sẽ mạnh khỏe.

Bỗng chàng nhìn vào mặt nàng, hình như nàng vừa nhấp nháy mắt, nhưng khi nhìn kỹ, chàng nghĩ mình đã tưởng tượng ra thế. Trông nàng vẫn nằm bất động như bao giờ. Chàng âu yếm gọi tên nàng, nói rằng chàng rất yêu nàng và đứa bé. Bỗng chàng để tay lên thai nhi, cảm thấy bụng nàng nhô lên một cục, trước đây chàng không thấy, mà nàng cũng không hề nói gì. Chàng nói với thai nhi rằng chàng yêu nó, và tốt hơn hết là bé cứ ở yên trong bụng mẹ, nếu không bé sẽ làm cho nhiều người đau khổ. - Phải rồi… cháu nghĩ mẹ cháu không qua khỏi tai nạn. Nàng sẽ sinh ra cháu chứ gì? Hãy nằm yên, bình tĩnh đi cháu… phải không, Adrian? Em nói cho đứa bé bình tĩnh, vững tâm… - Rồi chàng nhẹ hôn lên má nàng, nói với nàng nhiều chuyện nữa.

Khi đó, cô y tá đứng ngay ngưỡng cửa nhìn chàng. Chưa bao giờ chị thấy ai lẫn thẫn như thế, không bao giờ nghe ai nói chuyện với đàn bà như thế. Vừa nghe, chị vừa nghĩ Adrian thật quá may mắn mới có người đàn ông này. Bỗng có dấu hiệu khác lạ trên máy giám sát khiến chị ta chú ý. Chị cau mày, bước vào phòng. Chị đến gần nàng và bỗng Adrian quay mắt về phía Bill, mở mắt rồi nhắm lại. chàng quá hoảng sợ, nghĩ rằng nàng đã chết, bèn buông ra tiếng kêu đau đớn và đứng dậy, lo sợ nhìn vào mặt nàng. Nhưng khi ấy, nàng lại mở mắt ra và y tá bắt mạch nàng, mạch đập bình thường. Chị ta cười với nàng, Bill vừa cười vừa khóc nhìn nàng. Nàng không thể nói gì nên lời. Nàng đã làm cho chàng hụt hơi, chàng quá xúc động, người run cầm cập.

Người y tá nói với nàng: - Cô rất may mắn. Cậu con trai nhỏ của cô mạnh khỏe. Tôi vừa đưa cho cậu ấy cây kem que. – Chị nhìn Bill, ánh mắt phấn khởi. – Chồng cô có mặt ở đây từ khi cô vào viện, anh ấy nói chuyện với cô thật lâu. – Rồi chị ta nhớ ra, bèn nhìn chiếc máy quay giám sát bào thai và quay lui nhìn Adrian. – Thai nhi cũng tốt. bây giờ thì người nào cũng khỏe mạnh cả. Bà thấy thế nào, bà Thigpen?

Nàng cố lôi chiếc mặt nạ thở dưỡng khí ra, người y tá giúp nàng làm việc này. – Không khỏe lắm, - nàng đáp, giọng khàn khàn. Họ đã hút nước trong bụng nàng ra, bây giờ nàng khan giọng và cảm thấy buồn nôn, bơ phờ. Điều nàng nhớ là mình bị trôi vào một nơi mềm mại, ấm áp và khi ấy nàng và đầu vào tảng đá rồi chìm xuống.

- Dĩ nhiên bà cảm thấy không khỏe. – Người y tá cười, lấy gối kê đầu nàng cao lên một chút. – Bà đập đầu vào đá và uống rất nhiều nước. Nhưng người ta nói cho tôi nghe bà chạy rất nhanh.

Bà đã cứu được cậu con nhỏ. Bà mệt là đúng! – Chị ta cười, cuối cùng thì Bill đã trở lại bình thường, chàng nhìn Adrian với ánh mắt đầy biết ơn, nhòe lệ. Chàng vẫn nắm tay nàng rất chặt.

- Adrian, em đã cứu Tommy. – Chàng khóc rồi cuối xuống hôn lên mặt nàng. – Em yêu, em đã cứu nó.

- Em rất sung sướng… em quá sợ… em không thể giữ Tommy trên mặt nước lâu quá…- Bill vẫn còn nhớ thân hình cứng đờ và khuôn mặt xanh xám khi người ta chụp được cậu bé trong tay nàng, nàng ở dưới mặt nước. – Dòng nước chảy khủng khiếp… và em sợ chạy không kịp… - Nước mắt chảy ra trên mặt nàng, nhưng đấy là nước mắt sung sướng và chiến thắng. Nàng nắm tay Bill và người y tá vội đi ra ngoài để báo cho bác sĩ biết nàng đã hồi tỉnh. Bill cuối xuống hỏi nhỏ với nàng:

- Tại sao em không nói cho anh biết về thai nhi?

Nàng nhìn chàng, im lặng một hồi lâu, ánh mắt cám ơn việc chàng có mặt ở đây. Mắt nàng chan chứa tình yêu thương, tình yêu mà nàng phải cố ra sức kiềm chế từ khi mới gặp chàng.

- Việc này chẳng thay đổi gì hết. – Chàng cười, ngồi xuống bên cạnh, mắt không rời khỏi nàng. – Anh xác nhận việc này hơi bất thường, nhưng trời đất, với người viết kịch bản cho chương trình phim truyền hình nhiều tập như anh, em nghĩ là anh không thông cảm hay sao? – Nàng cười rồi ho. Chàng ôm nàng, nhẹ đặt nàng xuống gối lại. – Adrian, thật tình mà nói, anh rất sung sướng. Anh nghĩ việc em ăn nhiều là chuyện bình thường thôi. – Nàng cười rồi thở dài, vẻ lo lắng.

- Em bé bình thường phải không?

- Họ nói nó khỏe. Em rất lo lắng cho thai nhi đúng không? Nhưng các thai nhi thường rất khỏe. – Chàng nhớ khi Leslie có thai lần đầu, cô ta ngã rất nặng. Chàng gần đứng tim khi thấy cô ngã nhào từ trên cầu thang xuống. Nhưng cuối cùng, không có gì xảy ra. Bỗng chàng nhớ chuyện muốn hỏi Adrian, bèn nói: - Có phải vì thế mà Steven bỏ đi không? – Bây giờ chàng muốn biết rõ chuyện này. Nếu quả đúng như thế thì việc hắn bỏ đi là không thể tha thứ được. Trong lúc nàng hôn mê, chàng đã đón đây là lý do khiến hai người chia tay nhau.

Nàng bình tĩnh gật đầu. – Steven không muốn có con. Anh ta buộc em phải lựa chọn: hoặc là anh ta hoặc là đứa bé. – Nàng lại khóc, nghĩ đến chuyện ấy, tay níu chặt Bill. – Em đã cố… nhưng em không thể làm được. Thế là anh ta bỏ đi.

- Thật là một thằng xấu xa!

- Anh ấy rất đau đớn về việc này, - nàng cố giải thích về hoàn cảnh của Steven. Bill nhìn nàng, vẻ ân hận.

- Đánh giá như thế không đủ. Hắn li dị em vì em giữ đứa bé. Hắn có nhận đứa bé là con hắn không, hay lại hoài nghi?

- Không, Steven biết đó là con mình. Luật sư của anh ta gửi giấy tờ đến cho em, anh ta nộp đơn để cắt đứt quyền làm bố, như vậy đứa bé không có quyền gọi anh ta là bố. Tóm lại, đứa bé là con ngoại hôn, - nàng buồn bã nói.

- Thật ghê tởm.

Bỗng nàng thở dài. – Nhưng có thể Steven sẽ đổi ý… nếu suy nghĩ lại, có lẽ anh ấy sẽ đổi ý. – Chàng hiểu rõ vấn đề khó khăn bây giờ là gì rồi. Nàng vẫn hi vọng Steven sẽ trở về chỉ vì đứa bé. Chàng liền hỏi nàng điều mình cần biết.

- Adrian, em còn yêu anh ta không? – Nàng chần chừ hồi lâu, rồi nhìn Bill và lắc đầu.

- Không, - nàng đáp. – Em không yêu. Nhưng đứa bé cần phải có bố.

- Nếu anh ta muốn trở lại, em có bằng lòng không?

- Có lẽ… vì số phận của đứa bé… - Nàng nhắm mắt. Nàng cảm thấy buồn nôn và mệt mỏi. Bill nhìn nàng, buồn khi nghe nàng nói, lòng cảm ơn vì nàng đã nói thành thật. Đấy là một trong những điều khiến chàng yêu nàng. Chàng nghĩ Steven sẽ không trở về. Hắn đã gởi đơn xin từ bỏ đứa con, gởi đơn li dị nàng thì hắn sẽ không bao giờ trở về. Steven đúng là đồ điên. Nhưng cũng rõ ràng nàng cảm thấy mình có bổn phận với chàng và với con chàng, họ đáng được nàng kết giao dù cho làm thế là nàng hy sinh thân mình. Nàng là người có cách cư xử như thế. Trong việc cố sức cứu Tommy, nàng bằng lòng liều thân và hi sinh thai nhi. Nàng là người có lòng vị tha.

Nàng nhắm mắt một hồi lâu, hai người không nói với nhau tiếng nào. Rồi nàng mở mắt và nhìn Bill, sợ điều chàng nghĩ về mình. – Anh ghét em phải không?

- Em mất trí rồi hay sao? Tại sao em nói thế? Em vừa cứu con anh mà. – Vì ra sức cứu cậu bé, suýt nữa nàng mất mạng. Chàng bước gần đến bên nàng, nhẹ nhàng sờ vào những chỗ bầm tím trên mặt nàng. – Adrian, anh yêu em. Có lẽ đây không phải là lúc hay là nơi đáng nói như thế, - chàng nói nho nhỏ. – Nhưng anh yêu em. Phải nói là yêu say đắm mới đúng. Anh đã yêu hai tháng nay, có lẽ ba thì phải. – Chàng hôn bàn tay nàng. Chàng sợ nếu hôn mạnh, nàng sẽ đau.

- Anh không điên vì thai nhi à? – Nàng hỏi, nước mắt lưng tròng.

- Tại sao anh điên vì thai nhi? Anh nghĩ em rất tuyệt vời khi quyết giữ đứa bé. Em là người rất can đảm, mạnh mẽ không tưởng tượng được và rất tốt. Theo anh, việc em chọn giữ em bé là điều quan trọng. – Đây là lần đầu tiên nàng nghe có những người nói những lời thân ái với con mình. Ngoài Zelda, những lời nói tốt đẹp của Bill làm cho nàng tủi thân khi nhớ lại những lời phủ phàng của Steven, nàng bật khóc. Chàng nhẹ lau nước mắt cho nàng. Nàng buồn rầu, khổ

sở. Sau ba tháng cố gắng chờ đợi chồng và làm quen với bào thai trong bụng, bây giờ sự đau khổ chợt vỡ òa.

- Hãy nghỉ ngơi thoải mái đi. – Nàng quá đau buồn, chàng sợ có điều gì không hay sẽ xảy ra. Nàng gặp cú sốc quá mạnh có hại đến thần kinh. – Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi, phải không? – Chàng vén tóc ra khỏi mặt cho nàng, rồi đắp chăn lên người nàng. Nàng như đứa bé bị đối xử tàn bạo, nàng nấc như một cô bé khóc nhiều. – Em phải giữ đứa con, điều này sẽ rất tuyệt. – Chàng cúi người, cẩn thận, rất cẩn thận, hôn lên môi nàng và cũng chảy nước mắt. – Anh yêu em, Adrian… Anh rất yêu em… và đứa bé. - Chàng muốn biểu lộ tấm lòng tốt đẹp của mình cho nàng hiểu.

- Tại sao anh nói thế? – Steven bỏ chạy vì bào thai, thế mà Bill, người chỉ mới quen nàng, lại nói yêu nàng. – Đứa bé không phải là con anh.

- Anh ước chi nó là con mình, - chàng thành thật đáp, mắt nhìn nàng. Rồi chàng mạnh dạn nói cho nàng ý nghĩ trong óc mình. – Nếu may mắn thì ngày nào đó anh sẽ được toại nguyện. Nước mắt chảy xuống má nàng, nàng không nói một tiếng, nắm chặt tay chàng, nhắm mắt và gật đầu. Lát sau, nàng chập chờn ngủ và chàng nhìn vào máy giám sát. Mấy phút sau người y tá đi vào, bảo đảm với chàng rằng nàng đã bình an vô sự. Sau đó, chàng đi xem các con của mình xem sao. Chàng thấy Tommy cũng đang ngủ. Nó vừa chợp mắt, trông nó có vẻ khỏe mạnh. Họ đã truyền cho bé chai xê rum gluco, kiểm tra nhiệt độ, và họ nói bé có thể ra về vào cuối buổi chiều. Adam đang xem chiếu lại phim " Mork và Mindy"

- Khỏe chứ, ông bạn? – Bill hỏi con, vừa ngồi xuống bên cạnh cậu bé trong phòng xem tivi, nơi đây chàng có thể nhìn thấy ?Tommy để kiểm tra cậu bé đang ngủ.

- Cô Adrian khỏe không bố? – Cậu bé lo lắng hỏi. Bill vui vẻ đáp có. Trước đó, người y tá đã nói cho cậu biết " mẹ cậu" đã khỏe nhiều. Cậu không chỉnh lại cô y tá, cậu đã khôn lớn, biết rằng cứ nhận nàng là mẹ có lẽ vấn đề sẽ đơn giản hơn.

- Cô ấy đang ngủ, cô khỏe nhiều rồi. – Chàng đã suy nghĩ cả buổi chiều về việc họ phải làm. Chàng nghĩ rằng họ không thể đi chơi được nữa, nhất là trong tình trạng nàng có thai như thế này, và nàng cũng nghĩ vậy. Bây giờ họ cần nghỉ ngơi một tuần trong khách sạn thật đẹp, có ánh mặt trời, có người phục vụ tại phòng.
– Bây giờ thay vì đi cắm trại tiếp, ta nên vào ở trong khách sạn nghỉ ngơi, con nghĩ sao? – Mặc dù không muốn làm các con thất vọng, nhưng chàng phải có trách nhiệm với nàng, nhất là sau khi nàng đã cứu Tommy thoát chết. Nếu nàng không cứu Tommy thì có lẽ hôm nay là ngày thê thảm cho tất cả mọi người. Bill nghĩ nếu nàng không hành động kịp thời, không ra sức cứu Tommy thì giờ cậu bé không còn sống với họ nữa. Chàng mang ơn nàng về việc này suốt đời. Nhưng bây giờ chàng phải quan tâm đến Adam, trông cậu hơi bị dao động. – Nếu chuyến nghỉ hề này không được hoàn toàn như ý, con có buồn không?

Nhưng Adam lắc đầu quầy quậy.

- Con vui mừng vì cả hai tai qua nạn khỏi. Bố à, bố nên chăm sóc cô ấy, cô ấy đã chạy nhanh như gió vì dòng nước kéo Tommy trôi xuống rất nhanh. Con nghĩ cô ấy muốn chạy nhanh xuống cuối dòng để vớt nó lên, nhưng con không hình dung ra được sự thể xảy ra như vậy. Việc diễn ra rất đúng ý nghĩ của con, nhưng quá khủng khiếp. – Cậu bé nghẹn ngào khi nói. – Hai người ở dưới mặt nước, thoạt nhiên không ai giúp họ được. cô ấy chỉ đẩy em con lên khỏi mặt nước, nhưng dòng nước chảy mạnh lôi cả hai xuống. Rồi cô ấy đẩy nó lên và lại chìm xuống nước. Cảnh thật khủng khiếp. – Cậu bé úp mặt vào ngực bố, chàng ôm con vào lòng một hồi lâu.

- Đáng ra Tommy không bỏ cô ấy mà đi mới phải. Nó đi để làm quái gì thế?

- Con nghĩ nó muốn xem người ta đi bè vượt thác. Vì mải mê xem mà rơi xuống sông.

- Chúng ta phải nói đến chuyện này khi nó ngủ dậy. – Chàng đến kiểm tra cậu bé đang ngủ. Sắc mặt bé tốt, hồng hào, hơi thở và nhiệt độ bình thường. Trông cậu khỏe mạnh, trên người không có một vết xước. Thật khó mà tin đây là cậu bé xanh lét mới chỉ cách đây mấy giờ. Chừng nào Bill còn sống, chàng sẽ không quên được việc này.

Sau đó chàng gọi điện để tìm phòng trong một khách sạn loại sang rồi đi thăm Adrian và nói chuyện với bác sĩ. Nàng vẫn còn ngủ, họ muốn nàng ngủ yên trong một thời gian. Cơ thể nàng cần nghỉ ngơi để chóng bình phục và nếu không có gì trở ngại, hôm sau nàng có thể ra viện. Các bác sĩ muốn biết chắc nàng không bị sưng phổi, hay có gì không tốt xảy ra cho bào thai. Nhưng họ tin mọi việc đều tiến triển tốt.

Chàng cho họ biết lát nữa mình sẽ quay lại. Chàng cũng đến báo cho Adrian biết thế rồi đến chỗ cắm trại. Chàng nhìn quanh khu vực, người run run khi nghĩ rằng mới hồi sáng, cuộc sống vô tư, giản dị, thế mà bây giờ, hai người thân yêu của chàng suýt mất mạng… ba, nếu tính thêm cái thai. Chàng thấy mừng vì đã thoát nạn. Chàng thu gom các thứ cho vào túi xách rồi lái xe về khách sạn. Họ dành cho chàng căn hộ hai phòng đẹp đẽ và chàng quyết định sẽ nằm ngủ ở ghế nệm dài. Chàng muốn ban đêm để mắt canh chừng nàng và nếu nàng gọi, chàng sẽ dễ nghe. Chàng rất thích ngủ cùng phòng với nàng, nhưng chàng sợ việc này sẽ làm cho các con buồn.

Khi đem đồ đạc về ở khách sạn xong, chàng quay lại bệnh viện và ngạc nhiên khi thấy đã sáu giờ, các con chàng đang ăn bữa tối.

- Bố đi đâu thế? – Tommy hỏi. Họ đã truyền xê rum cho cậu xong, bây giờ trông cậu bình thường như trước. Adam bảo Tommy chấm dứt việc dùng ngón tay để bốc khoai tây nghiền mà ăn. Phòng bệnh thiếu nhi rất ít bệnh nhân. Chỉ có một ca gãy chân, một gãy tay, một ca tai nạn xe hơi nhẹ chỉ cần khâu vài vết rách và cần khám xem có chấn thương không, và Tommy, người thoát nạn vì rơi xuống sông. Hầu hết các em khác đều lớn hơn Tommy, chúng trò chuyện với nhau trong lúc ăn.

- Bố đi thuê phòng khách sạn cho chúng ta ở. – Bill đáp. – Bố đến kiểm tra con cả buổi chiều,

nhưng con ngủ. – Chàng cúi hôn con và cảm thấy đói bụng. Chàng không ăn gì từ sáng đến giờ. Adrian dọn bữa cho chàng từ lúc sớm.

- Cô Adrian khỏe không bố? – Tommy hỏi, mặt cậu ta buồn rầu vì lo lắng. Chàng vội gật đầu.

- Cô ấy khỏe. Cô ấy lo cho con. Cô đã hết sức cứu sống con. Nhân tiện bố muốn hỏi, con đi khỏi chỗ tắm mà không xin phép những người khác để làm gì thế? – Mắt chú bé to, rơm rớm nước mắt. Cậu biết mình chịu trách nhiệm trong việc này, cậu biết vì lỗi của mình mà suýt nữa cô Adrian bị chết đuối, cậu cảm thấy hối hận.

- Con xin lỗi, bố… thật đấy…

- Bố biết con nói thật.

- Con đến thăm cô ấy được không bố?

- Có lẽ ngày mai. Cô ấy đã kiệt sức. Hi vọng họ sẽ để cho cô ấy xuất viện và chúng ta đưa cô ấy về khách sạn.

- Tối nay con ra được chưa?

- Để bố xem sao. – Chàng muốn ở lại đêm với Adrian, nhưng cũng không muốn để các con một mình ở khách sạn, ngay cả ở bệnh viện. Tommy đợi bố ngủ với mình. Bệnh viện đã cho biết Adam không thể ở lại đêm tại đây vì cậu không phải là bệnh nhân. Vì vậy Bill đành phải về khách sạn rồi sáng mai đến thăm Adrian.

Khi chàng quay lại để thăm nàng, nàng vẫn chưa thức dậy. Nàng quá mệt vì đã trải qua một cơn kinh hoàng suýt chết hồi sáng. Người y tá đề nghị chàng nên để cho nàng ngủ yên. Chị ta hứa sẽ nói lại với nàng.

- Bà ấy không biết ông đến, khi nào bà ấy thức dậy tôi sẽ báo sau. Còn nếu bà muốn, bà có thể gọi ông. – Chàng để lại số điện thoại của khách sạn và số phòng rồi quay về với các con. Một giờ sau, hai cậu bé nhảy lên giường, xem tivi, Tommy muốn khách sạn phục vụ kem socola lạnh tại phòng. Thật khó tin nổi suýt nữa cậu đã tiêu vong vào sáng nay.

Bill nói con đi tắm rồi cho cả hai đi ngủ. Còn chàng nằm duỗi người trong phòng dành cho nàng, cảm thấy mệt mỏi. chưa bao giờ chàng gặp phải một ngày có nhiều biến động nguy hiểm như hôm nay. Chàng cứ thấy hiện ra trước mắt mình hình ảnh hai thân hình cứng đờ giữa những nhân viên kiểm lâm và các thầy thuốc cố đưa họ lên khỏi mặt nước… tai chàng vẫn còn nghe tiếng còi xe cấp cứu… những âm thanh la hét… và vẻ mặt mọi người. Chàng nghĩ chắc mình sẽ nằm mơ thấy ác mộng trong nhiều năm nữa. Bỗng chàng nghĩ đến nàng, thấy mình nhớ nàng, muốn ôm nàng vào lòng. Bây giờ rất có nhiều chuyện để nói với nàng, họ có nhiều điều cần tìm hiểu, khám phá, cần làm cho nhau… rồi chàng nghĩ đến thai nhi. Chàng không biết

nàng có thai bao lâu. Chàng chỉ biết bác sĩ nói thế, chứ không biết khi nào nàng sinh con. Đời chàng bỗng có thêm chuyện mới lạ… giúp cho chàng có thêm hạnh phúc trong tương lai. Trước đây chàng đã yêu nàng, bây giờ chàng yêu gấp đôi. Chàng đang nằm trên giường nàng, nghĩ ngợi đến nàng thì chuông điện thoại reo.

- Alô? – Giọng chàng khàn khàn vì mệt. Nhưng chàng cười vì nghĩ người gọi đến là nàng. Adrian gọi đến từ bệnh viện. Nàng thức dậy, phân vân không biết chàng ở đâu.

- Anh ở đâu thế?

- Trên giường em, - chàng cười đáp. – Anh mong em có mặt ở đây với anh. – Mối liên hệ của họ trong trắng, đây là điều tiến bộ đáng nói, nhưng chàng sợ nàng không quan tâm đến mối tình của họ sau những chuyện đã xảy ra. Chàng cảm thấy như thể họ là vợ chồng và nàng vừa báo cho chàng biết họ sắp có con.

- Anh có nghe tiếng con gấu nào không? – Nàng trêu. Giọng nàng vẫn còn khàn khàn, nhưng đã mạnh hơn nhiều.

- Không có gấu và cũng chẳng có chó sói. – Vì giá tiền phòng cao, nên phòng họ nhìn ra mặt hồ. Ở đây họ chỉ nghe tiếng của loại chồn nhỏ có lông dày và tiếng xe hơi Rolls Royces. – Nhưng không có em anh thật cô đơn.

- Em ở đây cũng cô đơn. – Nàng ghét ở trong bệnh viện và nhớ chàng. – Các cháu khỏe chứ?

- Hi vọng chúng ngủ rồi. Anh bắt chúng đi nằm cách đây một giờ rồi. Anh không biết chúng đã ngủ hay chưa. – Chàng mệt như nàng. Rồi với nụ cười dịu dàng trên môi, chàng hỏi: - Thai nhi sao rồi?

- Em nghĩ là nó khỏe. – Nàng thấy hơi bối rối khi nói về đứa bé với chàng. Đây là điều rất mới mẻ với nàng. Suốt ba tháng nay, nàng không lưu tâm đến nó, bây giờ nó trở thành trung điểm của họ. – Đây là điều quá kì lạ. Em chưa quen với nó.

- Rồi em sẽ quen. Vậy khi nào em sinh?

- Đến tháng giêng.

- Cùng thời gian với ngày sinh nhật thứ 40 của anh. Thực ra sinh nhật của anh vào ngày đầu năm.

- Vui quá.

- Em bé cũng thế, - chàng nói nhỏ. – Lâu lắm rồi bây giờ anh mới nghĩ đến thai nhi. Chuyện này khiến anh nhớ lại những ngày Adam và Tommy còn nhỏ. Chúng rất kháo. – Nàng không ngờ

nghe chàng nói thế. Người là cha đứa bé đã bỏ đi, còn chàng, người hoàn toàn xa lạ, nàng mới quen biết cách đây ba tháng, thì lại rất phấn khích như thế. Tự nhiên nàng cảm thấy được che chở, rất hạnh phúc và bớt cô đơn.

- Tại sao anh tốt với em như thế? – Chàng muốn gì? Khi nào chàng mới làm cho nàng đau khổ? Chàng không thể nào là loại người như thế. Hay như thế?

- Vì em đáng được như vậy.

Bỗng nàng cười. – Anh sẽ dùng em để sáng tác nhân vật cho chương trình phim truyện của mình. – Nàng còn cười và nhớ đến sự trùng hợp phi lí giữa nhân vật mang thai ngoại hôn trên chương trình với việc của mình.

- Này bà Townsend, có lẽ bà cần phải giữ cho tình hình vui vẻ đấy nhé. Hay anh phải gọi em bằng tên khác? – Chàng không biết nàng sẽ đổi tên hay không.

- Tên con gái của em là Adrian Thompson. – Rồi nàng phải lấy lại tên ấy thôi, vì em bé không được dùng tên Townsend, nhưng chuyện này còn lâu. – Em rất mong đến ngày mai. Ở đây chán quá.

- Đợi mà xem phòng khách sạn.

- Em rất nôn. – Nàng cảm thấy như thể sắp đi hưởng trăng mật, nhưng nàng vẫn còn truyền xê rum trên cánh tay, và bệnh viện vẫn còn cho nàng thở dưỡng khí qua hai ống nhựa nhỏ chui qua lỗ mũi. Hai tay và mặt nàng trông như bị mèo cào, những vết trầy xước này xuất hiện là do đã cố gắng cứu Tommy. Thật là một ngày hãi hùng, nhờ có phép lạ mới cứu họ nổi. Bây giờ mọi người cảm thấy phép lạ đó đem hạnh phúc đến cho họ. Hậu quả của tai nạn đã đem lại điều hay cho nàng: Bill biết nàng có thai. Chàng không còn ruồng rẫy nàng… và… nàng cười một mình… chàng còn nói chàng yêu nàng nữa.

- Hẹn mai sẽ gặp em. Bây giờ hãy nghỉ ngơi nhé. – Chàng nói bằng giọng thì thào nhỏ nhẹ. Khuya rồi và hình như mọi người đã yên nghỉ. – Anh nhớ em.

- Em cũng nhờ anh. Chúc anh ngủ ngon. – Nàng nói nhỏ từ trong bệnh viện Truckee.

- Và đừng quên, - chàng nhắc nàng, miệng nhoẻn cười, - anh rất yêu em.

Chương 20

Ngày hôm sau, Bill và các con đến đón Adrian ở bệnh viện. Họ mang theo hoa, bong bóng và tấm biển lớn viết chữ cám ơn. Tommy nhất quyết đòi cầm tấm biển đó. Họ đỡ nàng vào xe thật thận trọng. Nàng còn yếu khi xuất viện, họ đi thẳng về khách sạn để nàng nghỉ ngơi. Bill đặt nàng nằm xuống gối trên ghế dài ngoài sân. Nàng rất ấn tượng trước vẻ đẹp của căn hộ, và thành thật xác nhận với Bill ở khách sạn tuyệt hơn cắm trại nhiều. Chàng cười, nói rằng một số

người làm đủ cách để khỏi ngủ trong lều và có lẽ nàng cũng thế. Chỉ trong một hôm mà nàng suýt mất mạng, cứu sống Tommy và xác nhận việc mình có thai.

Họ gọi khách sạn phục vụ bữa trưa tại phòng, rồi Bill đi câu với các con. Họ câu được ba con cá, đem về nhà bếp khách sạn để nấu ăn. Chương trình thật hoàn hảo.

Khi người ta bưng khay thức ăn tối đến, gồm có cá chấm nước xốt chanh bơ ngon lành, Adrian nói:

- Em thích đi cắm trại như thế này. – Bill và các cậu bé nói đây là các của họ câu, nhưng Adrian nghi không phải. Sau đó họ xem phim cũ trên tivi rồi tất cả đều đi ngủ sớm. Adrian thường thức giấc trong đêm, nàng nghĩ mình đã nghe có tiếng gì trong phòng. Tiếng ấy do Bill gây nên, chàng luôn đến nhìn trộm, để xem nàng có khỏe không và hỏi nàng có cần gì không. Sáng hôm sau, vào giờ ăn sáng, nàng cám ơn chàng.

- Anh đừng lo cho em nữa. Em khỏe rồi.

- Anh chỉ muốn cho chắc là em khỏe thôi. Em vừa mới xuất viện vào hôm qua. – Chàng như con gà mẹ, nhưng nàng cho như thế rất tuyệt, nàng rất thích.

- Em cảm thấy rất tuyệt. – Nhưng chàng thấy nàng vẫn chưa có được dáng dấp cũ và hình như nàng ngại ra ngoài. Cuối cùng phải mất bốn ngày nàng mới trở lại bình thường. Và lúc ấy đợt đi nghỉ cũng chấm dứt. Nhưng họ đã có thời gian thoải mái, họ đi bách bộ chơi quanh hồ. Họ lánh xa dòng sông, thác nước và các đứa bé không đòi đi bè nữa.

Họ đi thăm công viên của bang Sugar Pine Point. Cảnh trong công viên làm cho mọi người say sưa thích thú. Và họ lái xe đi chơi ở Squaw Valley, đi cáp treo lên đỉnh đồi rồi đi xuống, cảnh ở đây rất đẹp. Vào đêm cuối cùng, Adrian và các đứa bé trở thành bạn bè với nhau. Trông họ như thể đã quen nhau từ lâu. Các cậu bé gọi cho mẹ báo về tai nạn của Tommy và hành vi dũng cảm của Adrian. Leslie đòi nói chuyện với Adrian để cảm ơn nàng. Chị ta ăn nói dễ thương và khóc rất nhiều khi nói đến tai nạn đã xảy ra.

Sau đó Adrian nói với Bill:

- Chị ấy có vẻ dịu dàng đấy chứ. Chị ta hình như còn thích anh.

- Anh nghĩ cô ấy còn thích anh. Anh cũng thích cô ta, mặc dù thỉnh thoảng chúng tôi rất giận nhau, khi chúng tôi không đồng ý về các đứa bé. Và chồng cô ta thuộc loại gà chết. Anh ta nghĩ rằng California mọi rợ, không có văn hóa và cũng nghĩ về anh như thế vì nghề nghiệp của anh. Nhưng anh nghĩ Leslie không để cho anh ta nói nhiều về chuyện này. Anh chỉ nghe các đứa bé nói lại như thế thôi. Họ có hai đứa con rất kháu. Cả hai đều là gái và như thể họ có đủ bốn năm người để lập một ban nhạc bằng đàn dương cầm và vĩ cầm rồi. Chỉ đợi vài năm nữa họ sẽ làm được. – Chàng cười. – Em nghĩ sao?

- Em đồng ý với anh. – Nàng cười. – Nhưng dù sao Leslie cũng dễ thương đấy.

- Anh nghĩ cô ta tìm được một người hoàn toàn khác anh… hay khác anh lúc ấy… cô ta muốn có người dành nhiều thì giờ ở nhà, người chịu sự kiểm soát của cô ta, không bốc đồng và có lẽ đừng quá cởi mở. Anh nghĩ cô ấy đã tìm được người vừa ý.

- Vậy thì quá bậy, - Adrian nói một cách tự nhiên, rồi cười to. – Em muốn nói lối sống của anh

có vẻ tuyệt vời hơn.

- Cám ơn em. – Nói xong, chàng cuối người hôn nàng. Tommy ngồi bên kia phòng, liếc mắt thấy thế bèn cười khúc khích. Chàng ngồi lại ngay thẳng, hỏi Adrian câu hỏi mấy ngày qua cứ ám ảnh trí óc mình. – Khi chúng ta về, tình thế sẽ ra sao? Anh muốn nói về chuyện của chúng ta.

- Em không biết. – Nàng nhìn vào mắt chàng. Nàng cũng muốn biết, nhưng nàng không hiếu sẽ ra sao. – Anh muốn tình thế như thế nào? – Nàng muốn biết chàng muốn gì, còn nàng cần nghĩ đến việc đối xử với Steven như thế nào nếu anh ta trở về. Nàng nghĩ nàng có bổn phận đối với anh ta và con mình. Nhưng mặt khác, nàng không thể ngồi suốt đời để đợi anh ta. Trước mắt, anh ta không gọi về nói chuyện với nàng, anh ta tỏ ra sẽ bỏ nàng vĩnh viễn. Nếu thế thì nàng phải lo liệu cuộc sống cho mình.

- Anh muốn như thế nào ư? – Bill suy nghĩ một lát rồi cười và nói tiếp: - Anh muốn đoàn kết hạnh phúc, tiếp theo sự khởi đầu sung sướng. Anh nghĩ chúng ta đang khởi đầu tốt đẹp, phải không? – Nàng gật đầu. – Và anh muốn được ở bên em một thời gian, cùng đi chơi nhiều nơi, cùng hưởng thụ niềm vui khi chúng ta không làm việc. Anh muốn tìm hiểu em. Anh đã tìm hiểu em, nhưng anh muốn tìm hiểu nữa. Anh muốn em hiểu anh. Anh muốn chúng ta… ờ, - chàng ngần ngại nhìn nàng, tìm lời, - đối xử với nhau thật đặc biệt. – Chàng cười. – Vào tháng giêng, anh muốn, – chàng thở hổn hển khi nói đến đây, - chia sẻ niềm vui với em và thai nhi. Adrian, đây là phép lạ… anh thích được chia sẻ với em, nếu anh may mắn và em còn cần đến anh.

- Anh không phải là người may mắn, - nàng đáp, nước mắt giàn giụa. – Em mới may mắn. Tại sao anh làm việc này cho em? – Nàng hỏi, vẫn cảm thấy bàng hoàng, lo sợ. Sau khi Steven bỏ đi, nàng hết sức kinh ngạc khi thấy có người muốn giúp đỡ mình.

- Anh làm tất cả những việc này vì anh yêu em, - chàng đáp. – Anh muốn em hiểu rằng đây là sự khởi đầu cho anh. Từ lâu nay, anh không hề dan díu tình ái với ai hết. Có lẽ từ khi hôn nhân của anh tan vỡ đến nay anh không yêu ai hết. Anh còn thề với mình rằng anh sẽ không có con nữa… anh không muốn có con với ai rồi lại mất con khi người đó bỏ đi. Nhưng nếu em thành thật với anh, anh bằng lòng nắm lấy cơ may ấy. Nếu em thành thật nói rằng khi em sinh con và Steven trở về với em, em sẽ đón nhận anh ta thì anh bằng lòng chờ đợi đến lúc ấy. Anh nghĩ đấy là lời nói thẳng thắng của mình. Anh bằng lòng chấp nhận sự nguy hiểm đó, sẽ đợi em cho đến lúc đó. Xin em đừng quên nói cho anh biết điều đó, như em đã quên nói cho anh biết mình có thai.

- Em không quên, - nàng đáp và chàng cười xòa.

- Phải, anh biết. Em chỉ không nói thôi. Chỉ quên chuyện nhỏ nhặt thôi và tại sao em không nói lí do khiến mình ăn mạnh đến lụn gia bại sản của anh thế? – Chàng thích trêu nàng. Nàng ném cái khăn vào chàng.

- Em không ăn nhiều như thế!

- Có, em ăn nhiều. Nhưng em cần phải ăn nhiều. Đứa bé cần như thế.

Nàng bỗng nghiêm trang hỏi:

- Anh không sợ sẽ gặp chuyện không hay à? Nếu anh ta trở về thì sao? Em có bổn phận với Steven vì đứa bé là con anh ta.

- Anh không đồng ý với em. Anh nghĩ em không có bổn phận gì với anh ta hết, sau khi anh ta

đối xử với em như thế. Nhưng nếu em nghĩ thế, anh tôn trọng ý kiến của em. Anh tin là anh ta sẽ không bao giờ trở về đâu. Một người đã nộp đơn từ bỏ quyền làm cha, trong khi em quyết giữ bào thai, sẽ không có ý định trở về để làm bố đâu. Nhưng có thể anh lầm. anh bằng lòng chấp nhận nguy hiểm, vì anh yêu em.

Nàng đứng dậy, bước đến hôn chàng. Hai ngày qua, nàng cảm thấy khỏe hơn nhiều, và thỉnh thoảng những nụ hôn bất thần như thế này làm cho nàng thấy một niềm đam mê dâng lên trong lòng. Nàng không biết khi về lại L.A sẽ có gì xảy ra không, nhưng chừng nào còn những đứa bé ở đây thì họ phải hết sức dè dặt.

Đêm cuối cùng họ ngồi bên nhau trên sân hiên, nói chuyện với nhau, nắm tay nhau và ngắm sao trời. rồi chàng cười, nhìn nàng, cảm thấy hạnh phúc một cách kì lạ.

- Em có thấy chuyện này kì cục không? – Chàng cười toe toét. – Anh yêu người phụ nữ đã có thai năm tháng. Em có thấy buồn cười không khi bụng to vượt mặt? Ta hãy nói về tình yêu!

Họ cười về sự phi lí của tình huống.

- Anh muốn nói chúng ta có thể yêu nhau như thế này trong phim ảnh… đàn ông đàn bà gặp nhau trong siêu thị. Cô gái đã có chồng, nhưng anh chồng bỏ đi vì nhận ra cô ta có thai với mình. Người đàn ông gặp trong siêu thị lại xuất hiện, và họ yêu nhau đắm đuối. Cô gái đi khắp nơi với cái bụng to tướng, cặp kè với vị anh hùng của mình như cặp với tài tử Fred Astaire và Ringer Rogers. Họ lấy nhau, có con. Và sau đó sống hạnh phúc. Tuyệt đấy chứ? Có lẽ anh sẽ cho lên chương trình phim truyện. Nhưng chỉ vậy thôi thì đơn giản quá. Muốn thực hiện chương trình truyền hình vào ban ngày, thì ta phải giết Steven, đứa bé phải làm con của người khác, rồi hóa ra anh lại là chồng của chị em hay là bố của em cũng nên. Phải sửa lại mới hay. Anh phải chế biến lại một vài chỗ. – Nàng cười. Chàng nói đúng. Hoàn cảnh rất kì cục. Nhưng bỗng chàng nhớ ra một việc, bèn hỏi nàng:

- Vậy khi nào thì việc li dị xong xuôi? Trước hay sau khi đứa bé ra đời?

- Chắc vào khoảng thời gian ấy. Em không biết đích xác ngày tháng.

- Nếu chúng ta đặt tên cho bé khác ngoài họ Thompson thì có lẽ tuyệt đấy, Thompson là tên con gái của nàng. Nàng rất xúc động khi nghe chàng nói thế. Chàng đề nghị cưới nàng để hợp thức hóa em bé. Nàng nghiêng người hôn chàng để cảm ơn lời đề nghị của chàng.

- Bill, anh khỏi cần làm thế.

- Anh biết. Nhưng anh muốn. Và em cần thế… Nếu anh đánh ván bài hay và nếu may mắn, anh sẽ thắng. – Chàng nháy mắt, nàng dựa người ra lưng ghế, nhìn sao trên trời. Nàng ước chi trả lời bằng lòng. Nhưng chàng bằng lòng để cánh cửa mở rộng cho nàng, nàng không thể đòi hỏi gì nhiều hơn. Thực vậy, nàng không còn hi vọng gì nhiều hơn thế. Nàng mượng tượng cảnh sống cô đơn đến ngày sinh hạ đứa bé. Nàng không nghĩ đến việc này trước khi sinh con.

Ngày hôm sau họ rời hồ, lái xe về L.A. họ dừng ở San Francisco, ở lại một đêm rồi lái xe theo xa lộ số 5 và về đến Los Angeles đúng giờ ăn tối. Nàng nướng bánh xăng uých kẹp phô mát tại nhà Bill trong khi chàng lo cho các đứa bé chuẩn bị đi ngủ. Chúng mặc pyjama để ăn tối, Adrian kể cho chúng nghe những câu chuyện buồn cười trong phòng thời sự. Chuyện về một con lợn dùng để quảng cáo bị sẩy, nó chạy quanh phòng quay phim như điên. Rồi chuyện ẩu đả ác liệt trong kho thực phẩm khiến người ta phải mất hết hai tuần mới lau hết đồ ăn dính trên trần

nhà. Adam rất thích nghe những chuyện như thế, còn Bill cười nhìn nàng kể. Họ hơi buồn khi về nhà. Sáng mai nàng phải đi làm trở lại. Bill còn nghỉ phép hai tuần nữa, chàng phải đi chơi với các con, nhưng nàng không đi được.

- Chúng cháu gặp cô hằng ngày được chứ? – Tommy lo lắng hỏi.

- Mỗi tối làm xong việc, cô sẽ đến chơi.

Adam hỏi: - Chúng cháu đến thăm chỗ làm việc của cô được không?

- Được chứ, nhưng không có gì vui đâu. – Bill biết nàng luôn luôn bận việc. Chàng đề nghị họ đi chơi ở Disneyland vào cuối tuần, Adrian mong chóng đến ngày ấy để cùng đi chơi với họ. Bất cứ lúc nào xa họ là nàng đều cảm thấy buồn, lạc lõng. Khi giúp các đứa bé vào phòng để ngủ, nàng rất buồn. nàng kể chuyện cho chúng nghe trước khi đi ngủ.

Sau khi chùi dọn nhà bếp, nàng nói với Bill:

- Em ghét về nhà. – Nàng chưa về nhà, đồ đạc của nàng còn để ở ngoài hành lang.

- Vậy thì đừng về. Em có thể ngủ ở phòng dành cho khách.

- Các đứa bé sẽ cho em là kì lạ. Nói tóm lại, em có nhà để về và nhà không xa đây.

- Giả vờ nói em mất chìa khóa. – Chàng thích ý kiến ấy, và nàng cũng thế. Nàng cười rồi bằng lòng. Nửa giờ sau, họ ngồi trên ghế nệm dại, nàng mặc áo ngủ, khoác thêm áo tắm dài của chàng.

- Thế này vui quá, - nàng cười. Chàng làm một tô bắp rang lớn. – Giống như thời còn nhỏ, đến ở lại chơi tại nhà bạn.

Chàng cười vui vẻ. – Khi em lớn tuổi như anh, họ gọi việc này với từ khác. – Chàng đã bốn mươi tuổi.

- Thế à? – Nàng đi thẳng vào vấn đề. – Họ gọi gì?

- Anh nghĩ họ gọi việc này là hôn nhân. – Nàng im lặng, ăn tiếp bắp rang. Chàng ngồi xuống ghế, nhìn nàng. – Có thể đây là điều hạnh phúc. Nhất là giữa hai người yêu nhau và biết họ đang làm. Ngày nào đó, chúng ta sẽ quyết định lấy nhau, và sẽ có con. anh muốn nói là con của chúng ta. Có gì bất tiện không? – Bỗng chàng thích có con với nàng, mặc dù từ lâu chàng không có ý định này. Nhưng chàng cũng thích đứa con riêng của nàng. Từ khi biết nàng có thai, chàng rất phấn khích, chàng luôn nói với nàng phải làm gì để bảo vệ sức khỏe cho thai nhi.

- Anh nghĩ bọn trẻ sẽ nói sao?

- Có lẽ chúng sẽ kinh ngạc. – Chàng cười toe toét, đưa cho nàng nắm bắp rang. – Trẻ con không nghĩ về chuyện như thế đâu. Em cứ đợi cho đến khi bảy tháng rồi hãy cho chúng biết. Em sẽ làm cho chúng ngạc nhiên. Chắc chúng nghĩ là em mập, cho tới khi em nói cho chúng biết.

- Anh nói có lí. Em cũng nghĩ như thế… cho đến khi em làm khám nghiệm xong.

- Em ngạc nhiên phải không? – Chàng muốn biết điều này.

- Sơ sơ thôi. Có lẽ không mấy ngạc nhiên. Nhưng lúc ấy phải nói là em quá sửng sốt. Em không tin mình có thai. Em lo sợ phản ứng của Steven.

- Vậy em nói cho anh ta biết khi nào?

- Sau khi anh ta đi xa về. Steven không mừng khi nghe tin ấy. – Nàng đã nói giảm nhiều về phản ứng của anh ta.

Tối đó nàng ngủ trong phòng dành cho khách và buổi sáng khi các đứa bé đi vào phòng, thấy nàng, chúng hò reo nhảy nhót.Thay vì kinh ngạc, chúng tỏ ra sung sướng khi thấy nàng ở lại. Chúng muốn đêm nào nàng cũng ở lại, nhưng nàng nói phải về nhà mình. Sáng đó nàng phải về để thay áo quần đi làm, Adam và Tommy đi theo nàng. Chúng ngạc nhiên khi thấy nhà nàng không có bàn ghế gì hết. Tommy nhìn quanh tỏ vẻ bất mãn.

- Tại sao cô sống như thể này? – Cậu bé hỏi. – Cô không có cả ghế nệm dài! – Đối với cậu, đó là thứ nhỏ nhặt. Còn Adam thì rất buồn cho nàng. Cậu ta nghĩ có lẽ nàng quá nghèo không mua nổi một cái ghế ngồi. Cậu ta nghĩ bố mình ít ra phải cho nàng cái ghế để ngồi, nhưng nàng vội trấn an các bé.

- Chồng cô khi đi đã đem theo hết đồ đạc trong nhà, - nàng nói.

- Ông ta quá bần tiện, - Tommy nói và nàng đồng ý với cậu.

- Tại sao cô không mua đồ khác? – Adam hỏi.

- Cô không mua vì chồng cô đi không lâu lắm.

- Đi bao lâu? – Tommy lại hỏi.

- Khoảng hai tháng… ờ không… ba tháng. Cô đoán thế.

- Cô nên sắm một ít đồ đạc, - Adam khuyên nàng với vẻ gay gắt.

- Cô sẽ cố gắng để sắm một ít. Có lẽ trước khi các cháu trở lại, cô sẽ sắm sửa nhà này khang trang hơn. Nàng lên lầu để mặc áo quần đi làm. Nàng mặc áo đen bằng vải lanh trông rất đơn giản, nhưng áo cắt theo kiểu rất đẹp, để lộ hai chân dài. Hai chân làm nổi bậc toàn thân nàng.

- Cô phải kiêng ăn mới được, - Adam nói. – Mẹ cháu kiêng ăn nên trông bà rất tuyệt. nếu cô giảm đi vài cân, chắc cô sẽ rất đẹp… nhưng… cháu muốn nói là bây giờ cô cũng đẹp… nhưng… nếu giữ bụng nhỏ xuống một chút, trông cô sẽ tuyệt hơn. – Nàng cười khi nghe hai đứa bé nói, và giả vờ sẽ làm theo lời khuyên của chúng. Ngay khi ấy Bill bước vào.

- Rồi, cô sẽ làm theo ý các cháu, - nàng nói, - cô cần ghế nệm dài và cần phải kiêng ăn. – Chàng thấy mặt nàng có vẻ gượng gạo, liền nhìn qua các đứa bé với ánh mắt thất vọng.

- Con nói thế với cô Adrian phải không? – Chàng hỏi Tommy.

- Không. – Nàng vội bao che cho chúng. – Chúng tôi cùng đi đến kết luận như thế. Điều chúng

tôi nhất trí rất xác đáng. – Dĩ nhiên nàng không nói cho chúng biết nàng phải rao bán căn nhà trong vòng hai tháng nữa và nàng sắp có con.

Sau đó nàng đi làm, không gặp chúng nàng cảm thấy ngày dài bất tận. Tối đó khi về nhà chàng, nàng rất sung sướng, nhưng phải về nhà mình để ngủ, vì nàng nghĩ Bill cần ở với các con. Nàng cố ở với chúng nhiều chừng nào hay chừng nấy. Cuối tuần đó họ đi chơi vui vẻ ở Disneyland và ngày cuối cùng của hai đứa bé sắp đến. Bill đưa tất cả đi Spago để vui chơi lần nữa, nhưng bữa ăn tối rất buồn. Bill và Adrian quá buồn khi thấy hai đứa bé về, chúng cũng đau buồn khi chia tay với họ. Tối đó các bé khóc ròng khi đi ngủ. Sáng hôm sau, Adrian đi với họ ra phi trường để Bill khỏi cô đơn. Sau khi các bé đi rồi, nàng cảm thấy như có ai vừa chết và chàng thông cảm tâm trạng của nàng. Các cậu bé rất buồn bã khi bước lên máy bay, tay vẫy chào cho đến giây phút cuối cùng. Các bé hứa khi về đến nơi sẽ gọi điện đến báo cho họ biết ngay, và Tommy thì thào cám ơn nàng lần nữa vì đã cứu nó. Cả hai đứa bé đều hôn chào giã biệt nàng, nàng khóc theo chúng.

Khi Bill và Adrian trở lại xe hơi, chàng nói:
- Anh không quen cảnh này. – Họ ra khỏi phi trường bằng xe hơi của chàng. – Khi chào giã biệt chúng, lòng anh đau như cắt. Bây giờ vẫn còn đau.
Khi họ lên xe rồi, chàng quàng tay ôm nàng để an ủi. Nhưng không có gì có thể làm nàng bớt đau đớn, không có gì có thể mang các đứa bé trở lại trước ngày lễ Tạ Ơn. – Vì thế anh không muốn có con nữa. Anh không muốn mất chúng.
Thế nhưng… chàng bằng lòng chia sẻ công việc chăm sóc thai nhi với nàng… và nếu nàng trở lại với Steven, chàng phải bỏ công việc ấy. Bill Thigpen ngẩn ngơ bàng hoàng khi nghĩ đến chuyện ấy.

Chương 21

Khi các đứa bé đi rồi, hai người trở về căn hộ của Bill, căn hộ yên lặng như tờ. Trông chàng như vừa mất người bạn thân và Adrian ra sức làm cho chàng nguôi ngoai. Thậm chí nàng còn tự nguyện nấu bữa ăn tối cho chàng.

- Anh xem tivi đi, để em nấu ăn cho, - nàng đề nghị. Chàng thẫn thờ nhìn mông lung, trí nghĩ đến các đứa bé, trong khi nàng lục lị đồ đạc trong bếp. Chàng bỗng nghe tiếng có cái gì rơi. Thoạt nhiên nàng làm rơi các tô kim loại, rồi đến tiếng xoong chảo va nhau, tiếng tủ chén bát mở ra đóng lại rầm rầm và chàng cười một mình. Adrian có khả năng tuyệt vời khắp nơi, ngoại trừ ở bếp.

- Em có cần anh giúp một tay không? – Chàng hỏi từ phòng giải trí vọng vào, nhưng tiếng trả lời có vẻ quả quyết.

- Không, em làm được. Anh để va ni ở đâu?

- Em làm món gì đấy?

- Mì sợi, - nàng đáp, tiếp tục làm rơi ba cái tô nữa và đóng mạnh cửa lò. Chàng xuất hiện trước cửa nhà bếp, miệng tươi cười.

- Adrian, anh không thích nói cho em biết là món mì sợi không cần va ni. Trong sách gia chánh của anh không dạy làm như thế. Em phải làm món khác thôi. – Trông chàng rất khoái trí, còn nàng thì đỏ mặt. Nàng bày biện trên quầy nào tô, nào xoong và cái gì trông như chảo chiên, nhưng chàng cố nín không nói lời nào.

- Anh im đi, - nàng đáp, nhìn vào mặt chàng, đưa cánh tay hất tóc ra khỏi mắt. – Em nghĩ món mì sợi này có va ni. Em làm bánh bột để tráng miệng. và xà lách trộn.

- Có vẻ ngon đấy. Em muốn anh giúp một tay không?

- Không, em thích làm bếp. – Nàng cười e thẹn. – Bánh xăng uých làm sao?

Chàng cười, đi vào bếp, quàng tay quanh người nàng. Từ khi các con chàng đến, chàng có nói lời yêu, nhưng chưa ở một mình với nàng. Những đứa bé ở với chàng một tháng và trong thời gian chúng ở đây có nhiều chuyện đã xảy ra.

- Em muốn đi chơi không? – Chàng hỏi, ôm nàng vào lòng và thưởng thức mùi thơm tỏa ra từ mái tóc đen óng ánh của nàng. – Chúng ta có thể đi Spago. – Chàng là một trong số ít người bất cứ lúc nào muốn là có thể vào đấy. Chàng là một nhân vật nổi tiếng của Hollywood, và hầu hết mọi người đều sung sướng khi vào Spago. – Hay anh nấu cho em. Em tính sao? – Chàng thích ở nhà để thưởng thức buổi tối yên lặng với nàng. Tối thứ bảy tất cả các nhà hàng trong thành phố đều đông đúc.

- Không, - nàng bướng bỉnh đáp, nhìn các thứ để lộn xộn trên quầy. – Em đã nói em nấu bữa tối cho anh mà, em sẽ làm được.

- Anh giúp em không được sao? Anh sẽ làm phụ bếp cho em.

- Được rồi. – Nàng cười tinh nghịch. – Anh chỉ nói cho em biết cách làm mì sợi thôi.

Chàng cười và làm món mì sợi cho nàng xem. Rồi hai người cùng làm món xà lách, chàng nướng vài miếng thịt bít tết. Họ vừa làm vừa nói chuyện, nói về các đứa bé, về chương trình diễn xuất và đợt kịch phẩm mới. Chàng ít lưu tâm đến những đợt kịch phẩm hơn chương trình diễn xuất buổi tối, vì chương trình của chàng không đem chiếu lại vào mùa hè, mà được chiếu trực tiếp quanh năm. Nhưng chàng phải làm cho chương trình sinh động, phải giữ cho nó được tươi tắn, mới mẻ, hợp thời. hiện chàng đang soạn những tình tiết phụ mới và hai người cùng bàn về những chi tiết này. Chàng thích những ý tưởng của nàng và nàng đưa cho chàng xem những ghi chú mình đã viết, chàng rất ấn tượng khi đọc chúng. Lúc ngồi ăn tối, họ lại bàn về chuyện này thêm lần nữa.

- Anh đồng ý với em, Adrian. – Nàng vừa đưa ra một ý kiến rất hay. – Nhưng trước hết chúng ta phải cho đứa con của Helen chào đời, - chàng nói, phản lại quan điểm của nàng. – Nhưng sau, anh thích ý kiến bắt cóc. Đứa bé biến mất… thì ra có người ghét John, không có gì liên quan đến cô ta, " hay là" … - Chàng nhìn nàng, trí suy nghĩ, vạch ra tình tiết trong óc, - hay là… bố đẻ của đứa bé bắt cóc… rồi xảy ra cuộc đuổi bắt rùng rợn qua nhiều bang với nhiều cảnh gian truân khổ ải… và khi chúng ta tìm ra hắn, và dĩ nhiên cả đứa bé, chúng ta mới biết bố của đứa bé. – Trông chàng hồ hởi, nàng nhìn chàng mê mẩn. Nàng tự hỏi làm sao chàng nghĩ ra được các nhân vật này, nhưng nàng biết chàng là người có nhiều kinh nghiệm về cuộc sống.

- Vậy bố đứa bé là ai?

- Anh chưa nghĩ ra.

Adrian cười. – Cô ta đã có thai nhưng anh không biết bố đứa bé là ai à? Thật khủng khiếp.

- Anh biết nói gì với em? Đây là mối tình hiện đại.

- Tuyệt vời quá.

- Thực ra anh thích ý kiến của em vào ngày hôm qua, vì nếu anh tạo ra được nhân vật nào đáng tin cậy và dễ thương, nhân vật mà khán giả yêu thích, chúng ta có thể thu nhiều lợi nhuận do cuốn phim đem lại.

- Nhân vật Harry được không? - Adrian đưa ý kiến.

- Harry à? – Bill ngạc nhiên vô cùng, đây là nhân vật chàng chưa hề nghĩ tới. nhân vật này đã xuất hiện rồi nhưng chưa rõ nét. Anh ta là chồng góa của cô bạn thân của Helen. Đây là ý kiến thật hoàn hảo vì John đã ở tù chung thân vì tội giết hai nhân mạng, nên việc ghép Helen với người đàn ông này thật hợp lý.

- Ý kiến của em thật tuyệt vời. – Diễn viên đóng vai này sẽ sung sướng vô cùng. Anh ta đã tạm nghỉ đóng nhều tháng nay, từ khi người đóng vai vợ mình chết đi, và anh ta là diễn viên rất giỏi.

- Adrian, em là một thiên tài!

- Phải, - nàng cười duyên dáng, - và là đầu bếp giỏi, anh có thấy thế không?

- Đương nhiên. - Chàng vừa cười vừa cuối xuống hôn nàng. Ở với nàng rất vui, rất thoải mái. Chàng thích việc nàng không chê bai chương trình của mình, mà lại tỏ ra thích nó. – Em có muốn hợp tác với chương trình của anh không? – Chàng nghĩ đến chuyện này khi thấy nàng đưa ra những ý kiến rất hữu ích.

- Em không nghĩ đến chuyện đó. Em bận tâm đến những chuyện hiếp dâm, giết người và những thiệt hại do thiên tai gây cho đời sống con người. Nhưng phim truyện nhiều tập chắc sẽ vui hơn nhiều. Sao, anh muốn tuyển người à?

- Nếu có người giỏi, anh sẽ tuyển chứ. Em thích không?

- Anh nói thật chứ? – Nàng nhìn chàng, ngạc nhiên hỏi. Chàng gật đầu. – Em thích.

- Anh cũng thích em hợp tác. – Chàng thích làm việc với nàng. Nhưng cả hai đều có công việc phải giải quyết trước đã. Chính nàng cũng nghĩ thế. Hiện nàng đang lo việc li dị, lo làm việc với ông luật sư mà chàng đã thuê cho nàng và việc sinh nở vào tháng giêng. Nàng quyết định sẽ xin phép nghỉ hộ sản, nhưng chưa nói cho phòng thời sự biết. Và có lẽ sau khi đẻ xong, thay vì về lại phòng thời sự, nàng sẽ đến làm với chàng. Đây là ý kiến rất hấp dẫn. Nàng uống cà phê do Bill pha, nghĩ đến chuyện đó, nàng thấy thích thú. Làm việc với nhau trên tình thần vừa là đồng nghiệp vừa là người yêu như thế này sẽ có phần đáng lo đấy, nhưng có lẽ công việc sẽ tốt đẹp. Tuy vậy, cần phải suy nghĩ cho kỹ mới được. Nàng ngồi trên ghế đẩu nhìn chàng, nghĩ rằng nếu họ cùng làm việc với nhau sẽ thú vị biết bao. Nàng bèn hỏi với vẻ mến phục chàng: - Có gì anh không thể làm được à?

- Phải, - chàng đáp, miệng mỉm cười, cúi hôn nhẹ lên môi nàng, - chuyện con cái. Em cảm thấy như thế nào về chuyện này? – Khi chàng hỏi về sức khỏe của nàng, nàng rất bối rối. Nàng không có ý định nói về chuyện thai nghén với chàng, thế nhưng từ khi chàng biết nàng có thai, chàng rất vui. Nhưng với nàng thì việc này vẫn còn rất lạ lùng. Đây là bí mật sâu xa nhất của nàng.

- Em khỏe, - nàng bảo đảm với chàng. Đây là việc đáng chú ý, nhưng quả thực tai nạn ở hồ Lake Tahoe không gây hậu quả gì tai hại cho nàng. Khi về nhà, nàng liền đi khám bác sĩ ngay. Vết khâu trên cánh tay đã thành sẹo và các vết xước, vết bầm tím trên người đã hết, chấn thương đã lành hẳn, thai nhi khỏe mạnh. Đây là điều rất đáng ngạc nhiên. Ông bác sĩ không tin được chuyện này. Ông ta nói nàng đã mang thai hài nhi thuộc loại trời đánh không chết. Bill rất sung sướng khi nghe thế. Chàng đối xử như thể đứa bé là con của mình và bất cứ khi nào chàng nói thế, nàng đều rất cảm động.

- Việc này làm cho em sợ phải không, Adrian? Anh muốn nói việc em có thai. Anh cứ nghĩ chắc việc này làm em hơi lo. Thật rất kì lạ. Em đã làm tình với người nào đấy, tinh trùng nảy nở trong em như thể em nuốt hạt giống vào bụng. Hạt giống nảy nở lớn lên trong bụng em cho đến khi trông em như sắp bể bụng. Thời điểm khó khăn ấy rồi cũng đến. Em phải sinh em bé. Chắc đấy là giây phút đáng lo nhất. Anh muốn nói đến đấy là về mặt tâm lí. Còn về mặt thể chất, đứa bé vẫn lớn mạnh bình thường. Điều gây cho anh ấn tượng mạnh nhất là em cho rằng mình sai trái; lạy Chúa, nếu gặp trường hợp của em, anh sẽ không làm chuyện thế này nữa; và hai giờ sau, có người đàn bà vừa sinh con sẽ nói với em rằng việc này không phải là điều xấu xa và chị ta sẽ làm lại việc này ngay. Thật là điều quan trọng. Em không thấy thế sao?

- Em thấy. Chuyện này hơi kì lạ với em. Nhất là vì trường hợp của em, em không có ai để chia sẻ khó khăn này, em luôn xem như đứa bé không có trong bụng mình. Bây giờ em mới thấy không nên tảng lờ như việc này mà phải đối diện với nó. – Chàng đưa cho nàng tách cà phê khác. Nàng khuấy đều rồi hớp lớp kem nổi bọt trên mặt tách, trong kem có socola. Quả chàng xứng làm bếp trưởng hơn nàng.

- Em đã thấy thai nhi máy chưa? – Nàng lắc đầu. – Khi nó máy em mới thấy nó kì diệu. sinh mạng… - Chàng ngồi xuống, âu yếm nhìn nàng. - … Rất huyền nhiệm, phải không? Nhìn các đứa bé, anh vẫn nghĩ chúng là phép lạ, ngay khi chúng đã lớn, tóc tai bờm xờm, đầu gối trấy xước trong quần jeans, giày đế mềm nhớp nhúa. Đối với anh, chúng đẹp lộng lẫy.

Đây là điều khiến cho nàng yêu chàng. Chàng rất thực, rất tốt, rất tuyệt vời, rất trang nghiêm về những vấn đề quan trọng như tình bạn, tình yêu, gia đình và sự thật. Nàng thích đức tính của chàng và những điều chàng ủng hộ. Chàng không giống Steven, anh ta đã bỏ đứa bé mà đi, không dám đối diện với thử thách. Anh ta không muốn hi sinh, không thích những điều mà Bill ủng hộ. Nàng bàng hoàng kinh ngạc khi thấy mình có may mắn gặp chàng. Chàng để tách vào bồn rửa rồi quay qua nhìn nàng với nụ cười e thẹn và bốn mắt gặp nhau, nàng cảm thấy bị chàng thu hút. Chàng như nam châm hút nàng về phía mình.

- Anh muốn nói gì phải không? – Nàng biết chàng sắp hỏi mình chuyện gì đấy. Chàng cười trước sự thông minh của nàng.

- Anh muốn hỏi em một việc, nhưng anh không biết có nên hỏi hay không.

- Chuyện gì thế? Hỏi em còn trinh không phải không? Phải, em còn trinh.

- Ơn Chúa. – Chàng thở khoan khoái. – Anh ghét đàn bà không trinh tiết.

- Vậy em còn trinh.

Chàng cười. – Nếu thế… em có muốn ở lại đêm nay không? Nếu em muốn, em có thể ngủ trong phòng dành cho khách.

Ở lại thì quá ngốc, vì nhà nàng chỉ ở phía bên kia chung cư. Nhưng nàng thích ở lại đây vì ở nhà một mình quá cô đơn, với chỉ một ngọn đèn trong phòng ngủ. Nàng cứ tự nhủ nếu mình muốn bán căn hộ thì sắm bàn ghế để làm gì. Phòng dành cho khách của Bill là nơi ẩn cư ấm cúng thoải mái, giống như chàng là nơi nàng có thể tránh mọi phiền não của đời người. – Như thế có vẻ ngốc quá, phải không? – Nàng e lệ hỏi. – Có lẽ em nên về nhà.

- Anh… - Chàng có vẻ buồn. – Tối nay không có các đứa bé, anh thấy rất cô đơn. – Nàng muốn ở lại với chàng. – Chúng ta có thể rang bắp để ăn và xem phim.

- Được rồi. em ở lại. – Nàng cười e lệ với chàng. Nàng thích ở với chàng, nhưng chàng giả vờ làm ra vẻ nghiêm trang và hỏi câu khác.

- Anh thắc mắc không biết cái gì làm cho em có quyết định ở lại? Vì bắp rang hay vì phim xưa? Anh cần biết để lần sau có thể mời em ở lại.

Nàng cười. – Vì bắp rang. Và sáng mai có bữa ăn sáng thoải mái.

- Ai đả động gì đến chuyện ăn sáng đâu! – Chàng trêu, ánh mắt có vẻ thản nhiên.

- Hãy dễ thương đi, nếu không em sẽ làm món mì sợi… với vani đấy nhé.

- Anh sợ món ấy rồi. Bây giờ anh đã có nhan đề mới cho chương trình diễn xuất của mình " Nàng đồng trinh vani" … cả chương trình hay ít ra một phần trong chương trình… em nghĩ sao? – Chàng quay lui, đứng sát bên nàng khi họ đi vào phòng khách. Nàng đáp dịu dàng.

- Em nghĩ anh rất kì diệu.

Chàng quàng tay quanh người nàng, hôn nhẹ lên gáy nàng.

- Anh rất sung sướng khi nghe em nói thế… anh rất yêu em…

Nàng cũng yêu chàng. Nàng yêu từ nhiều tuần nay, từ hôm nàng tỉnh dậy trong bệnh viện. Chàng đã nói chàng yêu nàng và đứa bé. Bây giờ nhắc lại rất kì lạ. Chàng có vẻ biết về chuyện thai nghén và con cái nhiều hơn nàng. Việc này khiến nàng thấy dễ chịu, thoải mái, nàng sẽ phụ thuộc vào chàng, thích được có chàng bên cạnh.

- Em nghĩ sao nếu tối nay chúng ta xem tivi phòng anh? – Chàng hỏi. Trong phòng chàng có cái tivi rất lớn, đêm nào chàng và các con cũng ngồi trên giường xem tivi. Nhiều lần nàng cũng xem với họ, vào những đêm nàng ở lại tại phòng dành cho khách. Nhưng bây giờ chúng đã về hết, ngồi trên giường một mình với chàng sẽ rất kì. Nhưng nàng đã xác nhận mình yêu chàng rồi.

Nàng ngồi dựa lên gối, chàng bật tivi rồi đi rang bắp. Nàng không đi theo, ngồi trong phòng một mình, nghĩ về chàng, nàng bị chàng thu hút mãnh liệt. Nàng thấy rất kì cục khi đã có thai năm tháng mà làm tình với người không phải chồng của mình. Nhưng nàng cứ làm thôi, vì nàng đã quá yêu chàng mà không biết bày tỏ tình yêu đó như thế nào.

Chỉ một lát sau, chàng bế một cái thố nhôm từ bếp vào, miệng nói lớn:

- Bắp rang đây! – Nàng cười rồi nép người vào bên cạnh chàng. Chàng lấy cái điều khiển từ xa, bấm nút đổi sang kênh chỉ chiếu phim xưa. Kênh chỉ chiếu phim cũ về Cary Grant, Adrian liền bảo chàng để thế cho nàng xem.

- Em thích phim này, - nàng cười nói, rồi ăn bắp rang. Chàng ngồi sát vào nàng, dịu dàng hôn nàng. – Anh cũng thích. – Chàng đáp và quả chàng thích thật. Nàng là bạn thân, đồng thời là người đồng tâm đồng chí với chàng. Chàng hôn nàng liên tục, còn nàng cứ ăn bắp rang và giả vờ xem truyền hình. Nàng nằm ngửa trên giường, hình ảnh trên màn hình tivi không được rõ nhưng nàng chẳng cần. Nàng hôn lại chàng, đam mê dâng lên trong lòng từ lúc nào không biết. Chàng thì thào bên tai nàng: - Em có uống thuốc ngừa thai không? – Nàng bật cười và hôn lại chàng.

- Có, có uống, - nàng đáp nho nhỏ. Hai người hài hước với nhau, nhưng khi đam mê dâng lên, cả hai đều nghiêm trang trở lại và chuyện tình của Cary Grant bị quên lãng. Chàng để tô bắp rang xuống, tắt đèn rồi quay qua nàng. Nàng rất đẹp, khêu gợi và dịu dàng. Nàng vẫn còn mặc chiếc áo dài màu hoa anh đào khi đưa các bé ra sân bay. Chàng từ từ cởi nút áo nàng, còn nàng lùa tay xuống dưới áo len của chàng. Môi họ chạm vào nhau rồi nhả ra rồi hôn lại. Cuối cùng hai người nằm trần truồng với nhau và khi giao hòa, họ quên hết mọi sự, quên hết ý tứ, hai người trở thành một. Họ nằm với nhau hằng giờ, mang đến cho nhau bao khoái cảm, hạnh phúc.

Cuối cùng khi họ nằm bên nhau, không ai biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Họ vẫn hôn nhau và thì thào nói chuyện trong bóng tối.

- Em rất đẹp, - chàng nói, đưa tay sờ mặt nàng, dùng ngón tay vuốt nhẹ xuống dưới. Thân hình nàng tuyệt đẹp, chắc chắn lúc chưa có thai, thân hình nàng rất mảnh khảnh và mềm mại. – Em có khỏe không? – Chàng sợ làm cho nàng và đứa bé bị đau. Khi làm tình, chàng quên hết chuyện này. Nghe hỏi, nàng cười, hôn vào cổ và môi chàng, sờ bộ ngực vạm vỡ của chàng. Nàng cảm thấy sung sướng, bình an và được che chở.

- Anh rất tuyệt vời. – Mắt nàng sáng long lanh, tràn ngập tình yêu. Chàng nhìn nàng, mê say, đưa tay sờ lên bụng nàng. Bỗng nàng cau mày nhìn chàng. – Có phải anh làm thế không?

- Làm gì?

- Em không biết… cái gì… em không biết đấy là cái gì. – Nàng cảm thấy như cái gì gõ nhẹ và mới đầu nàng tưởng chàng gõ tay lên bụng nàng, nhưng tay chàng không nhúc nhích và cả hai đều cùng một lúc biết cái đấy là cái gì. Nàng cảm thấy lần đầu tiên thai nhi máy. Như thể nó trở nên sinh động vì họ yêu nhau. Bây giờ đứa bé là của chàng, của họ, vì chàng muốn thế và yêu nàng.

- Để anh xem sao. – Chàng để thay lên bụng nàng không thấy gì hết. Nhưng chỉ một lát, chàng thấy bụng nàng nhúc nhích, có sự hoạt động nho nhỏ rất khó cảm nhận. Rồi chàng kéo nàng nằm sát vào mình, áp bụng nàng sát vào người mình, hai tay nắm hai bầu vú đầy đặn của nàng. Làm thế này để biết thai nhi có máy không thật rất kì dị. Đây là cách để biết thai nhi đang hoạt động trong người nàng, và cảm thấy mình ràng buộc với nó, như thể đứa bé là con của mình. Em bé chủ yếu là của nàng, và chàng muốn chia sẻ với nàng.

Chàng kéo chăn đắp kín cho nàng rồi hai người nằm yên, ôm nhau, nói chuyện nho nhỏ với nhau, mơ mộng và bàn về đứa bé.

- Nghĩ cũng thật kì, - chàng tâm sự, tai nghe loáng thoáng giọng của Cary Grant. Họ đã quên chuyện ăn bắp rang và xem phim. – Anh cảm thấy như thể đứa bé là của mình. Anh không biết… đứa bé mang đến cho anh cảm giác và kí ức quen thuộc, những tình cảm đã hình thành trước khi Adam và Tommy ra đời… Anh nghĩ đến chuyện mua nôi cho em bé, giúp em chuẩn bị phòng ngủ cho bé, đến nhà thương khi em sinh, rồi anh tự bảo mình hãy từ từ… vì thai nhi không phải của mình. – Chàng có vẻ ân hận khi nói lời cuối cùng. Nhưng chàng muốn được như thế. Chàng vừa làm tình với nàng lần đầu tiên, nên chàng rất tha thiết muốn được như vậy.

- Trước khi gặp anh, em rất cô độc, bơ vơ. – Nàng nhìn chàng, mắt chân thành, lo lắng về điều chàng nói. – Thật anh không quan tâm đến việc em có thai phải không? Đôi lúc em cảm thấy mình quá mập và xấu xí.

Chàng cười nho nhỏ, đáp: - Này em yêu, trước khi đẹp hơn thì phải trải qua cảnh gian nan chứ. Em sẽ tròn to như quả bóng, và anh thích thế. Em sẽ bự ra và chúng ta sẽ vui vì thấy em bé lớn mạnh.

- Ngốc thật. – Nàng nhắm mắt khi nghĩ đến mình sẽ to lớn ra. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện ấy và cảm thấy chán ngán. Hai chân của nàng to gần gấp đôi trước đó hai tháng, còn bộ ngực đồ sộ so với trước đây. Nàng có thân hình mảnh khảnh, bây giờ bỗng dưng to lớn lạ thường. Những thay đổi này khiến nàng cảm thấy kì lạ, tuy nhiên nàng lại háo hức về đứa bé. Và nàng cũng ngạc nhiên vì có chàng. Chỉ có phép lạ mới giúp nàng gặp chàng một cách bất ngờ như thế này.

Chàng ngồi dậy trên giường, nhìn nàng và nói:

- Dù sao thì việc anh yêu người đàn bà có thai bốn tháng rưỡi là điều rất công bằng và đầy thơ mộng. Trước đây anh chỉ dan díu với những người mẫu biếng ăn và những nữ diễn viên tham ăn cao lương mĩ vị, rồi bỗng bây giờ anh gặp người đàn bà anh yêu, nở nang đầy đặn và chẳng bao lâu nữa cái bụng sẽ to vượt mặt.

- Anh nói làm cho em khiếp quá. Có cách gì để khỏi trở thành quả kinh khí cầu không? – Nàng hỏi, ánh mắt lo âu và chàng cúi người hôn nàng.

- Không có cách gì. Đây là món quà tuyệt vời. Em hãy thưởng thức, hãy vui với nó đi.

- Khi em to khổng lồ, anh có còn yêu em không? – Đây là lời than vãn của người vợ có thai với chồng.

- Dĩ nhiên yêu chứ. Nếu anh có thai, bộ em không yêu anh nữa sao?

Nàng cười to khi nghe chàng hỏi. Lời chàng tự nhiên nên không làm cho cảm thấy lo sợ. Bất cứ chuyện gì chàng cũng tự nhiên như thế. Với Bill, mọi việc đều bình thường, đơn giản và thoải mái. – Yêu chứ, em sẽ yêu. – Nàng cười âu yếm.

- Như vậy là vấn đề đã được giải quyết xong, phải không? Em có thai rất đẹp. Có lẽ em nên lo khi gầy đi, không biết em có làm cho anh bị kích thích như bây giờ hay không. Hãy nhớ là khi em như thế này, em rất kích thích anh. – Chàng cười nham nhở, và nàng cũng cười theo. Nàng cảm thấy thoải mái khi ở bên chàng, chưa bao giờ trong đời, nàng yêu mãnh liệt như bây giờ. Và điều tuyệt diệu là nàng yêu chàng, chưa bao giờ nàng yêu ai thắm thiết như vậy… ngay cả Steven. Steven chưa bao giờ tốt với nàng như thế này, anh ta không đời nào có tình cảm tốt đẹp, khôn ngoan đối với nàng, mà luôn nóng nảy. nàng biết rõ như thế. Nàng là người may mắn, còn Bill là người hiếm có trên đời. - Adrian, em làm anh ham muốn như điên. – Chàng trêu chọc nàng, giả vờ muốn làm tình thêm nữa, nhưng dịu dàng.

- Đừng lo chuyện đó, - nàng cười, - Bắp rang đâu rồi? – Chàng cúi người đưa bắp cho nàng và đáp:

- Em chỉ có bao tử mà không có tim. – Chàng hôn nàng thật mạnh và đi lấy chai xô đa. Chàng biết trước nàng sẽ kêu khát.

- Anh đọc được ý nghĩ trong óc em, phải không?

- Ăn bắp rang khát nước. – Chàng muốn làm tình nữa, nhưng sợ làm quá sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Chàng hứa sẽ kiên nhẫn, chỉ làm tình cẩn thận trong thời gian sắp đến. Có con là điều rất kì diệu, là món quà đáng giá và chàng muốn được cùng nàng chia sẻ niềm vui. Chàng bóc vài hạt bắp để ăn rồi bật tivi và nhìn nàng. Chàng cảm thấy như thể bây giờ họ là vợ chồng, hòa đồng làm một rồi. không thể nào tin rằng nàng đã lấy người khác, có con với người khác. Với người không muốn Adrian lẫn đứa bé.

Nàng nằm ép mình vào chàng, còn chàng xem tivi, chốc chốc nhìn nàng, nụ cười ấm áp trên môi, một tay để lên vai nàng. Khi Adrian thiu thiu ngủ, điện thoại reo. Tommy và Adam đã đến New York an toàn, chúng gọi đến để báo cho chàng biết.

- Chuyến đi như thế nào?

- Tuyệt vời! – Tommy đáp. Cô tiếp viên hàng không để cho nó ăn ba miếng bánh mì mềm kẹp xúc xích nóng. Bill đã đặt cho các con một bữa ăn đặc biệt tại L.A. Chàng thường làm thế, đây là một trong nhiều điều chàng nghĩ đến. – Cô Adrian có khỏe không bố? Có cô ấy ở đấy không? – Cậu bé hỏi. Bill nhìn nàng và gật đầu.

- Có. Bố và cô ấy đang xem tivi, ăn bắp rang và rất nhớ các con. Ở đây rất buồn khi các con ra về. – Chàng thường thành thật với các con, luôn luôn nói cho chúng biết cảm nghĩ của mình. – Chúng tôi rất mong chóng đến ngày Lễ tạ ơn. – Chàng đã dùng từ " chúng tôi" để nói về mình và

Adrian. Rõ ràng trong óc chàng có ý nghĩ rằng họ sẽ cùng sống với nhau. Họ sẽ nói cho các con biết về đứa bé. Chàng sẽ để cho Adrian muốn nói gì với chúng thì nói. Khi nghĩ đến chuyện đó, chàng để tay lên bụng nàng để xem có sự hiện diện của em bé hay không. Chàng cảm thấy thai nhi đang phát triển trong bụng nàng và chàng ở gần bên cạnh em bé, cảm thấy cơ thể nàng hòa làm một với cơ thể mình. Chưa bao giờ chàng cảm thấy gần gũi với người phụ nữ nào như nàng.

Adam kể cho chàng nghe về bộ phim mà các cậu đã xem trên máy bay. Phim nói về chiến tranh ở Việt Nam, nội dung trong phim làm cho bé chán nản, nhưng cậu thích. Cậu bé yêu cầu được nói chuyện với Adrian, Bill nhẹ lay nàng, rồi lấy tay bịt ống nói và lên tiếng nho nhỏ với nàng.

- Em ơi, Adam muốn nói chuyện với em.

- Tốt. – Nàng đưa tay nắm ống nghe, miệng mỉm cười ngáy ngủ, nhưng khi nói, nàng cố lấy giọng bình thường để nói chuyện với cậu bé. – Chào Adam. Chuyến đi như thế nào? Có gặp cô nào duyên dáng không?

Cậu bé cười hô hố. Nàng là người đầu tiên nhận ra cậu đã bắt đầu để ý đến con gái, đã dành nhiều thì giờ chải tóc trong phòng tắm với nước hoa. – Không có đâu. Sau chỗ ngồi của chúng cháu chỉ có một cô thôi.

- Cháu có xin số điện thoại của cô ta không? - Adrian trêu, nhưng cậu trả lời một cách nghiêm trang.

- Có. Cô ta ở Connecticut. Bố cô là phi công.

- Cháu không để ý đến cô ta thì quá bậy… không để ý nhiều… - Cả hai đều cười và một lát sau nàng nói chuyện với Tommy. Nàng nói với cả hai rằng họ rất nhớ các cậu: - Tối nay bố các cháu và cô ngồi ở đây rất buồn. ngay cả bắp rang cũng bớt ngon vì không có các cháu.

- Cám ơn cô nhiều. – Bill giả vờ trề môi, lắng nghe câu chuyện sôi nổi giữa ba người với vẻ thích thú. Nàng rất tuyệt vời với các con chàng, chàng không quên việc chàng cứu sống Tommy đến nổi suýt mất mạng và mất luôn cái thai. Chàng sợ hãi khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé của con trai cứng đờ, rồi thấy thân hình nàng… chàng rùn mình nhớ đến lúc ấy.

Nàng đưa máy điện thoại lại cho chàng. Chàng nói chuyện với các con thêm lát nữa rồi cắt máy để cho chúng có thì giờ chuyện trò với mẹ chúng. Cô ta đã không thấy chúng một tháng nay, Bill nghĩ cô ta rất muốn gặp chúng.

- Các đứa bé có vẻ rất gần, nhưng lại rất xa, - Adrian buồn bã nói. Đợi ba tháng nữa mới gặp lại chúng thật quá lâu. Nàng tự hỏi làm sao chàng chịu đựng nổi, nhất là khi chàng không có gia đình ở California. Nếu chàng lấy vợ lại và có con khác thì không thể. Ngay từ tối hôm nay tình hình cũng không khác. Adam và Tommy rất đặc biệt và độc đáo, nê nàng biết chàng rất nhớ

chúng. – Chờ đến Lễ tạ ơn còn quá lâu.

- Bây giờ thì em đã biết lòng anh rồi chứ? – Chàng nghiêm trang nói. Chàng leo lên giường và tắt tivi. – Vì thế mà anh không muốn có con nữa. Anh không muốn người nào làm như thế với anh lại. Bắt chúng đi, cách li anh với chúng. Mặc dù Leslie tốt đến đâu, thì chúng cũng phải sống với cô ta và chỉ ở với anh sáu tuần một năm thôi, nếu may ra thì được bảy tuần, thật thê thảm.

- Em hiểu, - nàng dịu dàng đáp. Nàng hiểu thật. bây giờ nàng hiểu rõ chàng, nàng biết việc này đã làm cho chàng rất đau đớn. Rồi bỗng nàng lên tiếng trong bóng tối. – Em sẽ không làm điều ấy với anh đâu, Bill.

- Làm sao em biết được chuyện đó? Không ai biết chắc đâu. Em hãy nhìn em thì rõ… em còn cảm thấy có bổn phận với Steven. Nếu sau khi em sinh mà anh ta trở lại, chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta? Chắc em biết câu trả lời ra sao rồi. – Chàng có vẻ giận hờn, khổ sở, nhưng sở dĩ thế là vì chàng yêu nàng và nhớ con.

- Không, em không biết trả lời sao cho việc này. Nhưng em sẽ không làm cho anh đau đớn. – Bây giờ nàng biết rồi. Nếu Steven trở về, nàng không biết nàng sẽ làm gì và Bill nói đúng, nàng cảm thấy có bổn phận với chồng. Nhưng nàng cũng cảm thấy có cái gì hơn thế, có mối ràng buộc với Bill, có sợi dây vô hình buộc lấy hai người, có lẽ vào đêm nay khi họ làm tình với nhau hay sợi dây đã hình thành từ mấy tháng qua khi hai người trở thành bạn bè. Sợi dây vô hình đã ràng buộc hai người, nàng nghĩ mình sẽ không bỏ chàng để ra đi… hay lấy khỏi tay chàng vật gì hoặc người nào chàng thương yêu. Nàng tin chắc như thế… hay ít ra nàng hi vọng không làm chàng khổ sở. – Bill, em yêu anh. – Nàng nói nhỏ, nghĩ đến chàng, đến các đứa bé và thai nhi.

- Anh cũng yêu em, - chàng thì thào đáp lại, chỉ nghĩ đến nàng. Khi nói thế, lòng dục lại bùng lên trong chàng, chàng bèn chậm rãi thoa tay lên người nàng cho đến khi nàng thở hổn hển vì ham muốn và chàng làm tình lại. Đêm đó thật dài, thật hạnh phúc, và khi họ thức dậy vào buổi sáng, họ vẫn còn ôm quyện lấy nhau.

Nàng mở hé mắt, ngạc nhiên sung sướng khi thấy chàng. Mới đầu nàng cứ tưởng mình nằm mơ. Chàng còn ngủ và ngáy nho nhỏ. Nhưng mấy phút sau, khi nàng duỗi người, đẩy chân chàng gác trên người mình ra một chút cho bớt nặng thì chàng thức dậy.

- Em đấy ư? – Chàng hỏi, giọng lầu bầu ngáy ngủ, - hay anh đã chết và được lên thiên đàng? – chàng cười sảng khoái, hai mắt nhắm nghiền vì ánh mặt trời ban mai chiếu vào.

- Em đây. Nhưng anh đấy à? – Nàng thì thào hỏi với vẻ sung sướng. Đây là đêm tuyệt vời nhất trong đời nàng, đêm trăng mật hoàn hảo, dù nàng đang mang thai.

- Anh đây… em còn trinh không? – Chàng đùa, nàng cười.

- Chắc hết rồi.

- Tốt. Hãy hi vọng em không có thai.

- Đừng lo. Em có uống thuốc ngừa thai. – Họ cười đùa với nhau, nằm sát bên nhau trên giường nệm nhàu nhò vì đã ngủ qua đêm.

- Anh sung sướng khi nghĩ thế… em sẽ làm mì sợi cho anh ăn bữa sáng chứ? – Chàng duỗi người cười toe toét. Nàng gật đầu.

- Với vani.

- Tuyệt. Anh thích cách làm ấy. – Rồi chàng nằm sấp, ngẩng đầu hôn lên môi nàng. – Anh có ý kiến như thế này. Em cứ nằm nghỉ, để anh làm bữa sáng cho. Em muốn gì? Bánh phồng hay bánh kếp?

- Em không nên ăn kiêng hay sao? – Nàng cảm thấy có tội. Họ không làm gì ngoài chuyện ăn uống, nhưng nàng không mập, ngoài cái bụng to mà thôi. Chắc thai nhi đã hấp thụ hết thức ăn.

- Em lo chuyện ấy sau. Em thích ăn gì?

- Anh. – Nàng chứng minh rõ ràng cho chàng thấy nàng thích chàng trước khi ăn sáng, khiến cho chàng hết sức sung sướng. Hai giờ sau họ bàn về các món ăn sáng lại và lần này chàng làm chả trứng, thịt heo muối với cà phê đậm, nóng. Họ ngồi ăn sáng trong nhà bếp, mặc áo dài lụa giống nhau, cả hai chiếc áo này là của chàng. Họ vừa ăn vừa đọc báo chủ nhật.

- Vui chơi sáng chủ nhật như thế này là cách tuyệt vời nhất, - nàng nói. Chàng cười, chàng đang đọc mục giải trí.

- Anh hoàn toàn đồng ý với em. – Chàng đáp.

Sau đó họ tắm vòi sen, mặc áo quần, rồi đi một vòng trên xe MG của nàng. Bill thích chiếc xe này. Họ dừng lại ở Malibu để đi dạo trên bãi biển, đến lúc mặt trời lặn họ mới lái xe về nhà. Họ cho xe chạy chậm, hạ trần xe xuống cho gió thổi vào mặt. trông họ thư giản, hạnh phúc và trẻ trung. Thế giới như đang thuộc về họ. Họ dừng lại ở siêu thị nơi họ đã gặp nhau, rồi về nhà chàng để làm bữa ăn tối. Trước khi ăn, chàng rót sâm banh cho cả hai để ăn mừng cảnh sum hợp.

- Chúc hôn nhân hai người… với người thứ ba sắp chào đời. – Chàng chúc nàng và cười, rồi hôn nàng. – Anh yêu em, em yêu à. – Họ lại hôn nhau. Họ hưởng hạnh phúc buổi tối ở nhà, xem tivi, rồi nàng đòi về. Nàng không muốn vào nhà chàng, vì dù sao nàng cũng có nhà riêng của mình, nhưng chàng không nghe, không muốn nàng về. Chàng muốn chuyển đồ đạc của nàng đến đây trong tuần này. Chàng thấy việc nàng về lại ngôi nhà trống trải, buồn tẻ của mình là điều hết sức phi lý và nàng phải đồng ý với chàng. Bây giờ nàng có thể ở với chàng, cho nên việc về nhà

mình không hấp dẫn nàng nữa. và nàng muốn ở lại với chàng.

Ngày hôm sau chàng lái xe đưa nàng đi làm, chàng nói sẽ đón nàng về nhà sau buổi phát tin tức lúc sáu giờ, rồi sẽ đưa nàng đến làm buổi phát tin giờ chót. Khi Zelda gặp Adrian, nàng ngồi ở bàn làm việc cười với chị ta, chị biết có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng chị không tò mò. Chị chỉ đoán thôi và vội vã đi ra ngoài hành lang, cảm thấy mừng cho nàng. Đến trưa, khi Bill ghé vào gặp nàng, Zelda biết chàng là ai và tin chắc có việc gì đó xảy ra.

- Xong xuôi rồi! – Bill tươi cười nói.

- Cái gì xong xuôi? – Nàng hỏi. Một con gấu tấn công một chú bé trong thảo cầm viên, cậu bé suýt chết. Adrian phải xem cuốn phim quay cảnh ấy và quyết định cho chiếu phần nào, nhưng nàng rất sung sướng khi thấy chàng. Chàng cười toe toét. – Cái gì mà xong xuôi? – Nàng hỏi lại, giọng dịu dàng hơn. Dù bận suốt cả buổi sáng, nhưng mọi việc đều được giải quyết ổn thỏa nên nàng cảm thấy rất thoải mái.

- Ý kiến của em đấy. Ý kiến về Harry là bố của thai nhi. Ý kiến này được mọi người đồng ý hoàn toàn. Cả ban trình diễn đều theo ý kiến của em, ngay cả ông đạo diễn cũng khen. George Oben rất sung sướng được thủ vai ấy, mọi người đều vui mừng khi thấy anh ta đóng vai quan trọng hơn. Em là một thiên tài.

- Lúc nào anh cũng nói thế, thưa ông Thigpen. – nàng cười. Nàng hi vọng ngày nào đấy sẽ thực hiện lời đề nghị làm việc với chàng ở ban phụ trách phim truyện thay vì làm ở phòng thời sự.

- Em đi ăn trưa ở ngoài tiệm được không? – Chàng hi vọng, nhưng nàng lắc đầu. Có nhiều công việc cần phải làm ngay, chuyện con gấu ở thảo cầm viên, người cảnh sát bị sát hại dã man mới cách đây một giờ và chính quyền Venezuela đã bị sụp đổ.

- Chắc em không đi đâu được cho đến sau buổi phát tin lúc sáu giờ. – Chàng gật đầu, hôn nàng và đi ra. Nửa giờ sau, chàng quay lại với ổ bánh mì kẹp thịt bò băm viên thật bự, một tô súp và xà lách trái cây.

- Các thứ hợp khẩu vị với em cả, ăn đi.

- Vâng, thưa ngài. – Rồi nàng nói nhỏ, - em yêu anh- Nàng nói thì thào thôi, và liếc mắt nhìn cô thư kí của mình. Nàng thấy mặt cô ta có vẻ bất bình trước việc làm của nàng. Cô thư kí không biết chuyện nàng với Steven chia tay nhau, nên bây giờ thấy nàng hôn người khác, cô ta có vẻ bất bình. Nhiều người khác nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên, và nàng nghĩ rồi đây khi biết nàng có thai, chắc họ còn ngạc nhiên hơn nữa.

Khi Bill về rồi, một biên tập viên trẻng trợn hỏi nàng: - Ai thế?

- Ông ta tên là Harry, - nàng nói với vẻ bí mật. – Vợ ông ta đã chết cách đây vài tháng. – Nàng

dùng nội dung cốt truyện nhiều tập của chàng để trả lời, nhưng dĩ nhiên không ai hiểu điều này. – Bà ta là bạn thân của Helen… - Người biên tập viên cau mày, lắc đầu và trở về với công việc của mình. Adrian cũng trở về với công việc của nàng. Khi nàng ra khỏi phòng, Bill quay lui nhìn nàng lần nữa và chợt thấy nàng cười.

Chương 22

Tháng chín trôi qua với công việc dồn dập và những đêm hạnh phúc, những ngày cuối tuần sung sướng. Đến cuối tháng, người ta bắt đầu nghi ngờ rằng nàng có thai. Nàng đã có thai sáu tháng, và dù nàng mặc áo quần rộng đến đâu, người ta cũng dễ thấy bên dưới áo quần có cái gì khác lạ. Nhưng nàng không xin nghỉ hộ sản, nàng định làm việc đến sau khi sinh sẽ nghỉ luôn, như thế đơn giản hơn.

- Nếu nghỉ trước, chắc em rầu thúi ruột. – Nàng nói với Bill như thế. Chàng đồng ý với nàng. Chàng nghĩ rằng chừng nào bác sĩ còn nói sức khỏe nàng tốt, thì nàng muốn làm gì tùy ý. Và chàng nhắc lại đề nghị mời nàng làm việc với ban phụ trách phim truyện sau khi sinh xong và có lẽ phải nộp giấy thông báo cho phòng thời sự biết trong tháng mười hai.

Họ đi ăn ngoài rất nhiều, đến các nhà hàng yên tĩnh để thư giản như các tiệm Ivy, Chianti và Bistro Garden, rồi thỉnh thoảng đến các tiệm ồn ào hơn, sinh động hơn như Morton, Chasen và… dĩ nhiên là cả Spago. Họ nói chuyện với các cậu bé mỗi tuần ít nhất hai lần, các bé đều khỏe mạnh. chương trình phim truyện của Bill được đánh giá cao hơn bao giờ hết. Mọi việc đều tốt đẹp và Bill nhắc nàng nhớ rằng lần sau có đi khám bác sĩ, nói cho chàng biết để chàng cùng đi. Bây giờ đứa bé cũng là con của chàng rồi, dù giống là của ai chăng nữa, nhưng chàng đã làm tình với nàng, đã cùng sống với nàng, thì nó cũng xem như con của chàng. Adrian không chối cãi điều này.

Nàng không nghe tin tức của Steven từ tháng sáu và không nghe luật sư của anh ta nói gì từ tháng bảy nhưng nàng không lo lắng về chuyện này. Nàng biết việc li dị đang được tiến hành, nhưng không muốn suy nghĩ gì nhiều. Nàng bận bịu công việc và sống hạnh phúc với Bill. Nàng không ngủ ở nhà mình từ tháng tám, vào đêm các cậu bé con của nàng ra về.

Nhưng cuốc gọi điện thoại của luật sư của nàng vào hôm mồng một tháng mười vẫn làm cho nàng ngạc nhiên. Ông ta gọi đến nói rằng Steven muốn rao bán căn hộ, nàng đã biết trước, nhưng vẫn bàng hoàng kinh ngạc. Biết rằng mình có nhà riêng, mặc dù nàng không ở, cũng dễ chịu hơn là không có.

- Họ muốn chắc chắn khi nhà rao bán sẽ không có bà ở đấy. – Người luật sư nói.

- Tốt thôi, - nàng lạnh lùng đáp.

- Họ muốn bà giao chìa khóa cho người môi giới địa ốc, và giữ căn hộ thật ngăn nắp.

- Việc ấy không khó. Họ có nói cho ông biết anh ta đã lấy đồ đạc đi hết rồi không? Tôi chỉ còn cái giường ngủ và áo quần trong tủ âm tường, một tấm thảm, một cái ghế đẩu trong bếp. Tôi sẽ cố làm cho căn hộ được sạch sẽ. – Dù căn hộ không có đồ đạc, nhưng nàng vẫn thấy vui, muốn giữ cho nó được sạch sẽ.

- Thế bà không sắm đồ đạc khác à?- Vị luật sư có vẻ ngạc nhiên khi nghe nàng nói như thế. Trước đây nàng đã quên nói cho ông ta biết. Luật sư của Steven không nói cho ông ta biết điều này, nhưng ông ta nghi rằng có nhiều chuyện khác nữa mà Steven không nói cho ông biết, như là tại sao anh ta từ chối con mình và li hôn với người đàn bà vừa biết điều vừa đứng đắn.

- Không, tôi không sắm. Căn hộ trống trải.

- Như thế khó giới thiệu đấy. Có lẽ họ tưởng bà sắm bàn ghế khác rồi.

- Steven chắc đã nghĩ đến chuyện này trước khi anh ta dọn hết đồ đạc đi. Tôi không sắm đồ đạc là để cho anh ta có thể bán căn hộ một cách dễ dàng.

- Bà Townsend này, bà có muốn mua phần của ông ấy không?

- Không, tôi không mua. Và dù muốn, tôi cũng không có tiền để mua. – Ông luật sư đã nói cho họ biết ông muốn bán bao nhiêu, nàng nghĩ giá như thế quá cao. Nhưng nếu ông ta bán được giá đó, nàng sẽ có một nửa, nên nàng không bàn luận làm gì. – Việc li dị đến đâu rồi? – Nàng thận trọng hỏi. Đây là vấn đề vẫn còn tế nhị với nàng.

- Mọi việc đang tiến hành. – Ông ta chần chừ một lát rồi quyết định hỏi, dù chồng nàng không muốn biết. – Vấn đề thai nghén của bà như thế nào?

- Tốt đẹp. – Rồi nàng hỏi: - Có phải luật sư của Steven hỏi về việc này không?

- Không, ông ta không hỏi. – Luật sư của nàng ngần ngại đáp. Nàng chỉ còn biết gật đầu.

- Có gì nữa không?

- Không. Chỉ có về căn hộ. Chúng tôi sẽ bàn bạc với các người môi giới địa ốc, và khuyên bà nên bán cho ai. Khi nào thì bà có thể cho họ xem nhà?

Nàng suy nghĩ một phút rồi nhún vai. – Ngày mai. – Chẳng có việc gì làm hết. Ngay cả tủ quần áo cũng trống trơn, vì hiện một nửa vật dụng của nàng đã nằm trong tủ phòng dành cho khách của Bill.

- Mai chúng ta sẽ gặp nhau. – Nàng cảm ơn ông ta và gác máy. Khi Bill đến đón nàng về nhà sau buổi phát tin lúc sáu giờ chiều, nàng vẫn còn trầm tư mặc tưởng. Bây giờ chàng đến đón nàng nhiều lần, khiến cho mọi người bàn tán xôn xao. Họ biết chàng là ai, nhưng họ muốn biết chàng và nàng có mối quan hệ như thế nào. Nàng vẫn không nói gì về việc mình có thai. Khi bị người đàn bà mà nàng không ưa hỏi, nàng nhìn thẳng vào mặt chị ta và đáp: Không, tôi không có thai.

- Hôm nay có chuyện gì phải không? – Khi lái xe về nhà, chàng hỏi vì thấy nàng không vui. Chàng đã mua cua để ăn tối.

- Không có gì nhiều, - nàng nói dối. Nàng vẫn còn bối rối vì cuộc gọi từ ông luật sư của mình.

- Em có vẻ lặng lẽ.

- Anh quá thông minh, không giấu gì anh được. – Nàng nghiêng qua hôn chàng. – Hôm nay luật sư của em gọi.

- Chuyện gì thế? – Bỗng chàng có vẻ lo lắng.

- Steven rao bán căn hộ.

- Em lo phải không? - Chàng cau mày nhìn nàng. Chàng không thích nói về Steven. Và nàng

cũng không thích khi nhắc đến Leslie.

- Lo chứ. Mình có nhà, dù không ở cũng thấy yên tâm hơn.

- Tại sao? Có nhà hay không có gì khác nhau đâu?

- Nếu anh chán em thì sao? Hay chúng ta gây gỗ nhau, hay… em không biết… khi các con anh trở lại ăn lễ Tạ Ơn, chúng ta sẽ làm gì? – Nhưng nàng nghĩ rằng đến khi ấy chắc căn hộ đã bán rồi.

- Chúng ta sẽ nói với chúng rằng chúng ta yêu nhau, em sắp sinh con, chúng ta sống cùng. Đấy, chúng ta sẽ nói với chúng như thế. Không có gì to tát hết.

Nàng cười gượng với chàng. – Anh viết truyện phim nhiều tập lâu rồi. Chuyện này đối với anh bình thường, nhưng với mọi người thì không bình thường và với Adam và Tommy cũng như thế. Nếu em ở luôn tại nhà anh, chắc chúng sẽ thấy nhà quá đông, và đâm ra giận em. – Nghĩ đến chuyện này suốt ngày, nàng thấy lo lắng.

- Vậy em tính sao? Em muốn có nhà riêng phải không? – Trông chàng rất khổ sở.

- Điên mới muốn thế. Em chỉ nói rằng em không thích anh ta bán nhà. Có nhà vẫn hay hơn.

- Anh ta muốn bán nhà bao nhiêu? – Nàng nói cho chàng biết và chàng huýt sáo. – Thế thì quá nhiều. Nhưng anh nghĩ anh ta bán với giá ấy thì em sẽ có một nửa. Gởi tiền vào ngân hàng hay hơn là giữ căn hộ em không dùng mà chỉ ngồi chơi.

Nàng thở dài, gật đầu đồng ý. – Anh nói đúng, chuyện này không quan trọng gì. Rồi cũng sẽ quen thôi.- Từ tháng sáu đến giờ, có nhiều chuyện nàng đã quen rồi. Có nhiều chuyện thay đổi rất kỳ diệu.

- Anh ta có nói chuyện với em không? – Bill bình tĩnh hỏi, chàng đậu xe vào bãi. Chàng lái chiếc xe có thùng gỗ của mình. Nàng lắc đầu. Steven không muốn nói.

Nàng sáng hôm sau, nàng gọi Steven tại văn phòng anh ta. Nàng nhận ra giọng nói của cô thư kí, nàng lễ phép yêu cầu cô ta cho mình nói chuyện với chồng.

- Xin lỗi, ông Townsend bận việc rồi. Ông ấy đang họp.

- Xin lỗi, cô vui lòng thông báo cho ông ấy biết có tôi gọi đến, - nàng nói.

- Tôi sợ làm phiền ông ấy.

- Xin cô nói thử xem sao, - nàng năng nỉ, cảm thấy tức giận. Rõ ràng Steven đã dặn cô thư kí đừng nối đường dây với anh ta khi Adrian gọi đến, nàng đâu đáng bị đối xử như thế.

Cô thư kí biến mất rồi hai phút sau, cô ta nói lại. Rõ ràng cô ta giả vờ chứ thời gian hai phút, không thể nói với ai chuyện gì được. – Cô ta nói. – Xin lỗi, ông Townsend bận việc cả ngày, nhưng tôi sẵn lòng ghi lại lời nhắn của bà. – Nói với anh ta chết quách đi cho rảnh mắt, nàng muốn nói như thế, nhưng lại không nói. Còn nhiều cách khác để đối phó, nàng cứ thử xem sao.

- Nói với ông ấy rằng tôi gọi đến để nói về việc bán nhà, - nàng nói, rồi nói sang chuyện quan trọng hơn, - và nói về thai nhi. – Nàng đã thả quả bom. Im lặng nặng nề tiếp đó. – Cám ơn nhiều.

- Tôi sẽ nói cho ông ấy biết ngay, - cô thư kí vội vã nói, làm như thể anh ta không biết. Nhưng Adrian biết Steven rất ghét tin nhắn. nếu cô thư kí biết, thì sớm muộn gì mọi người sẽ bàn tán xôn xao chuyện này.

Nàng anh ta không gọi. Nửa giờ sau, ông luật sư của anh ta gọi. Steven đã gọi cho ông ta trong bảy phút. Ông ta gọi luật sư của nàng nhưng không gặp.

- Có chuyện gì rắc rối à, bà Townsend? Tôi biết sáng nay bà gọi cho... ông Townsend.

- Đúng thế. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy. – Trong giây phút tức giận, nàng muốn hỏi tại sao anh ta lại làm như thế, tại sao anh lại lấy hết đồ đạc đi và tại sao từ bỏ đứa con của mình. Bây giờ thai nhi đã sinh sôi nảy nở, nàng cảm thấy nó lớn mạnh, bụng nàng đã khá to, nàng không hiểu nổi tại sao anh ta bỏ đi. Hành động đó thật vô nghĩa, nàng muốn nói chuyện với anh ta về chuyện này. Chuyện này không liên quan đến việc nàng yêu Bill. Nàng rất yêu chàng. Nhưng Steven vẫn là bố của đứa bé.

- Bà nói cho tôi biết lí do tại sao bà gọi ông ấy được không? – Ông ta cố làm ra vẻ tử tế. Steven đã có ý kiến cương quyết rồi.

- Không được, đây là chuyện cá nhân.

- Tôi xin lỗi. – Ông ta ngừng nói và Adrian hiểu biết sự thể.

- Anh ấy không nói chuyện với tôi, phải không?

Ông luật sư không muốn trả lời trực tiếp với nàng, nhưng chính vì không trả lời mà hiểu rõ vấn đề như thế nào.

- Ông ấy nghĩ rằng… chuyện này sẽ rất khó khăn cho cả hai người, nhất là với tình hình như hiện nay. – Ông ta sợ nàng sẽ dùng tình cảm và đứa bé để làm áp lực lên Steven. Ông ta không biết rằng nàng đang sống với một người đàn ông rất tốt và chàng muốn nhận đứa bé là con mình. Ông ta sẽ không thể nào hiểu được điều này.

- Có vấn đề khó khăn vì việc thai nghén phải không? Mặc dù phương pháp đối xử với em bé hợp pháp nhưng vẫn có cái gì liên quan đến ông Townsend à? – Nàng muốn bảo ông ta im miệng đi, muốn bác bỏ tính hợp pháp và sự quan tâm đến nàng bằng tình người. Nhưng điều không hay là ông ta cố tránh.

- Không, đừng quan tâm. Ông nói với anh ta hãy quên chuyện ấy đi. – Đấy đúng là điều anh ta muốn. Steven đã nói với ông luật sư rằng anh ta muốn quên mọi việc về nàng, nhưng ông luật sư không nói cho nàng biết.

Nàng gác máy và cả chiều hôm ấy buồn vô kể. Thấy nàng buồn, Bill nghĩ là vì việc căn hộ. Chàng thấy buồn như vậy là ngốc. Nhưng chàng không biết nàng đã gọi cho Steven, nàng muốn nói chuyện với anh ta, muốn hỏi lý do tại sao. Không phải nàng muốn thay đổi ý, nàng chỉ muốn biết tại sao anh ta không yêu mình, tại sao không chịu nhìn nhận đứa con. Hẳn có lí do anh ta mới làm thế, có gì quan trọng hơn thời thơ ấu khó khăn. Nhưng nàng không muốn Bill chạm tự ái. Nàng ngồi bình tĩnh trong phòng khách, đưa ý kiến sau bữa ăn tối họ sẽ gọi cho các đứa bé.

Nói chuyện với các đứa bé thường làm cho nàng vui. Ngày hôm sau, ông luật sư của nàng gọi đến, nói cho nàng biết tên của người môi giới địa ốc, ông ta sẽ đưa khách đến để xem căn hộ.

Cuối tuần đó, nàng và Bill đi nghỉ xa, đến thứ hai nàng mới cảm thấy người tươi tỉnh hơn. Căn hộ không còn là vấn đề quan trọng, nàng nhận ra nàng không cần căn hộ riêng cho mình nữa. Nàng sống với Bill đầy đủ, hạnh phúc rồi. Căn hộ nàng từng ở với Steven không đáng giá để nàng cố giữ lấy.

Họ đến ở lại chơi với bạn bè của chàng tại Palm Beach. Một diễn viên khi còn trẻ đã từng đóng trong chương trình của chàng và sau đó đóng phim điện ảnh thành công. Anh ta rất dễ thương, có gia đình, Adrian rất thích vợ anh ta. Họ đã hưởng ngày cuối tuần thú vị, hai vợ chồng anh ta đùa Bill về cái thai. Họ nghĩ rằng thai nhi là con của chàng, họ thấy việc chàng và nàng không cưới nhau mà có con là rất bình thường. Họ vui vẻ đề nghị hai người lấy nhau và Janet, vợ của người diễn viên, hoàn toàn ủng hộ " kết quả kỳ diệu" của hai người là nàng đã có thai.
Có nhiều lúc Adrian phân vân không biết mình có vượt qua được việc thai nghén này không, có lúc nàng lại quên việc mình có thai. Việc này tùy vào hoàn cảnh nàng sống, tùy vào lúc vui lúc buồn và tùy vào chuyện xảy ra. Nhưng điều còn lưu lại trong óc nàng, nhờ Janet đã nhắc nhở cho nàng nhớ, là cuối đường, phần thưởng không phải là sự vinh hoa phú quý, mà, như Janet nói, sự vinh hoa phú quý chỉ là phù du, con cái mới là vật kỳ diệu đáng quý nhất. Sau kỳ nghỉ cuối tuần, hai người cảm thấy vui sướng và hưng phấn về đứa bé trong bụng nàng. Bill tìm thấy cuốn sách mà chàng đã mua cho nàng nhưng hai người chưa đọc, bây giờ chàng đọc cho nàng nghe. Cuối cùng, họ làm tình, và ôm nhau ngủ.

Sáng hôm sau, vào lúc đang làm việc, luật sư của nàng gọi điện và tuyên bố rằng có người đã đề nghị mua căn hộ với giá do Steven đưa ra. Nghe xong, nàng rất ngạc nhiên. Giá căn hộ theo lời hô của anh ta là trong vòng mười ngàn đô la, Adrian thật không tin được có người bằng lòng mua giá này.

- Đã thỏa thuận rồi à?

- Chúng tôi rất ngạc nhiên, và người mua muốn dứt điểm trong vòng ba mươi ngày, nếu bà đồng ý với giá này. Chúng tôi nhận thấy có thể giao nhà như thế này thì quá sớm cho bà. – Nhưng bỗng nàng chẳng quan tâm, ngày ấy sẽ đúng vào ngày mười một, các con chàng sẽ đến mừng lễ Tạ Ơn, Bill nhất quyết đòi nàng ở lại với chàng, và đã đề nghị sẽ biến phòng dành cho khách thành phòng trẻ con trong vài tháng sắp đến. Điều này làm cho nàng quá ngạc nhiên. – Bà nghĩ sao về thời hạn giao nhà trong ba mươi ngày? – Ông luật sư hỏi nàng.

- Tốt. – Ông ta ngạc nhiên khi nghe nàng trả lời.

- Và giá bán? – Nàng ngồi yên lặng một phút, nhưng nàng muốn từ giả căn hộ và Steven.

- Cũng tốt thôi.

- Bà bằng lòng ư?

- Vâng. – Lạy Chúa. Tống khứ đi. Tống khứ đi.

- Chiều nay tôi sẽ đưa giấy tờ cho bà kí. Kí xong tôi sẽ gởi lại cho luật sư của chồng bà.

- Tốt.

- Chúng tôi sẽ gởi cho họ liền. – Khi ông ta gởi giấy tờ đến, nàng thấy chữ kí của Steven hiện ra trước mắt nàng có vẻ rất kì lạ. Từ lâu nàng không gặp anh ta, bây giờ thấy nét chữ của anh ta, nàng cảm thấy choáng váng như đang sống trong quá khứ. Nhưng chẳng có gì hết, không có lời ghi gì, không thư từ, cũng không giấy tờ nhắn gởi. Anh ta hoàn toàn lìa xa nàng và muốn như thế mãi mãi. Anh ta làm như thể rất sợ nàng, nhưng nàng không hiểu tại sao. Nàng thấy tình thế thật vô nghĩa, nhưng có lẽ không thành vấn đề nữa.

Tối đó nàng đưa tờ giấy đó cho Bill xem, chàng nói giấy tờ như thế này là tốt rồi, nhưng chàng có vài ý kiến bổ túc về bản giao kèo cho người thứ ba giữ, và cách giải quyết số tiền cọc. Chàng đề nghị nàng nói với ông luật sư lo việc ly dị về các vấn đề này. Và chàng dặn nàng phải cẩn thận trong việc chia tiền bán nhà. Rồi chàng hỏi nàng về những thắc mắc lâu nay của mình

- Vấn đề trợ cấp cho vợ thì sao? Anh ta có đề nghị với em trợ cấp bao nhiêu không? Và trợ cấp cho con nữa?

- Em không đòi hỏi gì hết. – Nàng bình tĩnh đáp. – Em có lương. Steven đã nói anh ta đã không chấp nhận đứa con. Em đã nói với anh rồi, anh ta từ chối quyền làm cha trước khi đứa bé chào đời. – Nàng buồn rầu khi nói đến chuyện này. – Em không muốn gì nơi anh ta hết. – Nếu anh ta không muốn nàng, không muốn đứa con, thì nàng không muốn tiền của anh ta. Nhưng Bill nghĩ tình cảm của nàng vừa cao thượng vừa ngu ngốc.

- Nếu em đau ốm thì sao? Nếu có chuyện gì xảy ra cho em thì sao? – Chàng dịu dàng hỏi nàng.

- Em có bảo hiểm, - nàng nhún vai đáp. Chàng bèn nhìn nàng với ánh mắt buồn bã.

- Tại sao em để cho anh chàng này ra đi một cách dễ dàng như thế, Adrian? Em yêu anh ta phải không? Anh ta bỏ em. Anh ta phải có bổn phận đối với em và đứa con chứ? – Nàng lắc đầu, đưa tay sờ chàng. Chàng cảm thấy lòng buồn rười rượi.

- Em không yêu anh ta. Nhưng em đã lấy anh ta… anh ta là chồng em… trên nguyên tắc anh ta vẫn… - Nàng nghẹn ngào khi nói đến từ này, sau những việc Bill đã làm cho nàng, nhưng điều này đúng với sự thật, - anh ta là bố của đứa bé. – Nàng không muốn làm chàng đau khổ, nhưng đó là sự thật, nàng thấy việc này rất quan trọng, và chàng biết điều này.

- Việc này đối với em quan trọng, phải không?

Nàng nhìn xuống hai tay rồi nhìn lên chàng, nàng gật đầu và nói thật nhỏ: - Vâng, quan trọng. Không nhiều, nhưng cũng có phần quan trọng. Vì là con của anh ta, Bill à. Nếu ngày nào đó anh ta tỉnh trí mà quay về thì sao? Anh ta có quyền đấy chứ… em không muốn đóng hết mọi cánh cửa. Biết đâu có ngày anh ta muốn vào.

- Anh nghĩ anh ta không muốn quay về đâu. – Bill bình tĩnh nói. Chàng không muốn cãi cọ với nàng. Chàng tự hỏi việc chống đối Steven có ích lợi gì cho mình không? Bill không muốn bị tổn thương, nhưng càng không muốn mất nàng hay đứa bé. – Anh nghĩ, nếu em tin Steven sẽ trở về là em quá mơ mộng rồi. anh nghĩ anh ta đã tỏ thái độ quá rõ ràng.

- Anh ta có thể đổi ý.

- Adrian, em muốn anh ta phải không? Em muốn anh ta trở về phải không?

Chàng nhìn vào mắt nàng, nàng lắc đầu và chàng tin nàng. Rồi không nói tiếng nào, chàng ôm

nàng vào lòng.

- Nếu mất em, anh chết mất. – Nàng biết là thế, và nếu nàng mất chàng, chắc chàng cũng sẽ chết, tuy nhiên vẫn còn bóng ma của Steven…

- Em cũng không muốn mất anh.

- Em sẽ không mất anh. – Nói xong, chàng cười. Khi ôm nàng vào lòng, chàng cảm thấy thai nhi máy trong bụng nàng.

- Cám ơn anh đã tốt với em.

- Đừng nói bậy. – chàng hôn nàng, hai người ngồi với nhau một hồi lâu, nhưng sau đó câu chuyện của họ làm cho chàng lo sợ. Chàng nghĩ nàng rất trung thành và dù nàng yêu chàng, đối với nàng, việc Steven là bố của đứa bé vẫn là điều quan trọng. Bill nghĩ chàng không thể làm gì để thay đổi tình thế được. Chàng chỉ còn cách cứ yêu nàng và cầu cho cơ hội may mắn đến mà thôi.

Chương 23

Căn hộ được bán một cách nhanh chóng và đơn giản vào tuần đầu của tháng mười một. Việc mua bán giao nhà xong xuôi, Adrian và Bill mang hết đồ đạc của nàng đến nhà chàng ở bên kia chung cư. Công việc gọn nhẹ, không thấy bi lụy như nàng lo sợ. Không có gì níu kéo nàng lại, không có gì làm cho nàng bịn rịn khi ra đi. Steven đã lấy hết các thứ mang theo gã trước đây năm tháng rồi. Ngay cả tập ảnh chụp cảnh đám cưới của họ. Nàng tự hỏi không biết anh ta sẽ làm gì với tập ảnh, nàng nghĩ có lẽ anh ta sẽ ném nó đi thôi. Thật kì cục. Tất cả đều biến mất, như thể không có gì đã xảy ra. Nàng nói với Bill như thế khi để những đồ vật cuối cùng của mình trong phòng dành cho khách tại nhà chàng.

- Cảnh tượng như thể chúng tôi không hề lấy nhau. Em cảm thấy như mình không hề quen biết anh ta. – Thế nhưng ngay khi ấy, Bill biết nàng vẫn còn trung thành với Steven rất nhiều.

- Có lẽ đúng thế. Thỉnh thoảng có những người như thế. – Chàng sung sướng khi thấy nàng không đau khổ. Độ này nàng có vẻ mệt mỏi hơn, nhưng nhìn chung vẫn khỏe mạnh. Nàng đã có mang bảy tháng và cả hai người đều phấn khích muốn gặp các con của chàng vào dịp lễ Tạ Ơn. Hai tuần nữa, các bé sẽ đến. Nhưng tuần trước nàng phải đi khám bác sĩ. Và lần này Bill cùng đi. Chàng muốn đi với nàng đã nhiều tháng nay, nhưng mỗi khi nàng đi, chàng thường gặp chuyện lộn xộn trong bang trình diễn hay bận họp với đài truyền hình trung ương.
Nhưng lần này, chàng dặn cô thư kí rằng dù chuyện gì xảy ra, chàng cũng phải vắng trong vòng hai giờ và chàng lái xe chở Adrian đi bác sĩ. Sau khi gặp Bill một thời gian ngắn, nàng chuyển sang khám tại một nữ bác sĩ do bạn bè giới thiệu và Adrian thấy thích bác sí này. Khi Bill gặp bà ta, chàng mới hiểu lí do tại sao nàng thích. Jane Bergaman thông minh, thẳng thắng, cho biết tình trạng thai nghén của nàng bình thường, tự nhiên. Bà bảo đảm với hai người rằng sự sinh nở sẽ tiến hành bình thường và dễ dàng. Bà còn tỏ ra vẻ vui vẻ khi biết hai người không cưới nhau nhưng quyết định sống chung. Một trong những lí do khiến Adrian thay bác sĩ là vì ông bác sĩ trước biết rõ và luôn hỏi nhiều về Steven. Bà bác sĩ này không biết đứa bé là con người khác. Bà ta cho Bill nghe nhịp tim của thai nhi và chàng rất sung sướng.

- Nghe như tiếng đập của tim chuột. – Bill nói.

- Nói đúng quá, - Adrian cười nói. Nhưng Bill thật quá cảm động khi nghe tiếng tim em bé đập,

và rất xúc động khi thấy nàng nằm trông yếu đuối với cái bụng to tướng. Bác sĩ Bergman cho biết em bé khá lớn, bà ta đề nghị họ đến dự lớp dưỡng thai Lamaze. Cả hai đều biết lớp này dạy gì. Nhưng Adrian không tin kết quả của phương pháp này, còn Bill cũng đã tham dự lớp này với Leslie cách đây hơn tám năm rồi.

- Lớp này có phương pháp làm cho tình thế khác đi, - bà ta vui vẻ nói. Bà ta bằng cỡ tuổi của Bill. Chàng thấy bà ta có kinh nghiệm, chàng mừng vì đã đến đây với nàng. Chàng thích bà ta. Khi họ về lại văn phòng, chàng nói nhiều với Adrian.

- Em ước gì tự sinh nở ở nhà được, - Adrian nói, mắt nhìn ra cửa sổ xe.

- Ôi, lạy Chúa Jesus, - Bill gay gắt đáp. – Đừng nói thế.

- Tại sao? – Nàng hỏi, giọng than vãn trẻ con, khiến chàng thấy lo sợ. – Sinh ở nhà chắc tuyệt đối hơn nhiều.

- Và cũng nhiều nguy hiểm. Em hãy cố gắng nghe lời khuyên của bác sĩ Bergman. Chúng ta sẽ theo lớp Lamaze ngay sau khi các con anh đến. – Họ sẽ tham dự lớp học được một tháng trước khi đứa bé chào đời. chàng nhận thấy Adrian có vẻ rất lo sợ. Bảy tháng nay nàng tìm cách tránh né không để cho người ta biết mình có thai, rồi bây giờ đùng một cái, ngày sinh nở đã đến gần, nàng phải đối diện với việc này. Nàng hỏi Bill rất nhiều về các đứa bé khi chúng chào đời, và nàng bắt đầu đọc những cuốn sách viết về vấn đề này. Chàng biết nàng sợ đau đớn và những tai biến có thể xảy ra trong khi sinh nở. Với Bill, thai nhi có vẻ to lớn và khỏe mạnh.

Khi chia tay nàng trên hành lang của phòng thời sự, chàng nhắc lại: - Anh yêu em.

- Xin chào Harry! – Một biên tập viên lớn tiếng chào khi anh ta đi qua họ. Bill nhìn Adrian với vẻ bối rối.

- Harry là ai thế? – Chàng hỏi và nàng cất tiếng cười. Nàng nhớ lại câu chuyện đã kể cho họ mấy tháng trước.

- Là anh. Em nói với họ anh tên là Harry… Và nói anh góa vợ, vợ anh là bạn thân của Helen… - Nàng nói nội dung bộ phim truyện trên truyền hình với vẻ mặt nghiêm trang khiến chàng cười ré lên.

- Em thật tuyệt. Thôi, vào làm việc đi và đừng lo về thai nhi.

- Ai lo? – Nàng hỏi giả vờ vui vẻ. Nhưng chàng biết, mặc dù nói thế nhưng nàng rất lo. Chàng không trách nàng, vì nàng chịu đựng cảnh li dị trong khi đang có thai.

- Lát nữa sẽ gặp lại em. – Chàng hôn nàng và quay về làm việc, sau khi đã hứa sẽ đến đón nàng vào buổi phát tin giờ chót và đưa nàng đi nhà hàng ăn tối.

Họ đến ăn ở nhà hàng Chardonnay. Họ đã ăn một bữa rất ngon và hưởng một buổi tối tuyệt vời. Chàng lại đoạt thêm giải thưởng về chương trình phim truyện trên truyền hình, báo chí hết lời khen ngợi, chàng cảm thấy vui sướng. Nàng cũng tự hào về chàng, chàng kiên quyết nói rằng nhờ nàng chàng mới được như thế.

- Nhờ những ý kiến quá tuyệt vời của em, anh mới được đánh giá cao như thế. – Nàng đã cung cấp cho chàng nhiều chi tiết rất hay để đưa vào chương trình. Chàng vẫn hy vọng rồi đây nàng

sẽ đến làm việc cùng mình sau khi đã sinh nở xong. Hai người đang cười nói vui vẻ thì có một cặp vào ngồi gần bàn họ. Bill không để ý đến đôi trai gái này nhưng Adrian tái mặt khi nhìn vào hai người ấy. Nàng nhìn người đàn ông như nhìn thấy ma và anh ta cũng có vẻ hoảng hốt khi thấy nàng. Rồi anh ta quay mặt sang nói chuyện tiếp với người phụ nữ đi cùng mình. Cô ta trẻ, sang trọng, hấp dẫn, trông có vẻ như một vận động viên thể thao. Nhưng cô ta không đẹp bằng nửa Adrian, mặc dù trông cô có vẻ trẻ hơn nàng vài tuổi, nhưng Bill không nhìn vào cô gái ấy, mà nhìn Adrian ngồi trước mắt mình. Chàng bèn quay lui và thấy người đàn ông ngồi gần bàn họ là ai. Đấy là Steven.

Nàng vẫn nhìn vào anh ta, rồi không nói gì với Bill, nàng cúi người tới trước để nói với chồng:

- Steven… - Nàng đưa tay tới trước như muốn làm cho anh ta chú ý, nhưng chỉ có cô gái quay nhìn nàng, tự hỏi không biết nàng muốn gì. Steven quay lưng lui phía nàng, giả vờ gọi người bồi bàn. – Steven… - Gọi anh ta to hơn. Cô gái ngạc nhiên, không biết nên cười với nàng, hay nên lánh xa nàng. Mặt nàng rất kỳ dị, quá đau khổ và có vẻ như đã có thai lớn rồi.

Rồi biết mình không thể tránh nàng lâu hơn, anh ta đứng dậy và nói với cô gái, giọng khàn khàn.

- Ta đi thôi. Nhà hàng này phục vụ tồi quá. – Anh ta nói xong bèn bỏ đi, được nửa đường đến cửa, cô gái mới nói được nên lời.

- Tôi nghĩ anh ấy không nghe. – Cô ta nhìn Adrian với vẻ bối rối, thất vọng, như thể để xin lỗi vì việc anh ta bỏ đi.

- Không, anh ta nghe. - Adrian đáp, mặt tái mét, hai tay ướt đẫm mồ hôi. – Anh ta nghe rất rõ. – Còn việc phục vụ của nhà hàng không có gì đáng trách.

- Tôi xin lỗi. – Cô gái gật đầu chào rồi bước nhanh theo Steven. Adrian thấy cô ta nói gì đấy với Steven, nhưng anh ta kéo cô ta ra khỏi cửa rồi bỏ đi. Nàng ngồi nhìn theo. Bill trả tiền cho nhà hàng, trông mặt chàng cũng tái xám. Chàng không nói một tiếng, hai người đi ra ngoài trời mát lạnh, và Adrian lấy lại hơi thở. Nàng cảm thấy như người muốn mắc bệnh sau bữa ăn ngon. Khi ra đến đường, họ thấy Steven lái chiếc Porsche đi, trong xe có cô gái ngồi cùng anh ta.

- Tại sao em muốn nói với anh ta? – Bill hỏi khi họ bước vào xe. – Tại sao em bận tâm thế? – Trông chàng có vẻ buồn bã. Nàng quay nhìn chàng với ánh mắt giận dữ. Nàng không muốn cãi cọ với chàng, hay với ai. Steven đã tỏ ra thờ ơ lãnh đạm với nàng như thể chưa hề quen biết.

- Em không gặp anh ta đã năm tháng nay. Em đã lấy anh ta hai năm rưỡi. Bây giờ em nói với anh ta vài tiếng có kỳ dị không?

- Theo cách cư xử của Steven, việc em gợi chuyện với anh ta rất kỳ. Em không thấy thế à? Hay em muốn cám ơn vì vừa qua anh ta đã làm cho em những việc tốt đẹp? – Sự thật là Bill ghen, chàng ghét mình vì đã làm ồn lên như thế này. Nhưng chàng cũng ghét ánh mắt của nàng, ghét vẻ đau khổ trên mặt nàng khi đưa tay về phía anh ta. Và chàng ghét Steven đã làm cho nàng đau khổ. Chàng muốn anh ta tránh xa nàng mãi mãi.

- Đừng đả kích em. – Nàng bật khóc. Ngồi trong xe, nàng vừa thoa bụng vừa khóc, mặt tái mét. Ngay cả thai nhi cũng buồn. Nó máy dữ dội. nàng chỉ muốn về nhà, nằm nghỉ để quên anh ta, nhưng nàng biết mình không thể quên được. – Anh ta không thèm nhìn đến em.

- Adrian, - Bill rít qua kẽ răng, - anh ta là đồ rác rưởi. bao lâu nữa em mới chấp nhận như thế? Một năm ư? Năm năm? Mười năm ư? Em muốn đợi anh ta quay về mang hoa hồng tặng em và đứa bé ư? Anh nói cho em biết anh ta sẽ không về đâu. Em đã thấy thái độ của anh ta trong tối nay rồi chứ? Anh ta không thèm nói chuyện với em, anh ta đứng dậy và đi ra. Anh ta không quan tâm đến em và đứa bé. – Bill tin anh ta sẽ không bao giờ quan tâm, mặc dù chàng không nói ra.

- Tại sao Steven làm thế? Tại sao anh ta không nghĩ đến con mình? Bây giờ anh ta từ chối, nhưng không chóng thì chầy, anh ta cũng phải đối diện với thực tế này.

- Người duy nhất phải đối diện với sự thể là chính em. Anh ta đi rồi, em yêu à. Hãy quên anh ta đi. – nàng không đáp. Họ im lặng trên suốt đoạn đường về, nhưng khi về đến nhà, hai người lại bắt đầu cãi nhau. Adrian khóc sướt mướt khi đi ngủ ở phòng dành cho khách. Sáng hôm sau, khi gặp nhau vào giờ ăn sáng trong nhà bếp nàng đã bình tĩnh trở lại. Chàng không nói gì và để cho nàng tự làm bữa sáng của mình, rồi cuối cùng chàng nhìn nàng bên trên trang báo thể thao, hỏi:

- Em đợi gì nơi anh ta? Tại sao em không nói rõ cho anh biết em muốn gì nơi anh ta? – Chàng đã chuẩn bị sẵn sàng để cạnh tranh với điều ấy.

- Đợi cái gì ở Steven ư? – Chàng gật đầu. – Em không biết. Em chỉ đợi anh ta quan tâm đến việc anh ta và em đã có con với nhau. Anh ta không thèm biết đến điều mà mình từ bỏ. Em chấp nhận việc Steven li dị và nghĩ là em phản bội anh ta. Nhưng em không chấp nhận việc anh ta quay lưng lại với con của mình. Ngày nào đó anh ta sẽ ân hận cho mà xem.

- Dĩ nhiên Steven sẽ ân hận. Nhưng đấy là cái giá anh ấy phải trả. Có lẽ anh ta sẽ không bao giờ tỉnh trí. Vậy tại sao em cho là mình đã phản bội Steven? Em đã làm gì sai trái với anh ta à? Em có ý đồ để cho mình có thai phải không?

- Hoàn toàn không. – Nàng có vẻ bị xúc phạm. Đây là câu hỏi chàng chưa hề hỏi, nhưng nó cứ ám ảnh trong trí chàng. Chàng phân vân không biết có phải vì thế mà nàng cảm thấy có tội. – Em biết anh ta không muốn có con, nên em rất cẩn thận về vấn đề này.

- Anh cũng đã nghĩ thế. – Chàng cười. Chàng rất yêu nàng. Chàng ghét việc họ cãi nhau. Nhưng thật ra họ chẳng cãi gì nhiều, chỉ một vấn đề thôi là chuyện của Steven. – Nhưng hỏi cho rõ thì chẳng có gì đáng ngại. em cứ nói tiếp đi. Em đợi gì nơi anh ta? – Chàng muốn biết, vì số phận của chàng và của nàng. Họ cần đối diện với thực tế.

- Em chỉ muốn anh ta chấp nhận đứa bé. Em muốn Steven xác nhận đứa bé là con mình. Em nghĩ anh ta bỏ chạy thực tế này ngay từ đầu. Em muốn anh ta đối diện với thực tế, anh ta phải nói rằng đúng rồi, đứa con là của tôi, nhưng tôi không muốn nó… hay có thể nói rằng, đúng thế, tôi đã sai lầm, tôi yêu đứa bé. Em không muốn anh ta trốn chạy mãi, em cứ nghĩ anh ta sẽ trở về để xin lỗi, muốn mẹ con em lại, nhưng anh t a đã làm cho đời em lộn tùng phèo, làm cho đời của đứa bé xáo trộn và làm rối beng cả đời anh. Em cần cảm thấy hoàn toàn thoát khỏi anh ta khi ấy mới có thể sống được yên ổn. Muốn được thế, em cần anh ta nói thẳng vấn đề hay ít ra nói với em. Trình bày lí do tại sao anh ta làm như thế. Từ khi bỏ nhà ra đi, anh ta không hề nói gì với em.

Đây là lần đầu tiên nàng đề cập vấn đề một cách minh bạch như thế này. Nàng không tin anh ta sẽ đi luôn. Nàng muốn Steven nhận ra hành động vô trách nhiệm của mình. Nhưng Bill tin rằng nàng sẽ không đạt được ý muốn đó. Steven không được như vậy, anh ta đã cho nàng thấy bản chất của mình trong năm tháng qua và cụ thể là vào tối hôm qua. Anh ta sẽ đi luôn, thuê luật sư

để li dị, bỏ đứa con, không bao giờ ngó ngàng gì đến nó. Anh ta sẽ làm như thế, nàng phải đối diện với thực tế này.

- Anh nghĩ là em sẽ không được gì nơi anh ta. Anh ta sẽ không làm gì giống như em mong đợi đâu.

- Tại sao anh biết?

- Cứ nhìn vào anh ta đêm qua thì biết. Anh ta có thực sự muốn nói chuyện với em không? Anh ta chạy ra khỏi cửa, trước cả cô bạn gái đến mấy mét.

- Cô ta chạy theo anh ấy à? – Nàng tò mò hỏi. Chàng có vẻ tức giận.

- Làm sao anh biết được.

- Trông cô ta rất trẻ, - nàng trầm ngâm đáp.

- Chàng càu nhàu:

- Em cũng trẻ. Vậy dẹp chuyện ấy đi, trẻ hay không có gì khác nhau? Điều quan trọng là em cứ để anh ta ra đi. Vấn đề chính là ở đấy.

- Nhưng nếu sau này anh ta trở về thì sao? – Đây là điều khiến nàng lo nhiều nhất. Nàng tin rằng sau khi nàng sinh xong, anh ta sẽ quay về.

- Khi nào xảy ra chuyện ấy, em hãy tính.

- Nhưng đứa bé có quyền…

- Anh biết, anh biết. – Chàng đấm mạnh nấm tay trên bàn ăn khiến nàng giật mình. – Đứa bé có quyền nhận người " bố đẻ" của nó, phải không? Anh nghe nhiều lần rồi. Nhưng nếu bố đẻ của nó là đồ khốn nạn thì sao? Sao hả? Bây giờ cứ để cho chuyện ấy trôi đi có đơn giản hơn không?

- Nếu Leslie trước đây khi say đã nói với anh rằng chị ta muốn bỏ thì sao? Khi chị ta tỉnh rượu, anh có cảm thấy bổn phận xem chị ta có nghĩ thật như thế không?

- Có lẽ anh có bổn phận như thế. Tại sao em hỏi thế?

- Em cũng nghĩ Steven đã quá sợ khi nghe em báo có thai. Khi nào bình tĩnh trở lại, hết hoảng sợ, anh ta sẽ nghĩ khác.

- Có lẽ không phải như thế đâu. Có lẽ anh ta là người ghét trẻ con. Chắc em đã nghe anh ta nói rồi đúng không?

- Em chỉ muốn biết do chính miệng anh ấy nói ra mình sẽ làm gì.

- Anh ta sẽ không nói đâu. Em định ngồi thế để chờ mãi ư? – Hay nói cho đúng hơn, nàng định họ ngồi mãi để chờ? Nhưng chàng cũng biết quên người đã có con với mình, quên người đã thành hôn với mình hai năm rưỡi trước khi có thai không phải là chuyện dễ.

- Anh cho là em ngu ngốc vì quan tâm đến chuyện này phải không?

- Không. – Chàng thở dài, ngồi dựa lưng ra ghế. – Anh chỉ nghĩ em đang phí thời gian vô ích, quên anh ta đi.

- Em cảm thấy như mình đã ăn cắp của anh ta cái gì, - nàng nói, khiến chàng chú ý nghe. – Em lấy con của anh ta và cho anh, vì anh muốn em bé. Nhưng nếu anh ta trở về và nói: Này, đứa bé là của tôi, trả lại cho tôi… thì sao? – Ý kiến đúng đấy, nhưng Bill không tin anh ta sẽ thay đổi. Anh ta là thằng điên, sẽ không trở lại. Bill tin anh ta sẽ không quay lại.

- Em cứ đợi sẽ thấy. Chúng ta không đi đâu hết. Chúng ta sẽ không đưa con sang châu Phi. – Không, nhưng họ sẽ gắn bó mật thiết với nhau, chàng nghĩ thế. Chàng đã cảm thấy đứa bé như con của mình và trên vài phương diện, chàng nghĩ rằng Adrian đang cố bảo vệ chàng khỏi bị đau đớn và tránh cho Steven khỏi mắc sai lầm khiến anh ta ân hận mãi mãi.

– Em không chịu trách nhiệm đối với ai hết. Cứ để cho mỗi người trong chúng ta tự quyết định công việc của mình và nếu ai quyết định sai trái, thì đấy không phải là trách nhiệm của em. – Bỗng chàng ra dấu cho nàng đến gần, để tờ báo xuống một bên. – Anh yêu em… anh muốn đứa bé… nếu anh ta trở về và đổi ý, chúng ta sẽ đối diện với thực tế ấy. Điều tệ hại nhất có thể xảy ra là gì? Anh ta có quyền thăm nom phải không? Điều đó chẳng có gì khủng khiếp hết, chúng ta có thể chấp nhận. – Chàng nhìn nàng, bỗng cảm thấy lo sợ và hỏi nhỏ nàng: - Hay là em muốn trở về với anh ta? – Chàng nín thở đợi nàng trả lời. Nàng lắc đầu, nhưng có vẻ hơi chần chừ một chút mới đáp.

- Em không nghĩ như vậy.

Chàng cảm thấy muốn xỉu khi nghe nàng trả lời.

- Em muốn nói sao: Em không "nghĩ" vậy?

- Em muốn nói không. Nhưng cũng tùy thuộc vào hoàn cảnh và nhiều chuyện. Bill, em không yêu anh ta nữa… Còn có đứa bé.

- Em muốn trở về với người đàn ông mà mình không yêu, chỉ vì số phận của đứa bé phải không?

- Em không muốn thế. – Nhưng nàng không quả quyết nàng sẽ không trở về với hắn.

Chàng đứng dậy, rời khỏi bàn ăn. Họ mất mấy ngày khó chịu mới bình tĩnh trở lại. Cuối cùng, họ thỏa thuận ngừng cãi nhau, hưởng cuối tuần trên giường, nói chuyện và làm tình, cố trình bày hoàn cảnh cho nhau biết. Nàng chỉ muốn biết chắc chắn là Steven sẽ không đổi ý, không muốn em bé. Nàng nghĩ khi mình sinh xong, ít ra anh ta cũng có thể đến thăm. Bill không đồng ý. Sau buổi tối họ gặp Steven trong tiệm ăn, chàng nghĩ không thể nào có chuyện anh ta đến thăm đứa bé.

- Rồi sau đó, em có bằng lòng thành hôn với anh không? – Chàng hỏi, nàng cười tươi khi nghe thế.

- Bằng lòng, em sẽ lấy anh. Nếu anh vẫn còn muốn anh. – Nhưng nàng không muốn chàng nói cho các con mình biết họ sẽ lấy nhau, chừng nào công việc của nàng chưa xong. Nghĩa là sau

khi giấy tờ li dị đã có, và họ tin chắc Steven sẽ không trở lại. Bill nghĩ chồng cũ của nàng không xứng đáng để cho nàng cư xử một cách lịch sự như vậy, nhưng chàng cố gắng chiều theo ý nàng. Chàng sung sướng khi nghĩ đến việc cuối cùng họ sẽ kết hôn với nhau.

– Anh có nghĩ các con anh sẽ đồng ý không? Nàng lo lắng hỏi. Nàng lo đủ thứ, nhưng bác sĩ đã nói rằng đứng trước tình hình như thế này, việc nàng lo là điều tất nhiên. Nàng lo về việc sinh nở, chuyển bụng, sự đau đớn, về sức khỏe của thai nhi, những chuyện thông thường mà các bà mẹ nào cũng lo sợ. Việc li dị làm cho nàng căng thẳng tinh thần và việc bán căn hộ cũng khiến nàng buồn rầu. Nàng đã cố lấy lại tinh thần, nhưng bây giờ nàng đang bắt đầu lo đến những chuyện nhỏ nhặt. Chàng nghĩ rằng nàng lo làm sao cư xử cho đẹp với Steven và đây là điều ám ảnh khiến nàng vẫn cứ lo sợ.

Khi Adam và Tommy đến, nàng còn căng thẳng hơn mọi khi. Nàng lo sợ các cậu bé sẽ buôn lòng khi biết mình có thai. Nàng quyết định nói thật cho chúng biết khi Bill và nàng ra đón chúng ở phi trường, thấy bụng nàng lớn, chúng rất ngạc nhiên.

- Trời! – Tommy kinh ngạc thốt lên: - Có chuyện gì đã " xảy ra" à?

- Đưng hỏi như thế! – Adam mắng em.

- Cô sắp có con, - Adrian nói điều không cần nói, vì trông nàng quá rõ rồi, ngay cả Tommy cũng thấy.

- Có phải con của bố không? – Cậu bé hỏi. Adam đá em.

Khi họ về nhà, ngồi uống socola nóng trong bếp, nàng trình bày cho các cậu bé rõ. – Đứa bé trong bụng cô không phải con của bố cháu. Con của chồng cô. Nhưng chúng tôi sắp li dị. Thực ra… - Nàng muốn nói hết sự thật cho chúng biết. Bill nói chàng sẽ giúp đỡ nàng. - … Vì lí do ấy mà ông ta từ bỏ cô. Vì ông ta không muốn có con. Vì thế mà chúng tôi li dị và ông ta tự bỏ quyền làm bố đứa bé. Nàng nói một cách giản dị, các chú bé kinh ngạc vô cùng, nhất là Adam.

- Khủng khiếp quá!

- Không, chẳng có gì khủng khiếp hết! – Tommy thản nhiên đáp. – Nếu cô ấy không sắp li dị, thì chắc cô không ở với bố và như thế cô không có dịp để cứu em ở hồ Tahoe mùa hè vừa qua.

- Đúng thế, - Adrian cười. Họ có cách làm cho tình thế bớt căng thẳng của riêng mình.

- Khi nào em bé chào đời? – Adam hỏi.

- Vào tháng giêng. Còn khoảng bảy tuần nữa.

- Nhanh quá. – Adam có vẻ lo lắng cho nàng. – Cô sẽ ở đâu? Trong căn hộ của cô à? – Nhưng lần này bố các cậu xen vào:

- Không, ở tại đây với chúng ta… với bố.- Chàng cười. – Chúng ta sẽ để bé ở trong phòng dành cho khách.

- Cô và bố có kết hôn với nhau không? – Tommy hỏi, cậu có vẻ hi vọng, và Adam có vẻ không chống đối việc này.

- Sẽ kết hôn chứ. – Bill đáp. – Nhưng còn đợi một thời gian. Chúng tôi cần thu xếp một số công việc trước đã.

- Chà! – Tommy sung sướng ra mặt, còn Adam nghiêng người ôm ghì lấy nàng. Cậu bé hoảng sợ khi nghe biết nàng bị chồng bỏ rơi, và sau đó cậu nói bố mình nên cưới nàng trước khi nàng sinh con.

- Bố ghi nhận ý kiến của con. – Rồi chàng nghiêm trang nói tiếp: - Bố rất thích, nhưng bố và cô ấy phải đợi cho việc li dị xong xuôi đã.

- Khi nào mới xong?

- Gần rồi, ta sẽ cho con biết khi nào xong xuôi. Có quá nhiều chuyện làm cho cậu bé hoang mang, nhưng sáng hôm sau, mọi người đều trở lại bình thường. máy truyền hình hoạt động, áo quần giặt phơi khắp nơi, các cậu bé nhảy nhót khắp nhà, Bill nấu bữa sáng trong nhà bếp. Cảnh tượng diễn ra như một gia đình hạnh phúc, bình thường. Tommy nói với Adrian rằng cậu ta hi vọng nàng sinh con trai, vì con gái quá gà mờ. Nhưng Adam cười nói rằng dù em bé là trai hay gái thì cậu ta vẫn thương yêu. Câu nói cao thượng của cậu làm cho nàng rớm lệ. Sau đó, các cậu đi chơi với bố một lát, nàng sắp xếp cho nhà cửa ngăn nắp. Khi mấy cha con về, họ mang về cho nàng một bó hoa lớn.

Nàng và Bill nấu bữa ăn tối mừng lễ Tạ Ơn cho cả nhà. Ngày lễ thật quá tuyệt vời. Chỉ có điều không vui là Bill nghe Adrian gọi nói chuyện với mẹ nàng.

- Không, anh ấy khỏe, - nàng nói, - anh phải đi Luân Đôn có việc làm ăn. – Rồi nàng thấy mặt Bill, và sau khi nàng cúp máy, chàng chặn nàng lại trong nhà bếp. Bữa ăn tối ngày lễ Tạ Ơn đã xong, các cậu bé ngủ trong phòng.

- Tại sao em nói thế? – Chàng nghe nàng nói qua điện thoại, nói dối với mẹ nàng về Steven.

- Làm cho bà buồn chẳng hay ho gì. Trong gia đình em không ai li dị hết, mà Lạy Chúa, hôm nay là ngày lễ.

- Adrian, anh ta bỏ đi đã sáu tháng rồi. Em có nhiều thì giờ để nói với mẹ mình. – Rồi bỗng chàng nghĩ ra ý khác, bèn hỏi: - Em có nói cho bà biết về em bé không? - Nàng lắc đầu. chàng ngồi xuống ghế, nhìn nàng. – Em chơi trò gì thế? Tại sao em bảo vệ anh ta?

- Em không bảo vệ. – Nước mắt tuông ra trên mặt nàng. – Em không muốn bà biết chuyện này. Em không nói cho bà biết ngay từ đầu, vì em nghĩ anh ta sẽ trở về, và bây giờ tình thế rất khó ăn khó nói, em không muốn họ xen vào chuyện của mình. Họ thường làm cho em bực bội. Em sẽ nói cho bà biết sau. – Nàng khóc, thấy rằng khó nói cho chàng hiểu chuyện xích mích giữa nàng với gia đình.

- Khi nào em mới nói cho bố mẹ mình biết? Đợi sau khi đứa con thứ ba của chúng ta ra đời ư? Hay đợi cho đến khi đứa bé tốt nghiệp xong đại học? Có lẽ em nên cho bà biết chút ít trước thời gian đó.

- Anh muốn em nói gì? Em không gần gũi với bà. Em không muốn nói với bà về chuyện này.

- Em chỉ nói cho bà biết là em sắp sinh con.

- Tại sao? – Nàng hỏi, nhưng nghĩ đây là câu hỏi ngu ngốc.

- Em đợi gì nữa? – Chàng nhìn đăm đăm vào mắt nàng. Bỗng nàng thấy sợ, trông chàng đau đớn và giận dữ. – Có phải em đợi anh ta trở về không? Vì thế em mới giấu giếm mọi việc? – Chàng nghĩ mình đã gây căng thẳng cho nàng.

- Mới đầu có lẽ em nghĩ thế… và bây giờ tình thế hết sức phức tạp. làm sao em giải thích được việc này?

- Cuối cùng em cũng phải nói thôi… - Trừ khi Steven trở về… nhưng chàng không muốn đề cập đến chuyện này nữa. – Thôi, đây là chuyện của em. Họ là bố mẹ của em. Anh không biết em sẽ làm gì.

- Thỉnh thoảng em không biết, - nàng xác nhận. – Bill, em xin lỗi. từ khi anh ta bỏ đi, mọi việc đều lộn tùng phèo, em không biết nói với ai. Mới đầu em rất bối rối, rồi quá trễ và bây giờ thật kì cục. Trời, một nửa nhân viên tại cơ quan cứ nghĩ em lừa dối chồng. – Nàng cười, chàng kéo nàng sát vào mình.

- Nhiều lúc em làm anh nổi điên. Nhưng có lẽ vì thế mà anh yêu em.

- Và vì thế mà Harry yêu Helen, cô bạn rất thân của… - Nàng cất tiếng cười. chàng dùng khăn lau chén bát quất vào sau mông nàng khi nàng đã lau xong cái đĩa cuối cùng.

- Chấm dứt chuyện này ngay! Em bắt đầu có vẻ như là tác giả cốt truyện trình diễn này rồi đấy.

- Em xin lỗi, Bill… Thỉnh thoảng em làm cho tình hình rối ren.

- Rồi sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ sắp xếp lại cho có thứ tự. – Chàng tin rằng họ sẽ làm thế và hi vọng sớm thôi, chứ không còn lâu nữa.

Chương 24

Ngày cuối tuần mừng lễ Tạ Ơn trôi qua nhanh quá. Bây giờ các con chàng biết Adrian đã dọn đến ở tại nhà bố và sắp sinh con, nên họ có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Adam rất thích thú về việc này, cậu ta muốn sờ vào bụng nàng để xem có thể cảm nhận được thai nhi máy hay không. Cậu rất sung sướng khi cảm thấy thai nhi máy đều đặn. cậu ta mở to mắt nhìn nàng, Bill cười nhìn họ.

- Kỳ diệu phải không? – Bill hỏi. Mọi lần sờ tay vào bụng nàng, việc thai nhi máy đối với chàng rất kỳ lạ.

Họ rất sung sướng khi dạo chơi ngoài công viên. Trước khi đi, Adrian cố hết sức nhưng không thể buộc được dây giày đế phẳng.

- Em cảm thấy như đang cúi người trên quả bóng khổng lồ vậy.

- Anh cũng cảm thấy thế, - chàng nói nhỏ khi quỳ xuống buộc giúp dây giày cho nàng. Họ vẫn còn làm tình bất cứ khi nào có dịp và có sức, nhưng vì bụng to nên nàng không thể buộc dây giày. – Em biết không, việc này chỉ xảy ra cho anh thôi. – Chàng cười khi buộc xong dây giày,

ngồi bệt xuống nền nhà, ngước mắt nhìn nàng. Nàng nhìn xuống chàng trên cái bụng to tướng.

- Anh nói sao?

- Yêu người phụ nữ đã có mang tám tháng.

Nàng cười khúc khích, vui vì câu nói hài hước. - Thật là một câu nói nịnh đầm, có lẽ anh nên dùng chuyện này như đề tài để đưa vào chương trình phim truyện. Có lẽ Harry sẽ bỏ Helen và cô ta yêu người khác, - nàng vui vẻ đề nghị, vừa mặc cái áo len của chàng. – Chắc không ai tin chuyện này đâu, - chàng cười xòa. Họ đi chơi bóng ở công viên Perman với Adam và Tommy.

Ngày hôm sau, các cậu bé bay về với mẹ chúng, ngôi nhà không có chúng yên lặng trở lại. Nhưng bây giờ họ có nhiều việc để làm trước ngày lễ Giáng sinh, phòng thời sự công việc lút đầu và sự phân vai đóng trong chương trình của chàng gia tăng nhiều trước ngày lễ Giáng sinh. Sự thúc bách của mỗi người và yêu cầu cấp thiết về tưởng tượng trong chương trình khiến họ có phần ít gắn bó mật thiết với nhau. Adrian bận lo chuẩn bị phòng cho bé. Hằng đêm giữa hai buổi phát tin, nàng ngồi hàng giờ để may màn muỗi treo quanh nôi em bé, hay cố nghĩ ra cách treo màn ở đâu cho đẹp.

- Kìa, để đấy anh làm cho! – Bill thường bắt nàng tránh xa cái thang hay là giành việc chuẩn bị giường nhỏ của em bé. Rồi họ nhìn nhau mà cười. Không khí trong nhà rất sinh động. Các con chàng cũng háo hức. Chúng có vẻ thích em bé. Chúng ái ngại cho Adrian vì bị chồng bỏ rơi và rất sung sướng khi được cùng chia sẻ sự chào đời của em bé. Mỗi lần các cậu gọi đến, việc đầu tiên chúng hỏi là nàng đã sinh em bé chưa. Bill hứa khi nào nàng sinh, chàng sẽ gọi điện báo cho các cậu biết ngay, và các cậu sẽ là người đầu tiên biết tin. Chúng hi vọng Adrian sinh con trai, nhưng Bill âm thầm muốn con gái, tuy nhiên vấn đề trai gái không quan trọng.

Họ đến dự lớp Lamaza đầu tiên ngay sau lễ Tạ Ơn. Adrian đã kí tên theo dự lớp học này tại bệnh viện, họ học ngay sau chương trình phát tin buổi tối. Cùng học với họ là một tá các cặp vợ chồng khác, tất cả đều sinh nở lần đầu, ngoại trừ một cặp. Nàng cảm thấy hơi kì lạ, lúng túng khi tập thể dục và thực hành phương pháp Lamaza trong phòng đầy những người xa lạ. Nhưng Bill và bác sĩ của nàng nhất quyết nói rằng phương pháp này sẽ giúp nàng rất nhiều.

- Giúp em làm được gì? – Nàng tranh luận với chàng sau khi tập xong, về nhà ăn cái bánh xăng uých kẹp thị gà tây còn lại vào buổi trưa. Sau buổi học nàng phải quay lại làm việc trong buổi phát tin giờ chót. – Em bé sẽ chào đời, dù em có thở hồng hộc hay không. – Nàng thấy phương pháp Lamaza chú trọng vào việc tập thở.

- Nó giúp em thư giản tinh thần, - chàng đáp.

Bỗng nàng thấy ghen, bèn nhìn chàng khi ăn dưa chua.

- Anh đã làm việc này với Leslie phải không?- Nghĩ đến chuyện chàng đã làm việc này trước kia khiến nàng thấy khó chịu, chàng có vẻ hiểu biết về thai nghén nhiều hơn nàng.

Nhưng chàng tỏ ra thản nhiên trước thái độ của nàng. Chàng không thích so sánh cuộc sống trước kia với bây giờ. Sống với nàng khác xa với bất cứ việc sống chung với người nào, cuộc sống bây giờ rất độc đáo. – Phải… đại loại như thế… - Chàng chỉ nói có thế, nhưng vẫn một mực nói rằng để sinh đẻ tự nhiên rất đáng theo học.

- Em vẫn nghĩ rằng sinh đẻ ở nhà là hay hơn hết. – Đấy là điệp khúc chàng đã nghe rồi, nàng nói

mãi mà không chán.

Họ đậu xe trong bãi, đi bộ vào bệnh viện, đi lên lầu ba, ở đây tập hợp những người mà người thuyết trình viên gọi là "những đối tượng quan trọng". Họ được ngồi thoải mái trên nền nhà, ngồi xếp bằng trên chiếu tập, giới thiệu về nhau. Có hai người là giáo viên, một y tá, hai cô ở nhà, một thư kí, một nhân viên bưu điện, một huấn luyện viên bơi lội, người này trông như có thân hình rất đẹp, một người thợ uốn tóc, một nhạc sĩ và một phụ nữ làm người chỉnh đàn piano. Bạn đời của họ cũng khác nhau. Nếu có chăng thì Adrian và Bill là người đáng chú ý nhất, nhưng họ chỉ nói họ làm việc trong đài truyền hình, ở khâu sản xuất phim nên không ai ấn tượng hết. Chỉ có điểm chung duy nhất là đều có thai, dù tuổi tác rất khác nhau. Hai cô không làm việc thì có một cô mười chín tuổi, còn đại học và chồng chỉ mới hai mươi. Cô nhân viên bưu điện chỉ mới hai mươi hai, chồng năm mươi lăm tuổi và đây là con đầu lòng của họ. Những người khác tuổi khoảng từ 20 đến 30, vóc dáng khác nhau và sở thích cũng khác. Adrian tò mò nhìn họ, nàng dành hết thì giờ nhìn quanh hơn là luyện tập cho đến khi họ được ngồi "nghỉ giải lao, uống cà phê". Phụ nữ uống xô đa với nước trong, còn đàn ông uống trà và cà phê. Mọi người trông có vẻ bớt căng thẳng.

Huấn luyện viên bèn nói chuyện với mọi người, đảm bảo rằng nếu họ tập đầy đủ các kỹ thuật hít thở, phương pháp này sẽ giúp họ rất nhiều. Để minh họa cho lời đảm bảo của mình, bà ta chiếu cho họ xem bộ phim về việc sinh đẻ tự nhiên bằng phương pháp Lamaza, chiếu từ đầu đến cuối. Khi Adrian thấy cảnh người phụ nữ quằn quại đau đớn trên màn hình, nàng nắm chặt tay Bill với vẻ khiếp sợ. Người đàn bà sinh đứa thứ hai, huấn luyện viên nói. Bà ta nói: đứa đầu chị ta sinh có "chích thuốc giục". Còn đứa này được xem như tiến bộ rất nhiều. Họ nghe rõ tiếng răng, tiếng rên của sản phụ trên màn hình. Adrian nghe miêu tả tỉ mỉ những diễn tiến trên màn hình, cảm thấy yên tâm hơn. Trông sản phụ như sắp chết, nhưng nhờ kỹ thuật hít thở và rặn đến đỏ mặt tía tai, cùng một chuỗi rên la, cuối cùng đứa bé xuất hiện giữa hai chân bà ta, mặt nhỏ xíu đỏ gay, em bé cất tiếng khóc chào đời, đồng thời bà mẹ nhoẻn miệng cười và mọi người trong phòng sinh thở phào nhẹ nhõm. Em bé là con gái, bà mẹ nằm giữa hả hê trong khi người bố tươi cười giúp cắt cuốn nhau. Rồi, đèn sáng, cuốn phim hết. Adrian hoảng sợ khi xem phim, họ không nói gì với nhau cho đến khi trở lại xe Bill về đài truyền hình.

- Tốt, - chàng nói, - em nghĩ sao? – Chàng thấy nàng buồn, nhưng không hiểu tại sao. Nghe nói, nàng nhìn chàng, cặp mắt mở to vì hoảng sợ.

- Em muốn phá thai. – Chàng cười to, trông nàng quá dịu dàng. Chàng nghĩ bộ phim có hơi cường điệu. Đáng ra bộ phim phải làm cho phần sinh nở bớt khủng khiếp hơn. Chàng không tin việc chiếu bộ phim với cảnh sinh nở rùng rợn cho những bà mẹ sinh con lần đầu xem như thế này là điều hay. Theo người dạy phương pháp Lamaza thì họ là những người "sinh lần đầu".

- Việc sinh nở không quá tệ như thế đâu. – Chàng yêu nàng hơn bao giờ hết. Chàng muốn mọi việc diễn tiến tốt đẹp, thai nhi khỏe mạnh, sinh nở dễ dàng. Chàng nhớ lần đầu Leslie sinh, chàng cũng lo sợ cho đến khi Adam chào đời. nhưng Tommy ra đời đỡ hơn nhiều, chàng hi vọng với kinh nghiệm còn nhớ qua hai lần vợ sinh, chàng sẽ giúp Adrian bớt lo sợ. Chàng ghét nhất việc thấy nàng đau đớn trong khi sinh.

- Anh cũng thấy. Bộ phim này quá lếu láo. Quên nó đi.

- Em sẽ không trở lại đấy nữa.

- Như thế sẽ không giải quyết được gì. Ít ra chúng ta cũng phải tập thở, anh có thể giúp em.

- Em muốn gây mê toàn diện, - nàng thản nhiên đáp. Nhưng khi nàng nêu vấn đề này với Jane,

bác sĩ của nàng, trong lần khám tiếp theo, bà ta cười thông cảm.

- Chúng tôi chỉ làm như thế trong các trường hợp khẩn cấp, khi không có thì giờ gây tê màng cứng để mổ tử cung lấy đứa bé ra. Còn trường hợp của cô, tôi thấy chẳng có vấn đề gì khó khăn mà phải làm thế. Adrian à, cô phải tiếp tục tham dự lớp dưỡng thai để sinh đẻ tự nhiên. Cô sẽ ngạc nhiên khi thấy việc sinh nở rất dễ dàng.

Khi hai người rời khỏi văn phòng bác sĩ, Adrian lặp lại với Bill. – Em không muốn theo học lớp dưỡng thai ấy. – Nàng rất lo sợ việc sinh nở khó khăn.

- Trễ rồi em ơi, - chàng bình tĩnh đáp. Họ ra xe của chàng, nàng mặc chiếc áo dài màu hồng, buộc tóc đuôi ngựa. Từ khi theo học lớp Lamaza đến giờ, nàng sợ việc sinh con đến chết được. Bây giờ họ đến dự lần thứ hai.

- Lối tập thở ngu ngốc ấy chẳng được gì đâu. Em không nhớ được cách tập thở ấy.

- Đừng lo. Chúng ta sẽ thực hành. – Đêm đó, chàng bắt nàng nằm xuống rồi giả vờ bụng co thắt sắp sinh. Chàng giả vờ như nàng đang đau đớn và nàng cố áp dụng kỹ thuật hít thở. Nhưng mới được nửa chừng, nàng dừng lại, luồn tay vào trong quần chàng. – Thôi, đừng làm thế! Em nghiêm trang có được không! – Chàng cô hất tay nàng ra khỏi quần, nhưng nàng thọc lét chàng và chàng cười.

- Ta làm chuyện gì đó đi, - nàng nói, tay cứ khiêu khích chàng, mắt ánh lên vẻ trêu chọc.

- Adrian… nghiêm trang đi! Chấm dứt việc đó ngay!

- Em nghiêm trang thật mà! Nhưng không nghiêm về chuyện hít thở.

- Em chỉ nghiêm trang việc ấy thôi.

- Có lẽ anh nói đúng. – Nàng cố nằm sấp, nhưng không thể lăn nhiều hơn. Cục u, nhiều lúc nàng thường nói bụng mình như thế, có vẻ to hơn từng giờ. Thai nhi to lớn rất nhanh, nàng cảm thấy thai máy dai dẳng, nhất là về đêm, chỉ đến sáng sớm nó mới chịu nghỉ ngơi. – Có lẽ em có thai mãi. Việc sinh nó ra quá khó khăn, không thể nào đưa nó ra được. – Như đóng chiếc tàu biển dưới hầm nhà.

- Anh rất muốn thấy em gầy lại như trước, - chàng nói, giọng ao ước. – Khi anh gặp em, thân hình em mảnh khảnh rất đẹp.

- Cám ơn anh, - nàng đáp, lăn ngửa giữa giường như con cá voi phơi mình dưới ánh mặt trời. Nằm như thế, trông nàng thật khổng lồ. – Bây giờ anh không thích thân hình em phải không? – Nàng hỏi, nửa đùa nửa thật, chống hai cùi tay, nhổm đầu hôn chàng.

- Có thai hay không, thì anh vẫn thấy em là người đẹp nhất.

- Cám ơn anh. – Nàng cười, nước mắt trào ra. Nàng quàng hai tay ôm cổ chàng như con nít, nước mắt chảy xuống má. – Em sợ quá, - nàng thú nhận khiến chàng đau nhói trong tim.

- Anh biết, em yêu à, nhưng mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Anh đảm bảo với em như thế.

- Nhưng nếu không tốt đẹp thì sao? Nếu có chuyện gì xảy đến với em… cho đứa bé… thì sao? – Dù biết ý nghĩ ấy thật ngu ngốc, nhưng nàng vẫn sợ. Nàng nghĩ đến người đàn bà trong bộ phim, chị ta đau đớn, kêu khóc thảm thiết. Không ai nói cho nàng biết việc sinh nở diễn ra như thế. Nàng cứ nghĩ đứa con sẽ chào đời một cách dễ dàng, tự nhiên. Không ai nói việc sinh nở đau đớn như vậy.

- Không có gì xảy ra cho em và con đâu. Anh sẽ không để chuyện ấy xảy ra. Anh sẽ có mặt ở đấy với em, nắm tay em, giúp đỡ em. Và em bé sẽ chào đời khi nào em không biết.

- Có phải tình hình sẽ xấu như thế không? – Nàng nhìn vào mắt chàng. Chàng không muốn nói cho nàng biết Leslie đã chịu đựng đau đớn khi sinh con như thế nào. Thấy cảnh ấy chàng đã nổi điên vì lo sợ.

- Không xấu đâu. Anh nghĩ có người sinh nở rất dễ.

- Phải. nếu họ có xương hông rộng như kênh đào Panama, - nàng buồn bã đáp, vì xương hông nàng không rộng.

- Em sẽ sinh nở tốt thôi. – Chàng dịu dàng hôn lên môi nàng. Nàng luồn tay vào áo sơ mi chàng, sờ hai vai chàng. Rồi nàng vuốt tay xuống lưng chàng, chàng cảm thấy rùng mình vì bị kích thích. Họ hôn nhau, nàng sờ chàng, chàng nhẹ nhàng thoa hai tay khắp người nàng, rồi chàng cười trong sự đam mê. – Anh đáng tội bắn bỏ vì dụ dỗ người đàn bà có chửa như em. – Chàng ngại ngùng một lát rồi quên cảm giác ấy ngay.

- Không, anh không đáng tội ấy, - nàng trêu. Chàng ngạc nhiên và nàng vẫn làm cho chàng ham muốn tột cùng. Họ cởi hết áo quần, rồi chàng nằm ngửa để cho nàng nằm lên người mình. Nửa giờ sau, họ nằm thỏa mãn, chàng nhìn nàng với ánh mắt tội lỗi. Chàng lo sợ sẽ làm cho nàng chuyển bụng sinh nở, nhưng bác sĩ không nói là họ đừng quan hệ với nhau.

- Em khỏe chứ? – Chàng lo lắng hỏi, nhìn nàng như sắp sinh.

- Chưa bao giờ khỏe như bây giờ. – Nàng nhìn chàng như người say, rồi cười khúc khích.

- Anh kinh tởm mình quá, - chàng đáp. – Đáng ra anh không nên làm thế.

- Nên, anh nên làm. Em thích làm tình với anh hơn thích sinh con. ít ra làm tình với anh, em không thể có thai.

Chàng cau mày nhìn nàng. – Anh nghĩ là em đã nói với anh rằng em còn trinh.

- Đúng thế. – Nàng sung sướng đáp. Nàng thấy việc mây mưa của họ còn thú vị quả là điều rất kì diệu, mặc dù nàng có thai hơn tám tháng.

- Muốn tập thở lại không? – Chàng hỏi. Chàng cần cảm thấy phải làm gì để chuộc lỗi vì đã đam mê một cách buông thả.

- Em nghĩ là chúng ta vừa tập thở rồi đấy, - nàng vui vẻ đáp. Rồi nàng nhìn lên đồng hồ, lắc đầu thất vọng. Đã mười giờ, nàng phải dậy để chuẩn bị đi làm lại. Nàng có kế hoạch làm việc trọn giờ cho đến giờ thứ mười một. Zelda đã nói khi nào Adrian cần, chị ta sẽ làm thay cho nàng, nhưng nàng không nhờ. Nàng định sẽ gởi đơn xin nghỉ hộ sản khi đi sinh. Bill nói làm thế quá cập rập.

- Tại sao em không nghỉ ngơi vài tuần trước khi sinh?

- Sau khi sinh xong, em sẽ mặc sức mà nghỉ ngơi.

- Tùy em thôi. – Chàng cười toe toét. Chàng nhớ cảnh khổ nhọc khi có con, những đêm mất ngủ, đang ngủ phải thức dậy để cho con bú lúc hai ba giờ sáng. Chàng nói cho nàng biết thế, nhưng nàng vẫn muốn làm việc cho đến ngày sinh. Nàng cảm thấy khỏe và nhất quyết nói rằng mình cần làm việc để giải trí. Nhưng mỗi lần nàng đến cơ quan, Zelda đều càu nhàu.

- Tại sao cô đi làm như thế? – Chị ta vừa nói vừa chỉ tay vào bụng nàng. – Đi thế không đau à?

- Không. - Adrian cười đáp. –Sẽ quên hết.

- Hi vọng không đau. – Zelda nói với vẻ thương cảm. Chị ta thấy có thai là việc rất kỳ lạ, chị không muốn làm quen với việc ấy. Chị không muốn sinh con đẻ cái phiền phức. Chị cũng không muốn có chồng. chị rất thích Bill, nhưng chị xác nhận với Adrian ngay từ đầu rằng chồng con làm cho chị chán ngán. Nhưng chị mừng cho Adrian. Không ai đáng có người chồng tốt hơn nàng. Rõ ràng theo Zelda nghĩ thì chàng là người tốt còn Steven là đồ chó đẻ. Chị gặp anh ta nhiều lần. Steven tập thể dục cùng chỗ với Zelda, nhưng anh ta không thèm nhìn chị. Nhiều lần chị thấy anh ta đi với những cô gái khác, tất cả đều xinh đẹp, trẻ măng, và chị tin rằng không cô nào biết anh ta bỏ vợ vì vợ có thai.

Chị có hỏi Adrian vài lần nàng có nghe tin tức gì của anh ta không, nhưng Adrian luôn luôn lắc đầu. Chị thấy đây là vấn đề nhạy cảm nên quyết định không hỏi nữa.

Tối đó Bill lái xe đưa Adrian đi làm. Bây giờ chàng lái xe chở nàng đi làm hằng đêm. Chàng ngồi đợi ở bàn mình trong lúc nàng làm việc, được nửa giờ thì nàng đến phòng làm việc của chàng để đón chàng. Thỉnh thoảng họ ngồi nói chuyện một lát trong phòng làm việc xinh xắn của Bill. Họ có vẻ không bao giờ hết chuyện nói, hết ý để chia sẻ với nhau, cạn vấn đề mới để đưa vào vấn đề phim truyện. họ rất xứng nhau trong nhiều mặt và họ vui vẻ, sung sướng khi ở trên giường lẫn đi chơi. Khi đi đến phía thang máy, họ cười với nhau, rồi bỗng nàng dừng lại, mặt trông có vẻ buồn cười.

- Chuyện gì thế? – Chàng nhìn nàng lo lắng ra mặt.

- Em không biết… - nàng dựa người vào chàng, ngạc nhiên khi thấy hiện tượng xảy ra với mình. Bụng nàng trở nên cứng như đá, thắt lại rất chặt như được kẹp trong cái êtô. Nàng biết đó là đấu hiệu gì theo như điều đã học được trong lớp Lamaze. – Em nghĩ bụng em vừa co thắt. – nàng có vẻ lo sợ, chàng liền quàng tay quanh người nàng. Nhưng sau đó nàng cảm thấy khỏe lại vì bụng co thắt rồi hết, tuy nhiên nàng nhìn chàng với vẻ mặt hoảng sợ.

- Em làm việc quá nhiều. Em phải làm việc ít lại, nghỉ ngơi, nếu không em sẽ đẻ non đấy.

- Em không thể nghỉ được. Em không muốn làm thế. – Phòng ở của em bé đã chuẩn bị xong,

nhưng đầu óc nàng chưa nghĩ đến chuyện sinh nở. – Em muốn mừng lễ Giáng sinh trước khi có con.

- Vậy thì ngừng làm việc căng thẳng đi, - chàng đáp, - nói với cơ quan em sẽ không thể làm vào buổi phát tin giờ chót nữa. Họ sẽ hiểu. Trời đất ơi, em đã có thai tám tháng rồi! – Nàng không biết mình có về làm việc lại với ban thời sự không. Nàng sẽ dùng thời gian nghỉ hộ sản để quyết định có nên đến làm cho Bill không. Phụ thuộc vào chàng vẫn còn là vấn đề làm cho nàng lo sợ.

Họ đi xe về nhà, và trên đường về, nàng bị thêm hai lần co thắt nữa. Khi về nhà, chàng rót một ly rượu vang trắng, ép nàng uống. kỳ diệu thay, những cơn co thắt chấm dứt, và nàng cảm thấy khỏe khoắn. Nàng sợ đến chết được, vì nghĩ mình sắp sinh. – Rượu vang hiệu nghiệm thật.

- Dĩ nhiên, - chàng đáp rồi hôn nàng và có vẻ thoải mái. Rồi bỗng chàng cảm thấy có tội. – Có lẽ chúng ta không nên làm tình nữa. – Chàng tự hỏi không biết có phải lần làm tình vừa rồi đã làm cho bụng nàng co thắt?

- Bác sĩ không nói đến chuyện này. Em nghĩ những cơn co thắt này là sự khởi động báo trước em sắp sinh.

- Những cơn co thắt càng nhiều, việc sinh nở càng dễ dàng hơn.

- Tốt. vậy chúng ta cứ tiếp tục làm tình. – Nàng uống hết ly rượu, nhìn nàng và cười, trông nàng như bà tiên với cái bụng to tướng.

- Anh nghĩ làm thế là sai lầm. – Nhưng nói thì nói, chàng vẫn muốn làm tình với nàng. Lúc nào chàng cũng muốn. Tại sao chàng say mê người đàn bà có thai tám tháng như thế này? Mỗi ngày trôi qua chàng càng yêu nàng hơn, và nàng càng tỏ ra rất dịu dàng với chàng. Nàng quá yếu đuối, quá lịch sự và đáng yêu. Chàng cúi hôn nàng, nhưng khi nàng khêu gợi chàng, chàng liền đẩy nhẹ nàng ra. – Nếu em không dừng thì có lẽ em sẽ sinh ba đấy.

- Dễ sợ quá! – Nàng đáp rồi dừng lại vì nàng nghĩ đến việc sinh ba đứa con một lượt. – Sinh như thế chắc chắn sẽ rất đau.

- Nhưng may thay là em sé sinh một đứa thôi. – Họ im lặng một hồi trong bóng tối, rồi nàng thì thào nói:

- Nếu em có thai cặp sinh đôi mà họ không biết thì sao?

- Bây giờ họ biết hết, tin anh đi. – Nàng lo đủ thứ. Mỗi đêm nàng đi xem phòng trẻ con hàng chục lần, kiểm tra các thứ, xếp áo lót, nhìn cái mũ nhỏ xíu, xem đôi giày và áo ngủ của em bé. Nhìn nàng, chàng thấy cảm động vô cùng, chàng không thể hiểu tại sao thằng khốn nạn Steven đã đan tâm bỏ nàng ra đi. Việc nàng lo lắng như thế rất có ý nghĩa đối với Bill, mà không mảy

may khiến cho Steven động lòng.

Bill dán giấy lên tường trong phòng nàng, giấy màu trắng với hình những ngôi sao nhỏ màu hồng xanh rất đẹp. Chàng dẹp cái giường có bốn trụ màn, cất vào phòng chứa đồ ở dưới tầng hầm. Vào đầu tháng mười hai, họ mua đồ đạc để trang bị trong phòng trẻ sơ sinh. Mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng vào tuần trước ngày lễ Giáng sinh, đồ trang trí xưa và quả nam việt quốc cùng bắp rang.

– Anh ước gì các con anh thấy được cảnh này, - chàng tự hào nói cây giáng sinh nhỏ đẹp và căn hộ xin xắn chào đón ngày lễ. Các thằng bé đi trượt băng ở Vermont, trước khi chúng đi, Bill và Adrian đã nói chuyện với chúng nhiều lần. Chàng thấy Giáng sinh mà không có chúng sẽ mất đi phần nào ý nghĩa. Chúng sẽ đến chơi vào tháng hai, đợi trường nghỉ học vào mùa xuân, khi việc sinh nở của nàng đã xong. Nếu đứa bé chào đời đúng ngày tháng thì khi các con chàng đến đứa bé đã được hai tuần. Khi ấy chắc Adrian đã hồi phục phần nào, ngoại trừ những đêm mất ngủ. Nàng nhất định sẽ cho con bú, họ sẽ để nôi em bé gần giường của mình để nàng khỏi phải đi xa mỗi khi bé đói.

Nàng dành trọn một ngày để đi mua sắm hàng Giáng sinh. Đối với họ, sẽ có hai lễ. Vào ngày mùng một tháng giêng, Bill sẽ đúng bốn mươi tuổi. Nàng mua tặng chàng cái đồng hồ vàng xinh đẹp tại nhà chàng Cartier, Rode Drive. Chiếc đồng hồ rất đắt tiền, nhưng đáng lắm. chàng sẽ đeo nó suốt đời, nó được thiết kế theo kiểu đồng hồ của một ông vua Hồi giáo trong thập niên 1920 được gọi là “Pasha”. Nàng nghĩ chàng sẽ rất thích. Còn vào lễ Giáng sinh, nàng mua cho chàng chiếc điện thoại cầm tay nhỏ xếp gọn gàng trong cái hộp cỡ bằng dao cạo râu. Đây là vật dụng hoàn hảo cho chàng vì chàng thích tiếp xúc với ban trình diễn vào bất cứ lúc nào, và họ cũng muốn nói chuyện với chàng.
Nàng còn mua cho chàng những thứ khác nữa, cái áo len mới, một ít nước hoa, cuốn sách viết về những bộ phim cũ mà chàng hâm mộ, và cái tivi nhỏ xíu mà chàng có thể xem được khi ở trong toa lét hay khi lái xe, nếu chàng phải đi đâu nhưng muốn để mắt canh chừng chương trình diễn xuất. Nàng đã rất vui sướng khi đi mua quà cho chàng, và họ mua dụng cụ trượt băng mới, mua giày trượt băng cho các cậu bé con chồng, sau đó gởi về Miền Đông cho chúng trước Giáng sinh. Đây là lần đầu tiên Tommy có thiết bị riêng của mình, nhưng cả hai đều có thiết bị trượt băng rất tốt. Và nàng gởi quà cho mỗi đứa, quà do nàng mua tặng. Quà nàng gởi cho là áo bành tô có mũ, trò chơi điện tử cho mỗi cậu bé. Chúng có thể chơi các trò chơi này ở trong xe vào mùa hè. Nhưng lần này họ định sẽ đi Hawaii một tháng. Họ sẽ thuê một căn hộ ở đấy, việc này chắc được các cậu bé tán dương hơn là đi cắm trại ở hồ Tahoe.

Trước Giáng sinh ba ngày, Adrian gói hết mọi thứ. Nàng muốn làm cho xong trước khi Bill về nhà. Họ sẽ dự buổi tiệc mừng Giáng sinh hàng năm tại cơ quan chàng, nàng muốn giấu hết quà tặng của chàng. Nàng để hết vào cái nôi của em bé, đậy tấm chăn lên trên. Nàng cười khi gói cái điện thoại nhỏ xíu. Nàng nghĩ chàng sẽ thích cái điện thoại, chàng không muốn xài sang nên không mua nó để dùng. Khi gói các thứ xong xuôi, nàng đi lấy thư tín. Nàng giật mình kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc phong bì của Tòa thị chính. Nàng vội mở phong bì, há hốc mồm khi thấy giấy tờ ở trong phong bì.

Việc li dị của nàng có hiệu lực vào ngày hai mươi mốt tháng mười hai. Nàng không còn là vợ của Steven nữa, không được dùng họ của anh ta, mặc dù anh ta không yêu cầu nàng bỏ đi, nhưng giấy tờ đã khẳng định điều đó. Hồ sơ giấy tờ cũng tuyên bố anh ta không có quyền làm cha đối với đứa bé còn trong bụng nàng. Trên pháp lí, đứa bé không phải là con anh ta mà là của Adrian, chấm hết. Đứa bé không có cha về mặt pháp lí. Họ của anh ta sẽ không dùng trên giấy khai sinh như người luật sư đã nói với nàng trong mùa hè vừa qua. Nàng ngồi nhìn giấy tờ một hồi, nước mắt chảy đầm đìa xuống hai má. Nàng tự nhủ bây giờ mà còn khóc thì thật ngốc. Có gì đâu mà ngạc nhiên. Nàng đã biết trước rồi. Thế nhưng nàng vẫn đau đớn. Đây là sự ruồng bỏ cuối cùng. Cuộc hôn nhân bắt đầu trong hi vọng, đầy tình yêu thương và chấm dứt trong sự ruồng rẫy hoàn toàn. Anh ta từ bỏ mọi thứ về nàng, ngay cả đứa con.

Nàng lặng lẽ đẩy tờ giấy vào trong hộc bàn làm việc của Bill. Chàng ân cần chia sẻ mọi thứ chàng có, trái tim, không gian, căn hộ, cuộc đời, giường ngủ và thậm chí chàng còn muốn nhận con nàng làm con mình. Hai người đàn ông khác nhau một cách kì lạ, họ rất đối nghịch nhau, vậy mà nàng vẫn buồn về Steven, nàng vẫn muốn anh ta tỉnh trí để quan tâm đến đứa bé.

Bill về trong khi nàng mặc áo quần. Và như mọi khi, chàng biết có chuyện gì đã xảy ra. Chàng nghĩ nàng lại lo sợ về chuyện sinh nở. Độ này nàng thường xuyên lo lắng, sợ đứa bé không được bình thường. Mọi người trong lớp Lamaza đã nói với nàng rằng những chuyện lo lắng ấy là điều bình thường, không nên cho đấy là những dấu hiệu báo trước có chuyện gì khủng khiếp, đáng sợ sắp xảy ra.

- Em lại bị co thắt phải không? – Chàng hỏi. Chàng đoán nàng lo vì chuyện gì đấy.

- Không, em không có gì. – Nàng quyết định không giấu giếm chàng làm gì. Nàng không giấu gì chàng. Chàng biết rất rõ về nàng. – Hôm nay giấy tờ li dị đã đến. Và cả quyết định về quyền làm bố. Tất cả đều chính thức rồi.

- Đúng ra anh phải nói lời chúc mừng, nhưng anh không nói được, - chàng nhìn nàng chằm chằm. – Anh biết tâm trạng của em. Dù đã biết trước, nhưng đây vẫn là cú sốc cho em. – Chàng nhẹ nhàng ôm quanh người nàng, hôn nàng. Nước mắt nàng chảy ra. – Anh rất ân hận, em yêu. Chuyện này xảy đến vào dịp như thế này thật không đẹp tí nào. Nhưng ngày nào đó, chuyện này sẽ trở thành kỉ niệm và không có vấn đề nữa.

- Em hi vọng thế. Khi nhận giấy tờ, em cảm thấy quá thất vọng… như mình bị đuổi học, như mình vô kỉ luật.

- Em không vô kỉ luật, mà anh ta mới vô kỉ luật. – chàng nhắc cho nàng nhớ. Nhưng nàng ngồi xuống giường, khóc thúc thít.

- Em vẫn cảm thấy như mình đã làm điều gì sai trái… em muốn nó… làm cho anh ta không muốn nhận đứa con, chắc em giải quyết chuyện này chưa tốt.

- Theo những gì em đã nói cho anh biết, anh không tin em đã làm điều gì sai trái. Nếu anh ta có tính người, thì bây giờ anh ta đã về rồi. – Chàng khỏi cần nhắc cho nàng nhớ Steven sẽ không trở về. ngay cả khi họ gặp nhau trong nhà hàng ắn uống vào tháng mười, anh ta cũng không nhìn mặt nàng. Anh ta là loại người gì mà làm như thế? Đúng là đồ chó đẻ, đồ ích kỉ, Bill tự trả lời trong bụng như thế. – Em phải quên chuyện ấy đi.

Nàng gật đầu, nghĩ rằng chàng nói đúng, nhưng khó mà yên tâm cho được. Tối đó, nàng lặng lẽ trong bữa tiệc Giáng sinh. Mọi người đều vui vẻ, hơi say một chút, bỗng nhiên nàng thấy mình mập quá, khó chịu, đau đớn và xấu xí. Nàng không vui với mọi người được, Bill phải đưa nàng về nhà sớm. Chàng thấy nàng không vui, và chắc mọi người sẽ không chấp trách gì chàng. Họ hiểu. Mà dù họ không hiểu, thì người đầu tiên chàng quan tâm vẫn chính là Adrian. Khi họ lên giường nằm, những cơn co thắt lại xuất hiện, và nàng cảm thấy không cảm thấy muốn làm tình chút nào hết.

- Bây giờ anh biết em rất buồn khổ, - chàng trêu nàng, - có lẽ đã đến giai đoạn chót. Anh gọi bác sĩ nhé? – chàng muốn làm ra vẻ lo sợ, cố chọc cho nàng cười, nhưng nàng vẫn buồn bã. Hai người nằm trên giường, cái nôi em bé được phủ vải đăng ten trắng, đang để chờ sẵn trong góc phòng. Chỉ còn hai tuần rưỡi nữa là đến ngày sinh nở, và nàng đang rất lo sợ. Lớp Lamaza không làm cho nàng yên tâm mấy, mặc dù thông tin rất phong phú và hữu ích. Việc sinh nở trên thực tế vẫn làm cho nàng hoảng sợ. Nhưng đêm đó nàng không nghĩ gì đến việc lo sợ, mà nàng nghĩ đến Steven và chuyện li dị, nghĩ đến chuyện đứa bé sẽ không có cha.

- Anh có ý kiến như thế này, - chàng cười. – Ý kiến hơi kì lạ, nhưng không phải không thích hợp. Chúng ta làm đám cưới vào dịp Giáng sinh. Chúng ta sẽ có ba ngày để thử máu và lấy giấy phép. Anh nghĩ ta chỉ cần từng ấy thời gian. Và chỉ cần mười đôla. Anh có thời gian để kiếm ra số tiền ấy. – Chàng nhìn nàng một cách dịu dàng và mặc dù chỉ đùa cho vui, chàng vẫn nghiêm trang khi đưa ra đề nghị.

- Không được đâu, - nàng buồn bã đáp.

- Sao, mười đôla không được à?- Chàng vẫn cố làm cho tình thế nhẹ nhàng. – Được rồi, nếu cần, anh sẽ kiếm thêm.

- Không, em nói thật đấy, Bill à. Lấy em vì thương hại là điều không hay ho gì cho anh. Anh đáng được đối xử tốt hơn rất nhiều, Adam và Tommy cũng vậy.

- Ôi lạy Chúa. – Nàng nằm nửa người trên giường và rên rỉ. – Em hãy ban cho anh một ân huệ, đừng cản trở công việc của anh. Anh lớn rồi, anh biết điều gì nên làm, và anh yêu em kia mà.

- Em cũng yêu anh, - nàng rầu rĩ đáp. – Nhưng làm thế là không công bằng.

- Cho anh, Steven, hay đứa bé.

- Hãy nói cho anh biết vì lí do điên khùng, lệch lạc nào khiến em đi đến kết luận ấy được không? – Thỉnh thoảng, nàng thấy có bổn phận phải đối xử công bằng với mọi người… với chàng… với đứa bé… thậm chí với anh chàng Steven thối tha.

- Em sẽ không để anh cưới em vì lòng nhân đạo, vì anh nghĩ rằng anh có bổn phận phải cưới em, hay có nhiệm vụ phải giúp đỡ em, hay nghĩ là đứa bé cần có cha. Khi nào anh thấy muốn cưới vợ thì hãy cưới chứ đừng vì bổn phận, đừng vì nghĩ rằng mình có bổn phận với ai.

- Có ai đã nói với em là em điên không? khêu gợi… đẹp… cặp chân tuyệt vời… nhưng hoàn toàn điên. Anh không yêu cầu em lấy anh vì anh cảm thấy có bổn phận như thế. Anh muốn lấy em vì anh yêu em say đắm, yêu đã sáu tháng nay, em không nhận thấy ư? Em nhớ cho rằng anh đã sống với em từ mùa hè vừa qua, người có con được em cứu sống và các con anh nghĩ rằng em là người tuyệt vời.

Nàng sung sướng khi nghe chàng nói, nhưng vẫn lắc đầu:

- Như thế vẫn không hay.

- Tại sao không hay?

- Vì đối với đứa bé, nó không công bằng.

Chàng nhìn nàng với ánh mắt gay gắt. Chàng đã nghe lập luận này nhiều lần rồi và chàng không thích.

- Có phải em nói nó sẽ không công bằng với Steven không?

Nàng chần chừ một lát rồi gật đầu. Nàng cảm thấy phải có bổn phận cứu rỗi anh ta. – Anh ta không biết mình đã từ bỏ cái gì. Chắc Steven có cơ hội để hiểu quyết định ấy, để nghĩ đến vấn đề rõ ràng hơn sau khi đứa bé chào đời, trước khi em tiến tới, gạt anh ta ra ngoài mãi mãi.

- Luật pháp không đồng tình với em đâu. Họ đã xác nhận các giấy tờ này, Adrian à. Anh ta không thể tuyên bố đứa bé là con mình được đâu.

Trên mặt pháp lí, anh đúng. Nhưng về mặt đạo đức thì sao? Anh có thể nói thế được không?

Lạy Chúa, anh không biết nên nói gì nữa. – Chàng ra khỏi giường, đi lui đi tới trong phòng, nhìn nàng, suýt nữa va phải cái nôi em bé. – Anh biết một điều thôi. Anh đã làm tất cả mọi việc em muốn… với cả tâm hồn… Anh làm thế vì anh yêu em, và vì đứa bé. Anh không cần đợi để xem nó, hay kiểm tra xem nó có dễ thương hay không mới quyết định, hay đợi đến ngày nó chào đời rồi mới xem nó có đáng yêu hay không. Anh yêu nó khi nó còn trong bụng em, vì anh yêu em, anh muốn cưới em, dù em bệnh tật hay khỏe mạnh, mãi mãi anh muốn thế. Anh muốn như

thế đấy, muốn cả hai mẹ con. Trong suốt bảy năm qua, anh không dám đề nghị lấy ai hết vì lo sợ. Anh quá lo sợ nên không dám nghĩ đến chuyện này. Vì, như anh đã nói với em rồi, anh không quan tâm đến chuyện ấy, anh không muốn người vợ bỏ anh và mang theo con đi. Đứa bé trong bụng em không phải của anh, như em nói với anh, nhưng anh yêu nó như con của mình, anh không muốn mất nó, anh không muốn ngồi đây chờ cho đến khi Steven trở về, lấy lại tất cả những gì anh yêu thương. Nhưng anh nghĩ anh ta sẽ không về đâu, anh đã nói với em nhiều lần rồi. Nhưng anh cũng sẽ không ngồi đây để cửa mở rộng, chờ đợi anh ta trở về sau khi đã tỉnh trí hay chán chê cuộc sống với những cô gái lăng loàn, về đây lại với em và con. Adrian à, theo anh nghĩ anh ta sẽ không về tìm em đâu. Nhưng nếu anh ta muốn em và em muốn anh ta, thì hai người quyết định nhanh lên. Anh muốn cuộc đời của chúng ta tiến tới trước, anh muốn kết hôn với em, anh muốn nhận đứa con của em làm con nuôi, em đã mang nó trong bụng chín tháng nay và anh đã sờ xem nó máy rồi. Anh sẽ không ngồi đây với tâm hồn rộng mở mãi mãi. Vì thế, nếu em muốn nói về công bằng, chúng ta hãy nói đi. Công bằng là gì? Công bằng trong bao lâu? Anh phải đợi em công bằng với Steven bao lâu nữa?

- Em không biết. – Nàng rất ấn tượng trước những điều chàng vừa nói. Nàng yêu chàng hơn bao giờ hết. nàng muốn lấy chàng ngay bây giờ, nhưng nàng nghĩ cần phải đợi. chàng nói đúng. Bắt chàng đợi mãi là không công bằng.

- Theo em thì như thế nào mới công bằng? đợi một tuần ư? Một tháng ư? Hay một năm? Em muốn đợi anh ta một tháng sau khi đã sinh con và qua luật sư của anh ta để biết chắc anh ta muốn nhìn con phải không? Như thế có vẻ hợp lí phải không? – Nhàng cũng muốn tỏ ra công bằng, nhưng nàng khiến cho chàng nổi điên.

- Em sẽ không trở lại với anh ta, - nàng nói. Nàng đã dứt khoát như vậy rồi. Nhưng nhiều lúc Bill không tin. Chàng vẫn lo sợ về chuyện này mỗi khi nàng nói về việc công bằng với Steven. Đàn bà rất kì lạ với những người đàn ông là bố của con họ. Đàn bà thường để cho đàn ông nhiều thời gian suy nghĩ và thay đổi. đàn ông không như thế, họ không biết chắc đứa bé là con ai. Nhưng đàn bà thì biết. Chàng tự hỏi phải chăng nàng sẽ cảm thấy mình bị ràng buộc mãi với Steven qua đứa con của họ trong vài phương diện nào đó. Chàng hi vọng nàng sẽ không thế. Nhưng nàng chưa thể trả lời được. – Đứa bé thì có thể, Bill à… chỉ vì…

- Anh biết… anh biết… anh hiểu… nhiều lúc em làm anh lo sợ. – Chàng ngồi xuống bên cạnh nàng, và nước mắt của chàng cũng chảy ta. – Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh, - nàng đáp nhỏ. Chàng hôn nàng.

Chúng ta sẽ để cho anh ta thời gian một tháng được không? Một tháng sau khi đứa bé chào đời. Sau khi đứa bé chào đời, chúng ta tiếp xúc với tên khốn nạn ấy, chúng ta để cho hắn ta một tháng để hắn thay đổi ý, sau đó chúng ta sẽ quên hắn mãi mãi. Bằng lòng như thế không?

Nàng u sầu gật đầu. Nàng thấy như thế là hợp lí, vậy là quá ưu tiên cho Steven rồi. Anh ta đã hạ bút kí giấy chấm dứt mọi thứ… như tên sát nhân hạ dao giết chết một con người, hành động

của anh ta gần như giết chết đời nàng. Nhưng may thay, Bill đã xuất hiện cứu nàng. Nàng sẽ biết ơn chàng suốt đời vì chuyện này. Thực vậy, nàng nợ Bill rất nhiều, thế nhưng… Steven là chồng nàng. Tình cảnh rất khó xử. Nàng nợ ai nhiều nhất? Nàng nợ Bill nhiều nhất, vì chàng đã xuất hiện để cứu giúp nàng… thế nhưng… nàng ghét mình vì cứ bị dằn xé, cứ để tâm hồn bị sẻ chia. Trong tim nàng chỉ có một người, nhưng trong tâm trí thì có hai. Đấy là vấn đề khó khăn. Nhưng họ đã bằng lòng chờ đợi một tháng sau khi đứa bé chào đời. Làm thế có vẻ công bằng. Sau đó, cánh cửa sẽ đóng lại mãi mãi. Steven không biết chuyện này, nhưng nàng đã tặng cho anh ta món quà thời gian và sự lựa chọn, thứ mà anh ta không muốn có.

- Rồi em lấy anh chứ? – Bill hỏi nàng. Nàng gật đầu, mỉm cười e thẹn. – Em có chắc không? – Nàng gật đầu, nhìn xuống với vẻ đoan trang và hì thào đáp:

- Em có chuyện này phải thú thật với anh trước.

- Ôi, chán quá! Chuyện gì nữa? – Chàng quá tuyệt vọng. Đêm đã khuya và chàng đã mệt mỏi.

- Em đã nói láo với anh. – Chàng lo lắng khi nghe nàng nói. Nàng nói mà không nhìn thẳng vào chàng.

- Láo về chuyện gì? Chàng cố gắng hết sức mới nghe được tiếng nàng trả lời.

- Em không phải là trinh nữ.

Họ im lặng một hồi, chàng nhìn nàng với vẻ hân hoan nhẹ nhỏm, còn nàng thì cười khúc khích. – Đồ trắc nết!- Chàng mắng yêu, rồi mặc dù đã tự nhủ không được làm tình và biết sẽ ân hận, nhưng chàng vẫn làm tình với nàng. Khi làm xong, họ ôm nhau ngủ ngon lành, êm ả cho đến sáng.

Chương 25

Adrian nghỉ làm vào ngày lễ Giáng sinh. Họ nằm trên giường ngủ gà ngủ gật, ôm ấp nhau, và đến chín giờ mười lăm thì điện thoại reo. Adam và Tommy từ Stowe gọi đến. Hai cậu đang trượt băng với mẹ ở đấy. cả hai anh em rất hưng phấn, vui vẻ sau khi gác máy, Adrian cười, chúc Bill Giáng sinh vui vẻ. Hai người nhảy ra khỏi giường, đến chỗ giấu quà của mình. Lấy quà tặng đã được gói đẹp đẽ. Quà tặng của chàng được cửa hàng gói, còn quà của nàng do chính tay mình gói. Nhưng chàng thích tất cả những gì nàng tặng. Chàng khoái nhất cái tivi và máy điện thoại. Chàng mặc áo len dưới chiếc áo khoát chơi dã cầu bằng da đỏ mà nàng đã mua cho chàng trước đây hai ngày khi họ chơi ở Melrose. Nàng cũng thích quà chàng tặng. Chàng đã mua tặng nàng cái áo dài bằng da lộn màu rất đẹp ở Giorgio, để nàng mặc sau khi sinh xong, với cái xách hiệu Hermes, loại xách Kelly bằng da cá sấu màu đen mà nàng mơ ước mỗi khi họ đi qua đó. Chàng còn tặng sách và đôi giày màu hồng vui mắt với hình quả dưa hấu, và ba chiếc áo ngủ đẹp cùng chiếc áo khoác dài để nàng dùng sau khi sinh con. Chàng còn mua tặng nàng nhiều thứ linh tinh lạ mắt, sợi dây chuyền móc chìa khóa bằng vàng, cây bút cổ, cái đồng hồ hiệu Mickey Mouse mà nàng thích và tập thơ có nội dung mà chàng nghĩ là hợp với nàng. Nàng khóc khi mở hết quà ra xem và chàng rất sung sướng khi thấy phản ứng của nàng. Rồi chàng biến mất và lại xuất hiện với cái hộp nhỏ được gói trong giấy màu lam buộc bằng vải sa tanh trắng. Ôi, thôi, đừng thêm nữa!- Nàng giấu mặt trong cặp găng tay da đen mà chàng đã mua

cho nàng ở cửa hàng Gucci. Cặp găng có nơ đỏ dính vào, nàng rất thích nó. – Bill, anh không thể làm thế!

Em nói đúng, - chàng cười. – Anh sẽ không làm, và anh không làm gì hết. Nhưng trời đất quỷ thần ơi, tại sao em không mở cái hộp ra mà xem? – Nàng nhìn cái hộp, thấy sợ hãi. Linh tính báo cho nàng biết rằng quà này rất quan trọng. – Mở ra… đừng nhát gan như thế… - Tay nàng run run, nàng mở gói, trước hết nàng thấy cái hộp giấy bìa có màu xanh với hàng chữ Tiffany ở trên. Rồi trong cái hộp giấy này là cái hộp bằng da lộn màu đen đậm. Nàng từ từ mở hộp ra, há hốc miệng khi thấy món đồ trong hộp. Đấy là chiếc nhẫn kim cương. Nàng nhìn chiếc nhẫn, sững sờ vì ngạc nhiên. – Đeo vào, ngốc thật. – Chàng nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn nơi nàng. – Mang vào… xem có vừa không… - Chàng biết tay nàng có hơi phồng lên một chút và chàng đoán chiếc nhẫn vừa với cỡ tay nàng, chiếc nhẫn vừa vặn.

- Ôi lạy Chúa… ôi, Bill…- Nàng nhìn chàng sửng sốt, nước mắt tuôn ra đầm đìa. – Chiếc nhẫn đẹp quá, nhưng… - Nàng đã nói với chàng vào ngày hôm kia rằng nàng chưa sẵn sàng để lấy chồng. Chiếc nhẫn cưới này rất đẹp, ít phụ nữ nào may mắn có được sau hai mươi năm lấy chồng. Các chương trình của chàng vừa mới nhận được phần thưởng, nàng biết mặc dù chàng giữ bí mật, nhưng chàng đã nhận được khá nhiều tiền, nên mới đủ sức mua chiếc nhẫn này.

- Anh nghĩ khi em vào bệnh viện, em phải có vẻ trang trọng. Vì thế em phải đeo nhẫn đính hôn, nhưng anh nghĩ đeo nhẫn này đẹp hơn đeo viên đá khổng lồ, - chàng nhìn nàng, e lệ nói tiếp, - trông em như thể đã có chồng. Khi chúng ta cưới nhau, nếu em muốn, anh sẽ mua cho em chiếc nhẫn vàng đơn giản. – Chiếc nhẫn đẹp, nàng rất thích. Nàng còn thích chàng nhiều hơn. Chàng rất tuyệt vời, không chê vào đâu được. Nàng nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay trái, lòng bàng hoàng. Nàng đã tháo chiếc nhẫn cưới bằng vàng ra cách đây hai tháng, vì tay nàng phồng lên, chiếc nhẫn chật không đeo vừa, và theo tình hình trước mắt, việc nàng đeo nó không còn thích hợp nữa.

- Lạy Chúa, Bill, chiếc nhẫn tuyệt vời quá!

- Em thích nó không? – Chàng có vẻ sung sướng và nàng rất cảm động trước những gì chàng đã làm cho mình.

- Anh đùa ư? Thích à! Em yêu nó! – Nàng cười rồi nằm ngửa ra giường, nhìn chiếc nhẫn, miệng cười toe toét. Nàng thấy chiếc nhẫn sáng nhấp nháy. Khi sinh em bé, các cô y tá sẽ lác mắt khi thấy chiếc nhẫn mà xem.

- Tuyệt. – Chàng liếc nhìn nàng. – Trông em có vẻ như không có chồng. – Chàng đặt tay lên bụng nàng, cảm thấy như em bé máy. – Chắc em bé là con gái. – Chàng sung sướng nói.

- Tại sao? – Nàng hỏi, mắt vẫn nhìn chiếc nhẫn. Nàng không tin nổi.

- Lúc nào em bé cũng đạp chân vào bụng mẹ, - chàng thản nhiên đáp.

- Có lẽ nó muốn có chiếc nhẫn như mẹ nó. – Nàng cười, cúi người hôn chàng, lòng vui mừng khi nghĩ đến chuyện nàng đã mua tặng chàng cái đồng hồ hiệu Cartier. Nàng sẽ trao tặng Bill vào dịp sinh nhật của chàng, đúng vào ngày tết. Nàng đã trích một số tiền lớn trong số tiền bán căn hộ để mua quà này, nhưng đây là việc đáng làm. Nàng dành số tiền còn lại để nuôi con. Bill đã nói để chàng trả tiền viện phí, nhưng nàng nhất quyết không cho chàng làm.

– Em không suy nghĩ lại để xem có thể thành hôn với anh ngay được à? – Chàng cố hỏi, hi vọng

nàng bằng lòng. Chàng vẫn cố thuyết phục nàng. Nếu nàng bằng lòng họ sẽ lấy họ của chàng viết vào giấy khai sinh cho em bé, như thế sẽ đẹp hơn là khai bố vô danh như nàng đã quyết định. Hay là để trống họ của bé như ông luật sư đề nghị. Nếu nàng và chàng cưới nhau, họ sẽ điều chỉnh giấy tờ và viết thêm họ của chàng vào sau.

Nhưng nàng buồn bã nhìn Bill, không muốn làm chàng đau đớn. – Em vẫn nghĩ là chúng ta nên đợi. – Họ đã thỏa thuận đợi đến tháng hai, nếu mọi việc diễn tiến tốt đẹp, Steven không gây chuyện khó khăn, bằng cách thay đổi ý kiến về việc em bé. Đây là thời gian mà Bill nghĩ rằng Steven không đáng được hưởng. Nhưng nàng vẫn nghĩ anh ta sẽ hiện ra nơi ngưỡng cửa phòng sinh ngay khi em bé chào đời. Theo Bill thì nàng sẽ tỉnh trí và thực tế hơn sau khi sinh con, còn bây giờ nàng vẫn còn mơ tưởng rằng ngày nào đó Steven sẽ ân hận.

Họ trải qua một buổi chiều yên lặng, chàng nấu bữa tối cho hai người ăn, chàng còn làm con gà tây cả buổi chiều trong khi nàng thư giản ở ghế dài, ngủ một giấc ngắn, vẫn đeo chiếc nhẫn đẹp mà chàng đã tặng nàng vào sáng hôm đó.

Ngày hôm sau, khi nàng vừa đi làm, Zelda nói về chuyện này ngay. Không thể nào không thấy chiếc nhẫn trên tay nàng, cô gái tóc đỏ giương mắt nhìn nó rồi thốt lên:

- Trời! Cô đám cưới vào cuối tuần hả?

- Không. - Adrian cười, nụ cười bí mật – Đính hôn thôi. – Nàng đáp và cười mình. Nàng có mang gần sinh mà chỉ dừng lại ở đính hôn.

- Chiếc nhẫn quá tuyệt. – Zelda đáp vẻ hâm mộ.

- Anh ấy là người tuyệt vời, - Adrian nói thêm, rồi quay lại để gặp một biên tập viên trong phòng thời sự.

Nàng dành thời gian còn lại trong tuần cố để giải quyết những công việc linh tinh, cố trình bày cho Zelda biết kế hoạch của mình. Nàng sẽ nghỉ làm việc trong vòng hai tuần nữa và kế hoạch hoàn tất mọi công việc trước khi nàng ra đi, xem có vẻ khó có thể thực hiện được. Được nửa tuần, có người gặp nàng tại buổi trình diễn của Bill, nói rằng họ định sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng sinh nhật thứ bốn mươi của chàng, nhưng không cho chàng biết để làm chàng ngạc nhiên. Họ muốn nàng hợp tác, đưa nàng đến đây, nàng sung sướng phấn chấn, mừng cho chàng. Ngày sinh nhật của chàng đúng vào ngày đầu năm mới, họ sẽ mở tiệc vào buổi chiều, ngay tại sàn diễn, có ban nhạc, những thành viên đã đóng vai trong chương trình trước đây cũng như hiện tại và bao gồm những bạn bè của chàng mà họ tiếp xúc được. Adrian nghĩ rằng bữa tiệc này sẽ rất tuyệt. đêm giao thừa, nàng khó kiềm chế mình giữ được chuyện bí mật này.

Họ ăn tối với bạn vào đêm giao thừa, đây là buổi nhỏ của một nhà văn quen chàng mời tại nhà hàng Chasen. Sau đó, khi họ về nhà lúc quá nửa đêm, chàng cởi quần áo và leo lên giường ngay. Khi nàng vào giường ngủ với chàng, chàng đã ngủ say.

- Chúc năm mới hạnh phúc, - nàng thì thào nói, chàng cười, - chúc sinh nhật hạnh phúc nữa! – Nàng nghĩ đến bữa tiệc vào ngày hôm sau, nhưng chàng đã ngủ trước khi nàng nói hết. Nàng nhìn chàng, cúi xuống hôn chàng. Chàng rất dễ thương, rất tốt với nàng, nàng yêu chàng hết mình. Nàng nằm thức một hồi lâu, mệt mỏi, nhưng không ngủ như trước đó một giờ. Rồi bỗng nàng cảm thấy thai máy thật mạnh, rồi từ ngực đến đùi thắt lại thật đau đến nỗi nàng khó thở nổi. Nàng nghĩ: cái thai chuyển động trước khi ra đời đây. Bây giờ những cơn co thắt như thế thường xảy ra hơn. Nhất là những hôm bận bịu công việc, khi nàng mệt mỏi, nên nàng không quan tâm. Nàng vẫn nằm im, nghĩ vẩn vơ rồi bỗng cơn co thắt khác ập đến rồi tiếp theo cơn

khác nữa. nàng quyết định làm dịu cơn co thắt, không thức chàng dậy làm gì. Nàng đi rót nửa ly rượu vang, hớp một hớp. Nhưng lần này không hết co thắt. Đến ba giờ, những cơn co thắt đều đặn, nhưng nàng không tin mình chuyển bụng đẻ. Nàng bèn tắt đèn, cố ngủ, nhưng mỗi lần cơn co thắt nổi lên, nàng tỉnh dậy, trăn qua trở lại, khiến Bill thức giấc. Chàng cựa mình và hỏi nàng chuyện gì.

- Không có gì, - nàng càu nhàu. – Bụng co thắt thôi.

Chàng hé mở mắt nhìn nàng nằm bên cạnh. – Em có cảm thấy đang chuyển bụng đẻ không?

- Không. – Những cơn co thắt khiến nàng khó chịu, nhưng nàng nghĩ do mình mệt, chắc không phải chuyện bụng đẻ. Còn hai tuần nữa mới đến ngày sinh, không có lí do gì em bé lại chào đời sớm thế. Ngày hôm qua nàng mới đi khám bác sĩ, bà ta không thấy có dấu hiệu gì đáng nghi. Nhưng bà ta nói rằng em bé đã đầy tháng, từ bây giờ cho đến hai tuần nữa bé có thể chào đời bất cứ lúc nào.

- Em bị co thắt bao lâu rồi? – Bill hỏi nhỏ vừa quay nằm nghiêng sang một bên lại.

- Em không nhớ… ba hay bốn giờ gì đấy. – Gần ba giờ rưỡi.

- Tắm nước nóng đi. – Đấy là liệu pháp thần bí khác của chàng, cũng có hiệu quả. Nàng đã dùng nhiều lần khi bụng co thắt, quả chúng hết thật. Nhưng bác sĩ nói rằng khi đến lúc sinh nở thì làm gì cũng không ngăn được, uống rượu vang hay tắm nước nóng hay đứng lộn đầu xuống dưới cũng không ngăn được. Khi em bé chào đời, nó cứ ra. Nàng không thích bước ra khỏi giường để đi tắm cho bớt những cơn co thắt. – Đi đi, - Bill giục. – Tắm đi, em sẽ ngủ được cho mà xem.

Sau đó một lát, nàng đi vào phòng tắm. Chàng cười khi thấy nàng làm theo lời mình, rồi chập chờn ngủ vừa nghe văng vẳng bên tai tiếng nước chảy vào bồn tắm. Chàng có cảm giác như mấy giờ sau mới nghe có tiếng nàng nằm xuống bên cạnh chàng lại. Rồi bỗng chàng cảm thấy nàng cứng đơ, ú ớ những tiếng gì rất kì lạ. Chàng liền thức dậy nhìn nàng, mặt nàng căng thẳng, và khi nàng níu lấy chàng, toàn thân nàng cứng ngắt.

- Em không sao chứ, em yêu? – Chàng lo lắng nhìn mặt nàng, bèn bật đèn và thấy những giọt mồ hôi rịn ra trên trán nàng. Tắm không làm ngưng được những cơn co thắt. Rồi nàng thư giãn trở lại và chàng cười, nhưng vẫn thấy mặt nàng hiện ra vẻ lo sợ. Chàng cầm tay nàng hôn mấy ngón tay. – Anh nghĩ người bạn nhỏ của chúng ta muốn ăn tết với chúng ta. Em nghĩ sao, cưng? Anh gọi bác sĩ nhé? – Nhưng chàng thấy rõ ràng nàng đang chuyển bụng đẻ.

- Không… - Nàng bóp mạnh tay chàng. – Em không sao… thật đáng… Ồ, không! – Bỗng nàng la to. – Không, em không… Ôi, Bill! – Nàng níu chặt tay chàng, bóp mạnh, uên phương pháp thở mà họ đã dạy cho nàng. Nhưng chàng nhắc cho nàng nhớ và nàng hít thở đúng theo phương pháp đã học. Và chàng nghĩ rằng không nên để mất thì giờ. Nàng quá đau rồi, phải đi bệnh viện thôi. Chàng giúp nàng ngồi dậy, nàng lấy lại hơi thở, đi lại tủ áo với vẻ choáng váng. Nàng mệt mỏi và lo sợ, người bắt đầu run. Lát sau, nàng từ tủ quay lại, vẻ hoảng sợ. Chàng liền chạy đến bên nàng, giúp nàng ngồi xuống ghế, nhưng bây giờ bụng nàng lại co thắt khiến nàng không nói gì được. Nàng ngồi há hốc mồm để thở, nhớ lại cảnh đau đớn của sản phụ trong cuốn phim. Nàng thấy mình còn tệ hơn chị ta nhiều. Nàng không thể thở nổi, rồi bỗng cơn đau dồn dập ào đến khiến nàng hụt hơi.

- Đừng nhúc nhích… ngồi yên… gắng hít thở vào… Nói xong chàng liền đến tủ lấy chiếc áo dài rộng của nàng. Chàng giúp nàng cởi áo ngủ, tròng áo dài qua đầu, rồi đi tìm đôi giày đế mềm.

- Em không thể đi với áo quần như thế này! – Nàng nói. Chàng đã lấy cái áo xấu nhất của nàng.

- Đừng quan tâm. Em quá đẹp rồi. – Chàng mặc quần jeans, tròng áo len qua đầu, đi đôi dép Docksider nằm dưới giường rồi gọi điện thoại cho bác sĩ, vừa gọi vừa nhìn nàng. Bà ta hứa sẽ gặp họ tại bệnh viện trong vòng nửa giờ nữa. Chàng giúp Adrian đứng lên khỏi ghế, nhưng trước khi ra khỏi phòng, một cơn co thắt khác ập đến làm nàng đau đớn. Chàng tự hỏi không biết có nên gọi xe cấp cứu hay không. Nếu gọi, chắc phải đợi lâu. Chàng bèn quyết định không nên để nàng sinh ở nhà như ước muốn của nàng. Chàng khuyến khích nàng đi ra khỏi phòng ngay khi cơn co thắt dịu xuống. Chàng xách cái vali đi bệnh viện của nàng và họ bước ra cửa trước, ngay khi ấy cơn đau ập đến. Họ bước từ từ, nàng khóc khi cơn đau khác ập đến. – Không sao đâu, cưng… Ổn hết thôi. Chúng ta sẽ đến bệnh viện trong vòng vài phút nữa và em sẽ cảm thấy khá hơn.

- Không, em không khá hơn đâu, - nàng khóc, níu chặt vào chàng để được yên tâm. – Ôi, Bill… đau khủng khiếp.

- Anh biết, em yêu, anh biết em đau, nhưng sẽ hết thôi. Và chúng ta sẽ có em bé kháu khỉnh. – Nàng cố cười qua nước mắt, nhìn chàng và cố thở điều hòa, nhưng không dễ. Chàng nói đúng, nàng sắp sinh, nhưng nàng không ngờ nó xảy đến nhanh như thế.

Thời gian có vẻ rất lâu họ mới đến nơi chàng đỗ xe, nhưng cuối cùng chàng cũng đưa nàng được vào xe và để vali vào ghế ngồi ở phía sau. Chàng lái xe thật nhanh đến bệnh viện, mong sao có xe cảnh sát tuần tra chạy theo. Chàng không quan tâm đến việc bị xe cảnh sát đuổi theo chặn lại. Chàng mong có xe cảnh sát hộ tống, trường hợp nàng sinh con. Nhưng nàng không sinh trên xe và không ai đuổi theo chàng. Chàng lái xe vào phòng cấp cứu, bóp còi để ai đó chạy ra giúp mình. Lát sau, nhân viên y tế hiện ra, trong khi Adrian quặn quại đau đớn, níu chặt lấy chàng. Họ giúp nàng ngồi vào xe lăn, đẩy nhanh vào trong, nàng khóc, còn Bill chạy theo chiếc xe.

- Em không thể… Bill… Ôi… - Nàng không nói nổi. Chàng thấy nàng run cầm cập, bèn lấy áo khoác của mình khoác lên người nàng để nàng khỏi lạnh.

- Không sao đâu… ráng lên… em sẽ bình an vô sự… tốt… sẽ xong thôi. – Đây chỉ là lời động viên an ủi, nhưng nàng cảm thấy yên tâm. Chàng nghĩ khi họ vào phòng sinh, người ta sẽ buộc máy giám sát vào người nàng để họ có thể thấy những cơn co thắt dữ dội như thế nào, kéo dài trong bao lâu, khi nào đến tột đỉnh và khi nào giảm xuống. Cho nên chàng có thể nói cho nàng biết cơn co thắt đã hết. Nhưng bây giờ những cơn co thắt không giảm, nàng tiếp tục đau đớn, hoảng sợ, mất hết tự chủ. Nàng nghĩ chắc mình sắp chết. khi chàng giúp nàng bước ra khỏi xe lăn, nàng trở nên cáu gắt.

Bác sĩ đã đợi họ ở đấy rồi, bà ta giúp Adrian nằm trên giường, cùng với một cô y tá trẻ vui vẻ. Adrian liền không ưa cô ta ngay. Rõ ràng nàng không được bình tĩnh, và khi họ cởi áo dài nàng ra, buộc máy giám sát vào người nàng thì cơn co thắt khác ập đến khiến nàng như người điên loạn.

- Cố gắng lên, Adrian… chỉ một phút thôi là xong. – Bác sĩ nói, giúp cô y tá buộc máy giám sát trong lúc Bill cố giữ cho Adrian hít thở. Nàng quá đau đớn, đưa mắt nhìn họ, bàng hoàng kinh ngạc.

- Nó sắp ra! – Nàng hoảng hốt nói, nhìn láo liên từ Bill qua bà bác sĩ. – Nó sắp ra… em bé sắp ra!

- Không, không phải. – Bác sĩ cố làm cho nàng bình tĩnh, bảo nàng hít thở, Bill thì nhắc cho nàng nhớ cách thở. Nhưng nàng vẫn la hét và nhất quyết nói rằng em bé sắp chào đời. Đừng rặn – bác sĩ hét lớn nói với nàng. Bỗng có hai y tá nữa xuất hiện trong phòng. Bà bác sĩ cau mày khi nhìn vào máy giám sát rồi đến rửa tay nơi bồn rửa và nói với Bill. – Bà ấy đang bị những cơn co thắt khủng khiếp hành hạ… những cơn co thắt kéo dài… có thể bà ấy còn đau lâu nữa. – Bà ta bình tĩnh nói, còn Adrian vẫn la hét.

- Nó đang ra… nó đang ra… - Nàng khóc không ngớt và Bill cũng khóc. Chàng không thể chịu được khi thấy nàng đau đớn, và tình hình trở nên tệ hơn khi bác sĩ đến khám cho nàng. Nàng cảm thấy như thể cơn đau tỏa khắp người nàng. Bà bác sĩ gật đầu, có vẻ hài lòng.

- Adrian, đến lúc rặn rồi… chỉ còn vài cơn co thắt nữa thôi.

- Không! – Nàng hét to, rồi cố ngồi dậy, loay hoay tháo cái máy giám sát ra khỏi cái bụng to tướng của mình. – Tôi không rặn! không thể rặn với cái này!

- Được, cô rặn được, - bác sĩ đáp. Bill cố mấy cũng không làm cho nàng bình tĩnh. Chàng cảm thấy khổ sở khi nàng đau đớn. nàng quặng quại trên giường trong khi bác sĩ tham khảo ý kiến các y tá. Tình hình trông còn tệ hơn trong cuốn phim trong lớp huấn luyện, Bill hỏi họ tại sao không cho nàng uống cái gì đó cho bớt đau. Nhưng bác sĩ ngắt lời chàng, và nói: - Adrian, cô muốn sinh cháu ngay bây giờ phải không? Cô sắp sinh ra cháu rồi đấy. Tôi đã thấy đầu cháu rồi. đấy… gắng lên… rặn đi.

Adrian hét to đau đớn, nàng nhìn Bill như van xin. Hai cô y tá người giữ tay kẻ cầm chân để nàng khỏi vùng. Bỗng mọi vật trong phòng được phủ bằng giấy xanh, họ đưa cho Bill cái mũ trùm đầu và chiếc áo dài màu xanh lục. Khi chàng giữ chặt vai nàng, cả phòng đều biến dạng. – Thế… gắng lên… rặn cháu ra! – Bà bác sĩ giục nàng. Adrian luôn nói rằng mình không thể rặn được. Toàn thân nàng đau đớn, Bill muốn xin họ cho nàng uống cái gì đó cho bớt đau. Mỗi lần rặn là nàng hét to và chàng vừa giữ chặt nàng vừa khóc. Nhưng không ai để ý chàng khóc. Adrian cũng khóc. Cả hai đều khóc, rồi bỗng nàng vùng ngồi dậy và rặn. Tiếp theo đó là tiếng khóc dài, rít cao, vang lên. Bill kinh ngạc trố mắt nhìn. Chàng nhìn Adrian, nàng cười qua nước mắt, rồi nàng hét to lên lại khi đã rặn em bé ra. Sau đó nàng nằm ngửa ra gối, mệt phờ.

– Con trai! – Bác sĩ nói. Adrian và Bill vừa cười vừa khóc, chàng nhìn chú bé nhỏ xíu, bé giương đôi mắt to ngạc nhiên nhìn họ, lỗ mũi nhỏ xíu giống như mũi mẹ. Nàng căng người nhìn bé, rồi buông tiếng thở dài khoan khoái khi bà bác sĩ cắt nhau rốn.

- Bé xinh quá! – Bill nói, giọng khàn khàn, - và em cũng đẹp. – Chàng cúi xuống hôn nàng. Nàng nhìn chàng với vẻ mặt mà họ sẽ không bao giờ có được như thế, vẻ mặt và tình cảm chỉ phát sinh được vào những giây phút như thế này thôi. Cả hai sẽ nhớ mãi những giây phút này.

- Nó khỏe chứ? – Nàng hỏi giọng yếu ớt.

- Nó rất hoàn hảo, - bác sĩ đáp. Bà khâu một ít cho nàng. Họ đã phải đến một bác sĩ tại chỗ để khâu cho nàng, nhưng bác sĩ của nàng không để ý đến. Vị bác sĩ nội trú nhi khoa đến để kiểm tra đứa bé. Em bé khỏe mạnh, cân nặng hơn bốn ký, sức khỏe tốt. Bill cứ nói rằng em bé giống mẹ, nhưng nàng cho rằng bé trông giống Bill. Chàng thấy vô nghĩa, nhưng không nói gì.

Chàng giúp đưa em bé đến phòng bé sơ sinh trong khi họ làm vệ sinh cho nàng và nửa giờ sau chàng trở lại. Chỉ mới năm giờ mười lăm phút. Con đầu lòng sinh thế là nhanh. Họ đến bệnh

viện lúc bốn giờ ba mươi phút. Nhưng đối với Adrian, thì giờ sinh nở ấy có vẻ quá dài.

- Anh rất ân hận vì em đã chịu đựng đau đớn quá mức, - chàng nói nhỏ khi cúi người hôn nàng. Chàng rất ngạc nhiên khi thấy nàng khác với nàng mới đây rất nhiều. Tóc nàng chảy ngay ngắn, mặt mũi thân mình sạch sẽ, thậm chí nàng còn tô son môi nữa. Nàng bây giờ hoàn toàn khác với người đàn bà la hét điên loạn vì đau đớn trước đây không bao lâu.

- Không đau đớn quá sức đâu, - nàng bình tĩnh đáp. – Thật kỳ, chàng nhìn nàng và thấy nàng có vẻ trưởng thành rất nhiều. Chỉ trong một nháy mắt, nàng trở thành người phụ nữ chín chắn. Trước đây, nàng chỉ là một cô gái còn nhỏ. Trên vài phương diện nào đấy, nàng đã nói đúng, quả nàng là trinh nữ. – Tình hình cũng không tệ lắm, - nàng sung sướng nói. – Em sẽ sinh con lại nữa… - Nàng cười và chàng bật cười to. Nàng nói những điều chàng đã tiên đoán. – Bé khỏe không?

- Cháu rất tuyệt. Họ đang tắm rửa cho cháu, sắp mang đến cho em rồi đấy. – Lát sau, cô y tá bế em bé trở lại, nó sạch sẽ và thơm tho, được quấn chặt trong áo quần và chăn. Khi cô y tá đưa đứa bé cho chàng, nó mở mắt nhìn nàng. Bill và Adrian nhìn bé, lòng tràn ngập sung sướng. bé hoàn hảo về mọi mặt, Adrian không tưởng tượng được mình có đứa con kỳ diệu như thế. Nhìn bé, Bill nhớ đến Adam và Tommy, nhưng bé cũng rất khác hai con chàng. Khác và rất đặc biệt. Chàng cảm thấy gần nàng hơn bao giờ hết, như thể họ cùng chia sẻ một linh hồn, một lý trí, một trái tim… và một em bé. Như thể ba người cùng chia sẻ một nhịp đập của trái tim. Em bé mở mắt nhìn họ, như thể cố nhớ bé đã gặp họ chưa.

Adrian bật khóc, nhưng lần này là những giọt nước mắt vui sướng. Tất cả mọi sự khổ đau để giữ lấy sinh mạng bé nhỏ này đều xứng đáng. Bé đáng giá cho cuộc hôn nhân tan vỡ của nàng và Steven, và bây giờ nàng vui mừng vô cùng vì đã không chịu để cho Steven buộc mình phá thai. Bill giúp nàng tháo bớt chăn cho bé, rồi để bé xuống bên ngực nàng. Bé bú ngay. Bill nhìn hai mẹ con, nước mắt chảy ra. Cuộc đời bắt đầu một cách đơn giản, dễ dàng, thú vị. Hai mẹ con thương yêu nhau, đứa trẻ vào đời họ như nguồn hạnh phúc vô tận.

- Chúng ta sẽ gọi bé tên gì? – Nàng thì thào hỏi Bill.

- Anh nghĩ gọi Thigpen chắc sẽ hay. Nhưng đấy là tên họ.

- Em thích tên ấy, - nàng dịu dàng đáp. Nàng sẽ không bao giờ quên những chuyện chàng đã làm cho mình. Chàng đã có mặt bên nàng từ đầu đến cuối, nếu không có chàng chắc nàng không qua khỏi cơn ngặt nghèo này. Các y bác sĩ có vẻ ít quan trọng hơn chàng nhiều. – Em phải có tên trước để gọi ở nhà, - nàng nói tiếp. Bill càu nhàu:

- Xin cảm phiền… anh cần phải suy nghĩ đã chứ! Mới có sáu giờ sáng – Chàng sung sướng khi nghe nàng nói đến tên trước. Khi nàng cười với chàng, nàng nhận ra hôm nay là ngày đầu năm, và là ngày sinh nhật của chàng.

- Chúc sinh nhật hạnh phúc. – Nàng cúi người tới trước hôn chàng, em bé nhìn họ. Thỉnh thoảng bé thở khụt khịt, nhưng bé có vẻ hoàn toàn thoải mái giữa họ.

- Thật là một món quà tuyệt vời! – Bước vào tuổi bốn mươi như thế này quá tuyệt, chàng nghĩ rằng cuộc sống quá quý, đơn giản và hiếm hoi. Người đàn bà mình thương yêu tặng cho mình đứa bé làm quà, có gì quý bằng! Thật là kỳ diệu. – À, mình gọi tên đầu của bé là Teddy được không?

Nàng suy nghĩ một lát rồi đổi lại: - Gọi Sam được không?

Chàng gật đầu, nhìn xuống em bé. Em bé thật xinh, tên gọi có vẻ phù hợp với nó. – Anh thấy được đấy. Sam Thigpen. – Bỗng nàng nhìn chàng, không muốn hỏi tiếp. Gọi bé là Sam Thigpen, hay Sam Townsens, hay lấy họ của nàng Sam Thompson? Nhưng hỏi nàng như thế còn quá sớm.

Bill ở lại với nàng đến tám giờ sáng, rồi chàng về nhà, tắm rửa và ăn sáng. Chàng hứa sẽ trở lại không quá mười hai giờ trưa và nói nàng cố ngủ đi một chút. Chàng rón rén đi ra cửa, đến cửa chàng quay lui nhìn hai mẹ con. Em bé ngủ trong tay mẹ, hai mẹ con ngủ yên lành, hạnh phúc và lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài, chàng hoàn toàn thỏa mãn, thanh bình và sung sướng.

Chương 26

Adrian thức dậy khoảng một giờ sau khi Bill ra về. Em bé vẫn ngủ, các cô y tá vào để kiểm tra sức khỏe cho nàng. Nàng khỏe mạnh, chỉ còn vài cơn co thắt nhỏ, nhưng mọi việc đều bình thường. Sau khi họ ra khỏi phòng, nàng nằm yên, suy nghĩ. Nàng phải gọi điện đi hai nơi và bây giờ là lúc thuận tiện cho nàng gọi nhất. Nàng cảm thấy sinh lực phục hồi nhanh chóng, cứ nhìn em bé ngủ bên cạnh mãi. Thật là một ngày kích thích nhất trong đời, giây phút hạnh phút nhất và đứng trên vài mặt nào đấy, nàng muốn có người chia sẻ niềm hạnh phúc này.

Nàng gọi đi Connesticut trước. Cuốc gọi khó khăn, nhưng tin vui làm mọi người hoan hỉ.

- Tại sao con không nói cho mẹ biết? – Mẹ nàng hỏi, sửng sốt với tin vui mình có cháu ngoại, mặc dù bà không hề nghe Adrian báo nàng có thai. – Cháu bé có bình thường không? – Bà hỏi, đây là lí do duy nhất bà muốn biết, vì Adrian không nói gì cho bà biết hết. Nhưng bà đã quen với tính tình của Adrian, đã biết mối liên hệ của nàng với bố mẹ trong những năm vừa qua lạnh nhạt như thế nào rồi. Kể từ khi nàng lấy Steven, bố mẹ nàng thẳng thắn tỏ thái độ không thích anh ta. Họ đúng nhưng mối quan hệ giữa họ với con gái vẫn không được cải thiện.

- Con rất buồn, mẹ à. Nhiều chuyện xảy ra quá lộn xộn. Steven bỏ đi từ tháng sáu. Và… con nghĩ thế nào anh ấy cũng về… Con nghĩ, con thật u mê.

- Mẹ cũng nghĩ thế. – Họ im lặng một hồi lâu. – Anh ta có trả tiền cấp dưỡng chứ? – Nàng lấy làm lạ, ai cũng nghĩ đến vấn đề ấy.

- Không, con không muốn tiền trợ cấp.

- Anh ta có đòi quyền bảo trợ đứa bé không?

- Không. – Nàng quyết định không nói với họ các chi tiết này, nàng cũng quyết định không nói cho họ biết về Bill, nếu không, mẹ nàng có thể nghĩ rằng nàng đã dan díu với chàng nên Steven mới bỏ nàng. Sau này có nhiều dịp để nàng nói cho họ biết các chi tiết. Bây giờ Adrian chỉ nói cho mẹ biết về chuyện em bé thôi.

- Con sẽ ở bệnh viện bao lâu? – Mẹ nàng hỏi với giọng thản nhiên, thật khó mà gần bà ấy được, ngay cả bây giờ, khi Adrian đã làm mẹ.

- Có lẽ đến ngày mai. – Nàng không chắc. – Hay hai ngày nữa, con chưa biết.

- Khi con về nhà, mẹ sẽ gọi cho con. Con còn số điện thoại như trước chứ? – Bà hỏi cho có chuyện vậy thôi, vì hiếm khi bà gọi đến, mà thường thì Adrian gọi cho bà.

- Phải. – Khi nàng bán căn hộ, nàng chuyển máy điện thoại đến nhà Bill. Như thế dễ hơn là xin số khác. – Con sẽ gọi mẹ, mẹ à.

- Được rồi và… xin chúc mừng con… - Mẹ nàng có vẻ như không biết nói gì nữa, và bố nàng thì vắng nhà. Nàng thấy buồn khi gọi cho bố mẹ, nhưng ít ra nàng đã làm xong bổn phận.

Cuốc gọi tiếp theo mới căng. Luật sư của nàng đã đưa số điện thoại của Steven cho nàng cho có lệ thôi, nhưng ông ta nói nàng cứ gọi thử xem sao. Nàng lấy cuốn sổ ghi địa chỉ trong xách tay ra, tay trái ẵm em bé, tay kia bấm số máy. Bấm xong, nàng nhìn Sam. Em bé rất xinh, dễ thương, nằm yên trong tay nàng. Nàng muốn em bé được vạn sự như ý. Em bé mới ra đời được bốn giờ, nhưng nàng cảm thấy như bé đã ở với nàng từ lâu.

- Xin chào! – Tiếng nói quen thuộc vang lên trong máy, đã từ nhiều tháng nay nàng không được nghe giọng nói ấy. Bỗng nàng cảm thấy lúng túng.

- Chào… Steven… tôi… là Adrian đây. Tôi xin lỗi đã gọi anh. – Anh ta im lặng một hồi lâu không nói gì. Steven không biết tại sao nàng gọi mình, và không biết tại sao nàng có số điện thoại không đăng ký này.

- Tại sao cô gọi tôi? – Anh ta làm như thể nàng không có quyền nói chuyện với mình. Nghe anh ta hỏi, nàng cảm thấy tay run run.

- Tôi nghĩ là anh có quyền biết… đứa bé đã sinh hồi sáng nay. Bé con trai, nặng hơn bốn ký một chút. – Bỗng nàng cảm thấy gọi anh ta như thế này là quá ngu. Anh ta im lặng một hồi lâu nữa và nàng nói tiếp: - Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ đáng ra tôi không nên gọi… tôi nghĩ…

Bỗng bên kia đầu dây, anh ta lên tiếng hỏi:

- Nó bình thường chứ? – Câu hỏi giống như mẹ nàng đã hỏi, nhưng có vẻ lạnh nhạt hơn.

- Thường, nó khỏe, - nàng đáp, - Nó rất xinh.

Rồi anh ta e dè hỏi tiếp: - Cô cũng khỏe chứ? Việc sinh đẻ có khủng khiếp không? – Anh ta hỏi, giọng có vẻ như người đàn ông nàng đã từng quen biết.

- Không có gì khủng khiếp. – Chả cần nói cho anh ta biết sinh đẻ đau đớn như thế nào. Mang nặng đẻ đau quá khủng khiếp, ngoài sức tưởng tượng của nàng, nhưng bây giờ nàng cảm thấy không đến nỗi tệ, và kết quả là nàng có Sam trong tay, chuyện đau đớn qua rồi. – Sinh đẻ thì phải đau đớn thôi. – Nàng chần chừ một lát nói tiếp. – Tôi muốn gọi anh… Tôi nghĩ rằng… Tôi biết anh đã ký giấy tờ khước từ quyền làm cha, nhưng tôi muốn cho anh cơ hội để nhìn nó, nếu anh muốn. – Nàng thật tốt hơn bất cứ người đàn bà nào khác trên đời. Nhưng con người Adrian là thế. – Dĩ nhiên tôi không đợi anh đến… Tôi chỉ nghĩ rằng tôi muốn anh biết, phòng khi… - Nàng bỗng ngưng nửa chừng và giọng anh ta nói chen vào.

- Tôi muốn đến. – Nàng ngạc nhiên khi nghe anh ta nói. Nàng có ý định sẽ cho anh ta cơ hội đến thăm con nàng, nhưng nàng không ngờ anh ta chấp nhận đến. – Cô sinh ở đâu?

- Ở bệnh viện Cedars Sinai.

- Tôi sẽ đến nội trong sáng nay. – Rồi bằng giọng bâng khuâng, kỳ lạ, anh ta hỏi tiếp: - Nó có tên rồi chứ?

Nàng gật đầu, nước mắt chảy xuống má. Nàng không ngờ như thế, và bây giờ việc này làm cho nàng buồn rầu. Sau bao chuyện phủ phàng, anh ta muốn thấy đứa bé. – Tên nó là Sam. – Nàng nói trong tiếng thì thào.

- Hôn nó giúp tôi. Hẹn sẽ gặp cô. – Nàng quá sửng sốt trước việc anh ta vừa nói. Bỗng nhiên anh có vẻ khác trước, dịu dàng hơn. Nàng sợ khi anh ta đến gặp nàng sẽ có chuyện xảy ra mất. Nàng nằm suy nghĩ về vấn đề này cả buổi sáng, tay ôm em bé vào lòng. Bé ngủ say, không hề cựa quậy. Gần đến giờ ăn trưa thì nàng nghe cửa phòng mở, rồi thấy Steven đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng. Anh ta mặc quần màu xám, áo sơmi xanh, khoác vét tông mỏng. Tóc anh ta để dài hơn trước, da rám nắng, trông đẹp trai hơn bao giờ hết.

- Chào Adrian, tôi vào được không? – Anh ta đứng nhìn nàng, vẻ chần chừ. Nàng gật đầu, cố để khỏi khóc khi gặp anh ta. Nhưng cố gắng của nàng vô ích, vì khi anh ta đi vào, nước mắt nàng chảy xuống má. Bỗng nàng nhớ nàng đã yêu anh ta tha thiết, xây đắp nhiều hi vọng, tin tưởng cuộc hôn nhân của họ sẽ bền vững và khi anh ta ra đi, nàng đau đớn, thất vọng biết bao nhiêu.

Anh ta nhìn nàng trước hết, từ từ bước về phía nàng, tay ôm bó hoa hồng vàng lớn, rồi khi đứng gần nàng, anh ta mới nhìn đến đứa bé. Bé được bọc trong tấm chăn xanh nhỏ, cái mặt bé tí tẹo hồng hào trông giống như chồi hoa quý báo của nàng.

- Ôi lạy Chúa… - Anh ta nhìn đứa bé. – Nó đấy ư?

Nàng gật đầu, cười qua nước mắt trước câu hỏi ngu ngốc của anh ta. – Nó đẹp không?

Lần này Steven gật đầu, bỗng anh ta chảy nước mắt, rồi quay mắt qua nhìn nàng. – Tôi là đồ điên… - Đúng là lời nói mà nàng mơ ước, nhưng không hề mong đợi.

Nàng gật đầu, khóc một cách tự nhiên, nàng đồng ý với anh ta. Nhưng không ai can ngăn anh ta được, ông luật sư của anh ta đã cố khuyên can ảnh nhưng không thành công.

- Tôi nghĩ anh quá hoảng sợ.

- Đúng là tôi hoảng sợ. Tôi không nghĩ đến chuyện có con, không hy sinh như mọi người được. Bây giờ tôi vẫn không nghĩ đến chuyện có con, - anh ta thành thật nói. Nhưng anh ta ngây ngất trước cảnh con mình nằm trong tay nàng. Con anh ta. Tác phẩm của anh ta.

- Nó đẹp, phải không? – Anh ta bình tĩnh hỏi. Nhìn em bé, rồi nhìn nàng, mắt anh ta thản nhiên, không dịu dàng. – Trong mấy tháng qua, chắc cô gặp nhiều khó khăn. – Nàng gật đầu, không muốn nói cho anh ta biết về Bill. Việc này không liên quan gì đến ảnh.
– Cô sống ở đâu? - Bây giờ mới hỏi, thật quá kỳ lạ. Lâu nay anh ta không thèm biết nàng ở đâu và sống như thế nào. Bây giờ mới hỏi, không biết anh có thật lòng không. Nàng liền đáp một cách qua loa.

- Cũng tại chung cư ấy, phía bên kia chung cư. – Anh ta nghĩ chắc nàng mua căn hộ khác nhỏ hơn bằng số tiền chia hai tiền bán căn nhà của họ.

- Hay! – Bỗng anh ta nhìn đứa con của mình, nhẹ sờ mấy ngón tay của nó. – Nó bé quá… - Anh ta nói.
- Nó cân nặng hơn bốn ký, - nàng biện hộ cho Sam, nhưng Steven cứ nhìn em bé với vẻ kỳ lạ. Anh ta không gặp ai quen biết ở đây hết, có lẽ ngoại trừ Adrian, nhưng trông anh ta như người đã tỉnh ngộ. Steven không hề quan tâm đến việc này. Adrian nhìn anh ta ngại ngùng, tay vẫn còn run vì cú sốc. – Anh muốn bế nó không?

Bỗng Steven có vẻ hoảng hốt, rồi anh ta kinh ngạc khi thấy mình gật đầu, đưa hai tay ra. Thái độ của anh ta cũng làm cho nàng ngạc nhiên. Nàng nhẹ nhàng đưa đứa bé cho anh ta. Dù sao đứa bé cũng là con của Steven, và đây là lí do khiến cho nàng gọi cho anh ta. Gọi điện để xem anh ta có quan tâm đến con không, để cho anh ta cơ hội cuối cùng tiếp cận với đứa con mà mình đã khước từ. Nàng để em bé vào tay Steven, cảm thấy cổ nghẹn ngào. Nàng nhìn anh ta. Anh ta nhìn đứa bé đang ngủ với vẻ ngạc nhiên. Steven ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, không dám động đậy, vẻ hoảng sợ, hai tay để yên, như thể anh ta sợ đứa bé vùng dậy, và cắn mình. Steven ngồi yên nhìn em bé, và khi nàng nhìn anh ta thì cửa phòng bật mở, Bill bước vào, mang trên tay một đóa hoa khổng lồ. Chàng lúng túng để con gấu xuống trên ngưỡng cửa. Chàng dợm chân bước vào phòng khi Steven cúi xuống trả em bé lui cho nàng, và chàng thấy cảnh ấy diễn ra trước mắt. Cảnh ba người đoàn tụ rất hạnh phúc. Adrian thấy Bill, nàng trố mắt ngạc nhiên, còn Steven đứng bên cạnh nàng, như không muốn rời khỏi nàng và lần đầu tiên em bé cất tiếng khóc, như thể bé cảm thấy có gì khủng khiếp đang xảy ra.

- Ồ… tôi xin lỗi… thật tôi đến không đúng lúc, - Bill nói to cho cả phòng đều nghe, không dám nhìn vào mắt Adrian, sợ sẽ thấy cái gì đấy trong ánh mắt của nàng.

- Không sao đâu, - Adrian lúng túng đáp, - đây là Steven Townsend, là… - Nàng nghẹn ngào không nói nên lời, chắc nàng muốn nói "chồng tôi". Nàng thấy mặt Bill tái mét, nàng muốn xin chàng đừng như thế, đừng hoảng hốt, cứ đi vào, Steven sắp ra về rồi. Nhưng nàng không nói được, còn Steven thì nhìn chàng với vẻ không thân thiện. Bill liền bước ra khỏi phòng, không đợi ai giãi bày gì hết.

- Tôi sẽ quay lại sau.

- Không… Bill… - Nhưng chàng đã đi nhanh trên hành lang, cảm thấy quá nghẹn ngào như có viên đá mắc trong họng, giống như khi Leslie tuyên bố chị ta không đi theo chàng đến California. Chuyện như thế lại xảy đến cho chàng lần nữa, sự mất mát, đau đớn, buồn phiền, cô đơn. Nhưng lần này chàng sẽ không để mình đau đớn như trước.

Trong phòng sinh, Adrian thất vọng, đau đớn, Steven nhìn nàng, hỏi: - Ai thế? – Trông anh ta có vẻ tức giận, vì bỗng nhiên có kẻ đến cắt ngang giây phút hân hoan của mình.

- Một người bạn, - nàng nhẹ nhàng đáp. Nàng thấy Steven tỏ ra tức giận, nhưng cả hai đều biết rằng anh ta không có quyền ấy. Anh ta nhìn nàng với vẻ mặt trang nghiêm. Từ khi nàng gọi đến, Steven đã suy nghĩ nhiều, và bây giờ thấy em bé, anh ta càng suy nghĩ nhiều hơn nữa.

- Tôi cần phải xin lỗi cô, - anh ta buồn rầu nói. Adrian lo lắng trong lòng, nàng biết tâm trạng của Bill như thế nào rồi. Nàng không ngờ Steven đến sớm như thế, và khi anh ta đề nghị ngày giờ đến, nàng vui mừng vì nghĩ sẽ gặp anh ta một lần cho xong, rồi nàng và Bill sẽ tính chuyện trăm năm. Nàng đã định sẽ gọi anh ta, nhưng nàng không ngờ chuyện xảy ra như thế này, không ngờ Bill đến trong khi hai người đang gặp nhau. Mọi việc bỗng đảo ngược. Đứa bé khóc, nàng không biết xoay xở ra sao, bèn bấm chuông gọi y tá, nhờ cô ta bế đứa bé đến phòng trẻ sơ sinh một lát. Rồi Adrian quay qua nhìn Steven với ánh mắt giận dữ.

- Adrian , nếu tôi làm cho cô đau đớn, tôi xin lỗi vậy. – Nghe anh ta nói, nàng nhớ lại cái đêm gặp nhau ở nhà hàng Chardonnay, khi ấy nàng đã có thai sáu tháng. – Sáu tháng qua chắc cô đã gặp nhiều khó khăn. – Anh ta nói, không nêu cụ thể nàng khổ sở như thế nào. Nếu không có Bill chăm nom săn sóc, nàng không biết mình sẽ sống ra sao. – Nhưng trong thời gian đó, tôi cũng sống rất khổ sở.

Adrian không tin những điều anh ta nói. Nàng không phải là người li dị anh ta. Bây giờ nàng vẫn còn giận Steven vì chuyện anh ấy đã làm cho nàng. Tức giận và đau đớn khiến nàng không tin là mình có thể tha thứ cho anh ta được. – Cô đã gây cho tôi một sự thách đố lớn, có thể nói rằng việc này làm cho tôi hoàn toàn choáng váng, một hành động phản bội hoàn toàn. – Anh ta nói tiếp trong khi Adrian nhìn đăm đăm. Anh ta vẫn tỏ ra ích kỉ như bao giờ. – Nhưng… vì số phận của con trai tôi… con chúng ta… bây giờ tôi nghĩ rằng, tôi bằng lòng tha thứ cho cô.

Nàng nhìn anh ta sửng sốt, không tin được điều mình nghe. Anh ta bằng lòng tha thứ cho nàng!

- Anh thật tốt, - nàng bình tĩnh đáp, - tôi rất cảm ơn anh. – Nàng gần như nghẹn ngào khi nói ra những lời này. – Nhưng Steven này, anh không phải là người duy nhất bị đau đớn. nếu anh cảm thấy bị phản bội thì tôi xin lỗi. Anh đã bỏ tôi khi tôi có thai. anh hoàn toàn xua đuổi tôi. Anh lấy hết đồ đạc, đuổi tôi ra khỏi nhà, ly dị tôi, bỏ quyền làm cha đứa bé. Thậm chí khi tôi gọi điện, anh không thèm nói chuyện với tôi. – Nàng nói rất nhiều chuyện, nhưng anh ta có vẻ không quan tâm. Anh ta ngắt lời nàng.

- Đừng nhắc lại chuyện cũ làm gì. – Anh ta đáp. – Tôi nghĩ vì số phận của đứa bé, chúng ta có thể quay lại với nhau.

- Anh nói thật ư? – Nàng kinh hoàng nhìn anh ta. Nàng không có ý định như thế, dù nàng muốn đối xử công bằng với anh ta. Steven còn vô cảm hơn trước nữa. Giống như mọi chuyện khác trong cuộc đời anh ta, anh ta ích kỷ, không muốn nhận đứa bé, rồi bây giờ thấy bé xinh đẹp, là con trai, bỗng anh ta nghĩ đến chuyện nhận lại nó, sau khi đã bỏ cả hai mẹ con mà đi. Nàng thấy đây là cơ hội để cho anh ta gặp lại con. Nhưng nàng chỉ nghĩ đến việc anh ta nên tỏ lòng thương con mà thôi, chứ không nghĩ đến nàng. Hay nếu anh ta có tình cảm với nàng, thì chỉ dịu dàng và tốt với nàng là được. Nàng chỉ cần anh ta ân hận, tỏ lòng tốt và quan tâm là đủ. Còn người mà nàng nghĩ đến chính là Bill, chứ không phải anh ta. Steven không còn gì trong lòng nàng nữa.

- Hình như anh không hiểu ý tôi, - nàng nói tiếp. – Steven à. Anh đã từ bỏ tất cả, anh không quan tâm đến chúng tôi. Anh xa lánh chúng tôi. Lí do duy nhất mà tôi gọi anh không ngoài mục đích tạo cho anh cơ hội để anh ăn năn hối lỗi. Tôi muốn anh có dịp để thấy em bé. Nhưng anh không quan tâm đến ai hết. Anh hoàn toàn không nghĩ đến những gì mình đã làm. Người duy nhất anh quan tâm đến là bản thân mình. Anh là người ích kỷ, anh không quan tâm đến tôi, hay đến đứa bé. Tôi nghĩ anh chỉ có ấn tượng rằng anh có đứa con trai, nhưng đây là vấn đề. Đối với anh thì nó là ai? Nó sẽ có ý nghĩa gì? Anh đã chuẩn bị gì cho nó? – Đây là câu hỏi quan trọng và Steven có vẻ tức giận khi bị hỏi như thế.

- Có chỗ để ở, thức ăn, học hành, đồ chơi… - Anh ta không nghĩ được gì khác hơn, và nàng lắc đầu. Anh ta không tiến bộ chút nào hết. Nàng biết Steven sẽ không bao giờ tiến bộ. Đây là điều nàng cần phải biết và nàng mừng vì đã gọi anh ta đến.

- Anh đã quên mất điều rất quan trọng.

Steven nghĩ đến điều ấy nhưng không nghĩ ra. Anh ta đẹp trai, nhưng đầu óc trống rỗng.

- Anh quên mất tình thương. Điều đó quan trọng hơn nhà ở, thức ăn, giáo dục, hay bất cứ thứ gì. Nó có ý nghĩa hơn máy vi tính, hơn vợt đánh tennis, bàn ghế, máy hát, căn hộ, công việc. Tình thương. Đây là điều độc nhất mà tôi nghĩ là anh đã quên khi chúng ta lấy nhau. Nếu anh thương tôi thì chắc không bỏ tôi và con mà đi.

- Tôi yêu cô… nhưng cô không yêu tôi. Cô đã phá hỏng lời hứa thiêng liêng với tôi là không có con. – Anh ta nói thật.

- Tôi không thể giữ lời hứa ấy được. – Nàng đáp, không ân hận gì hết. – Nên bây giờ tôi không hối tiếc.

- Cô phải ân hận vì đã làm tôi đau khổ, - anh ta đáp với vẻ buồn rầu.

- Tôi đã gây cho anh đau khổ à?- Adrian hỏi, nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên. Steven đứng dậy, đi quanh trong phòng, nhìn con gấu khổng lồ mà Bill vừa để trên ngưỡng cửa.

- Sự thật là cô đã phản bội tôi, - anh ta nói lại, - và nếu bây giờ tôi bằng lòng tha thứ cho cô, vì số phận của đứa bé, cô phải cám ơn tôi rất nhiều mới phải. – Nàng nhìn anh ta đăm đăm, không tin nổi tai mình.

- Không, tôi không thể. – Nàng nhìn anh ta đáp thẳng thừng. Rồi nàng hỏi anh ta câu hỏi đáng sợ nhất: - Steven, anh có yêu đứa bé không? Tôi muốn nói tình yêu thực sự. Anh có muốn nó hơn bất cứ cái gì khác… có muốn hy sinh đời mình để làm cho đời sống của nó tốt đẹp lên không?

Anh ta nhìn nàng một hồi lâu mới nói – Tôi phải có thời gian để học cách yêu thương nó. – Nàng nhìn Steven và thấy rằng tình thương trong anh ta đã chết từ lâu, nàng không hề thấy được nó.

- Nếu anh cảm thấy bị chúng tôi đe dọa thì sao? Anh sẽ bỏ đi phải không? Hay bán căm hộ? Hay anh nộp đơn xin tòa cho chấm dứt tình vợ chồng, tình cha con? – Anh ta đã quá độc ác với nàng và gián tiếp độc ác với con. Cho dù bây giờ Steven nói đến sự phản bội, nhưng cả hai đều biết anh ta độc ác.

- Tôi không hứa với cô về chuyện tương lai. Tôi sẽ cố gắng thôi. Nhưng tôi nghĩ nếu cô trở về với cô, cố thử sống một thời gian, thì cô đã mang ơn rồi đấy. – Nàng mang ơn anh ta. Anh ta thân ái biết bao. Dịu dàng biết bao!

- Về với tư cách gì? Có phải anh sẽ yêu cầu tôi thành hôn với anh lại hay không? – Nàng muốn biết rõ sự việc một lần cho xong. Đây là cuộc chạm trán mà nàng mong muốn từ lâu.

- Không, tôi… tôi nghĩ là chúng ta sống chung thử xem sao. Tôi nghĩ là cô quay về sống thử trong vòng sáu tháng, hay một năm, để tôi xem thử…

- Xem thử anh có làm bố được không chứ gì? Nếu anh không làm được thì sao?

- Không có gì mất hết. giấy tờ đã có rành rành đấy rồi, chúng ta chỉ bắt tay nhau và đường ai nấy đi. – Anh ta nói như đấy là chuyện kí hợp đồng làm ăn.

- Còn Sam thì sao? – Em bé rõ ràng là nhân vật quý báo, quan trọng đối với nàng.

- Nếu chia tay thì nó là của cô.

- Tuyệt quá! Sau này tôi trình bày thế nào cho bé nghe? Anh đã thử sống với nó và không thích nó ư? Không, Steven, anh đừng thử sống để xem có tình cha con hay không. Hoặc là anh có tình cha con hoặc là không có, như hôn nhân, như tình yêu, như cuộc sống chân thực. Chuyện này không phải trò chơi tennis, anh mặc sức phân loại đối thủ, rồi chọn những người chơi tệ nhất mà đấu để anh thỏa mãn lòng tự ái của mình. – Anh ta tức giận trước những lời nàng vừa nói, nhưng tất cả điều đó đều là sự thật và anh ta nghĩ thế.

- Vậy tại sao cô gọi tôi? Không phải cô muốn trở về với tôi sao? Hay cô muốn tôi tặng quà quý giá? – Chiếc nhẫn kim cương trên tay nàng không làm sao qua khỏi mắt anh ta, anh ta cũng không bỏ qua việc Bill xuất hiện với nhiều món quà để lại trên ngưỡng cửa.

- Tôi không thèm quà của anh nữa. Nhưng tôi muốn anh có cơ hội thấy con anh trước khi chia tay nó vĩnh viễn. Tôi nghĩ anh đáng được quyền ấy. Tôi nghĩ biết đâu khi nó chào đời, anh sẽ yêu nó, và ngày nào đó anh sẽ ân hận vì đã bỏ nó. Nhưng anh không yêu nó và cũng không bao giờ ân hận. Điều mà anh muốn là thử sống với nó một thời gian, và anh muốn tôi trở về với anh để giữ nó, anh bằng lòng tha thứ cho tôi vì tôi phản bội anh. Nhưng tôi không phản bội, mà anh mới là kẻ đó, và đứa bé bây giờ là của tôi. – Anh ta bối rối mà không có vẻ quá đau đớn trước lời lẽ nàng nói. Nàng tự hỏi không biết anh ta có mở não ra không. Nhưng dù có mở não ra hay không thì anh ta cũng không thay đổi được gì. Bây giờ nàng biết chắc chắn như thế.

- Cô cứ nói cho anh ta biết tôi đề nghị nhận cô lại. Nhưng cô từ chối. Chắc cô sẽ giải bày cho anh ta biết buổi gặp gỡ này.

- Và trên căn bản thử thách, không có chuyện ấy đâu. – Bỗng nàng nhận thấy mình hét lớn, nhưng nàng chẳng cần. Nàng cảm thấy thoải mái khi hét vòa mặt anh ta. – Tôi muốn yêu anh ta vô điều kiện, dù anh ấy gầy hay mập, xấu hay đẹp, tính tình tốt hay xấu, bệnh tật hay có khỏe mạnh, tôi sẽ yêu anh ấy hết mình. Tôi cũng muốn cho anh ấy luôn cả đứa con của chúng ta. – Khi nàng nói những lời này, nước mắt chảy ra trên mặt nàng. Nàng muốn cho Bill đứa con của họ, muốn cho chàng tất cả những gì nàng có, cho mãi.

- Chỉ có bọn điên mới có tình yêu vô điều kiện như thế, - anh ta nói, giọng công kích.

- Tôi sẽ yêu như thế đấy. – Nàng đã từng yêu anh ta một thời gian như thế và đáp lại, anh ta đã phụ bạc nàng.

- Vậy thì chúc cô may mắn. – Anh ta đứng nhìn nàng một hồi, tình cảm trong lòng họ từ nãy đến giờ bỗng tan biến hết. Rồi với giọng dịu dàng hơn, anh ta nói tiếp: - Adrian, tôi rất tiếc là mọi việc không diễn ea tốt đẹp. – Nhưng anh ta có vẻ không ân hận về việc từ bỏ đứa con. Anh ta đã bị em bé kích thích, gây ngạc nhiên trong phút chốc ngắn ngủi, nhưng giây phút ấy đã qua rồi. Khi cô y tá bế em bé ra khỏi phòng, Steven liền quên nó ngay.

- Tôi cũng lấy làm tiếc. Tôi buồn cho anh. – Nàng bình tĩnh nói.

- Đừng thế. – Nàng cảm thấy tự do, và rất mừng vì đã gọi anh ta đến. Steven đã thành thật với nàng, bây giờ anh ta chẳng có gì để mất. – Adrian, tôi không chuẩn bị để đón chuyện này. Tôi nghĩ không bao giờ mình gặp chuyện như thế. – Chưa bao giờ Steven có lời lẽ chân thật như vậy, dù đứa con sơ sinh của họ đẹp đến nỗi khiến cho anh ta kinh ngạc. Nhưng anh ta không

phải là Bill. Bây giờ nàng nhận ra rằng nàng không yêu Steven nữa. Từ nhiều tháng nay, nàng không yêu anh ta, từ ngày Bill… hay có lẽ từ khi có thai, nhưng nàng không biết được.

- Tôi biết. – Nàng gật đầu nhìn anh ta, rồi dựa đầu lên gối, buổi sáng thật dài. – Cám ơn anh đã đến. – Anh ta sờ nhẹ tay nàng rồi quay người đi ra khỏi cửa. Nàng ân hận, nhưng nghĩ rằng mình sẽ không nhớ anh ta. Nàng nằm nghĩ đến Bill, lo lắng, không biết chàng nghĩ sao khi thấy nàng với Steven. Nàng chỉ muốn chàng quay lại để nàng trình bày trắng đen cho rõ.

Trong khi nàng nghĩ đến Bill thì Steven đi trên hành lang bằng những bước chân trịnh trọng. Anh ta dừng lại một lát nơi phòng trẻ sơ sinh để nhìn đứa con. Em bé được quấn trong tấm chăn màu xanh, nằm trong chiếc nôi nhựa, được kê cao cho các cô y tá dễ thấy, tấm biển nhỏ màu xanh treo trên nôi ghi rõ: Thompson, bé trai, nặng bốn ký một trăm bốn mươi gram, sinh lúc năm giờ mười lăm phút sáng. Thằng bé mang họ của mẹ như Steven đòi hỏi ở tòa án. Steven nhìn em bé, đợi xem mình có cảm xúc gì. Em bé đẹp thật, em quá nhỏ bé và yếu đuối. Bé khiến cho người ta muốn đưa tay sờ vào mình em. Steven sẽ không bao giờ tha thứ hành động ẵm nó của mình, và vui mừng khi thấy Adrian lấy nó lui. Bây giờ anh ta mừng vì biết em bé là của Adrian chứ không phải của mình. Thật tuyệt khi biết nó là con của người khác, Steven đã nghĩ đến chuyện cố nhận nó trong một thời gian, có lẽ chỉ nhận nàng trở lại, nhưng rốt cuộc anh ta rất sung sướng khi khỏi làm việc ấy. Thậm chí anh ta còn sung sướng hơn nhiều khi nhận ra mối liên hệ giữa họ đã chấm dứt. Nàng muốn quá nhiều khiến anh ta không thực hiện được. Nàng muốn Steven làm cho mình quá nhiều việc.

- Con của ông phải không? – Một ông già hói hút xì gà hỏi anh ta, nụ cười rộng mở trên môi. Steven nhìn ông ta, ngạc nhiên, rồi lắc đầu. Không, không phải con anh ta. Con của người khác. Rồi anh ta bỏ đi, sải chân đều đặn, lòng cảm thấy yên ổn. Đối với Steven, hoạn nạn đã hết.

Chương 27

Adrian đợi Bill trờ lại suốt ngày, nhưng chàng không đến. Nàng gọi về nhà liên tục, nhưng chàng không đáp. Đến bốn giờ, nàng rất mong tìm ra chàng. Nàng đau khổ khi biết chàng hiểu lầm mình, nàng muốn giải bày cho chàng biết rõ kết quả chuyến viếng thăm của Steven. Nhưng nàng không tìm được chàng. Nàng còn lo về buổi tiệc bất ngờ, mọi người mong chờ nàng đưa chàng đến văn phòng, ở đấy đã có toàn thể nhân viên trong văn phòng và tập thể đóng phim chờ đợi, họ sẽ làm cho chàng ngạc nhiên. Cuối cùng nàng gọi thẳng đến văn phòng chàng, nghĩ rằng mọi người đang có mặt ở đấy. Vào lúc sáu giờ, có người trả lời điện thoại, nàng nghe trong máy có nhiều tiếng ồn vang lên. Nàng phải hét to để người trả lời điện thoại nghe rõ. Người trả lời nàng là trợ lí đạo diễn.

- Adrian à? Ôi, chúc mừng cô đã sinh cháu! – Bill đã nói cho mọi người biết về Sam, nhưng những người quen thân với chàng thấy chàng có vẻ lặng lẽ một cách kỳ lạ. Họ nghĩ là vì chàng mệt sau một đêm dài với Adrian khi nàng sinh con. Và hóa ra chàng tình cờ xuất hiện ở buổi tiệc. Sau khi rời Adrian, chàng về nhà, rồi cần để cho tinh thần được thanh thản, chàng đến văn phòng. Chàng đến hơi trễ giờ được mời dự tiệc một chút. Chàng có vẻ như, dù có nàng hay không chàng cũng phải đến dự.

- Có Bill đấy không? – Cuối cùng nàng đã tìm ra chàng.

- Anh ấy vừa đi. Anh ấy nói có việc gì đấy cần làm. Nhưng buổi tiệc rất tuyệt vời. – Người trợ lí đạo diễn có vẻ đã say, mọi người đều vui vẻ, không nhớ vị khách danh dự của họ. Chàng lẻn bỏ đi, mặc dù rất cảm động trước tấm thịnh tình của họ, nhưng chàng cần ở một mình. Thật là một kỉ niệm sinh nhật kì diệu.

Adrian cố gọi chàng ở nhà, nhưng chàng mở máy nhắn tin. Nàng không tin chàng tránh né nàng như thế, không tin chàng không muốn để cho mình có cơ hội giải bày sự việc. Chàng thừa biết rằng nàng muốn gặp Steven sau khi đã sinh con, nhưng nàng không ngờ thấy anh ta ngồi gần bên Adrian trong phòng bệnh viện, tay ẵm con như thế. Do đó, chàng có ý nghĩ không hay về nàng. Nàng nằm trên giường đợi chàng, lòng lo sợ chàng không đến gặp mình nữa. Chắc chàng giận nàng đến nỗi không muốn gặp lại nàng, và nàng không có cách gì để tìm chàng. Nàng không thể rời khỏi phòng, lòng cảm thấy mình bất lực.

Nàng ẵm con suốt buổi chiều, rồi để bé vào nôi kê bên giường cả buổi tối. Khi người ta đem bữa ăn tối đến, nàng nói họ mang đi. Nàng để con gấu xanh khổng lồ trên ghế, buồn bã ngồi nhìn hoa hồng của chàng. Nàng chỉ muốn gặp Bill, nói cho chàng biết nàng rất yêu chàng.

- Bà muốn uống thuốc ngủ không? – Cô y tá hỏi nàng lúc tám giờ, nhưng nàng lắc đầu. Cô y tá ghi vào phiếu báo rằng nàng bị suy nhược sau khi sinh. Họ nhận thấy nàng không ăn gì vào buổi trưa và buổi tối, cũng không buồn cho con bú. Nàng yên lặng, không nói chuyện với ai. Ngay khi cô y tá vừa ra khỏi phòng, nàng liền gọi về nhà chàng, máy nhắn vẫn còn mở, nàng nhắn tin yêu cầu chàng gọi ngay cho mình.

Nàng bế con, ôm sát vào lòng một lát, nhìn cái mũi nhỏ xíu, cặp mắt nhắm vì đang ngủ, cái miệng hoàn hảo, mấy ngón tay nhỏ bặm lại. Bé rất dễ thương, nhỏ nhắn và xin đẹp. Nàng nhìn con say sưa đến nỗi không nghe cửa phòng xịch mở vào lúc chín giờ, chàng đứng nơi ngưỡng cửa một lát, nhìn nàng, không bày tỏ cảm xúc gì với nàng và em bé. Bỗng nàng quay đầu, thấy chàng. Nàng như muốn ngộp thở, rồi không nói được một tiếng, nàng đưa tay, đứng dậy khỏi giường với vẻ rất khó khăn.

- Ngồi yên đấy, - chàng dịu dàng nói. – Đừng đứng dậy. Tôi chỉ đến để chia tay. – Giọng chàng bình tĩnh, lạnh lùng. Chàng đi đến gần giường, nhưng vẫn giữ khoảng cách. Chàng ăn mặc lịch sự hẳn hoi, nhưng nàng nghĩ không phải chàng mặc đẹp để đi dự tiệc. Tiệc này bất ngờ đối với chàng, chàng chỉ mặc áo làm việc và quần jeans khi đến văn phòng, còn bây giờ chàng mặc áo sơ mi màu kem, cà vạt Hermes, mang giầy nâu trông rất nghiêm trang, và áo khoác mùa đông vắt trên tay. Bỗng nàng nghĩ ngay rằng chàng sắp đi xa.

- Anh đi đâu thế? – Nàng lo lắng hỏi, nghĩ ngay rằng giữa họ đã có gì thay đổi. Việc thay đổi chỉ mới xảy ra trong vài giờ thôi, từ sáng nay. Chỉ mới mười hai giờ trước, họ như hình và bóng với nhau và bây giờ chàng tách ra khỏi nàng và sắp ra đi. Nàng biết lí do. Nàng chỉ phân vân không biết mình có hàn gắn được vết thương do nàng gây ra không.

- Tôi định đi New York vài ngày để thăm hai đứa con. – Chàng nhìn đồng hồ. – Tôi phải đi trong vòng vài phút nữa thôi, cho kịp chuyến bay. – Nàng nhìn chàng. Chàng nhìn quanh phòng với vẻ khó chịu, rồi nhìn nàng, nhưng mắt nhìn như cố tránh không nhìn đứa bé.

- Các cậu bé có biết anh đến không?

- Không, - chàng buồn bã đáp. – Tôi định làm cho chúng ngạc nhiên.

- Anh đi trong bao lâu? – Nàng không biết nói gì với chàng, ngoại trừ nói rằng nàng rất ân hận, nàng là đồ điên, rằng nàng đáng ra đừng qua tâm đến Steven nghĩ gì, rằng anh ta là đồ cù lần và nàng cũng thế, rằng nàng yêu Bill hơn bất cứ cái gì trên đời, và Sam sẽ là con họ… nếu chàng ở lại, ước gì chàng ở lại… ước gì chàng tha thứ cho nàng.

- Tôi không biết sẽ đi trong bao lâu, - chàng đáp, tay nắm áo khoác, mắt nhìn nàng một cách trìu mến. – Một tuần… hai… tôi nghĩ có lẽ tôi đưa chúng đi chơi một thời gian ngắn sau khi

chúng ở Vermont trở về, nếu Leslie để cho tôi… - Chàng luôn luôn nhờ vào lòng thương hại của người khác để gần được người mình thương yêu… Leslie, Adrian… Steven… nhưng bây giờ chàng không nghĩ đến điều đó. Chàng nghĩ bây giờ gặp lại các con, được đi khỏi California, chắc sẽ rất sung sướng. Chàng đã chán mứa mọi việc rồi. Chàng cần nghỉ ngơi. Chàng phải được đưa ra khỏi thành phố và để cho người khác giải quyết công việc của chàng. Họ đã có nhiều kịch bản để làm việc trong lúc chàng đi vắng và nếu họ không thực hiện được công việc đó, họ có thể sáng tạo ra việc khác mà làm.

- Nhân tiện nói cho cô biết, tôi đã thuê cho cô một y tá. Ngày mai cô ta sẽ đến, nếu cô cần, cô ta sẽ ở lại đêm với cô cho đến khi nào cô rời bệnh viện. Tôi chưa gặp cô ta, nhưng phòng giới thiệu nói rằng cô ta rất giỏi. – Chàng nghĩ đến đủ thứ, nghe chàng nói, nước mắt chảy ra đầm đìa trên mặt nàng.

- Anh khỏi cần làm việc đó. Tôi tự lo cho mình được rồi.

- Tôi nghĩ cô cần có người chăm sóc đứa bé. Trừ phi… - Bỗng chàng nhìn nàng một cách kỳ lạ, rồi hỏi nàng câu hỏi mà chàng không hề nghĩ đến, câu hỏi nghe ra chàng thấy mình quá điên. – Cô về lại nhà tôi hay về lại nhà Steven? – Nàng hiểu rõ tâm trạng của chàng, tim nàng đau đớn vô cùng. Chính do lỗi nàng mà ra, nàng cảm thấy đau đớn còn hơn nỗi khổ mà nàng đã gây cho chàng.

- Em không đến nhà Steven đâu. Không bao giờ. Em sẽ không đi đâu với anh ta hết. – Nàng đáp, giọng cương quyết khiến chàng nhìn mặt nàng một cách kỳ lạ.

- Sáng nay tôi có cảm giác rằng… tôi nghĩ… tôi biết cô sẽ gọi anh ta, - chàng nói. – Nhưng tôi không ngờ cô gọi anh ta quá sớm như thế. Đáng ra tôi phải chuẩn bị trước mới phải, - chàng bình tĩnh nói, - nhưng tôi đã không làm thế. Tôi quá ngạc nhiên khi đi vào phòng, thấy ba người… Tôi đã ấn tượng về Sam và các thứ và… - Chàng buồn bã nhìn nàng, nước mắt đầm đìa, rồi nàng nhìn xuống đứa bé.

- Em muốn dứt điểm chuyện này với… Em biết đây là sai lầm của mình, nhưng em muốn anh ta gặp đứa bé… rồi giã từ anh ta mãi mãi… hay cho anh ta thỏa mãn một chút. Em không hiểu nỗi mình, em không biết tại sao mình luôn có cảm giác nợ Steven vì đứa bé. Có lẽ em nghĩ mình đã lấy mất của anh ta thứ kỳ diệu nhất, rồi bỏ đi với anh. Nhưng thực ra anh ta không thèm lưu tâm đến việc mình có con. Anh ta không biết tình yêu là gì. Đối với Steven, con cái chỉ là gánh nặng. Anh ta là thằng điên, thằng ngu đần và em còn điên hơn mới lấy anh ta. Bill thấy nàng quá khổ sở. Nàng bật khóc nức nở, đứa bé trên tay nàng bỗng khóc ré lên, Bill liền bỏ áo khoác xuống, chạy đến giúp nàng.

- Nào, đưa anh bế cho… - Chàng bình tĩnh. Nàng thấy hai tay chàng vững vàng. – Nó có đói không?

- Em không biết. em cho nó bú cách đây một lát, nhưng em đoán chắc nó bú chưa đủ.

- Có lẽ nó đái ướt. – Chàng kiểm tra bé một cách khéo léo. Nàng kinh ngạc nhìn chàng. Việc gì chàng cũng thành thạo, từ việc viết truyện phim cho đến chăm sóc em bé. – Bé muốn được quấn chăn cho chặt, anh nghĩ thế. Em đã để chăn tuột ra khỏi nó. Em bé thường muốn được bó chăn vải thật cứng, như cái kén vậy. Này, anh chỉ cho em xem. – Chàng biểu diễn nhanh cho nàng thấy, rồi đưa bé lại cho nàng. Nàng hỉ mũi và cám ơn chàng.

- Em không hiểu mình nghĩ sao mà lại gọi cho Steven. Khi anh ta đến đây, em nghĩ mình đã sai lầm. rồi anh đến, em chưa kịp nói gì thì anh đã bỏ đi. – Nàng lại khóc, người y tá đi vào, thấy

vậy bèn lắc đầu. Chị ta nghĩ rằng đúng là Adrian đang có những biểu hiện suy thoái sau khi sinh. Hoặc là vì thế, hoặc chồng nàng đã làm gì khiến cho nàng tức tối, nhưng chị nghĩ chắc có chuyện gì lôi thôi đang xảy ra ở đây.

– Rồi em gọi anh cả ngày, - Adrian nói tiếp, - em không tìm ra anh ở đâu hết! – Giọng nàng trách cứ. – Mà hôm nay là ngày sinh nhật của anh.

- Anh biết. – Chàng cười. trông nàng rất buồn và rất đáng thương, chiếc nơ xanh cài trên mái tóc làm cho nàng trẻ con. – Nhưng khi anh vào phòng và thấy anh ta, anh hết sức lúng túng. Anh không ngờ anh ta đến. Và cảnh tượng hai người ngồi bên nhau trông rất mùi mẫn.

- Đúng, mới đầu cũng cảm động thật đấy. – Nàng đáp, ước gì Bill ngồi xuống, nhưng nàng không dám nói vì sợ chàng sực nhớ ra phải đi gấp kẻo trễ máy bay. – Anh ta nhìn đứa bé như thể chưa bao giờ nhìn thấy bé sơ sinh nào. Nhưng anh ta thật là đồ bần tiện, lại kêu căng. Em nghĩ chắc anh ta không hề yêu cái gì gết ngoài cái vợt tennis hay chiếc xe Porsche. Anh ta nói, anh ta bằng lòng tha thứ cho em vì tội phản bội, nhận em và đứa bé sống thử một thời gian xem sao. Anh có thể tưởng tượng ra được không? – Nàng vẫn còn giận khi nói cho chàng nghe.

- Nếu anh ta nhận em lại vô điều kiện thì sao? Nếu Steven nói anh ta yêu em thì sao?

- Em thấy trễ quá rồi, nếu quả thật anh ta có yêu em thì tình yêu ấy cũng hết rồi. Steven và em không hề có chung tư tưởng. Chúng tôi quá nông cạn. Em chưa bao giờ hiểu được ý nghĩa của từ yêu trước khi gặp anh. – Nàng nói rất nhỏ, và chàng để áo khoác xuống bên cạnh con gấu xanh, bước đến giường. nàng vẫn bế em bé ngồi trên giường.

- Adrian… anh không chịu nổi khi nghĩ đến việc mất em. Anh không chịu nổi. trước đây anh đã gặp cảnh mất mát rồi, anh hiểu nỗi đau của sự mất mát. – Bỗng chàng nhìn em bé đang ngủ. – Và anh cũng không muốn mất cháu bé. Anh muốn cả hai mẹ con, anh muốn khi nào có thể, chúng ta đoàn tụ cả Adam và Tommy… mãi mãi. Anh không có quyền cản lối của em đi. Em đã lấy Steven, em có quyền trở về với anh ta nếu em muốn. Nhưng không biết em quyết định sao, không biết em nghĩ sao, anh cần biết ý định của em… - Chàng nhìn nàng với đôi mắt đau khổ. Chàng đã đúng tuổi bốn mươi.

- Em sẽ không yêu ai nữa. – Nàng đưa tay về phía chàng, và chàng ôm nàng vào vòng tay, nước mắt nàng chảy xuống má. Nàng cảm thấy như thể nàng đã khóc suốt ngày, và chàng cũng thế. Chàng đã có một ngày sinh nhật hỏng bét. – Em không thể sống mà không có anh. – Nàng vẫn còn run khi nghĩ đến sự ngu ngốc của mình.

Bill cười một hồi lâu, rồi không nói gì, chàng giúp nàng để em bé xuống và nhìn nàng. – Anh yêu em. Anh muốn em biết là anh rất yêu em. – Rồi chàng nhìn đồng hồ và cười. Chàng đang ngồi trên mép giường, gần nàng. – Có lẽ anh đã trễ giờ lên máy bay rồi. – Nhưng chàng định làm cho các con ngạc nhiên, nên chắc chúng không thất vọng. –Em có ngại gì việc anh ở lại đêm không? – Chàng cười nhìn nàng, và nàng cũng cười và hỉ mũi. Thật là một ngày đáng cảm động, và cả đêm qua nữa.

- Em không biết các cô y tá sẽ nói sao. – Nhưng hai người không ai có vẻ quan tâm, vì họ ôm nhau trên giường. Adrian mặc áo ngủ màu hồng do chàng mua tặng vào dịp Giáng sinh, còn Bill mặc bộ com lê tuýt London. Rồi cô y tá vào kiểm tra nàng, thấy họ hôn nhau, cô ta liền lặng lẽ đóng cửa lại. bà Thompson đã khá hơn nhiều rồi.

Khi cửa phòng đã đóng, Adrian thì thào nói với chàng.

- Họ sẽ nghĩ rằng chúng ta không đứng đắn.

Tốt thôi, - chàng đáp nho nhỏ và cười.

Em có quà sinh nhật cho anh. - Adrian nhớ cái đồng hồ trong khi họ tiếp tục hôn nhau và nói chuyện nho nhỏ.

Đã tặng quà rồi à? – Bill cười. – Có sớm quá không?

Anh thật đáng tởm. – Nhưng chàng hôn nàng thật mạnh và thật lâu. Chàng lại ôm nàng trong tay, và mọi chuyện tốt đẹp trở lại.

Anh sẽ cho em biết một chuyện rất hay. – Chàng nói, vẻ trầm ngâm. Họ nằm bên nhau, cùng gối đầu lên gối nàng.

Chuyện gì thế? – Họ vẫn nói nho nhỏ, sợ làm thức em bé dậy, và bỗng đời họ có vẻ giản đơn và yên ổn.

Chúng ta sẽ đám cưới trong vài ngày tới.

Phải chờ đúng thời gian chứ. – Nàng giả vờ khiển trách chàng, đưa chiếc nhẫn mà chàng đã tặng cho mình vào dịp Giáng sinh lên, chiếc nhẫn sáng lóng lánh.

Anh muốn ghi họ anh trên giấy khai sinh của Sam. – Bill cương quyết đáp.

Ghi Samuel Bill Thigpen được không? – Nàng nói đầy đủ họ tên, rồi cười e thẹn. chàng nghiêng qua hôn nàng.

- Sẽ ghi đầy đủ như thế… - Chàng cười. – Sẽ ghi như thế, - chàng kéo nàng sát vào mình, cảm thấy tim nàng đập bên tim mình, hai trái tim hòa cùng nhịp đập.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach